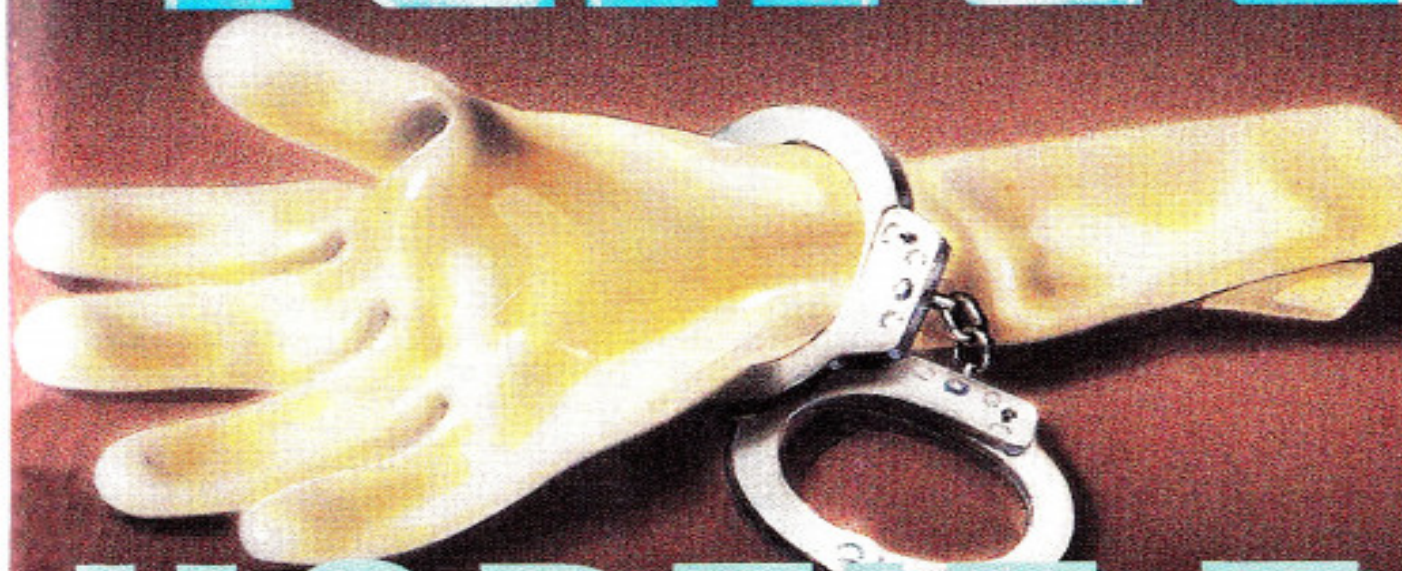

С Е Р И Я

ЧЕНЗЕ

ЧОВЕКЪТ ОТ ФБР

ДЕЙВИД УИЛЦ

НАРИЧАТ ГО СЯНКАТА. НИКОЙ НЕ ГО ВИЖДА.
НЕ ЧУВА ПИСЪЦИТЕ НА ЖЕРТВИТЕ МУ. ОСТАВАТ
САМО ИЗТЕРЗАНИТЕ ИМ ТЕЛЦА. И ЕДИН ЖЕСТОК
СТРАХ: КОЙ ЩЕ БЪДЕ СЛЕДВАЩИЯТ...

СПЕЦИАЛНА КОЛЕКЦИЯ
КРИМИНАЛНИ РОМАНИ
ОТ СВЕТОВНИТЕ КЛАСАЦИИ
ЗА НАЙ-ПРОДАВАНИТЕ КНИГИ

А Т И К А

ВСИЧКИ ПРАВА НА БЪЛГАРСКОТО
ИЗДАНИЕ СА ЗАПАЗЕНИ
ЗА ИЗДАТЕЛСТВО АТИКА,
ОСНОВАНО ПРЕЗ 1991 г.

75 лв.

ДЕЙВИД УИЛЦ ЧОВЕКЪТ ОТ ФБР

Превод: Благовеста Дончева

chitanka.info

Наричат го Сянката. Никой не го вижда. Не чува писъците на жертвите му. Остават само изтерзаните им телца. И един жесток страх: кой ще бъде следващият...

УБИЕЦЪТ СЕ НАСТЪРВЯВА

(Из доклад на отдел „Отвлечане на деца“, ФБР)

... За девет месеца това е шестото отвлечено и убито дете. Интервалът между отвлечанията все повече намалява. Всеки момент можем да очакваме нова жертва.

МОТИВЪТ Е НЕЯСЕН

(Експертиза на отдела за изследване на поведението)

Всички са момченца, около 9-годишни. Не са ползвали наркотици, няма следи от сексуално насилие. Телата са идеално почистени, но има белези от побой. Причина за смъртта — задушаване...

НАРИЧАТ ГО СЯНКАТА

(в. „Ню Йорк Таймс“)

Засега полицията няма никакви данни за убиеца. Наричат го Сянката, защото не оставя следи и нито веднъж досега не е бил забелязван.

ГЛАВА 1

По границата между Централна и Западна Вирджиния се издигат планинските вериги на Алигейните и Апалачите: те напомнят ръбовете на изтъркан кътник, пробил с мъка челюстната кост. Назъбени, ерозирани върхове стърчат безредно отвъд горската ивица и се спускат в почти успоредни склонове през прорезите на американския югоизточен масив.

На около петдесет километра от Уайтвил, където нагъването на земната кора е било най-силно и в резултат са се получили най-острите върхове със стръмни склонове, се издига назъбена скала, известна с името „Секирата“. По каменното лице на скалата пълзеше малка група алпинисти, които си подбираха бавно пътя нагоре със странните, безсмислени движения на бръмбари, попаднали във вода — поне така изглеждаше на пръв поглед. Тази част от скалата бе като гладка стена на кристал. Сякаш удар с гигантски чук бе разцепил катастрофално вековните скали и оставил след себе си неочаквано гладък, вертикален отломък. Този участък бе най-трудният за изкачване и алпинистите го бяха избрали точно заради това. Те не гонеха височини — а и такива тук нямаше: стремяха се към преодоляване на трудности.

Водачът на свръзката достигна до площадка с ширина около шейсетина сантиметра, която се издаваше от почти гладката стена като зъб на трион. Той се набра внимателно нагоре, заби клин в една цепнатина и закачи карабинера^[1] с пружината към него. Прокара въжето през халката — и хората отдолу бяха подсигурени.

Ръцете му трепереха от напрежение и той ги отпусна отстрани, за да си починат. Наблюдаваше внимателно идващите след него. Най-близо до издатината бе млада жена. Гъвкава и слаба, тя се катереше нагоре като паяк. Следваше с привидна лекота осигуреното от водача трасе и създаваше впечатление, че може да се изкачи като понесена от въздушен поток, без помощта на въжето и силата на ръцете си. Но третият под нея имаше затруднения. В неформалната номенклатура на спорта водачът бе известен като Аса, защото първи изкачваше

набелязаната цел. Младата жена бе Спайди (Паячето), а мъжът на средна възраст под нея — Рич (Богатия). Това, разбира се, не бе неговото истинско име: прякорът бе присъда за богатството му.

Рич бе направил грешка. Поради излишна смелост или прекомерна самоувереност бе пренебрегнал трасето, внимателно избрано от водача, и бе поел нагоре по самостоятелен траверс. Двете трасета на изкачване бяха успоредни: не се отклоняваха повече от метър може би, но това се оказа критично. Удобните за хващане места, които го бяха подмамили, излязоха неподходящи и Рич бе хванат като в капан някъде по средата, без да може да продължи нагоре или да отстъпи. Като скачач, който осъзнава по време на скока си, че земята под него се е разтворила в дълбока яма, Рич нямаше друг избор, освен да падне.

Водачът се опита с викове отгоре да насочи краката му към позиция, която да поеме част от теглото му, но той не бе в състояние да приема вече каквито и да било съвети. Младата жена стигна до издатината и водачът я издърпа върху нея.

— Трябва да се пусне — каза водачът. — Стегни се. Ще се наложи да го издърпаме.

На около шест метра под тях тялото на Рич се затресе неконтролируемо.

— Какво му става?

— Спазми — обясни водачът. Той опъна осигурителното въже, докато Спайди зачукваше втори клин в пукнатината. — Пренапрегнал е мускулите на ръцете и краката си. Трябва да е висял в тази поза най-малко няколко минути.

— Не съм забелязала.

— Задължението е мое, не твое — отвърна водачът.

— Негово е. Защо не извика, защо не каза, че има проблеми?

— От гордост — отбеляза кратко водачът. — А гордостта винаги предхожда падението. Пригответи се.

Четвъртият алпинист бързаше към Рич, но закъсня. Спазмите отблъснаха Рич от стената, а водачът и младата жена напрегнаха мускули да задържат опънатото въже. Рич се въртеше на него подобно на човешко махало, тялото му се гърчеше, като че ли бе в пристъп. С помощта на четвъртия алпинист водачът и жената издърпаха Рич върху

издатината. Той продължаваше безпомощно да се гърчи и да крещи от болка.

С мъка го опънаха по корем върху скалната площадка: мускулите му се бореха срещу техните усилия, стремяха се да свият тялото му като зародиш в утроба. Жената седна върху краката му, водачът — върху гърба му. Притиснаха го здраво към скалната повърхност, което бе единственият начин да не допуснат гърчовете му да ги изхвърлят от площадката. Четвъртият алпинист се бе осигурил малко под нея: стъпил върху железните клинове като върху стъпала, той бе освободил ръцете си, за да може да помогне.

— Какво да правя, Ас? — запита той. Трябваше да крещи, за да го чуят: агонизиращите викове на Рич затрудняваха силно връзката между тях.

— Хвани му ръката и се опитай да я опънеш. После силно я разтрий.

Жената се опитваше да масажира пръстите на краката му и прасците: мускулите му там се бяха втвърдили като камък — можеше да ги разтрива само като забива кокалчетата на пръстите си в тях. В този момент мускулите на кръста му се свиха внезапно, Рич се изви като делфин и едва не изхвърля водача от площадката.

Крясъците на Рич и собствените им опити да го надвикат им попречиха да чуят хеликоптера. Забелязаха го едва когато бе почти над главите им. Шумът от двигателите отекваше в скалите наоколо и заглушаваше гласовете им. Хората върху издатината вдигнаха глави и го видяха да се върти само на няколко метра от билото. През отворената му врата присвяткваше упорито сигнална светлина, а в предната част на машината алпинистите видяха две глави в шлемове с големи бели букви „ФБР“ отстрани.

От хеликоптера още не ги бяха забелязали. Продължаваха да оглеждат околността и да дават кодирани светлинни сигнали така, че да бъдат видени от всички, които се намираха сега в планината.

Водачът успя да предизвика отпускане на мускулния спазъм в дясната ръка на Рич и се зае да помага на жената, която масажираше измъчените му крака.

Хеликоптерът се върна отново, този път малко по-далеко от тях. Някой отвътре продължаваше да подава светлинни сигнали, насочени

към планината. Проблясъците светлина следваха един след друг в премерен ритъм.

— Какво правят, по дяволите? — запита жената.

Водачът се загледа в сигналите, като неволно замърда устни.

— Това е морзовата азбука — обясни той.

— Какво искат?

Водачът бавно изрече буквите така, както ги виждаше да идват една след друга със съответните кратки и дълги проблясъци.

— Б... Е... К... Е... Р...

— Бекер? — запита озадачено жената. — Какво е „бекер“?

Водачът въздъхна тежко и насочи вниманието си към крака на Рич.

— Страхувам се, че съм аз — каза той.

[1] Метална халка за закрепване на въже към скален клин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Дий търсеше нещо, с което да го набие. Тя ругаеше, мятеше се гневно из стаята, опитваше върху мебелите разни предмети, които решаваше, че могат да бъдат използвани за целта, и ги хвърляше настрана — понякога срещу него, отвратена, че не бяха достатъчна подходящи. Аш лежеше на леглото в очакване. Гледаше я как дърпа закачалките за дрехи в гардероба на мотела, но те бяха здраво закрепени към напречната пръчка. Съпротивата им я вбесяваше още повече. Помисли си дали да не ѝ каже, че вече бе пробвала безуспешно да измъкне някоя от тях, но реши да не се обажда. Любимият ѝ инструмент за наказание бе телената закачалка, но оскъдната мебелировка на мотелите я бе принудила да ползва каквото ѝ попадне подръка.

Той лежеше на леглото и чакаше. Накрая все ще намери нещо, което да ѝ хареса. В момента изглеждаше, че ще си изхаби беса само в търсене. Дори страничен човек би си помислил, че тя ще се строполи на пода, изтощена и изразходвана много преди да се доближи до него. Аш знаеше обаче, че щом веднъж започне да бие, енергията и се възстановяваше. Тя черпеше сили от насилието — точно както гневът ѝ се самоподклаждаше от собствения си огън, докато се превърне в бяс.

Ровеше за трети път в куфара си, сякаш очакваше телената закачалка внезапно да се материализира. Аш не ѝ напомни, че вече е търсила там. Бе оставил закачалката в предишния мотел, когато тя му бе поверила опаковането на багажа. Той не харесваше телената закачалка: бе прекалено тънка и оставяше грозни подутини по тялото му. Тогава Дий се гърчеше в клещите на едно от заслепяващите я главоболия и не бе забелязала, когато Аш пъкна закачалката под леглото. Бе изненадан, че тя не успя да го хване в този спонтанен акт на предателство. Нямаше начин да се скрие нещо от нея. Много пъти му бе казвала, че може да чете мислите му, и той и вярваше. Кой знае,

може би главоболията ѝ се отразяваха стимулиращо на способността да разчита мислите на хората.

Тя внезапно замря, все още с гръб към Аш; куфарът се свлече на пода. Обърна се бавно към него и запита с много спокоен глас.

— Къде остави закачалката?

Изглежда, и този път бе разчела мислите му.

Аш дори не си и помисли да я излъже. Нямахше смисъл: тя виждаше през него като през стъкло.

— Оставих я в Бранфорд — отговори той. Не бе сигурен, но мислеше, че бяха живели последно в Бранфорд. Географията винаги го объркваше.

— Направил си го нарочно — заяви тя.

Имаше ли смисъл да отрича? Тя знаеше всичко. Когато го погледна, лицето ѝ бе напълно неподвижно. Устните ѝ бяха здраво стиснати, а кожата около тях зеленикавобяла. В горната част на ноздрите ѝ избиха бели петна.

Беше много опасна, когато ставаше такава. Най-голяма болка му причиняваше в такива моменти.

— Съблечи се — заповяда тя. Каза го толкова тихо, че той едва я чу.

— Ще намеря друга закачалка — осмели се да промърмори той, докато ставаше от леглото. — Веднага ще я намеря. — Съблече ризата си през главата, без да я разкопчава. — Знам къде.

— Не, не знаеш — прозвуча студено гласът ѝ.

Беше права. Той не знаеше откъде може да вземе друга телена закачалка за дрехи, но смяташе, че би могъл да я открадне отнякъде. Чувстваше се неловко пред вторачения ѝ поглед. Много по-добре бе, когато в очите ѝ имаше гняв. А сега те изглеждаха напълно пусти — като че ли бе отишла някъде и бе изоставила смразеното си тяло.

Аш смутено погледна гърдите си, в които бе фиксиран погледът ѝ. Той бе едър мъж с масивен горен торс по природа: не бе нужно да вдига тежести или да се натоварва с упражнения, за да го поддържа. Тъмни косми се навиваха от колана до меката кожа на врата му. Знаеше, че тя мрази космите — отначало дори го бе карала да ги бръсне, но го остави на мира, когато се залови с момчетата. Момчетата промениха много неща.

— Панталоните — заповяда тя.

Аш ги събу и застана съвсем гол пред нея. От няколко месеца не носеше гащета: бе забравила да му купи нов чифт.

— Дай ми колана.

Изтегли колана от панталоните си и ѝ го подаде. Наблюдаваше напрегнато как ще го увие около ръката си. Ако токата е в дланта ѝ — ще бъде добре. Не протестираше вътрешно срещу колана, защото той бе широка ивица кожа и ударите с него не оставяха кой знае какви следи.

Тя хвана края на колана и го уви един път около стиснатия си юмрук — около метър остана да виси свободно надолу. Токата бе откъм свободния край.

— Сега ще видим дали наистина предпочиташ това пред закачалката.

Накара го да свие чорапите си на топка и да ги натъпче в устата си; следващата ѝ заповед бе да се наведе и да се хване за облегалката на стола. В тази поза тя имаше възможност да го удря навсякъде по цялото тяло.

Биеше го мълчаливо; чуваше се само тежкото ѝ дишане и изсумтяване при всеки удар, свистенето на колана, плясъка на кожата върху гола плът и по-тъпият звук от удара на метала. Обикновено му се караше, обясняваше му къде е сбъркал, ругаеше го за грешките му. Този път си пестеше енергията за ръката.

Аш се държеше здраво за стола. Утешаваше го само съзнанието, че си го заслужаваше. Той винаги си го заслужаваше. Нямаше наказание в света, което да е повече от това, което той заслужаваше.

* * *

Когато се съвзе, чу ясно ритмичното ѝ дишане от леглото. Той лежеше на пода с лице към износения килим — там, където бе припаднал. Свитите му на топка чорапи бяха само на няколко сантиметра от лицето му. Лежа напълно неподвижен доста дълго време: знаеше добре колко силно ще го заболи, когато се раздвижи. Искаше му се да я вижда от мястото си. Обичаше да я гледа спокойно заспала в една стая с него, за да я пази и закриля, докато се наслаждава на броените часове спокойствие, които само сънят ѝ даваше.

Обикновено Аш седеше нощем пред телевизионния екран, но без да я изпуска от погледа си: отбелязваше всяко нейно мръдване, всяко обръщане. Ведрото спокойствие на отпуснатото ѝ в сън лице му даваше сили да издържа непредвидимите бури в часовете на бодърстване. Едрият мъж я обичаше най-много, когато тя спеше.

Той коленичи и отвсякъде го преряза болка. Хвана се за стола, за да се задържи, но силно се залюля напред и му се наложи дълго време да стои на четири крака с наведена надолу глава като някое болно животно. Внимаваше да не стигне много високо, за да не я събуди: не искаше да го види така. Тя бе свикнала да го мисли за много силен. Понякога го наричаше „моята мечка“. Това бяха добрите времена, много добрите и нежни времена. Аш се безпокоеше, че тя може да престане да мисли за него като за своята мечка, ако го види с тази подута и разкъсана кожа. Трябва да се облече и да скрие състоянието си. По лицето нямаше следи: тя винаги внимаваше да не го удря там — и с момчетата това бе правило, което никога не нарушаваше. За нея бе важно всеки да може да се покаже на публично място следващия ден, като че ли нищо не се бе случило. Това, разбира се, бе особено важно изискване за момчетата. Беше ѝ безразлично, ако на Аш се наложи да прекара няколко дни в стаята, но с момчетата нещата не стояха така: тя обичаше да се показва с тях.

Трябваше да се облече, но първо искаше да се увери, че тя е в безопасност. Бе го била много жестоко, което бе необичайно за нея. Лош знак бе. Той пропълзя до леглото и погледна в дамската чанта върху нощното шкафче. Аш я прерови и намери лекарството ѝ. Всичко беше наред: тя все още има от него, шишенцето бе пълно до половината. Нищо не я заплашваше, щом бе с него. Може би го беше била така жестоко, защото мислите ѝ за грешките му са се оказали по-силни от нея самата. Всичко е наред — той си го заслужаваше.

Аш намери и своите хапчета в чантата ѝ: в пластмасовото шишенце имаше поне една дузина. И той не бе в опасност. Тя ще се погрижи за него. Отпусна се внимателно на леглото до нея и затвори очи. Ще се преструва, че спи — тя предпочиташе да не се занимава с него веднага щом се събуди. Всъщност Аш никога не спеше. Не смееше да се отпусне в сън дори когато бе вземал редовно лекарствата. Но умееше да се преструва: отпусна се и изравни дишането си с нейното — сега и двамата дишаха равномерно. Опита се да мисли за

нея, не за болката. Беше толкова щастлив, че тя е до него. Толкова ѝ бе благодарен...

Утре ще излезе и ще ѝ намери телена закачалка — нямаше значение какво трябваше да направи, за да я осигури. Ще попита собствениците на мотела, те ще му помогнат...

— Обичам те, Дий — прошепна той тихо.

ГЛАВА 3

Хеликоптерът се приземи на частното летище, което нормално обслужваше само два едномоторни самолета и безмоторните апарати, с които разхождаха туристи по петдесет долара на човек. Тъй като по-голяма част от клиентите се връщаха на земята разочаровани, меко казано, от шума и нестабилността на безмоторния самолет или с позеленели лица от въздушна болест, рядко един и същ човек се решаваше да повтори излета. Полето бе обрасло с бурени, високи почти до коляно, и временната постройка, която служеше и за контролна, и за приемателна кула, също изглеждаше неподдържана и изоставена. Собственикът на летището бе луд от радост и донякъде изпълнен със страхопочитание от неочакваното появяване на хеликоптер, пълен с агенти на Федералното бюро за разследване. Той забавляваше пилота край плота, който служеше и за билетно гише, и за работно място. Бекер и Карин Крист седяха до срещуположната стена на стаята пред маса от ковано желязо, служила някога за обеда на открито; сега тя бе безредно отрупана със стари списания.

Собственикът донесе на Карин и Бекер пластмасови чаши с нескафе и когато Карин го погледна многозначително, се оттегли при пилота. Опитва се да го заинтересува с истории за летене, но той посрещна опитите му само с нетърпеливо изсумтяване: искаше другият да си затвори устата, за да може по-резултатно да подслушва шефката си и легендарния ѝ гост.

Бекер изгледа кафето с отвращение. По повърхността му плуваха неразбити бучки.

Не се бяха опитали да надвикват шума от двигателите на хеликоптера и бяха пътували дотук мълчаливо. Сега за пръв път се обърна към нея.

— Благодаря за разходката с хеликоптер. Винаги съм мечтал да дойда точно на това място.

— Реших, че ще говорим по-добре тук, отколкото някъде из планината — реагира веднага Карин.

Бекер въздъхна.

— Живеех с илюзията, че съм пенсиониран.

— Подвел си се от факта, че не работиш. Истината е, че административно си в безсрочен отпуск по болест. Направих сверка с досието ти.

Карин се загледа в повърхността на кафето, докато го бъркаше. Трудно ѝ бе да срещне очите му след толкова години. А той почти не сваляше погледа си от нея. Спомняше си този негов навик. Всъщност спомняше си много неща, свързани с него — може би всичко... Което не означаваше непременно, че бе готова за евентуално възобновяване на старата им връзка.

— Искях да се уверя — продължи тя.

— В какво?

— Че си на разположение.

— Правиш ме на глупак. Бях убеден, че съм извън играта.

— Безсрочен отпуск по...

— Кой ще му определи срока? Аз или Бюрото?

— Въпрос на взаимно решение. Можеш да се върнеш на работа веднага щом решиш, че си готов.

— Или?

— Или Бюрото може да те върне на работа.

— Могат да го направят, така ли?

— Искам да кажа, че имат право да променят статуса ти.

Той се засмя.

— Карин, за това ли дойде? Да смениш статуса ми? Никой не се сети за мен толкова дълго време — дори не знаех, че все още имам статус за изменяне.

— Чух съвсем различни неща — поклати тя глава.

— И те ли са вписани в досието ми?

— Знаеш, че има и неофициално досие — напомни му тя.

— Като че ли си спомням нещо такова.

— Говори се, че си живял с някаква жена по време на историята с Роджър Дайс.

— Така е.

— И?

Той я гледаше право в очите, без да отговори на въпроса ѝ. Карин се насили да задържи погледа си в основата на носа му. Това ще

създаде впечатлението, че го гледа в очите. Разбира се, Бекер няма да се подведе от този прост трик...

— Какво стана с тебе и...

— Синди. С „и“.

— Синди. — Карин се размърда неловко на стола си, кръстоса крака, извърна очи. Спомняше си ясно какво удоволствие бе да се говори с него — когато и на нея ѝ се искаше да бъде също така пряма. Ставаше и неудобно само тогава, когато се опитваше „да му бяга по диагонала“ или да не бъде напълно открита с него. Бекер не обичаше заобиколните пътища. Опитите в тази насока винаги го караха да действа, като че ли е добре запознат с играта и само я изчаква да стигне до директна размяна на удари. Точно така се държеше сега.

Ще я накара да го попита отново.

— Заедно ли сте все още?

— Как? Досието е останало непопълнено? — Изглеждаше развеселен. — Тя реши, че с мен се живее трудно. Сигурен съм, че се отнасяш с разбиране към извода ѝ.

— Двамата с тебе всъщност никога не сме живели заедно в истинския смисъл на думата — напомни Карин.

— Права си.

Карин въздъхна.

— Виж какво, нужно ли е да се ровим във всичко това?

— Не, ако искаш да избегнеш разисквания по въпроса.

— Не искам да избягна нищо... Просто не ми се ще да се задълбаваме в миналото. Доста болезнено е, не си, ли съгласен?

— Съжалявам. — Бекер смени темата. — Каква длъжност заемаш сега, заместник-шеф на отдела „Отвличане на деца“?

— Откъде знаеш?

— Прочетох досието ти.

— Кога?

— Кога бе последният път? Преди шест месеца.

— Разрешиха ти достъп до досието ми? Докато си в безсрочна отпуската?

Бекер се засмя. Пилотът им хвърли любопитен поглед.

— Разрешават ми да върша куп неща, стига да не го искам по официалните канали. Никой не желае Хатчър да открие името ми на някоя бланка с официално искане.

— Хатчър няма нищо общо с „Отвличане на деца“ — изтъкна Карин.

— Знам. Хатчър е голяма работа: ангажирал е куп хора да го ритат нагоре по служебната стълбица. Единственото, което трябва да направи, е да провали още един случай, да хвърли вината върху някой друг — и ето ти го заместник-директор на цялото Бюро.

Карин остави разговора за Хатчър да отмре. Не искаше Бекер да се самонавие до вбесяване с разисквания за бившия му колега Хатчър. Това само щеше да затрудни работата ѝ.

Бекер събра всички списания закуп и ги пусна зад гърба си върху увисналия диван, деформиран от често ползване като легло.

Карин си разреши да го погледне за момент, когато не я наблюдаваше. Десетте години от последната им среща не го бяха изменили много. Потисна горчив смях — това бе така несправедливо... Напрегнатият живот и недостигът на сън бяха изписали ясно на лицето ѝ нейните трийсет и шест години и може би още дузина отгоре. Знаеше, че вътрешният живот на Бекер бе като този на самобичуващ се отшелник, но външно годините като че ли се плъзгаха по него, без да оставят следи. Линията на челюстта му бе все още твърда, коремът — плосък, очите — без издайнически бръчки отстрани... Косата му като че ли се бе прошарила малко повече, но това само добавяше нюанс на изисканост и засилваше чара му. Трябваше да се коригира: бе по-лошо от несправедливо. Сега той изглеждаше дори по-добре.

— И през цялото това време бе отшелник, така ли? — запита тя.

— Отшелник или парий... нека просто да кажем, че живях сам и се чувствах добре.

— Радвам се да го чуя. Имам предвид, че си се чувствал добре.

— Кое то обаче не значи, че ми е харесвало — призна Бекер.

— Колко често прехвърляше досието ми?

Бекер сви рамене.

— Два пъти на година.

— Защо?

Той отново сви рамене.

— Какво се опитваш да измъкнеш? Защо според тебе съм го чел?

— Не ми се правят предположения. Искам да знам. И затова те питам.

— Защо мислиш, че ще ти кажа?

— Смятам, че си повече честен, отколкото хитър — особено когато стане въпрос за жени. Не съм ли права? — Тя докосна ръката му и той неволно се дръпна.

— Теоретизирала си за мене през последните девет години?

— Не са девет. Десет са. И това не бе денонощното ми занимание.

— И поради установената от тебе липса на лукавство си направила извода, че съм студен като камък, така ли?

— Напротив. Мисля, че си най-уязвимият човек измежду познатите ми.

За нейна изненада Бекер боязливо отмести погледа си.

След миг заяви:

— Няма да го направя, Карин.

— Кое?

— Това, заради което ме търсиш.

— Окей. Не съм мислила, че ще го направиш.

— Не мога.

— Разбирам!

— Сега държа всичко под контрол. Искам да го запазя така.

— Не чувстваш повече подтика!

Бекер поклати глава. Тя опита отново.

— Принудата...

— Желанието — коригира я той.

— ... да убиваш...

— Мисля, че „похот“ е точната дума. Дори нещо по-силно. Много по-силно... обаче вече изчезна. Няма причина да го допускам пак в новия си живот.

— Разбирам — въздъхна тя.

— Съмнявам се. Могат да ме разберат само тези, които са в затвора.

— Ти ги постави там.

— Само някои от тях. Други убих.

— Винаги си бил оправдаван...

— Така ми се казва.

— Защо вечно дълбаеш в себе си и търсиш вина, Джон?

— Може би защото всички други ме оневиняват с такава лекота. А аз си мисля, че все някой трябва да ме накаже.

Той се хилеше, но Карин знаеше, че не се шегува.

— Сега говориш много по-леко по този въпрос, отколкото преди — отбеляза тя.

— Резултат на дванайсететапния психотерапевтичен метод. „Първо, разкриваш същността си пред групата“... Проблемът е, че не мога да си намеря група. Всеки път, когато попадна на някого със същия проблем, той умира, преди да сме разговаряли.

— Ти не уби Роджър Дайс.

— Не.

— Той се опита да те убие. Ти бе сам с него, той бе въоръжен и се опита да те очисти. Затрил бе най-малко една дузина хора, бе убил агент, канеше се да очисти приятеля ти, полицаия...

— Шеф на полицията. Много държи на това уточнение. Тий Теруин.

— Ти беше провокиран, имаше причина, имаше възможност. Може и да си го искал, не знам.

— Исках го. Както един наркоман си иска дозата.

— Но ти не го направи. Не го направи. Ти го арестува.

— Обаче бях на ръба — тихо каза Бекер.

— Знаем това. Всички го знаем. Но ти се пребори със себе си и спечели.

— Досието ми трябва да е много популярно четиво.

— Това не е в досието ти.

— Но Бюрото знае.

Карин сви рамене.

— Те знаят, че ти арестувахте хора, които никой друг не можеше да открие. Знаят, че си бил в положения, от които никой друг не би могъл да се измъкне жив. Знаят, че си най-добрият ловец на престъпници във ФБР, че притежаваш повече умение, кураж, интелигентност и... как да го нарека? Повече „разбиране“ на ума на серийните убийци, отколкото всеки друг в Бюрото.

— Наречи го „сроден мозък“.

— Няма да го нарека така и не разбирам защо дълбаеш в тази посока, какво добро за себе си извлечаш по този начин. Никога не си

прекрасил границите на допустимото и действията ти са били винаги напълно оправдани от обстоятелствата.

— Благодаря. Сега се чувствам много по-добре. Помогна ми да осъзная, че се подлагам на самобичуване напълно безпричинно.

— Голд смята, че си готов отново да започнеш работа.

— Чудесно от негова страна. Алкохоликът е изтрезнял, изкарай го навън и му купи чаша бира.

— Той не вижда нещата по този начин.

— Вероятно защото си е наврял главата в задника. В тази поза му е трудно да види нещата от моята гледна точка.

— Според мен ти си заел тази поза — подхвърли Карин.

Бекер се засмя.

— Обаче това си е моята нормална поза. — Той докосна неочаквано ръката ѝ с пръст и го плъзна леко от китката до върховете на пръстите. — Извинявай, че се дръпнах от теб преди малко. Не съм свикнал да бъда докосван...

— Навремето реагираше другояче... — Усети, че пилотът и собственикът са престанали да разговарят, но не ги погледна.

— Тогава бе още неомъжена. — Той леко щипна безименния ѝ пръст, където би трябвало да бъде халката. — Заради мен ли го махна, или причините са професионални?

— Явно, досието ми не е попълнено своевременно. Разведена съм от четири месеца, а се разделихме три години преди това.

— Съжалявам.

— Всичко е наред. Но все пак благодаря.

Тя изтегли ръката си изпод пръстите му и погледна пилота, който зяпаше през прозореца с прекалено невинно изражение. Идеята, изглежда, бе да се създаде впечатление, че двамата със собственика разговарят за облаците.

— Не съм дошла да събуждам стари увлечения, Джон. Тук съм да моля за помощта ти.

— Разкажи ми тогава за него.

— За какво?

— За този толкова важен случай, заради който се наложи да ме търсиш с хеликоптер. Доста по-скъпо в сравнение с едно телефонно обаждане.

— Вземаш ли телефон със себе си, когато се скиташ из планината? Бих искала да зная. Освен това бях убедена, че ще ми откажеш.

Бекер сви рамене.

— Ако мога, ще ти помогна. Но няма да допусна да бъде въвлечен в какъвто и да било случай. Ако мога да направя нещо полезно, както си седя тук, ще го сторя с радост.

Карин извади папка и я бутна към него. Той бързо постави ръката си отгоре ѝ.

— Не започвай със снимки на жертвите.

— Добре.

— Никога не ми е било лесно с тях.

— И аз не си умирам от удоволствие, но откъде знаеш, че те са този вид снимки? Става въпрос за отвличане на деца.

Бекер отмести ръка от папката.

— Отвличането на деца завършва по един от двата възможни начина: жертвата е освободена или жертвата е мъртва. Не търсиш помощта ми за освободени жертви.

— Има и трета възможност. Понякога жертвата просто изчезва.

— Това са деца, взети насилствено от родителя, на когото са присъдени, и отвлечени в някой друг щат от втория родител. Не ме търсиш и за това.

— Защо мислиш така?

— Моят талант не е в тази област.

Карин кимна.

— Добре.

— Освен това решението да ме потърсиш и да говориш с мене ти е коствало страшно много в личен план.

— Така ли?

— Може и да не си толкова прозрачна като мен, Карин, но това не означава, че си абсолютно непроницаема. Какъвто и да е този случай, ти се решила, че си струва цената, което означава, че той е от голямо значение за тебе.

— Да. Прав си.

— Не ми пробутвай снимките. Ще ги погледна, ако се наложи, но искам първо да ми разкажеш за какво става дума. Дай ми възможност да почувствам случая преди емоционалното натоварване от снимките.

Карин пое дъх и започна.

— Става въпрос за деца. — Тя почти шепнеше. — Някакъв кучи син убива деца.

Бе изненадана и смутена от неочаквания порой от чувства, които нахлуха и почти я извадиха от релсите. Гласът ѝ потрепери, а очите ѝ се насълзиха. Бекер протегна ръка да я успокои, но тя се дръпна рязко от него и вдигна предизвикателно брадичка. Когато заговори отново, гласът ѝ звучеше гневно и в него нямаше и следа от сълзи.

— Деца — момченца — изчезват напоследък от Ню Йорк, Ню Джърси, Масачузетс, Кънектикът. Изчезват за известно време, месец или два — най-продължителният период досега е от единайсет седмици. След това ги намират мъртви.

— Колко?

— Шест — поне за толкова знаем. Първото дете, което влиза в този модел, е деветгодишно момче на име Арнъл Уикър. Изчезва от голям супермаркет в Тъпър Садъл Ривър, Ню Джърси. Осем месеца по-късно същото се случва и с момче от Бетпейдж, Лонг Айленд. Видяно е за последен път в друг супермаркет. Майка му разрешава да отиде да си купи пица, докато тя избираше обувки. Той повече не се връща. Два месеца по-късно откриват тялото му в торба за отпадъци край магистралата на около петдесетина километра от Бетпейдж.

— Кога изчезва следващото?

— Осем месеца по-късно. Пийбоди, Масачузетс. Откриват тялото след шест седмици.

— Колко време след убийството?

— По-малко от четирийсет и осем часа. Отново е било в торба за отпадъци, хвърлена край магистрала.

— И то ли е отвлечено от супермаркет?

— Да.

— Направили сте проверка на всички служители, за да се уверите дали някой от тях не е работил в повече от един от съответните супермаркети. — Това не бе въпрос, Бекер знаеше отговора.

— Само едно лице е работило в два от тях. Питър Стайнхолц е отговарял за щанда за сухи сладки и бисквити в Тъпър Садъл Ривър и в Стамфърд, Кънектикът, откъдето изчезва петото момче. Той е семеен човек, съпруга, две деца.

— Това нищо не означава.

— В досието му е отбелязана само глоба за шофиране в нетрезво състояние преди три години. Има приемливо алиби. Зачеркнахме го от списъка на заподозрените с чиста съвест.

— Търговци на едро? Доставчици? Обслужващ персонал? Всеки, свързан по един или друг начин със супермаркетите? Момчето, което поддържа фурните на сладкаря например.

— Установихме някои отклонения, шест или седем, но всички са с непохватно алиби. Разбираш, че не би могло да бъде толкова лесно — иначе досега щяхме да го открием.

— Питам само по навик. Давам си сметка, че се обръщаш към мен, след като си направила всичко възможно, без да имаш резултат. Разкажи ми за четвъртото момче.

— Рики Стайн, Нюбърг, Ню Йорк. Изчезва от училищния двор по време на междучасие. Излиза да играе с другите деца и не се връща. Отначало си помислили, че просто се е заскитал нанякъде, и две седмици го водили като избягал от къщи. После откриват тялото.

— Защо „избягал от къщи“?

— Бил е много активно дете, винаги попадал в разни неприятности. Не е бил лошо момче, а трудно контролируемо. Родителите му казаха, че много често е бягал от къщи, но се прибирал след ден-два. Този път обаче не се връща...

— Колко време минава между откриването на трупа на момчето от Пийбоди и изчезването на това?

— Рики изчезва шест месеца по-късно.

Бекер кимна. Очите му фиксираха папката така, като че ли се опитваше да разчете съдържанието ѝ през корицата.

— Това има ли значение? — пита Карин.

— Не още. Колко време изтича до номер пет?

Карин погледна бележките си.

— Четири месеца и половина.

— Започва да напада по-често. Между първите две интервалът беше осем месеца, намалява на шест, после на четири и половина.

— Защото се измъква безнаказано? Става по-уверен в себе си?

Бекер ѝ хвърли бърз поглед.

— Той не мисли дали ще се измъкне безнаказано, когато ги отвлича. Вероятно обмисля детайлите много по-късно — когато се

налага да се освободи от тялото.

— Какво мисли, когато ги отвлича?

— Изобщо не мисли. Само чувства.

— Какво?

— Още не знам. Не знам какво прави с тях.

— Когато ти кажа какво прави с тях, ще разбереш ли какво чувства?

Бекер усети презрителната нотка в гласа на Карин и вдигна поглед от папката. Облегна се на стола.

— Затова ли си тук?

— Съжалявам.

— Не го одобряваш, но си готова да го използваш.

— Джон, разбираш ме погрешно. Наясно съм колко не харесваш това...

— Не знам нищо, неизвестно на другите хора, Карин. Единствената разлика между теб и мен е, че ти гледаш на едно престъпление отвън и ти е лесно да го осъдиш и отхвърлиш. Ти не си разрешаваш да вникнеш в него, да го почувстваш... и си казваш с чиста съвест, че то ти е чуждо. Моето специфично проклятие е, че аз не мога да гледам на едно престъпление отвън. Знам какво чувстват тези негодници, защото не мога да се държа настрана от тях. Ти можеш. А истината е, че отвътре си същата като мен.

Карин поклати рязко глава.

— Не го приемаш за себе си? Отказваш да признаеш, че ако си разрешиш, можеш да разбереш и най-гадния от тези негодници?

— И по-рано искаше от мен да повярвам в това. Не вярвам.

— Не искаш да вярваш.

— Не, Джон. Не вярвам. Не знам какво чувстват, когато вършат тези неща. Не мисли, че имам нещо против теб. Чисто и просто аз нямам тази способност.

— Нямах я, защото не искаш да я имаш.

— Добре, прав си. Не искам. Не искам да влизам в главите им. Нито в сърцата им. Искам само да ги хващам и да ги тикам зад решетките! Това е всичко.

— Карин, далеч съм от мисълта, че някога можеш да действаш на базата на тези чувства. Приемам, че хората, които вършат тези неща, са различни. Но ако се опиташ да разбереш чувствата им...

— Когато видиш снимките, ще разбереш какво искам да кажа. Никога не бих могла да бъда съпричастна с това чудовище по какъвто и да било начин...

— Съпричастността не се покрива със съчувствието. Не ти предлагам да го съжаляваш.

— Мразя го! — Карин блъсна папката към него. — Погледни ги. Погледни снимките и пак твърди, че имам нещо общо с този звяр. Виж ги!

Тя пръсна снимките върху масата, без да ги погледне.

Бекер неволно трепна. Снимките бяха направени в моргата: не бе трудно да разпознае специфичната светлина и студеното, безстрастно внимание към подробностите. Не бе толкова лошо, колкото личния оглед на телата, но пак бе достатъчно тежко...

Бекер знаеше, че ще му се наложи да разучи подробно снимките по-късно, когато остане сам и може да си разреши без свидетел да почувства онази странна, сложна смесица от отврата и противна омая... Снимките бяха ужасяващи, но той бе виждал и по-лоши. Както и Карин. В този момент болезнената ѝ реакция го интригуваше почти толкова, колкото и видимата причина за нея.

Бекер събра снимките и ги върна в папката.

— С какво са бити?

Тя му отговори, без да погледне към папката и без да вдигне очи към него.

— Очевидно с най-различни пособия. Някои от тях дървени — оставили са трески. Някои метални. Намерили са люспи от боя в кожата. Някои рани са причинени от неизвестни предмети.

— От мебели или дърво?

— Какво?

— Откритите трески от обработено дърво ли са, или е използвал брезови пръчки?

— Брезови пръчки? Кога за последен път някой е използвал брезова пръчка за нещо? И как, по дяволите, изглежда брезовата пръчка? Да не си мислиш, че това е някаква селска, романтична операция? Дървото бе обработен, лакиран, химически консервиран чам. Брезови пръчки, представи си! Май прекалено дълго си се застоял в планината. Как е възможно да гледаш тези снимки и да ме питаш дали някой е бил тези деца с пръчка?

Бекер седеше тихо и търпеливо изчакваше гневът ѝ да се уталожи.

— Не съм във форма — заяви той накрая.

Дишането на Карин бе учестено, тя стискаше ръце в скута си и се опитваше да фокусира вниманието си в тях.

— Съжалявам — прошепна тя.

— Разкажи ми за номер пет.

— Стамфърд, Кънектикът. Супермаркет — много голям. Наричат го „Таун Сентър“.

— Където работеше онзи мъж със сухите сладки — Стайнхолц?

— Правилно. Лари Шапиро пазарува със сестра си, момиче в пубертета; търсят подарък за рождения ден на майка си. Сестрата среща някакви приятелки и се заговорва с тях, казва на Лари да се позабавлява сам за минута. С впечатление е, че е отишъл към отдела за играчки... Намират тялото му шест седмици по-късно на разделителната линия на „Мерит Паркуей“.

— На разделителната линия? Не отстрани на магистралата?

— Върху разделителната линия. Някакво скрито значение тук?

— Любопитно е. Тя е от страната на шофьора на колата в алеята за преминаване на другата страна на магистралата. Познавам добре „Мерит Паркуей“: няма начин да спреш на разделителната линия, без да станеш център на внимание.

— Което означава?

— Което означава две неща: или е спрял на дясната отбивка, което не е нещо необичайно, и е отнесъл тялото през магистралата до разделителната линия, или е изхвърлил тялото, докато е шофирал, а това изисква голяма физическа сила и сръчност. Каква е възрастта на момчето.

— Девет години.

— Докато шофира, е трябвало да вдигне труп с тегло двайсет и седем килограма? Двайсет и девет килограма? Трийсет и два килограма? И той ли бе в торба за отпадъци?

— Производителят ги нарича „чували за листа“. Човек може да ги закупи с дузини във всяка бакалия.

— Той е трябвало да се справи с чувал с тегло около трийсетина килограма? При това не може да хване нито ръка, нито крак, за да си помогне.

— Господи, Бекер.

— Искаш да спра?

— Не желая да си представям как това чудовище хваща деветгодишно момче за ръката и го изхвърля през прозореца на колата си.

— Момчето е било вече мъртво.

— Не съм сигурна, че този факт облекчава нещата за мен.

— Вече е било мъртво, нали?

— Експертите твърдят, че е било умъртвено три часа преди да бъде изхвърлено на разделителната линия.

— Било е хвърлено, така ли?

По някое време след смъртта му. Установена е голяма травма, получена след смъртта.

— Чувалът беше ли скъсан?

— Не знам! Но те се правят така, че да не се късат.

— Разбери в какво състояние е бил чувалът.

Карин кимна.

— И така, нашият човек или извършва забележителен подвиг, изискващ голяма сила, като същевременно кара колата си с определена скорост, или тича през магистралата с труп в чувал. Рискуюва много и в двата случая. Защо?

— Не знам. Защо?

— Наум ми идва само едно обяснение. Другите трупове бяха открити край магистралата, така ли?

— Да.

— Защо тогава този е насред магистралата? Каква е разликата между средата на магистралата и пространствата край нея: къде е по-лесно и по-безопасно да се изхвърли един труп?

— Не си играй на Сократ с мен, Джон. Ако знаеш, кажи ми.

— Ако тялото е на разделителната линия, не може да се разбере в каква посока се е движела колата. Изхвърлиш ли труп от дясната страна, все едно поставяш стрелка „Движа се в тази посока“. Но ако трупът е в средата на магистралата, посоката на движение на колата остава неясна.

— Коеето означава, че този гад се страхува да не бъде проследен. Той знае — или си мисли, че знае — за нас.

— Може би — съгласи се Бекер.

— А това означава, че е оставил определен почерк зад себе си, съзнава го и мисли, че и ние сме наясно с него.

— Въпреки че вие всъщност не сте — уточни Бекер.

— Все пак — продължи Карин да разсъждава на глас — той знае, че сме по следите му. Откъде може да го разбере? Не сме обявили награди, няма публичност, която да насочва вниманието към връзката между тези случаи.

— Но Бюрото вече е свързало тези убийства?

— Работя по тях след случая с Рики Стайн в Нюбърг. Компютърът ни обърна внимание върху приликата.

— Работиш по случая от година?

— От седем месеца.

— Две убити деца за седем месеца?

— За шест. Намерихме последното преди месец.

— Започва да действа все по-бързо.

— Заради това съм тук, Джон. Като че ли нуждата му от тях се усилва, той сякаш се намира в процес на свободно падане. Дори и да има съмнения, че сме по следите му, това ни най-малко не го кара да намали темпото, прави го само по-предпазлив.

— Откъде знае, че сте по петите му? Да не би да има свой човек в Бюрото?

— Не съм толкова параноична.

— Може би знае, че някой задава въпроси.

— Как?

— Може би познава някой разпитан?

Остави й това предположение като една възможност за обмисляне.

— Или може би сме го разпитвали? Господи, Бекер, смяташ ли, че е възможно да сме говорили с него и да сме го оставили да си ходи?

— Не знам. Той следва един определен модел до отвличането на петото момче — и преди да разберете, че то е мъртво. На твое място бих прехвърлил отново протоколите от разпитите в Стамфърд; може би ще попаднеш на нещо интересно, което си пропуснала първия път.

Лицето на Карин потъмня, тя стисна зъби.

— Ако случайно сме го разпитвали там, ще го пипна.

— Разбира се, възможна е и друга причина за специалното старание да покрие следите си в този случай — причина, която няма

нищо общо с вас и вашето разследване. Това може да е особено място за него. Може да е роден в Стамфърд. Или пък някой да знае, че той е там. Може да е оставил някаква следа, за която се сеща, но няма начин да я унищожи. Само съзнанието за повишена уязвимост може да го накара да промени избрания модел на поведение.

— Достатъчно логична причина да се върна към случая в Стамфърд.

— Това е и моето мнение. Няма да ти отнеме кой знае колко време отново да прехвърлиш нещата. Тялото върху разделителната линия ни съобщава и още нещо.

— Трябва ли да питам какво?

— Не се горещи, обмислям го. Смятам, че това е доста тромав начин за прикриване на следи. Много по-лесно би било да изхвърли трупа някъде далеко от магистралата — и тогава няма да остави никакви указания за посоката си. Или още по-добре: скрива тялото и си осигурява месеци спокойствие. Може да направи и нещо друго: изхвърля тялото от дясната страна на магистралата, прави завой и потегля в обратна посока. Но той не избира нито една от тези възможности и моето предположение е, че е бързал прекалено много, за да обмисля поведението си. Или е видян с детето, или се е случило нещо друго, което го е хвърлило в луда паника и неподготвено бягство. Провери докладите на стамфърдската полиция за произшествия в района в границите на няколко часа от определеното време на смъртта. Ако е тръгнал внезапно, какво е оставил след себе си? Неплатен наем или ипотека? Малко вероятно: той като че ли е в непрекъснато движение. Вероятно е приходящ — в мотел, не в хотел: никой няма да рискува да минава през оживено хотелско фоайе с отвлечено дете. Провери всички мотели в околността, установи кой е напуснал този ден — обърни особено внимание на напусналите предварително или без да платят...

Бекер замълча и й се усмихна.

— Вече сигурно си направила всичко това, нали? — запита той.

— Да, по-голяма част от изброеното — въздъхна тя. — Но ти си прав, няма да ме заболи да проверя пак.

— Обаче ти не ме потърси за това.

— Отчасти и за това. Ти си наистина много добър. Не беше ми минало през ума, че е възможно да съм разпитвала този кучи син и да

съм го оставила да си иде. Не мога да ти опиша как се чувствам, когато си го помисля.

— Ти ли си провела разпитите, Карин?

— Някои от тях.

— Заместник-шефът на отдел „Отвличане“ върши черната работа?

Карин се размърда на стола си с явно неудобство.

— Защо не? Не съм забравила как се прави. И съм доста добра.

— Не се и съмнявам. При нормални обстоятелства.

— Какво искаш да кажеш с това „нормални обстоятелства“?

— Когато не си прекалено въввлечена в случая.

— Разбира се, че съм въввлечена. Работя върху този случай от седем месеца. Искам да обеса това чудовище за топките.

— Започнала си да работиш на предната линия в Стамфърд, след четвъртото отвличане. Т.е. след като си се занимавала със случая само пет месеца.

— Пет месеца е дълъг период.

— Не съвсем. Със сигурност не е достатъчно дълъг, за да изкара всички заместник-директори от кабинетите им на предна линия. Всички, които познавам, бяха повече от щастливи, когато напуснаха предната линия и се наместиха в кабинетите. Не подхожда на един шеф да се смесва с простолюдието и да задава въпроси като обикновен агент. Никой с амбиции за кариера няма да рискува репутацията си с излизане на улицата и с черната работа там. Това е погрешна стъпка, Карин, особено ако се окаже безрезултатна. В такъв случай ти ще бъдеш квалифицирана едновременно като некадърен агент и незаслужаващ уважение шеф. Затова употребих думите „прекалено въввлечена“.

— Дойдох при тебе заради това.

— Може би. Съмнявам се обаче, че си тук само за да спасиш собствения си задник, дори и да приема, че мога да ти помогна. Или бих ти помогнал... На колко години са жертвите, Карин?

— Четири от тях бяха десетгодишни, две — деветгодишни.

— В досието ти е вписано, че имаш дете. Момче, нали?

— Джак.

— Около десетгодишен?

— Ще стане на десет след три седмици.

— Това има ли нещо общо с прекомерния ти интерес в този случай?

— Прекалено опростен начин на разсъждение, който не ти прави чест. Не виждам какво общо може да има между моя син и случая, върху който работя.

— На теб ли са дадени родителските права?

— За Джак ли?

— Някой е получил родителските права след развода, нали? Ти ли си този някой? Или бившият ти съпруг?

— По дяволите, Джон. Къде е връзката между родителските права над сина ми и това, за което говорим?

— Не знам. Как е решен този проблем?

— Не би задавал такива въпроси на един мъж. Ще търсиш ли обяснения защо примерно Хатчър се впряга прекалено — според мен — във връзка с даден случай? Не, разбира се. Ще се отнесеш към него като към колега професионалист и кран.

— Случайно знам, че Хатчър няма достатъчно въображение, за да се впрегне в каквото и да било. Той се интересува единствено от личната си кариера. Но ти си различна — въпреки че си все още страхотно амбициозна. Ти притежаваш и въображението, и емоционалната склонност да приемеш определен случай прекалено присърце.

— Емоционална склонност? О, хайде, Бекер. Говори английски, ти си между приятели.

— Знаеш много добре какво имам предвид.

— Не, не знам. И никога не съм знаела. Ти искаше от мен да се заинтересувам повече от необходимото в случая Бахуд. Тогава си въобразявах, че разбирам защо. Ти спеше с мен. Бяхме почти влюбени един в друг — предполагам. Искаше някой да споделя емоционалната ти оценка на този случай, защото той те плашеше и те караше да се чувстваш самотен. Ти реши тогава, че и аз съм като тебе. Но сгреши. Почти ми се искаше да бъда, главно заради връзката ми с тебе, но аз не съм този тип, Джон. Просто не съм. Защо сега изпитваш нуждата да мислиш отново, че съм такава, честно казано, не ми е ясно.

Бекер стана и постави ръце на облегалката на стола си. Пилотът и собственикът прекъснаха разговора си и се вторачиха в него.

— Какво? — запита тя.

— Разкажи ми за шестата жертва.

— Бързаш ли за някъде?

— Не. Слушам те.

— Защо мъжете винаги се държат по този начин? В мига, когато даден проблем, излезе наяве, в секундата, когато най-сетне има шанс да се говори сериозно за нещо — те си тръгват. От стаята, от къщата... Не искам да разговаряме повече, случаят е приключен.

Тя вдигна очи към пилота и срещна любопитния му поглед.

— Аз не съм отишъл никъде.

— С единия крак си вече навън.

— Не е вярно. Тук съм. Просто стоя прав.

— С единия крак навън, с едното око — към екрана на телевизора.

— Не си спомням да си била толкова забавна последния път, когато работихме заедно — забеляза той.

— Как ще си спомняш, след като бе прекалено зает да ме чукаш.

— Да те чукам? Мислех, че сме били „почти влюбени“.

— Може да си бил, а може и да не си. Казах го просто ей така.

— А ти беше ли?

Карин сви рамене.

— Наполовина, една четвърт, една осма. В известно отношение, Джон, доволен ли си?

— В такъв случай как стон въпросът с чукането?

— Това е нещото, което правехме в леглото.

Карин срещна погледа на пилота директно и дръзко. Той побърза да си даде вид, че зяпа стаята. Когато ѝ обърна безопасно гръб, се ухили с облекчение на собственика.

— Май че ме обвиняваш и за тази част — не се предаваше Бекер. — Ти си била влюбена с някаква частичка от себе си, а за мен остава чукането. Така ли си спомняш връзката ни?

— Джон, истината е, че почти не си я спомням... О, да, едва не бях убита и прекарах месец в болницата. Спомням си добре тази част. Какво очакваш да кажа? Нещо, което да ти облекчи чувството за вина? Ти нямаш вина. Не си отговорен за случилото се.

— Какво благосклонно опрощение.

— Ти не си отговорен за съблазняването на двацет и шест годишен агент новобранец. Не си...

— Съблазнил! Съблазнил? Какво искаш да кажеш с тази архаична дума?

— Казах, че не си го направил.

— „Съблазняването“ означава ли, че съм те подмамил да вършиш нещо, което не си искала? Това ли е значението на думата? До двайсет и шест години бе успяла вече да се омъжиш и разведеш. Как точно съм те съблазнил? Слагал съм опиати в чашата ти? Омаях те със заклинания да си събуеш пликчетата? Доколкото си спомням, бяхме установили твърдо факта, че аз не притежавам никакъв чар.

— Да, имахме съгласие по този пункт. Пилотът ни се смее, ако това те интересува.

Бекер се обърна към пилота, който открито се бе вторачил в тях и напразно се опитваше да си придаде сериозно изражение.

— Представяте ли си дори за миг, че някой може да успее да съблазни заместник-директорката Крист? — запита го Бекер.

Пилотът се изкашля и отново се обърна към собственика. Двамата се отдадоха неочаквано на оживена дискусия по прогнозата за времето. Истината беше, че през по-голямата част от полета до планината пилотът бе търсил начини да опита почвата със заместник-директорката Крист, без да рискува кариерата си. Ако Бекер някога я е съблазнил, пилотът много би искал да знае как точно. Което важеше за по-голяма част от мъжете в Бюрото. Ако заместник-директорката имаше изобщо някакъв личен живот след развода си, тя бе взела мерки да го прикрие добре. Разбира се, кратката ѝ връзка с Бекер преди десетина години бе широко известна, благодарение на усилията на заместник-директора Хатчър, който се бе опитал да я използва срещу Бекер. Но и този случай бе попаднал в специална категория, както всичко, свързано с агента Бекер. Говореше се, че той бе успял да се измъкне дори от убийство. Както повечето други агенти, пилотът го оправдаваше.

Все още побеснял, Бекер отиде до машината за газирана вода, ритна я и се върна на масата. Собственикът отвори уста, но пилотът го убеди с поглед да си трае. Бекер седна рязко на стола си.

— По-добре ли си? — запита Карин.

— Газираната вода е вредна за зъбите — обяви Бекер.

Карин се опита да прикрие усмивката си.

— Предполага се, че аз съм шефът на тези хора, Джон. Не е добре да ме въвличаш в твоите малки гневни избухвания.

— С този глас ли държиш сина си в подчинение? Строг, но логичен?

— Джак не рита вещите. И не ме кара да се чувствам неудобно на обществени места.

— Тогава, изглежда, е много скучно дете.

— Никога не говори така с родител — отби Карин атаката с остър тон. — В никакъв случай, ако държиш да продължиш разговора. Джак е чудесно дете, умно, чувствително момче с богато въображение. Той няма нужда от агресивност, за да се изтъква и да привлича внимание.

Бекер промърмори нещо неразбираемо, но ѝ се усмихна слабо, макар и с известно усилие.

— Съжалявам.

Карин премести папката успоредно с ръба на масата.

— Ние като че ли се отклонихме малко от темата на разговора.

Бекер скръсти ръце на масата, пародирайки примерен ученик, и въздъхна шумно.

— Готов съм.

— Шестата жертва... — започна Карин и замълча, докато Бекер се отказа от ученическата си поза. Тя знаеше, че когато ставаше въпрос за работа, Бекер бе сериозен и безпристрастен, но той рядко успяваше да бъде такъв в нейно присъствие. Трикът бе тя да се държи настрана от работата, без да изпуска възможността да я насочва и контролира.

— Номер шест — продължи тя — бе Грег Масуун, който изчезва от училищна екскурзия до музея по естествена история в Куинси, Масачузетс.

— Колко време след последната жертва?

— Два месеца и половина.

— Господи. Той вече не е просто гладен. Апетитът му е направо вълчи. Колко време е държал това момче?

— Един месец.

— Кога открихте тялото?

— Преди седмица.

— Скоро може да се очаква нов удар.

— Другата причина, поради която съм тук.

— Очакваш от мен да го спра, преди да е грабнал друго дете? Нямах нужда от мен. Трябва ти чудо. Опитай с молитва.

— Направих и това. Господ помага на тези, които си помагат сами.

— С радост чувам, че той все пак помага на някого. Какво представляват децата на външен вид? Има ли нещо общо между тях?

— Всичките са момчета, девет или десетгодишни. Бели, кестенява коса, очи сини или кафяви — четири с кафяви, две със сини. Обикновен тип — като съседските момчета.

— На какви съседни обаче? Видяла си снимките им — имам предвид тези от къщи, не от моргата. Как изглеждат, Карин? Има ли загатване за принадлежност към даден етнос? Красиви? Високи или ниски за възрастта си; с очила или с бейзболни шапки? Дай ми нещо, от което да тръгна.

— Обикновени деца с чипи носове и лица, покрити с лунички — без луничките, ако разбираш какво искам да кажа. Симпатични, но нищо извън обикновеното. Нито едно от тези деца не идва от беден квартал, не са работили за търговци на опиати, не са участвали в банди. — В гласа ѝ пропъльзя горчивина. — Те изглеждат добри деца. По дяволите, Джон, изглеждат сладки. Невинни.

В очите ѝ имаше сълзи, но Бекер не усети следи от тях в гласа ѝ.

— Изглеждат така, както и ти вероятно на тяхната възраст — продължи тя.

— На тази възраст аз изглеждах изплашен — прекъсна я той.

Карин замълча.

— Знам, Джон. Спомням си, ти ми разказа. И тези деца трябвала са изглеждали ужасно изплашени през последните седмици от живота си.

Бекер кимна, вторачен в масата с невиждащ поглед, вгълбен в себе си.

— Ти остана жив. — Гласът ѝ бе тих и нежен. — Но те умряха. След две седмици друго дете ще ги последва.

— Причината за смъртта? — Гласът му прозвуча някак странно: като че ли всеки момент можеше да се пропука и той заедно с него. Погледът му все още бе забит в масата.

— Задушаване.

Бекер дойде на себе си с рязко трепване.

— Задушаване? Не от побоите?

Карин поклати глава.

— Мнението на лекарите е, че продължителният периодичен побой сигурно ги е приближавал до смъртта, но накрая той ги е задушавал.

— Задушавал, не удушвал?

— Лекарите смятат, че вероятно е ползвал възглавница, одеяло или нещо подобно. Няма следи от съпротива. Но дори и да е имало, пак нямаше да има никакви косми, кожа или кръв под ноктите им.

— Защо?

— Всички са измити много добре след смъртта. „Почистени“, както казват медицинските ни експерти. Ноктите изчистени, косите сресани, телата изтъркани. Нито един отпечатък върху тях, никаква следа от каквото и да било.

— Косите сресани?

Карин кимна.

— Разделени на път и сресани... И подрязани.

— Подрязани? Подрязал е косите им, след като ги е убил?

— Така изглежда.

Бекер се замисли за момент.

— Може би събира косите им. Може би трябва да търсим някой с торба, пълна с косми.

— Но за какво могат да му послужат?

— Дявол го знае. Ползвани са сексуално, предполагам.

Карин поклати глава.

— Нито следа от това. Всички бяхме озадачени.

Бекер мълча дълго време. Карин не отмести поглед от лицето му, но то бе непроницаемо.

— Какво казаха от помощния отдел за разследване? Дадоха ли предполагаемо описание на извършителя? — запита той най-сетне.

— Опитаха се. Нямаха достатъчно материал, върху който да работят и, изглежда, бяха смутени от липсата на сексуална злоупотреба.

— Какво предлага Голд?

— Объркан е.

— Каква изненада.

— Той е добър човек, Бекер.

— Знам, знам.

— Какво очакваш от един психоаналитик?

— Най-вече чудеса. Ако е собственият ти.

— Казвал си, че ти е помагал.

— Ако нямаш нищо против, остави на мира изкривените ми реакции към моя психоаналитик. Кое го обърква?

— Смята, че всичко е много неизбистрено, получава взаимноизключващи се сигнали от този човек. Поне бе достатъчно откровен да си признае.

— Той е толкова почтен, колкото професията му позволява — отстъпи Бекер. — И така, психологическият профил не е от голяма полза?

— Както обикновено. Ти можеш да ни представиш по-добър.

Бекер я погледна с тъжна усмивка.

— Знаем защо, нали?

Тя предпочете да игнорира забележката му.

— Ще ти дам, разбира се, профила, подготвен от Голд. В състояние съм да ти предоставя всичко по случая за по-малко от ден.

— Имате ли някакви директни сведения за него?

Карин се изкашля. Погледна пилота и собственика, после палката върху масата.

— Никакви — призна тя накрая.

— Частично описание?

— Никой никога не го е виждал.

— Той отвлича шест деца от обществени места, едно от училищния двор, друго от колективно посещение на музей — и никой не го е видял?

— Не.

— Той просто си е тръгнал заедно с тях? Никакви протести от страна на депата, никакво влачене на крака, никаква борба, никакви сълзи? Нищо, което да привлече внимание? Нищо, което да накара някого поне да си въобрази, че пред очите му става нещо нередно? Винаги се намира някой, готов поне да измисли нещо, за да му обърнем внимание. Нима липсва и самотният чиновник, на когото му харесва да разговаря с агенти на ФБР, и с удоволствие разпуска фантазията си?

— Пълно нищо, Джон.

— Кой е този човек. Невидимият ли?

— Агентите го кръстиха Ламънт Кранстън. Някога е имало радиошоу, известно като „Сянката“. Главният герой, Ламънт Кранстън, притежавал способността да замъглява мозъците на хората и да става невидим...

— Спомням си.

— Преди моето време — забеляза Карин.

Една от загубите ти. — Той имитира дълбокия баритон на радиоговорител: — „Кой познава злото, което се крие в душите на хората? «Сянката» го познава...“

— Да, напоследък чувам много за този познавач на злото — въздъхна Карин.

— Струва ми се, че Орсън Уелс озвучаваше „Сянката“ — продължи Бекер.

Карин чакаше нетърпеливо, явно незаинтересована от носталгичните му спомени.

В другия край на стаята пилотът разказваше полугласно на собственика „Сянката знае“ и в настъпилата тишина гласът му долиташе до тях. Тази фраза като че ли имаше някаква странна власт над мъжете от всички възрасти, независимо дали някога са чували оригиналното радио шоу.

— Как успява да ги изведе така тихо и кротко, че никой да не забележи каквото и да било? — Бекер разсъждаваше на глас и всъщност не очакваше отговор. — Сякаш ги хипнотизира.

— Проверихме за хипноза.

— Това бе само подхвърляне, не бях сериозен.

— И ние не бяхме, но проверихме за всеки случай. Никой от тях не е бил подлаган на хипноза, така че идеята за възможни постхипнотични влияния отпада.

— Какви физически доказателства предложиха експертите по съдебна медицина?

Карин поклати глава.

— Никакви. Знам, че е трудно за вярване, но това е положението. Казах вече, че телата бяха много добре почистени. В торбите нямаше нищо друго, освен труповете. Никакви косми, никакви отпечатьци, никакви нишки от тъкан... Отчасти това се дължи на пластмасата, от която са изработени торбите. Тя е химически инертна и много гладка

— по такава материя няма как да полепнат косми или влакна от седалките на колата например.

— Няма ли отпечатъци от външната страна на торбите? Пластмасата би трябвало да ги задържи.

— Само отпечатъците на хората, намерили торбите. Не знам какво да мисля, Джон. Като че ли ги е убил и почистил в научна лаборатория.

— Провери ли това?

— При всеки от случаите проверихме всяка лаборатория в радиус от осемдесет километра от мястото, където са намерени труповете. Всяка медицинска лаборатория, всяко помещение, приспособено за научни изследвания, всеки университет, занимаващ се с изследователска дейност, всяко място, за което можахме да се сетим, че е възможно да бъде използвано за стерилно почистване.

— И нищо?

— Нищо. Стотици имена на хора, които работят там или имат достъп до тези помещения или отдели. Но никаква връзка с жертвите, поне никаква в границите на възможностите на компютъра. Вероятно ти би могъл да насочиш компютъра по някаква друга следа.

Бекер потъна в мълчание. Когато Карин се опита да заговори, той я спря с вдигната ръка. Тя постоя още малко на масата, после стана, пресече стаята и се присъедини към пилота и собственика на летището. Всички инстинктивно заговориха с понижени гласове.

— Ще помогне ли да открием Ламънт?

Карин вдигна вежди и леко наклони глава. Бекер бе непредвидим, откъде да знае какво смята да прави?

— Той вече помогна.

— Сети ли се за нещо ново?

— Не. Но потвърди, че всичко, направено досега, е правилно.

Собственикът опъна врат, за да погледне покрай Карин, и се вторачи в Бекер, като че ли го виждаше за пръв път.

— Наистина ли е толкова умен? — запита той. Карин хвърли унищожителен поглед на пилота. Не й харесваше идеята да се говори за работата на Бюрото с цивилни.

— Споменах само, че той е специален — заоправдава се засрамено пилотът.

— Няма вид на такъв — подхвърли собственикът.

— Зависи на коя негова част гледате — студено каза Карин.

Мъжът се усмихна многозначително на pilota. В края на краищата тази жена не му бе шеф и той нямаше причина да се страхува от нея.

— Вие на коя негова част гледате? — запита той.

— Тази, която гледа към вас — отговори тя.

— Бекер все още се взираше втренчено в масата.

— Той не ме гледа — отбеляза озадачен собственикът.

— Което би трябвало да ви подсказва нещо. — Карин се обърна към pilota. — Тръгваме след петнайсет минути. Готов ли си?

— Да.

— Върви първо до тоалетната. Предстои ни дълъг полет.

Карин се върна при Бекер.

— Имам инфекция на мехура — промърмори смутено pilotът.

— Той изобщо не ме гледаше, нали? — настояваше собственикът, все още озадачен.

Pilotът погледна Бекер: опитваше се да го види през очите на мъжа срещу себе си. Как можеше да го възприеме човек, неповлиян от легендите за него? Бекер изглеждаше доста силен мъж, отдавна загърбил младостта, но в никакъв случай стар, вероятно бивш атлет, запазил се във форма, косата му още бе на мястото си. Представителен мъж, без да е нещо забележително. Но ако събеседникът му бе чул разказите за него... дори и само половината от тях да са истина...

— От това, което съм чувал — опита се да обясни той накрая, — трябва да бъдеш благодарен, че не те гледа директно. Говори се, че той вижда всичко. А когато погледне нещо, в следващия миг го удря. — Според pilota не това бе смисълът на казаното от заместник-директорката Крист, но тя бе работила с Бекер. Очевидно и се бе чукала с него. Pilotът не бе сигурен доколко това ѝ позволяваше да разбира сърцето и ума на Бекер. Той самият бе спал с много жени, без да разкрие и частичка от себе си, освен сексуалните си предпочитания. Нямаше представа как стояха тези неща при Бекер, а и нямаше особено желание да знае.

Карин отново седна на масата и зачака Бекер да се върне от пътешествието вътре в себе си. Спомни си как го откри посред нощ във всекидневната на хотелския апартамент в Ню Йорк, където живеела, докато работела по случая Бахуд. Той седеше на загасени

лампи и когато го бе запитала защо, отговори, че се страхува от тъмнината. Лицето му бе мокро от сълзи. Тогава тя си помисли, че той е най-странният, най-вълнуващият от всички мъже в живота ѝ до този момент. Бе го утешила с тялото си онази нощ, а на следващия ден той уби ужасния Бахуд след продължителна борба в непрогледната тъмнина на мазето, където оня се криеше. Бекер бе убил въоръжения до зъби престъпник с голи ръце в пълен мрак и Хатчър разказваше, че са успели да го намерят после само благодарение на писъците, които издавал. Той бе плакал отново, докато седеше край болничното ѝ легло, и тя знаеше тогава, че го прави колкото за нея, толкова и за себе си...

Сега го излъга, че е била само наполовина влюбена в него. Съвсем беше хлътнала и почти толкова изплашена от всичко, което Бекер представляваше — усещаше, че той заплашва силно самоконтрола ѝ. Десет години по-късно тя все още не можеше да гледа ръцете му без желанието да ги почувства по тялото си.

— Това ще бъде мъчително — промълви той и гласът му рязко я откъсна от бляновете ѝ в мига, когато той излезе от своите.

Карин разбра, че той говори за себе си.

— Знам, че няма да мога да се справя без теб — въздъхна тя. — Оня ще продължава, докато случайно не ни помогне слепият късмет. А нямаме много време.

— Нямайте никакво време. Той вече е отвлякъл друго дете.

— Сигурен ли си?

Бекер сви рамене. Не беше сигурен, но това нямаше значение. Ако Ламънт не е посегнал отново, ще го направи всеки момент.

— Кое да го задържи? Той е гладен и яде.

Погледна я право в очите за пръв път от няколко минути.

— Ще боли. Много ще боли — прошепна той.

— Знам. — Тя докосна ръката му. — Знам, Джон.

Карин замълча — разбираше, че това не е достатъчно.

— Родителските права върху сина ми бяха дадени на мен — обяви тя внезапно.

— Съпругът ти се е борил. — Това не бе въпрос.

— Жестоко.

— И?

Тя знаеше, че той вече я бе изпреварил, но понякога се налагаше да се премине през някои формалности.

— Не бях сигурна, че трябва да получа родителските права... Не съм сигурна, че ги заслужавам... Не съм сигурна, че ги искам...

Бекер изчакваше, без да снесе погледа си от нея.

Тя замълча за миг и продължи:

— Това ме плаши, Джон. Да имам пълния контрол над него... Аз съм... Понякога се страхувам от нещата, които мога да направя...

Бекер кимна бавно. Хвана ръката ѝ и я стисна леко.

— Ти си стабилен човек, Карин, ще се справиш. — Придърпа папката към себе си. — Ще трябва да прегледам всичко веднага щом ми го предоставиш. Но първо трябва да остана известно време сам с тези.

Тя знаеше, че той имаше предвид снимките на убитите момчета, и ѝ се стори, че го забеляза да потръпва.

ГЛАВА 4

Дий се чувстваше добре: не можеше да се сети откога не беше усещала такъв прилив на сила и бодрост. Тя бе в такова добро настроение, че дори не се подразни от Аш, който се тъпчеше с царевични питки и се окапваше с плънката им.

Забеляза самотния мъж на масата в ъгъла, където седеше с цигара пред чаша кафе и я наблюдаваше. Дий знаеше, че е привлекателна жена, преливаща от енергия и добро настроение. Кой не би я гледал? Кой не би я пожелал?

Тя каза нещо на Аш и се изсмя, като отметна глава и изпълни помещението със звънкия си глас. Дий обичаше смеха си — той бе толкова свободен, така открит. Ненавиждаше хората, които хихикаха сподавено зад поставена пред устата си длан. Тя искаше целият свят да знае, че е в добро настроение, дяволите да го вземат, а ако смехът ѝ изглежда прекалено висок за някои хора, това си остава техен проблем. Глупаци, не знаят как да се радват на живота. А Дий бе друга, различна: тя умееше да му се радва и да прекарва времето си добре. В гърлото ѝ отново се надигаше смях, докато наблюдаваше как Аш покапва по дрехите си салца и част от плънката. Тя познаваше тайната на радостта. Някога бе попаднала на книга точно с това заглавие: „Тайната на радостта“. Дий я бе разтворила с любопитство, питайки се дали авторът не е някой като нея. Но не беше разбрала за какво става дума и след няколко страници я бе захвърлила с отврата. Истинската, единствената тайна бе просто да се отпуснеш и да правиш това, което ти се иска. Да се смееш, ако ти се ще, и да таковаш фамилията на всички остроноси маймуни, убийци на радостта, като онази жаба, касиерката, която я гледаше така, като че ли си бе прищипала зърното на гърдта с чекмеджето на касата. Мъжът на оная маса там разбираше смеха ѝ. С крайчеца на очите си го виждаше да се усмихва, привлечен и хипнотизиран от нея.

— Дий — обади се Аш и в гласа му пак прозвуча безпокойство. Гледаше я с тревога и парченца домати и скълцана маруля се сипеха от

питката му.

Към ресторанта имаше и бар само на няколко врати по-надолу. Дий си го бе отбелязала наум веднага, щом влязоха.

— Аш, искам да отидеш пеша до мотела — заяви внезапно Дий.

Очите му се разшириха.

— Гримасничиш като клоун — подхвърли му тя.

— Извинявай — промърмори Аш.

— Не се извинявай. На мен ми харесва: разчитам мислите ти още по-лесно. — Потупа го по бузата.

— Да вървя пеша до мотела?

— Не се дръж така, като че ли никога по-рано не си го правил.

Излизаш от търговския център и завиваш наляво.

— Наляво — повтори той, като се опитваше да се концентрира.

— Завиваш наляво и вървиш направо, докато стигнеш до мотела.

Знаеш му името, нали?

— Добре — каза Аш.

— Какво значи това „добре“?

Аш сбръчка чело и тя отново се разсмя високо.

— Ти нямаш нужда от грим, какъвто си слагат клоуните — каза тя през смях. Хвърли поглед към мъжа в ъгъла, за да провери дали оценява чувството ѝ за хумор. Той ѝ се усмихна и леко наклони глава. Дий го гледаше, като че ли я бе стреснал с неочакваната си фамилиарност, като че ли едва сега го е забелязала и не е сигурна как да реагира на нахалството му.

Аш забеляза размяната на погледи и разбра защо трябвала върви до мотела. Предстоеше му да прекара още една нощ пред вратата на стаята им, вслушан в звуците, които ще издават Дий и някакъв непознат... Но ще се вслушва главно в смеха на Дий, в изблиците ѝ на жизнерадост, в писъците ѝ на екстаз накрая... Щеше да го боли да слуша всичко това, болеше го и сега, като гледаше как се държи заради непознатия в ъгъла — винаги го болеше, когато тя се отдаваше на някой друг...

— Какво е? — питаше го тя.

— Нищо — отвърна той, като реши, че го пита за какво мисли. Скоро тя сама ще разбере: винаги успяваше. Не искаше да се опитва да изрази с думи колко много го наранява, като върши това. Знаеше, че ще го заболи още по-силно.

— Нищо? Странно име за мотел.

— О! — Ясно, тя не четеше мислите му. Това се случваше понякога, когато бе в такова хубаво настроение: в такива моменти сякаш загубваше магическата си сила.

— „Дневен хан“ — опита се да се сети той.

— Не, зора — поправи го тя. — Мотел „Зора“. Запомни ли го?

Аш кимна.

— Повтори.

— Мотел „Зора“. Зора. Завивам наляво и вървя край магистралата, докато стигна до мотел „Зора“.

— Bravo. Ще се справиш чудесно. А сега натикай остатъка от това гадно нещо в устата си и тръгвай.

Аш се изправи послушно и ѝ разреши да му избърше лицето със салфетка.

— Добре ли си? — запита той.

— Никога не съм била по-добре — отвърна тя. — Не се тревожи: ние с теб държим света в ръцете си.

Аш се усмихна: изречението го разсмя, въпреки че настроението ѝ го плашеше.

— А сега изчезвай — подкани го тя.

— Зора?

— Стига си се моткал, тръгвай.

Аш се затътри към вратата и излезе, като погледна само още веднъж назад с печално изражение, а Дий му махна демонстративно за довиждане, та мъжът в ъгъла да разбере, че сега е сама.

За да подчертае този факт, остана на масата още няколко минути. Отвори пудриерата и провери грима си, като държеше огледалото под такъв ъгъл, че да вижда отражението на мъжа. Той, разбира се, все още я разучаваше. Не снемаше погледа си от нея. Ето, вдига ръка и гърчи пръсти за поздрав. Жестът му изглеждаше смешен в огледалцето, слаб, някак женствен. Дий се надяваше, че не е от „онези“, но дори и да беше, риба в морето много, а по-добра примамка от нея здраве му кажи.

Дий излезе от пицарията, като се спря само веднъж, за да погледне мъжа многозначително. Изглежда го директно в очите, задържа погледа му и се усмихна. Той върна усмивката ѝ. Според Дий в тези игри нямаше място за изтънченост: само загуба на време.

В бара към ресторанта бе много шумно и още с влизането ѝ я обгърна музика и гласовете на струпаните там хора. По това време на нощта по-голяма част от магазините бяха вече затворени, с изключение на павилиона за продажба на хранителни продукти и отделни ресторанти, така че нямаше опасност собствениците на съседните търговски сгради да се оплачат.

Дий има време да си поръча бяло вино и да огледа мъжете от двете си страни преди появата на мъжа от ресторанта. Другите мъже изглеждаха достатъчно приемливи, при условие че са във форма — толкова малко съумяваха да се отсрамят пред една жена в наши дни, — но тя предпочиташе приятеля си от ресторанта. Той бе малко по-млад от другите двама, изглеждаше по-добре и не носеше златна верижка. Дий отдавна се бе отчаяла от мъже със златни верижки: не ги биваше за разговор, а в леглото бяха направо безполезни.

— Вашият... тъ... приятел отиде ли си? — запита той.

Дий се взря в него за миг, обхвана с поглед помещението и отново се втренчи в него.

— Обичам да си мисля, че имам приятели, където и да отида — заяви тя.

— Сигурно. Но не исках да се натрапвам, в случай че приятелят ти се върне. Той е заплашително едър мъж и вероятно побойник; не искам да го дразня.

— Той си замина — успокои го тя.

— И остави хубава жена като теб съвсем сама?

— Той рядко е добра компания — обясни Дий. — Харесвам мъже, които могат да изразяват мислите си. Ти можеш ли да изразяваш мислите си, Лайл?

— Едгар — поправи я той.

— Ти не си от онези силни мълчаливи типове, нали? Въпреки че изглеждаш силен. Харесвам силата, но не и мълчанието. Харесва ми да знам как се чувства един мъж. Харесва ми да има повече шум около мен.

— И на мен така ми се стори. Когато те видях в ресторанта, веднага си казах: „Ето една много хубава жена, която не се страхува от малко повече шум. Обзалагам се, че самата тя е доста шумна... при съответните обстоятелства...“

— Ти можеш ли да създадеш тези обстоятелства, Лайл?

Той се захили малко накриво, усмивката му разтегли лицето му наляво, очите му се присвиха. Дий разбра, че в момента той ѝ сервира най-сексуалното си изражение.

— По-добре да не се съмняваш в това — прошепна дрезгаво той и се наклони към нея.

Дий хвана косъм от гърдния му кош и го отскубна с рязко движение.

— Хей!

— Само проверявам — обясни Дий. — Изглежда, ще вдигаш шум, нали?

* * *

Аш се влачеше край магистралата с наведена глава, за да не го заслепяват фаровете на насрещните коли. Силните пориви на течението, предизвикано от профучаващите край него камиони, нарушаваха равновесието му, а минаващите мотоциклетисти надуваха клаксоните си, въпреки че не бе върху платното. Чуваше пронизителният звук от клаксоните им да отмира в далечината: те продължаваха да ги натискат, стресната и вбесени от неочакваното му появяване в една нощ, която те считаха, че принадлежи само на тях и на движението по магистралата.

Винаги беше лош знак, когато го изпращаше сам вкъщи. Знаеше, че тя все още има от хапчетата ся: беше направил проверка само преди два дни. „Май трябва да ги броя — помисли си той. — Може би ги има, но не ги взема.“ Тя беше в прекалено повишено настроение: бе заредена с прекомерна енергия и ентузиазъм. Няма начин нещо да не я разочарова. Ако не друго, то самият Аш сигурно. А когато се разочарова, тя ще се строполи оттам, където е сега. Ще пада бързо и дълго, като орлите, спускащи се стремително надолу, за да си хванат заек. Аш обичаше да ги наблюдава по телевизионните шоупрограми, посветени на природата. И сега виждаше пред очите си как огромните птици прибират крила и се понасят право надолу от облаците. Да гледа птиците по време на лов беше истински вълнуващо преживяване, но да наблюдава Дий бе повече от ужасяващо. Също като птиците, които

винаги се вдигаха нагоре, сграбчили триумфално риба или заек, и Дий се изправяше с поредната си жертва в окървавените си нокти...

Зад него засвяткаха фаровете и той чу бибикане на клаксон. Профуча колата на Дий и той успя да зърне усмихнато лице и размахана ръка, добре осветени от колата отзад. Тя му изпрати бърза целувка, без да освободи клаксона, и изчезна за миг по посока на мотела.

Зад Дий седеше мъжът от ресторанта. Аш забеляза озадачения поглед, с който той се вторачи в него за миг, преди да потъне в тъмнината нататък.

— Ще се видим по-късно, Лайл — промърмори Аш. Гласът му бе погълнат от писък на гуми по пешеходната пътека.

Аш наведе глава и продължи да се влачи напред.

* * *

Едгар се съгласи да го нарича Лайл — или Хийтклиф, или Джеронимо, — след като е решила така. Сигурно съпругът и или баща и се е казвал Лайл — Едгар не знаеше кой точно. В този момент нямаше намерение да си проиграе късмета, като я поправя непрекъснато. Той работеше като агент по продажбите към фирма за спортни облекла и прекарваше половината от годината по пътищата, за да предлага произведената стока и да прибира дължимите суми. Понякога му провървяваше с някоя от продавачките или случайни жени като тази. В такива случаи той обикновено ги даряваше с блузи за тенис от мострите си в знак на благодарност. Но така, както се развиваха нещата с тази дама, блузата за тенис едва ли щеше да стигне. Той ще я дари с блузи, обувки, анцуг — целия екип. Този път не просто бе му провървяло: изтеглил беше печеливш билет от лотарията!

Жената смъкна ризата му, преди още да затвори вратата. Изглеждаше готова на всичко и Едгар се надяваше, че ще прояви достатъчно въображение, за да се възползва от това.

Тя стегна ръце около кръста му и притисна лице към гърдите му. Силата на ръцете ѝ го смая. Не бе дребна, но не бе и някоя кобила, а направо спря дъха му. Тя внезапно го повдигна от пода с лице, все още заровено в гърдите му, и направи няколко нестабилни стъпки, като го

завъртя, преди да го пусне, да отдръпне лице и да го погледне. Усмиваше се, по-точно, гримасничеше, с косми от гърдите му между стиснатите ѝ зъби.

— Хей!

— Да не си бебе? Хей, беччо?

— А ти си май суперактивна, а? Да не би да се друсаш? Хайде да я караме по-леко, а?

— Бебо, беччо — подиграваше се тя. Погали гърдите му. — Нараних ли горкото бебе? Нима причиних болка на бебенцето?

— Е, ще го преживея — поуспокои се той. — Ти просто ме изненада.

Сега вече имаше възможност да огледа стаята. Почти се надяваше да види трапец или някое друго съоръжение за екзотична еротика. Каквото и да си имаше наум тази жена, той бе готов да го опита. Призна си, че половин живот бе мечтал за по-модерните и сложни секс техники, за които само неясно бе дочувал. Мисловната му дейност не се отличаваше с прецизност, така че никога не се бе замислял за подробностите. Нямахше и нужната самоувереност да експериментира. Нещата, които му се искаше да прави, изглеждаха смущаващи, неразумни — почти груби — и той нямаше смелостта да ги поиска от обикновените си сексуални партньорки, а още по-малко от жена си, с която трябваше да се изправи лице в лице в студената светлина на деня. Но с тази жена, с Дий, той инстинктивно знаеше, че не е нужно да иска разрешение за нищо. Всъщност може би единственото, което трябваше да прави, е просто да следва хрумванията ѝ.

— Знам какво иска, беччо — мъркаше тя. Издърпа блузата си през глава, без да я разкопчее. Не носеше сутиен, гърдите ѝ бяха малки и стегнати. Тя изви гръб назад — явно се гордееше с тях. „Правя е — помисли си той. — Наистина са хубави.“ Кожата ѝ се опъна върху ребрата, коремът ѝ се всмука навътре, както бе забелязал, че е при статуите. Нямахше дребен кокал: раменете ѝ бяха широки, а ханшът ѝ се разширяваше очеводно от кръста надолу, но тя бе стегната и силна. Едгар ги харесваше такива — слаби, но стегнати. Обичаше усещането, че може да повдигне и премести жената, с която се люби, когато и както си поиска; обичаше да се чувства господар на положението.

— Искате ли беччо малко мляко?

— Иска — промърмори той и наведе глава към гърдите ѝ с ръце върху бицепсите ѝ.

Тя застана високо, когато той впи устни в зърната ѝ. Едгар знаеше, че ще му се хареса. Той смука малко едната ѝ гърд, после се прехвърли на другата, чу нейното ускорено дишане и посегна към ципа на полата ѝ.

— Ще се погрижа добре за тебе — шепнеше той с глава във врата ѝ, докато се мъчеше да освободи ципа ѝ.

— Я млъкни — прекъсна го тя. Хвана главата му и я върна върху гърдите си. — Аз ще ти кажа кога дв престанеш.

* * *

Аш стигна до мотела след един час. Видя името му върху табела отпред, прочете го високо за себе си и тръгна към стаята им в ъгъла. Когато имаше възможност. Дий винаги наемаше стая в ъгъла. „Това реже съседите ни наполовина“, обясняваше му тя. Аш се бе опитвал да си представи съседите им срязани на две, но тези представи винаги водеха до мисли за насилие, за кръв и той бързо-бързо прекратяваше опитите да разбере какво иска да каже тя.

Завесите не бяха дръпнати докрай и лампата не бе загасена. Аш надникна и видя Дий върху пода на четири крака. Лайл бе зад нея и я работеше енергично. Зъбите ѝ бяха оголени, сякаш в ръмжене; Аш чуваше ясно виковете ѝ.

Обаче не искаше да гледа. Седна върху твърдия бетонен под на покритата веранда пред вратата на стаята.

— Татко, о, татко! — чуваше я той да вика. — Да, татко! Давай, татко!

Аш запуши ушите си и стисна очи. Опита се да мисли за последните хубави мигове, прекарани с Дий: снощи, когато тя бе започнала да се чувства добре, но още не бе чак толкова щастлива, колкото днес. Той гледаше една от онези шоупрограми за природата. Змия бе попаднала на жаба, която, вместо да се опита да спаси живота си с бягство, бе увеличила два пъти размерите си с надуване и се бе изправила на задните си крака. Тя изглеждаше прекалено голяма за нападателката, но змията явно си знаеше работата. Аш бе впечатлен от

изуменото изражение на жабата, докато змията я поглъщаше: то не изразяваше тревога или страх, а само глупава почуда.

— Видя ли това? — запита Дий. — Дори не й пукаше.

На Аш му бе приятно, че гледат заедно телевизия. Тя много често не бе вечер вкъщи, а ако останеше, обикновено не бе в добро настроение. Снощи обаче бе решила да прекара времето си с него, въртеше се просто из стаята, гледаше телевизия с него, коментираше видяното. Те много рядко прекарваха така заедно.

Когато мислите за снощната вечер не можеха повече да погълнат виковете на Дий, Аш започна да прави лицеви опори. В двора на болницата много мъже ги правеха само за да убият времето; Аш бе най-добрият от всички. Отпускаше се надолу, докато носът му докосне бетонната настилка на верандата, и се отблъскваше нагоре, като внимаваше да не си помага с краката: знаеше, че това е опит за измама. Не се спря, докато от челото му не покапа пот, а ръцете му не се разтрепериха от натоварването.

Дий бе престанала да пици и Аш ги чуваше да разговарят.

Едгар лежеше по гръб върху леглото, убеден, че умира, но както се казваше в поговорката, какъв прекрасен начин да си отиде от този свят. Жената бе всичко, което той очакваше да бъде: с богато въображение, неуморима, способна да достигне многократно оргазъм — и дяволски шумна. Не му бе нужно да отгатва как вървят нещата: тя с цяло гърло му го съобщаваше.

А и той се справи превъзходно. Винаги бе подозирал изключителни сексуални способности у себе си, но сега разбра, че е направо шампион. Клати я, докато не спря да мърда. Сега лежеше до него потънала в пот, изтощена и достатъчно задоволена, за да изтрае цял месец, без да помисли дори за секс — ако е нормална жена. Едгар се усмихна самодоволно и се поздрави вътрешно, вторачен в тавана. Бе й дал много повече от това, за което се бе пазарила.

Трябва да вземе телефонния номер на тази жена. Ще се върне тук след месец. Тя заслужава второ посещение. Имаше предвид някои неща, които се изкушаваше да опита, и вероятно ще стигне до тях следващия път. Бе усвоил няколко нови номера, които смяташе да приложи върху жена си. Едва ли щеше да се получи някакъв добър резултат: те зависеха много от ентузиазма на партньора, а точно това качество жена му не притежаваше. Но ако някога бе допускал, че

боязливата ѝ резервираност — да не каже апатия — е възможно да се дължи поради някаква причина на него, сега можеше с лекота да отхвърли подобни подозрения. Той направо бе подлудил тази жена. А тя бе умна и привлекателна — от този тип жени, които с лекота вкарват в леглото всеки пожелан мъж. Тази жена го беше пожелала, а той току-що и доказа, че е направила правилен избор.

Едгар не можеше да си спомни кога се бе чувствал по-доволен след търкаляне в леглото с непозната — или по-малко склонен да изхвърчи през вратата, след като е задоволил страстта си. Но ставаше твърде късно, а той имаше работа сутринта. Лежеше до нея вече няколко минути — не би трябвало да се обиди, ако той си тръгне сега.

Погледна демонстративно часовника си.

— Мили боже, нима наистина е толкова късно? — възкликна той и рязко седна. Тя постави ръката си върху голото му бедро. — Нямах представа — продължи той.

— Къде мислиш, че отиваш? — запита тя.

В гласа ѝ звънна странна метална нотка, която бе дочул веднъж или два пъти, докато се потяха един над друг. Бе предпочел да я пренебрегне и да я отдаде на разгорещена страст, но и тогава не му хареса, а още по-малко сега.

— Късно е — повтори той. Прехвърли крака над ръба на леглото, изтегли се от ръката върху бедрото му. — Трябва да тръгвам.

— Няма да ходиш никъде — заяви тя.

Той разбираше чувствата ѝ. Естествено е да поиска да се лепне за него. Такива са си жените; никога не знаят кога да се оттеглят. Но, по дяволите, този изискващ тон го вбесяваше.

— Трябва да си тръгвам. Нямах представа, че е толкова късно.

— Още не си приключил тук.

Предпочете да се изсмее, въпреки че му се искаше да ѝ удари един — бе толкова агресивна, толкова настоятелна.

— Приключил съм — заяви той. Усмихна ѝ се широко и ѝ намигна. — Засега. Винаги можем да се съберем отново.

— Ти може да си приключил, но не и аз. — Тя се изправи на колене в леглото.

„Тя е наистина привлекателна жена“ — помисли си Едгар, въпреки че намираще голотата ѝ леко смуцаваща сега, когато липсваше оправдаващата я похот. По-голяма част от жените нямаше да

му изглеждат така добре в ярката светлина на мотелската стая минути след като са правили секс. Гърдите им обикновено увисват, коремите им треперят, бедрата им се издуват; ясно изпъкват разни бенки, разширени вени, грозни следи от износени бременности и раждания: нито една от тях не отговаряше на съвършенството на женските тела по списанията, които бяха оформили представата му за женска красота. По-голяма част от жените бяха за Едгар по-добри на опип, отколкото на вид. Но тази жена наистина изглеждаше добре. Коремът ѝ бе прибран, гърдите и бяха предизвикателно вирнати. Колко жалко, че започваше да се държи като кучка.

— И ти ми се виждаш доста изразходвана — подхвърли той с надеждата, че тя ще се присъедини към смеха му. Не искаше сцена.

— Може и да си приключил, но още не си свършил — каза тя.

Едгар вдигна ризата си от пода. Тя скочи от леглото и застана между него и вратата.

— Шегуваш ли се? Току-що получи толкова, колкото можеше да задоволи най-малко шест жени. Трябва да бъдеш благодарна за това.

— Аз ще преценя какво съм получила, а то бе прекалено малко. — Тя издърпа ризата от ръката му.

— Никога не съм имал оплаквания досега.

— Сега получаваш няколко. Връщай се в леглото! — Блъсна го в гърдите, ръбът на леглото го удари в коленната свивка и той се търкулна на постелята.

Тя скочи върху него с ръка между краката му.

— Вдигай го — заповяда му тя; ръката ѝ нетърпеливо го теглеше.

— Господи, какво ти става? — Той се гърчеше под нея в напразен опит да се измъкне: тя го държеше прикован към леглото с една ръка върху гърдния му кош, а с другата — в слабините му.

— Вдигай го — повтори тя. — Играй с него.

— Ти си играй. Това не е моя работа.

— Правил си го често, ще го направиш и сега. Играй с него, вдигай го!

Той продължаваше да се гърчи под нея; не смееше да се стегне и да я отхвърли от себе си — страхуваше се, че тя вероятно ще се окаже по-силна.

— Престани. Достатъчно беше за една нощ. Ще дойда отново утре и ще го направим пак.

— Направи го сега! — възкликна тя. Хвана ръката му и я притисна между краката му. — Прави каквото ти казвам.

Тя загуби равновесие и Едгар успя да се изгърколи настрана и да я отблъсне от себе си.

— Боже мили! — Изправяше се, когато тя го грабна изотзад и го затегли към леглото. Той се дръпна и ноктите ѝ раздраха гърба му.

— Ти, глупава кучко!

Обърна се и я удари силно по лицето. От носа ѝ вече бликаше кръв, докато се изправяше, за да седне отново. Изражението ѝ бе толкова свирепо, че той се сви в очакване на атака, но тя стана, без да промълви нито дума, и отиде в банята.

Едгар се спусна да се облича с трескава бързина.

— Ти ме предизвика да те ударя — извика той над рамо към банята. Подскачаше на един крак, опитвайки се да нахлуе панталоните си, като ги теглеше с една ръка: в другата стискаше бельото си. Ще го облече после.

— Аз не съм от мъжете, които посягат на жени. Но, боже мили, ти трябва да се успокоиш. Получи повече от достатъчно.

Чуваше я да се движи в банята и по звуците, които се носеха оттам, можеше да прецени, че тя бърза не по-малко от него. Вратата на аптекката се отвори и затвори.

Тя излезе от банята. Кръвта течеше от носа ѝ, стичаше се по брадичката и капеше върху гърдите ѝ. Тя като че ли изобщо не усещаше това, когато застана отново между него и вратата.

— Смяташ да си ходиш, а? — запита тя.

Той видя обувката си до стената точно зад нея. Нещо му подсказа тревожно да не се навежда и да излага гърба си на евентуално нападение. Но от какво се страхуваше? В стаята имаше само една напълно гола жена, застанала беззащитно между него и вратата. Вярно, очите ѝ имаха леко безумен израз, но въпреки това той трябва да съумее да я изрита от пътя си с добре премерен ритник.

— Да, отивам си — отвърна той. — Ще ти позвъня сутринта.

— Ти се оказа голямо разочарование — процеди тя през зъби, без да се помръдне.

— Е, това си остава за твоя сметка. Аз прекарах чудесно. Ти си много сексуална жена, но човек наистина никога не знае накъде ще се извъртят тези неща...

Тя продължаваше да не обръща внимание на кръвта, която капеше от носа ѝ, и това го объркваше допълнително. Кръвта се стичаше надолу по тялото и стигаше до окосмяването между краката ѝ. Имаше нещо злоецо в това пълно пренебрегване на лично нараняване, колкото и незначително да е то.

— Виж какво ще ти кажа — започна тя, — тъй като не знаеш как да използваш онова нещо, което виси между краката ти, ти всъщност нямаш нужда от него, нали?

— Какво?!

— Защо просто не го оставиш тук, при мен. Ще бъдеш много по-добре без него. Така повече няма да даваш обещания, които не можеш да спазваш.

Едгар реши да си тръгне без обувка. Тя ставаше все по-чудата с всяка минута.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти каза, че ще се погрижиш добре за мен — отвърна тя. — Обеща да го направиш.

— Хей, направих каквото можах. Ти, изглежда, имаш някакъв малък проблем в тази област.

— Ти ме разочарова — продължаваше тя. — Всички ме разочароват и честно казано, това започва да ми омръзва.

Вдигна дясната си ръка до кръста си: между палеца и показалеца ѝ имаше нещо.

— Ела тук, сладкия ми — замърка тя. — Ще те освободим от онова нещо там, което е причина за всичките ти неприятности, и ще те пуснем да изприпкаш при майчето си.

Едгар се взря в ръката и. Между пръстите ѝ проблясваше бръснач.

— Казах ти да дойдеш тук. — В гласа ѝ неочаквано прозвуча сурова нотка. — Прави каквото ти казвам. Веднага!

Дий пристъпи към него и изпадналият в паника Едгар я ритна с все сила, като се целеше в слабините ѝ. Пръстите му улучиха корема ѝ и тя се търколи на пода. Бръсначът се изплъзна от пръстите ѝ и Едгар бързо го вдигна от килима. Тя веднага се изправи на четири крака, като се мъчеше да поеме дъх. За миг му се прииска да я резне по незащитения гръб, само за да ѝ покаже какво означава да размахваш бръснач срещу някого.

— Ти си луда! — крещеше той. — Напълно побъркана!

Тя измърмори нещо неразбираемо. Той се наведе над нея с уста близо до ухото ѝ.

— Луда си за връзване! Трябва да те затворят някъде!

Главата ѝ висеше надолу като на победено животно и кръвта ѝ капеше направо върху килима.

Тя отново промърмори нещо. Едгар се наведе още повече към нея, но без да изпуска бръснача от ръката си, в случай че тази побесняла кучка се опита да го ухапе или да направи нещо друго, също тъй налудничаво.

— Какво каза?

Тя задържа за миг дъха си.

— Мислиш, че съм луда? — И вдигна глава, за да го погледне в лицето. Гласът ѝ прозвуча така, като че ли идеята я забавляваше. Кръвта течеше по устните ѝ, но тя като че ли не я забелязваше.

— Знаем, че си луда — заяви той.

Той отвори със замах вратата. Огромният мъж от ресторанта, когото бе видял да се влачи край магистралата, седеше на верандата пред вратата като куче, което чака господаря си.

— Мислиш, че аз съм луда? — повтори тя.

Мъжът се изправи и препречи пътя на Едгар.

Едгар прехвърли погледа си на Дий, която сега седеше върху килима. Искеше му се да ѝ каже, че не е искал да я нарани, че нещата са преминали вече допустимите граници и няма нужда да се задълбочават допълнително. Опита се да ѝ се ухили, за да покаже добрата си воля и сигурността, че тя всъщност не му се сърди сериозно.

Дий го погледа и му се усмихна ангелски. Кръвта ѝ се бе размазала по корема в мястото на ритника му и цялата долна част на лицето ѝ сега изглеждаше като боядисана в червено. Когато заговори, зъбите ѝ също бяха почервенели от кръв.

— Той ме удари, Аш — каза тя.

Аш грабна Едгар за гърлото и го стисна. Едгар успя да замахне веднъж към него с бръснача, преди да бъде хвърлен бясно към стената.

* * *

Аш натика мъжа в багажника на колата му и се върна в стаята да я почисти. Все още гола. Дий се бе свила върху леглото с колена, притиснати към гърдите ѝ, и с лице към стената.

— Трябва да тръгваме, Дий. — Аш започна да опакова дрехите ѝ в куфара, като ги сгъваше внимателно, както тя го беше учила.

— Спи ми се, искам да поспя — простена тя. Гласът ѝ бе толкова тъжен, че на Аш му се доплака.

Той постави резервната си риза върху нейните дрехи и отиде в банята да събере тоалетните им принадлежности.

— Трябва да се махнем, преди да дойдат за нас — напомни ѝ Аш.

— Искам да поспя. — Гласът ѝ бе тих и заглъхващ, сякаш вече се унасяше в сън. Той знаеше, че тя ще бъде такава през следващите няколко дни: обхваната от летаргия, прекалено депресирана, за да се облече или нахрани сама. Трябваше да я измъкне от мотела, преди тя да се отпусне прекалено много, за да се наложи да я носи на ръце.

Той провери чантата ѝ и се увери, че и нейните, и неговите хапчета са все още там. Опита се да си спомни колко капсули имаше в нейното шишенце при последната му проверка, но не можа. Изглежда, не е вземала от лекарствата си през последните няколко дни — в това бе сигурен. Нямаше смисъл да я мъчи сега да вземе капсулата: знаеше от опит, че трябва да я подлъже да погълне една, но не и когато е толкова потисната или пък когато е прекалено възбудена — тогава беше прекалено умна за него. Можеше да ѝ пробута някоя капсулка в храната само когато се измъкваше със собствени усилия от депресията си, но без още да се е превъзбудила достатъчно. След дните на пълно гладуване тя се нахвърляше върху храната с вълчи апетит. След тази първа капсула тя започваше да си ги взема сама — за известно време. Никога достатъчно дълго, но поне за известно време.

Докато тя се измъкне от депресията си достатъчно, за да им наеме стая в някой мотел, ще се наложи да живеят в колата. Аш знаеше, че никога не би могъл да наеме стая, където и да било. Хората там сигурно веднага ще разберат всичко за него. Веднага щом си отвори устата, те ще усетят, че той не е съвсем нормален и че не могат да му имат доверие. Ще му се смеят или — още по-лошо — ще извикат властите да се погрижат за него.

Налагаше се да изчака, докато Дий се възстанови достатъчно, за да поеме грижата и за двама им. Ще открие някакво място за почивка край магистралата с лесен достъп до автомати за продажба на цигари и шоколад и възможност за осигуряване на вода от тоалетните. Ще заседне там, ще я закриля и ще се грижи за нея. За самата Дий нямаше никакво значение къде са, когато е в такова състояние. Всякакъв подслон ще свърши работа, докато дойде на себе си и поеме грижата за него.

Той взе парцал, за да почисти кръвта от килима и стената, и погледът му неволно попадна в огледалото. Видя отражението си и се вторачи изненадано в него: бе порязан от скулата до брадичката. Раната бе плитка и с размер на косъм, кръвта бе вече засъхнала. Не бе разбрал, че Лайл е успял да го пореже — не бе почувствал нищо.

Сега само размаза петното по стената, а килимът, изглежда, бе попил кръвта на Дий като гъба. Аш погледна парцала в ръката си. Кръвта на Лайл от стената и тази на Дий от килима се бяха слели в кафеникаво петно върху парцала и това му хареса.

— Багажът ни е готов, Дий — оповести той, като се приближи към леглото с изпран парцал. Той я завъртя и внимателно се залови да мие засъхналата по лицето ѝ кръв. Опитваше се да не поглежда голото и тяло. То го възбуждаше и същевременно смущаваше.

Дий метна ръце около врата му със сподавено ридание и го притегли върху себе си.

Захапа ухото му и прошепна право в него така, че Аш почувства шепота ѝ право в слабините си — сякаш топлият ѝ дъх бе преминал за миг през тялото му.

— Хайде, Аш — шепнеше тя. — Хайде...

Едната ѝ ръка бе на врата му, а с другата вече дърпаше колана на панталоните му.

Аш стисна очи. Бе изпълнен с благодарност. Първо, че не се бе отпуснала чак толкова, колкото му се беше сторило — знаеше, че това, разбира се, е само въпрос на време, — и второ, че тя отново го искаше. Случваше му се рядко тези дни: от последния път, когато го бе поискала, досега се бе проточила дълга редица Лайловци.

Той никога не ѝ се съпротивляваше — разрешаваше ѝ да го използва както тя си иска и по начина, по който го предпочиташе. Той харесваше всичко, което тя желаше...

Затвори очи и си я представи като птица — голяма, красива и опасна птица, носеща се в ефира с лекота, безжалостна в преследване на жертвата си. Смъртоносна и прекрасна. Като орлица.

А той бе мечок, който се крие в пещера: мечоците се крият. Но и те вършат ужасни неща: убиват, дерат и хапят — но се крият, защото се страхуват. Орлицата никога не се крие, тя не се плаши: нищо в този свят не може да стигне до нея, за да я нарани — тя никога не се крие, никога не дебне, никога не изчаква жертвите си в засада. Орлицата кръжи в небесата и ги търси с орловия си поглед, който прониква навсякъде. Тя може отдалеко да види ужаса в очите на заека и ѝ трябва само да свие крила, да се спусне като стрела върху него и да го сграбчи, преди дори да се е помръднал.

Орлицата може да нападне дори и мечок: да го разкъса на части с нокти, да му извади очите, да грабне сърцето му. Според Аш мечокът бе безпомощен пред орлицата: тя можеше да се спусне върху него изневиделица — нито можеше да я чуе, нито да я види, преди да го атакува с целия ужас на грацията и красотата си... Мечокът може да върши ужасяващи неща със сила, но е безпомощен пред орлицата и стремителната ѝ атака.

Той почувства орлицата върху себе си, чу припляскването на огромните крила и ласката на перата им, козината му бе оскубана и кожата разкъсана с човка, остра като бръснач, който реже, без да причини болка... Плътта му се разтвори за нея като цвят на овошка и тя се отдаде на пиршество...

А после той чу песента ѝ, която изпълни пещерата и отекна от стените ѝ, понесла красотата и богатството на нейната радост.

— О, татко — пееше тя. — Хайде, татко. Татко!...

ГЛАВА 5

Домът на Бекер в Кънектикът беше само на около четирийсет и пет минути с кола до търговския център в Стамфърд. Той отиде до града по „Мерит Паркуей“, като оглеждаше внимателно централната разделителна линия на магистралата. По време на разговора с Карин паметта не му беше изневерила: една кола можеше да премине от магистралата на разделителната ивица само за сметка на сериозна повреда на ниското предпазно перило и самия автомобил. По тази ивица имаше пръснати тук-там цветни лехи, както и редица от дървета — почти толкова много, колкото от двете страни на магистралата. Ако човек шофира с голяма скорост по нея, остава с впечатление, че се движи сред една от широколистните гори на Нова Англия. За карация бързо движеща се кола през лятото тази магистрала бе неясно зелено петно, а през есента пламтеше с разкоша на есенната широколистна гора, която от време на време разкриваше неочаквани простори. Магистралата бе известна с необикновената си красота, въпреки че като пътна връзка с Ню Йорк едва изпълняваше предназначението си, независимо от четирите си платна. Но заради гората наоколо бе гордостта на Кънектикът и щатската администрация полагаше големи грижи за поддръжка на централната разделителна ивица.

Тя не бе място и за пешеходци: такъв човек щеше да бъде забелязан от дузини (ако не от стотици) шофьори всяка минута. Бекер си отбеляза мислено да отдели време за разследване на работниците по поддръжката: униформите не ги правеха невидими, но с тях не се набиваха чак толкова на очи.

Бекер премина с колата в лентата до централната разделителна линия и смъкна прозореца си. До него кротко лежеше пластмасова торба за отпадъци, купена тази сутрин, натъпкана с три чувалчета по дванайсет килограма и половина слама и трици за котки, и добре затворена с тиксо. Първо се опита да повдигне инертната маса от седалката до себе си и я прехвърли през тялото си с дясната ръка,

докато шофира с лявата. Направи няколко опита, като спираше всеки път, когато ставаше очевидно, че ще изтърве колата.

После се опита да шофира с колене, за да може да вдигне торбата с две ръце, но когато се насили да го направи, почти незабавно загуби контрол над колата. Следващата му стъпка бе да настани торбата на коленете си и да я повдигне от тази позиция към отворения прозорец: абсолютно невъзможно бе да отваря вратата — това изискваше отдалечаване от разделителната ивица. След няколко несполучливи опита Бекер успя най-сетне да пропъхне успешно торбата през прозореца. Гневно изсвирване на клаксон го накара да осъзнае, че, първо, е завъртял колата опасно и, второ, скоростта му бе спаднала до около шейсет и пет километра в час. Гневни шофьори профучаваха край него от вътрешната страна и му правеха недвусмислени знаци.

„А аз още дори не съм изхвърлил чувала през прозореца“ — помисли си той. В момента, когато бутне торбата в разделителната ивица, в девет случая от десет ще се блъсне или в предпазния парапет, или в друга кола. Нямаше начин да изхвърли нещо с такава тежест, седнал зад волана на кола, още повече в движение. Най-много да успее да бутне торбата достатъчно далеко от колата, за да не попадне под колелата. Бекер се оттегли в дясната лента, като все още балансираше торбата на рамката на отворения прозорец: трябваше да даде възможност на образуваната зад него колона от коли да се изниже. Среднощ движението намаляваше и това вероятно би улеснило нещата, но не до необходимата степен.

Когато пътят се поизчисти, Бекер пак премина в лентата до централната разделителна ивица и блъсна торбата с все сила с двете си ръце, като крепеше волана с колене: успя да го грабне, преди да се блъсне в парапета. Торбата обаче удари парапета, разкъса се на две и пълнежът ѝ се разпиля по платното. В огледалото за задно виждане забеляза, че първата кола зад него предпазливо заобикаляше разкъсаните чувалчета и припляскващите на вятъра късове пластмаса. Ако бе изръсил торбата малко по-навътре в платното, щеше да причини задръстване. Засега бе успял да предизвика само забавяне на движението в продължение на няколко минути: докато вятърът от минаващите коли откъсне пластмасата от боклука и го запрати в луд танц по магистралата. „А това беше най-доброто, което съумях да направя“ — помисли си той. Знаеше, че физически е по-силен от

много мъже благодарение на създадения навик да се поддържа във форма. Многократно бе изкачвал стръмни скали само с помощта на въже и мускулите на ръцете му бяха почти железни. Ако бе по-висок и имаше по-голяма дъга на отблъскване, торбата вероятно щеше да мине над парапета. Например от кабината на дизелов камион. Но движението им по „Мерит Паркуей“ беше забранено: да се шофира камион по тази магистрала бе открита покана за арест от щатската полиция. Фактът, че тялото на момчето Шапиро се е намирало в централната разделителна ивица, се обясняваше само по два възможни начина: или убиецът го е пренесъл през двете ленти на магистралата и го е пуснал там, или е невероятно силен мъж. Бекер се запита дали не преследва чудовище в няколко аспекта.

* * *

Търговският център на Стамфърд се състоеше от магазини около свободно място с фонтан и няколко редици пейки за почивка. Асансьори и ескалатори осигуряваха достъп от приземния до по-високите етажи. От всеки етаж имаше изходи към гаража, които обикаляха успоредно централната търговска част. Приземният етаж бе с три входа за пешеходци откъм улицата. В остъклени будки до изходите за паркинга имаше охрана, но Бекер забеляза още на влизане, че тя следеше неотстъпно само потока от хора. „Вероятно няма да забележат, ако някой се опита да вкара микробус през изхода към асансьора“ — помисли си Бекер. Охраняващите нямаха кой знае каква стойност като свидетели. Те бяха поставени там поради няколко причини: първо — остъклените будки бяха настрана от потока пазаруващи и нямаше да досаждат на клиентите с неприятни мисли за сигурност; второ — близостта им до изходите целеше да накара крадците на дребно да си помислят добре, преди да задигнат нещо (въпреки че опитът бе доказал ограниченото въздействие на този факт върху хора с определени навици и начин на мислене); трето — ъгълът зад асансьорите бе относително изолирано място, предразполагащ терен: за евентуални неприятности, в случай че наблизо няма охрана.

Бекер знаеше обаче, че случаят, с който се беше ангажирал, бе станал на друго място. Мъжът с работното име Ламънт Кранстън беше

грабнал плячката си някъде във вътрешността на търговския център и бе минал край охраната с момчето вече изцяло под негов контрол. Всичко друго би било прекалено рисковано: детето или ще извика на охраната, или ще се хвърли на пода и ще направи сцена, или нещо друго, за да привлече вниманието им. Ламънт беше успял шест пъти — четири пъти от места като това. Какъвто и да е методът му, той в никакъв случай не беше случаен — напротив, той беше ефективен и засега объркваше Бекер.

Изкачи се на четвъртия етаж откъм гаража, опря се на перилата и се загледа в трескавото движение на тълпата напред-назад под него. Беше събота и търговският център гъмжеше от хора: реализация на представата на всеки търговец за щастие и успех. По пейките около фонтана опъваха уморени нозе изтощени съпрузи със стъклен поглед и мрачни изражения: нещастниците явно бяха с нисък праг на търпение, когато ставаше въпрос за пазаруване. Там се скупчиха за кратко и няколко юноши и подрастващи момичета — само колкото да си сверят плановете, преди да се разпръснат отново. Истинското гъмжило от хора бе в магазините и залите за продажба на хранителни продукти. Отгоре то изглеждаше като хаотичното на вид движение на мравки, които винаги съумяваха някак да си вършат нещата по достоен за уважение начин. Бекер съчувстваше на грогясалите съпрузи, проснати по пейките, но това беше естествено: той самият не бе купувач.

Той беше ловец. Откри жертвата си на четвъртия етаж в безистена с видеоигри: пред присвяткващите екрани стояха като хипнотизирани дузини деца на възраст от шест или седем до седемнайсет или осемнайсет години, а в очите им се отразяваха дракони и каратисти. Това бе като детска пещера на съкровищата за деца с агресивна нагласа или с извратени наклонности. Докато родителите пазаруваха, децата им се мотаеха наоколо, смесваха се, изчакваха любимата си игра или се хвърляха на друга — като собственици на монетни апарати в Лас Вегас. Само много прилежен и параноичен наблюдател можеше да не изпуска от очи даден индивид продължително време: все едно да се мъчиш да следиш една-единствена рибка сред непрекъснато променящ се пасаж от подобни риби.

Ламънт не е бил затруднен нито от непрекъснатото движение вътре в групата деца, нито от броя им, но той явно е човек, подчинен

на определена идея: вероятно оглежда една такава група, избира жертвата си, изчаква подходящ момент и удря с бързината на акула. Какво ли отделя жертвата му от другите? Дали избраните момчета отговарят на определен тип, предпочитан от убиеца? По-уязвими ли изглеждат от другите? По-близо до специфичния естетичен вкус на Ламънт? Дали той съумяваше да установи само с поглед кое дете от многото ще му се поддаде най-лесно и ще попадне в мрежите му? Или избираше плячката без особени предпочитания само за да задоволи садистичния си глад? Дали набелязваше жертвата си още при първия поглед и действаше без бавене, или я изучаваше известно време? Но как бе възможно да направи така, без да привлече нежелано внимание към себе си?

Дори сега, докато стоеше настрана от децата и само ги наблюдаваше, Бекер имаше чувството, че събира погледите на всички наоколо. Огледа се, за да разбере дали го следят. Ламънт ще изглежда, разбира се, като купувач, т.е. ще носи пазарска чанта и пакети. В този момент в безистена влезе мъж с късо подстригана коса и обувки, които го причисляваха към богатата средна класа, въпреки че дънките и свободната риза с остро деколте бяха част от универсалната униформа на нацията за двата почивни дни в края на седмицата. Мъжът се приближи до едно от момчетата и извика високо името му. След като изчака достатъчно дълго, за да подчертае независимостта си, юношата се обърна и изгледа гневно и нацупено баща си с характерното за тази възраст отрицание на собственото семейство. Когато си тръгнаха заедно, мъжът се опита да постави бащински ръка на рамото на момчето, но то приклекна, изплъзна се и закрачи демонстративно напред, като че ли нямаше нищо общо с баща си.

Мъжът погледна Бекер и се усмихна уморено — знаеше, че всеки мъж на определена възраст може да се отнесе с разбиране към малката драма и да предложи съчувствие. „Драма, толкова обикновена, колкото е самото човечество“ — помисли си Бекер. Тя се повтаря непрекъснато във всички търговски центрове и други публични места в страната. И все пак преди седмица само тук се беше разиграло нещо подобно и бе завършило с нелепата смърт на едно дете... Бекер бе забелязал тази среща между баща и син, но дали някой друг би имал сериозна причина да обърне внимание на неща толкова обикновено? А ако мъжът не беше бащата, ако момчето бе по-малко, на възраст, когато

родителите все още предупреждават децата си да не говорят с непознати, как ли щеше да изглежда тази среща отстрани? По какъв начин мъжът щеше да убеди детето да тръгне с него?

„Може би всъщност няма процес на подбор — помисли си Бекер. — Какво, ако Ламънт просто се възползва от всяка благоприятна възможност, например ориентира се към едно дете от групата, което се набива в очи по някакъв начин — не по външен вид, а чрез неочаквано движение? Вероятно първото дете, което се отдели от другите.“

Толкова ли беше гладен Ламънт? Нима всяка жертва можеше да му свърши работа? Дали обикаля търговския център и изчаква, докато попадне на някое самотно дете, или го намира в удобно място и едва тогава нанася удара си? Бе напълно възможно, но Бекер вътрешно се противопостави на идеята. Първо и преди всичко, този начин на действие бе прекалено опасен и, второ, той влизаше в противоречие с факта, че до този момент никой не бе забелязал нещо необикновено. Ако Ламънт вършеше това просто ей така, в ход, ако се хващаше за първата възможност, той ще бъде принуден да бърза и неминуемо ще направи грешка. Още по-важно беше поведението му след това. Ламънт държеше децата около два месеца и едва тогава ги убиваше. Това означаваше грижа: осигуряване на квартира, на храна, инвестиране на време и напрегнато внимание дни наред. Жертвата трябваше да бъде наблюдавана, вероятно пазена, покорена, притискана в ъгъла. Ламънт явно не беше луд сексуален маниак, който бързаше да завлече нещастните момчета в някой тъмен ъгъл, за да задоволи страстите си. Напротив, той живееше с тях цели два месеца. Нямаше смисъл — дори извратения смисъл на серийния убиец — да посвещава толкова много труд и време на случаен избор.

Освен това Бекер знаеше, че нещата не стават по този начин. Серийните убийства, като всяка друга страст, имат емоционален характер. Мъжете не се влюбват във всеки тип жена; те винаги реагират на шаблон, имплантиран в ранните години от живота им: може би от майката, първата възлюбена, бавачката, медицинската сестра. Напълно възможно е обектите на страстта им да изглеждат много различни в очите на другите, но всички те притежават някои особености на оригиналния модел, чиито следи остават тайна за света, но са дълбоко издълбани в сърцето на влюбения.

Колкото и деформирана да е приликата с оригинала или колкото и превратностите в живота да са изкривили личното възприемане на този модел от убиеца, процесът остава един и същ. Като всеки човек, гърчещ се в мъките на страстта, убиецът реагира на импулсите на стария модел...

Бекер слезе с ескалатора на приземния етаж, без да изпуска от погледа си децата наоколо. Толкова много — и така свободни: моткат се наоколо сами или с връстниците си с пари в джобовете, а в главите — без следа от страх... Децата, които някога висяха по уличните ъгли или ритяха тенекиени кутии по опустелите привечер улици на предградията, сега се събираха по търговските центрове. Не ставаше въпрос за ново явление, но досега Бекер не му бе обръщал внимание.

Някои от тях бяха с родителите си, но дори и те оставаха сами, когато възрастните потъваха в някой магазин, който отговаряше на интересите им. „Знаете ли къде са децата ви? — питаше ги мълчаливо Бекер. — Къде точно? На другия край на търговския център? Зад ъгъла, заляпани във витрината на съседния магазин? На какво разстояние от тях според вас дебне опасността? Колко време смятате ще й е нужно, за да удари по детето ви?“ Едва се сдържаше да не им изкрещи: „Пазете децата си, за бога! Между нас има чудовища!“

Спря се до момче, което се взираше с широко разтворени очи в изложба на телескопи зад шлифованото стъкло на някаква витрина. „Ела с мене — призова го мислено той. — Какво трябва да направя, за да те подмамня да дойдеш с мене?“

Възможно ли е да го упои? Бързо, предпазливо бодване с игла и по вените му ще запулсира натриев пентотал, ще превърне мозъка му в суперчувствително желе... А критичните секунди, преди наркотикът да задейства? А дългият преход извън търговския център с момче, чиито крака са толкова несигурни, колкото и мозъкът му?

Бекер отхвърли идеята. Убиецът Роджър Дайс упояваше жертвите си, но след като ги издебне сами късно през нощта. Само дебелината на ризата бе спасила Бекер от неговата игла и му беше дала възможност да го хване. Този метод нямаше място посред бял ден сред тълпа от хора.

Вгледа се отново напрегнато в момчето. Много отдавна не бе говорил с деца. Какво да каже, за да примами момчето да тръгне с него? Каква фантазия, каква мелодия на Хамелинския свирач^[1] ще

изкуши едно момче да пристъпи в опасността? Ако мъжът до детето е гигант, притежаващ силата и сръчността да изхвърли тялото му през прозорец на кола, докато я шофира? Каква примамлива мелодия трябва да изсвири тогава?

Момчето забеляза погледа му и се измъкна, почувствало нещо не съвсем в ред. И Бекер се отдалечи. „Мразя тази шибана работа“ — помисли си той с въздишка.

Мъжката тоалетна беше на приземния етаж зад ъгъла на третия щанд за сладолед и замразено кисело мляко, забелязан от Бекер в сградата досега. Зад щанда имаше къс коридор, следваше фойето, постлано с плочки, и тоалетната. Магазинът за сладкиши на Стайнхолц бе два етажа по-горе. Ако Стайнхолц работеше на щанда за сладолед, имаше вероятност да забележи момче, отговарящо на предпочитанията му, да влиза в тоалетната и съответно да действа инстинктивно. Но не и от два етажа по-горе. Ако ги измъкна от тоалетната, би следвало да прави това, което Бекер вършеше в момента — да влезе, да се мотае и да чака.

Изправен пред умивалника, Бекер незабелязано разглеждаше влизащите в огледалото пред себе си. Тоалетната бе много удобен терен за Ламънт. За разлика от момичетата, момчетата не ходеха в тоалетните на групи. Някои идваха сами, като се отделяха от тълпата, и Ламънт можеше да ги има на разположение за колкото време си иска. Известни бяха много криминални случаи на отвличане на деца и бебета от професионалисти по този начин. Те обикновено действаха в добре организирани групи, които отклоняваха мотаещи се или изоставени за момент без внимание деца иззад гърбовете на майките им, боядисваха косите им в умивалниците, сменяха дрехите им за по-малко от минута, като междуременно някой от тях не допускаше други хора в тоалетните. Когато престъпниците и жертвата им пак се смесваха с хората само няколко минути по-късно, охраната — ако дотогава някой бе потърсил помощта ѝ — се оглеждаше за друг цвят грейки или дълги руси къдрици, сега отрязани и почернени...

Но този начин на действие бе ефективен само с малки деца, които не се сещат да викат за помощ и могат да бъдат отнесени на ръце или откарани с детска количка. При десетгодишни момчета това бе невъзможно. Бекер стоеше пред умивалника, миеше си ръцете отново и отново, като се опитваше да засече времето. Ако грабне момчето до

себе си в този момент, постави на вратата табела „Затворено“, колко време ще измине, преди някой притеснен непознат да се втурне в тоалетната, независимо от надписа. Или пък някой от администрацията провери какво става? Невъзможно бе да предвиди точно времето, но знаеше, че няма да бъде много — със сигурност недостатъчно дълго. А какво ще прави с момчето междувременно? С какви средства е възможно да се накара едно десетгодишно момче да си държи устата затворена и да не вика за помощ? С пистолет, опрян до главата му? Възможно, но малко вероятно.

„Ламънт знае нещо за децата, което аз не знам“ — заключи Бекер. Излезе от търговския център с неприятното чувство на нечистоплътност след целодневна работа навън. Не бе постигнал нищо друго, освен да събере куп доказателства, че нещо, вече неколkokратно правено, няма начин да се извърши...

Седнал зад волана на колата си на паркинга, той се загледа над бетонните укрепления в града, който се разстилаше под него. Смрачаваше се: бе престоял в търговския център часове наред, за да избегне истинската работа, която му предстоеше да извърши сега. Бе опитал първо лесния начин — другият бе толкова болезнен...

Отпусна глава на волана, вторачен в контролното табло на колата. Нямахше измъкване: ако се заеме сериозно да направи нещо повече от повърхностната помощ, която вече бе дал, налагаше се да навлезе напълно в проблема. Нямахше смисъл да го опипва отвън и да продължава със смешните си опити да определи размера, формата и същността му на базата на видимото. Крайно време бе да престане да се държи като слепец, който се стреми да определи теглото на слон по тежестта на хобота или опашката му. Трябваше да обгърне напълно проблема. Дори нещо по-лошо: налагаше се да влезе вътре в него, да хване пулса му... Тази необходимост го изпълваше със страх, но той знаеше, не Карин Крист очаква от него точно това. Бе много способен в рутинната полицейска работа, която разрешаваше много случаи: там бе добър като всеки друг и дори по-добър от повечето си колеги. Но не в нея се проявяваше геният му.

Ако Бекер наистина искаше да помогне, ако имаше някакъв шанс да попречи на Ламънт да отвлече и убие още едно дете, той трябваше да се вживее в снимките на жертвите му и тази необходимост го изпълваше с ужас. Както винаги, цената бе гадно висока...

* * *

Всекидневната на Бекер наподобяваше сцена на масово клане: пръснатите по пода снимки на убитите момчета създаваха впечатление на куп измъчени миниатюрни трупове, проснати в нозете му. Преди да ги подреди на пода, бе светнал всички лампи в стаята и бе поставил любимия си стол с облегалката плътно към стената. Бе свикнал със страха, но това не означаваше, че го посреща с разтворени обятия. Той често го посещаваше, но никога не му е бил приятел и Бекер винаги вземаше всички възможни мерки да намали въздействието му. Реагираше на филмите на ужасите с уплахата на малко дете, преднамерено четеше само безобидна документална и историческа проза без сцени на жестокост и насилие: нямаше нужда от изкуствени стимулатори на въображението си, измъчено от реалните ужаси на действителността. Отпуснати сред безопасния уют на всекидневните си, другите можеха да следят с приятна възбуда как луди размахват окървавени брадви над безпомощни момичета и поверените им бебета по малкия екран, но Бекер изтръпваше и бързо отклоняваше погледа си. За разлика от тях той знаеше колко близо до действителния живот бе фантазията на автора...

Под ярката светлина цветът на раните изпъкваше силно на бледия фон на мъртвите детски тела. Първоначалното посиняване на натъртените места бе избледняло след смъртта, но запазената разлика в наситеността на цвета ги разделяше достатъчно ясно на по-стари и по-нови по отношение на момента на убийството. По-старите бяха започнали да избледняват, последните, резултат на побой, нанесен в деня на смъртта, изпъкваха наситено синкави сред белезникавата мъртва плът. Момчетата са били систематично и жестоко бити известно време преди умъртвяването им: в продължение на кратък период, вероятно около три седмици, според докладите от лабораторията по съдебна медицина. „Кратък период, по дяволите!“ — помисли си подигравателно Бекер. Двайсет и един ден мъчение бе равностойно по продължителност на цял един живот...

Седеше на стола си, вторачен напрегнато в снимките, заставяше се да огледа всяка една подробност, да се потопи в ужаса и божата на

момчетата. После се насили да се изправи срещу собствения си ужас, прекоси стаята и загаси лампите една след друга.

Отпусна се на пода сред снимките и разреши на демоните да се спуснат срещу него... Пак бе вкъщи, но не сред безопасността на всекидневната си. Въображението му го отнесе в непрогледната тъмнина на килера от първите съзнателни години на живота му...

Усети живо плътността на обграждащата го тъмнина, бремна със заплаха, жива, дишаща във врата му, впита в гърба му... Тя като че ли се увиваше около него като гигантска змия, мускулите на гърба му се свиваха предупредително, оглушаваха го с писъци да се помръдне, да се обърне, но той знаеше, че ако ги послуша, ще стане още по-лошо: вероятно ще се изправи лице в лице с това живо, страховито Нещо и ще бъде изпепелен от пламтящите му очи...

Не знаеше колко дълго е престоявал, затворен в този килер: там времето спираше, минутите се отброяваха само от ужасеното пулсиране на кръвта във вените... Никога не бе разбрал с какво точно беше заслужил наказанието, към което килерът бе само прелюдия. Вцепенен от ужас, напрягаше се до болка да си спомни каква детинска бяла го бе осъдила, каква постъпка бе изисквала такова възмездие. Едва много по-късно в живота си най-сетне беше разбрал, че от значение бе наказанието, а не прегрешението...

Обикновено го държаха много дълго време сам в тъмнината, треперещ от ужас пред страховитите създания, които изпълваха пламналото му детско въображение, не по-малко измъчен от страха, да не би да го забравят, да го изоставят... С облекчение посрещаше отварянето на вратата и се изправяше почти с радост пред мъчителя си — самотно, нещастно клъбце от ужас и страх...

И ето го пред него, обекта едновременно на любовта и отвращението му. Тежки стъпки по стълбите. Кисела воня на бира от дъха му. Безцветен тон, който постепенно преминаваше в гневни крясъци.

Побоите започваха като баналност, към която човек се придържа прилежно, макар и уморено.

— Надявам се, че имаше достатъчно време да помислиш върху поведението си...

Или:

— Майка ти ми се оплака, че си лошо момче...

Или:

— Нещо да кажеш в твоя защита?...

И всички тези рутинни изречения се произнасяха с такъв тон, като че ли имаше възможност за дискусия, шанс за милост или извинение. Жестока измама, която често подвеждаше малкия Бекер да вярва, че ще му се даде възможност за оправдание или за молба за милост и ще му се размине само с един удар за назидание.

Но секунди по-късно тънкото було на цивилизованост изчезваше и заедно с ударите върху малкото момче се сипеха крясъци: „копеле“, „кучи сине“.

Разбира се, момчето Бекер плачеше, стискаше с ръце краката на баща си, обещавахе да бъде добро, обещавахе да бъде усърдно, обещавахе, обещавахе... Като че ли някой се вслушваше в тънкото му ужасено гласче. Като че ли имаше начин да избегне наказанието от ръцете на родители, които изпитваха удоволствие от жестокостта към собствения си син. Като че ли имаше такава ужасяваща постъпка, която да оправдае подобен побой над едно дете от ръцете на най-близките му...

* * *

С течение на времето най-много го нараняваше именно фактът, че точно най-близките, най-любимите му хора проявяваха редовно такава неоправдана жестокост спрямо него. Тялото се възстановяваше от побоя и ставаше все по-силно. Но оставаше повтарящият се шок, зашеметяващата истина, че мъчителите му, които гледаха на неговото тяло като на заложник и източник на извратено удоволствие, бяха хората, които той обичаше най-много в света... От това болеше най-силно и то нанасяше най-дълбоката и непоправима вреда...

Защото невинаги отношенията между тях бяха такива. Понякога те като че ли го обичаха: примерно баща му ще разроши косата му със същата огромна ръка, която нанасяше удари... или ръмжащият глас, който засилваше ударите с обиди, ще го похвали за физическата му сръчност... Имаше моменти, когато те се смееха на шегите му или го поздравяваха за успехите му в училище, седнали около масата за вечеря. Дори понякога майка му го погалваше с топли, нежни ръце,

успокояваше го с усмивка и шепнеше настоятелно „никога не казвай никому“. Никога. Никому. Да каже какво става в семейството му означаваше да рискува да загуби завинаги любовта им. Да загуби семейството си. Малкият Бекер рано научи стойността на тайните и по-дълбоката истина, че всеки крие по нещо.

Имаше и моменти, когато бесовете на баща му го обхващаха така неочаквано, че той просваше момчето на пода с внезапен удар с юмрук или с ритник. Но тези непланирани, импровизирани побои ставаха рядко и свършваха бързо. Те като че ли плашеха и двамата му родители с характерната за тях неочаквана избухливост и случаен каприз.

Бекер знаеше, че баща му счита себе си за разумен човек с логично поведение и добър контрол — той дори се гордееше с това. Внезапното насилие противоречеше на поддържания от него образ. Родителите му предпочитаха подреденото, предварително решеното и планирано „разумно“ наказание. Обичаха да го бият по начин, който съответстваше на вижданията им на хора от средната класа.

Сега, обгърнат от тъмнината на всекидневната си, възрастният Бекер пак се свиваше от рязката шокираща болка на жестоките удари, нанасяни в детството му, стискаше се за краха на баща си, хленчеше и стенеше, плачеше и обещаваеше... и си създаваше своя собствена версия на истината за човешката природа — и за своята собствена. Години по-късно, под живото въздействие на тази тъмна страна от детството му, Бекер сформира свой собствен тип на човек, доста различен от заобикалящите го. Но не от всички. Знаеше, че не беше сам в деформирания си свят или в изкривения, грозен модел на отблъскваща страст, която беше опустошила част от сърцето му. Там имаше и други... И той притежаваше необходимия изстрадан опит и власт да ги познае... Питаше се дали те щяха да го разпознаят, преди да е станало твърде късно...

[1] Хамелинският свирач (или ловец на плъхове). Според легендата той извел със свирката си плъховете от Хамелин. Когато селяните отказали да му платят, отвлякъл по същия начин и децата им. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Ако зависеше от него, Едгар Рапъртс нямаше да докладва случая с Дий на полицията: страхуваше се нещо да не стигне до ушите на жена му. С нея нямаше да има затруднения — щеше да обясни счупения си нос и многобройните синини като естествен резултат от опит за ограбване с побой. Пред Мими вероятно щеше да мине и версията, че след като го ограбват и пребиват, крадците го заключват в багажника му от чиста жестокост (въпреки че тя нямаше как да научи за часовете, прекарани там върху мострите от спортни дрехи. Той беше кървил обилно върху две ризи за голф и смачкал невъзвратно тенис поличка с кремав и прасковен цвят.)

Полицията обаче нямаше да приеме разказа за кражба с побой. Собственичката на мотела, която реагира най-сетне на заглушените му викове за помощ, го намери в багажника заедно с портмонето, кредитните карти и дори дребните му пари. Едгар нямаше друг изход, освен да разкаже на извиканите полицаи цялата неприятна история — или леко поукрасената версия, която изпускаше удара му с юмрук в лицето на Дий и включваше по-ефективна самозащита срещу Аш, когото Едгар представи като ревнив съпруг.

Тъй като мотелът се намираше на около три километра извън границите на Согъртис, Ню Йорк, на обаждането на собственичката реагира щатската полиция. Те прилежно си взеха бележки, записаха описанията на Едгар и на собственичката, фотографираха стаята и кървавите петна по стените и пода. Собственичката, която бе получила заплащане за седмица в аванс, бе започнала да харесва Дий, весела, енергична жена, но определено бе чувствала несигурност по отношение на мъжа: тромав, едър човек, на когото така и не научи името. Не бе особено заинтересувана от евентуалното задържане на Дий: петната по килимите ѝ не бяха нещо ново за нея, а джобът ѝ бе стоплен от извънредното заплащане за още три дни. Когато стана ясно, че и Едгар няма да подаде официално оплакване за нанесен побой с телесни повреди, полицията го освободи.

Седмица след срещата на Едгар Рапъртс Нюйоркската щатска полиция, Дий и Аш бяха в Кънектикът.

* * *

Директорът Люис почука с пръст по документите на Дий и засмука горната си устна. Той беше пълен мъж с жълтеникава кожа и живееше живота си потопен до шия в лицемерие, което упражняваше без следа от колебание.

— Документите ви изглеждат в ред — заяви накрая той. — Но аз, разбира се, трябва да ги проверя.

— Разбира се — съгласи се Дий. И двамата знаеха, че той няма да направи проверка. Достатъчно трудно беше да се намери някой да върши тази работа, а още по-малко можеше да се надява човек да се намери професионалист. Целият бранш страдаше хронично от недостиг на работна ръка и всеки случаен кандидат получаваше работа в момента, когато влизаше в сградата. И Дий, и директорът бяха напълно наясно по този въпрос.

— Може би ще трябва отново да говоря с вас, когато проверите препоръките ми — продължи тя, предизвиквайки го нарочно. Това бе един от редките моменти, когато щеше да има власт над него, и тя побърза да се възползва и извлече малко наслада. Истината обаче беше, че Дий се нуждаеше от работата толкова, колкото той от нейните умения. След седмица, прекарана в колата, парите ѝ се бяха изпарили, нямаше спестявания, нито нещо стойностно, което да може да продаде. Тази работа ужасно ѝ трябваше.

— Не виждам причина първо да не започнете — побърза да реагира директорът. — Сигурен съм, че всичко ще бъде наред. Какво ще кажете за утре?

Дий се усмихна.

— Прекрасно. Имам нужда от време да напазарувам.

— Разбира се, разбира се — каза директорът и стана с известно затруднение. — Ако има нещо, с което да мога да бъда полезен... — Опита се да предложи широк диапазон от помощ, която с желание би ѝ дал, без да я обиди. Напоследък жените бяха станали така обидчиви. Тя обаче изглеждаше като една от онези жени, които кръстосаха

улиците и висяха по заведенията: имаше нещо в очите и, което загатваше за невъздържана страст. „Съпругът ѝ вероятно е пияница“ — помисли си той. Още една от причините, които принуждаваха жените да идват тук — семейни проблеми, общата безработица и неспособност да си намерят работа, отчаянието. Тази обаче не изглеждаше отчаяна. Нито пък неспособна да си намери работа. Оставаха семейните проблеми, вероятно скорошна раздяла. Разбира се, тази жена изглеждаше податлива на утехи в извънработно време. Директорът се опита да ѝ внуши, че е човек, който може да предложи разбиране и съчувствие.

— Да, има нещо — започна Дий.

— Да?

— Чудя се дали наблизо има търговски център.

— В наши дни винаги някъде наблизо има търговски център — отговори той и ѝ обясни как да го намери.

* * *

Дий се настани на стол в павилиона за закуски и постави чантата с покупките върху скута си. Краката я боляха, главата — също, макар и не остро. Денят се оказа изтощителен, но изпълнен с оптимизъм. Винаги е така, когато човек си мисли, че обръща нова страница. Този път ще се държи добре, ще се отдаде на работата си и на Аш и наистина ще се откаже от някои неща. Първо и преди всичко ще си взема лекарствата редовно.

Извади хапче от чантата си и вдигна чашата с кафето, за да го глътне по-лесно. Но вътре в нея нещо притрепери, нещо скочи: като мехурче от нещо, което започваше да ври... Дий се наслади на чувството: знаеше, че хапчето ще го убие в зародиш. Изчака още малко, за да разбере дали все още е там — продължаваше да държи хапчето и чашата пред устата си.

То се появи отново: малко подръпване, далечен глас, който я подканваше да си играят заедно. Ако погълне хапчето, то ще си отиде и няма да я безпокои повече. Тя няма да се чувства нещастна, но няма да бъде и щастлива...

Отново го усети; то бълбукаше и шумеше отвътре, промъкваше се през разума и предпазливостта по-леко от въздуха, не позволяваше да бъде потиснато и опитомено. Този път тя мислеше за него като за първия несмел опит за смях на ученичка, решила да не се хили в шепата. Искаше ѝ се да се изсмее вътрешно. Опита внимателно да разбере дали има интерес към безпричинно веселие в останалата част от самата нея. Дий знаеше, че ако му отпусне юздите, звънлив смях ще разлюлее тялото ѝ с пълна сила и тя ще звъни и звънти, и крещи от смях... А те искаха от нея да го задуши — и Аш, и лекарите. Но какво знаеха те за него? Сиви, безцветни, скучни хора, непознали никога разкошната красота на този вид смях. А в дъното на лицемерните си сърца всички те очакваха от нея да го почувства и да ги дари с него, защото обичаха да го слушат, когато ги забавлява. Самите те бяха повече или по-малко привлечени от нейното чувство за безтегловност. Тя имаше властта да създава по-добър свят за всички, макар и за кратко. И всички непрекъснато очакваха от нея да прави точно това. Винаги се надяваха Дий да прелее у тях собствената си енергия и ентузиазъм. Никога не се оплакваша, когато тя скачаше на нозе, за да поведе танца. Тя самата беше танцът, музиката, въртящият се калейдоскоп от светлини — всичко бе събрано вътре в нея, готово да бъде пръснато навън за радост на другите. Винаги е била такава. Дори когато я държаха под наблюдение и я тъпчеха с лекарствата си, за да я направят скучна като тях, Дий знаеше, че тя бе живецът не само на една забава, но и на целия свят.

Продължаваше да стои на масата с хапче в ръка. Това гъделичкане вътре в нея искаше така силно да се разшири, да я обземе изцяло...

И в този момент чу момчетата. Те се смееха високо с нейния смях и звънливите им гласове се носеха през търговския център като птича песен през пролетта.

Дий се обърна и ги видя, момчета с ангелски лица, херувими, слезли от италиански фрески, облечени в дънки и с бейзболни шапки на главите.

Свършени момчета. Свежи, забавни и сладки. Изпълнени с енергия като още пухкави вълчета, които подскачат извън бърлогата, невинни като серафими.

Може би едно от тези момчета е нейното.

Дий върна хапчето в чантата си.

* * *

Аш разбра, че предстоят неприятности веднага щом забеляза кутията с пластмасови ръкавици върху нощното й шкафче. Той ги повдигна и я погледна с ням укор.

— Налага се да боравя с отпадъци на работата — заяви тя.

— Ти обеща.

— Не искаш да хвана спин или хепатит, или нещо друго, нали?...

Кажи, нали не искаш?

— Не.

— Чудесно. — Дий грабна кутията от ръката му и я пхна в чекмеджето на нощното шкафче.

— Ти обеща — повтори той.

— Прибрах ги. Погледни: няма ги.

Аш продължаваше да я гледа с укор.

— Случаят е приключен. — Тя изтупа ръце и се опита да изглежда сериозна, въпреки че едва сдържаше смеха, който бълбукаше все по-ясно и силно в нея.

— Понякога си ужасно досаден. — Дий вече се смееше. — Хайде, признай, не бях ли добро момиче напоследък? Кажи, не бях ли?

Аш я наблюдаваше напрегнато. Наистина беше добра през последните няколко дни. Но няколко дни не са достатъчно дълго време.

— Не ходех ли на работа всеки ден? Ходех, нали? Юхууу, Аш, на теб говоря... Не ходех ли на работа всеки ден?

— Да — потвърди Аш.

— Не седях ли вкъщи с теб, когато не бях на работа? Седях, нали?

— Да.

Сега вече Дий се движеше безспирно из стаята. Аш стоеше в средата и бавно се въртеше, за да не я изпуска от погледа си. Тя не вървеше безцелно напред-назад, в жестовете й нямаше нищо истерично или невъздържано. Напротив, движенията й из стаята в този момент изглеждаха свързани с някаква цел: тя или опъваше покривката

на леглото, или оправяше завесите на прозореца, или вземаше чорапите му от пода и ги слагаше в чантата с дрехи за пране. Но не спираше да се движи.

— Е, какво тогава? — Приблужи лицето си до неговото и го залюля наляво-надясно с широка усмивка. — Е, какво ще кажеш?

Погледът на Аш се плъзна по блузата ѝ и тя, разбира се, веднага го хвана. Размаха шеговито пръст пред него, като постави ръка на гърдите си.

— Надничаш, а? Шокирана съм. Зашеметена съм. Що за мъж си ти? — Изтегли завивката от леглото и я вдигна пред себе си. — С какъв мъж съм заключена в тази стая? — извика тя уж с уплаха. — Надзъртащия Том?... Или, о, нещо по-страшно?

Задърпа го за ръката, искаше да го включи в играта. Аш никога не разбираше желанията и. Той не знаеше да играе.

— Какъв човек си ти? — продължи тя весело.

— Не знам — отговори Аш.

Тя постави драматично ръка на челото си, като героиня в мелодрама.

— Какво ще стане с мен сега? Кой ще ме спаси? Кой? О, няма ли кой да се погрижи за мен? Никой ли няма да ме защити от това похотливо чудовище?

— Аз ще те защитя — заяви Аш.

— Не, Аш, ти си злодеят. Не можеш да ме защитиш.

— Мога. Винаги се грижа добре за теб.

— Уви, хваната съм в клопка от сексуален демон, тон ще направи каквото си поиска с мен, нещастницата! Завися от милостта ви, сър... нямам избор, трябва да се подчиня.

— Аз ще те защитя, обещавам — повтори Аш.

Дий въздъхна, хвърли завивката на леглото и се отказа от играта.

— Няма значение, Аш. — Гласът ѝ звучеше уморено, но тя не бе ядосана.

— Ще играя — забърза Аш. — Ще играя, ще видиш.

— Няма значение. — Оправи леглото с бързи и точни движения, като оформи ъглите, както се прави в болница и както нито една камериерка не би могла.

Аш искаше да я запита за нещо, но вече бе забравил какво. Смутът, в който го хвърли играта ѝ, го бе прогонил от главата му.

— Няма значение — успокой го Дий и докосна ръката му. — Ще се сетиш по-късно.

Аш я погледна зачудено. Откъде знаеше; че се опитва да си спомни незададения въпрос? Както винаги, странната ѝ способност да разчита мислите му го накара едновременно да настръхне и да я погледне с възхита.

Дий се обърна от вратата.

— Тръгвай, глупчо. Време е за вечеря, а после трябва да ходя на работа.

— В китайски ресторант?

— Не знам дали има наблизо. Не съм забелязала.

— Има.

— Сигурен ли си?

— Ами... така ми се струва — отвърна Аш и смръщи чело в опит да се концентрира. Не му беше лесно да разграничи едно място от друго — местеха се толкова често...

— Е, тогава може и да има — въздъхна Дий. — Вземи прането. Ще имаш време да се справиш с него, преди да тръгна за работа.

Прането бе едно от приятните задължения на Аш. Той обичаше да пъха монети от по двайсет и пет цента в процепите на автоматичните перални и да сипва нужното количество прах. Дий заявяваше, че не може да виси и да чака, но Аш умееше да изчаква. Отнасяше с гордост вкъщи изпраните дрехи, все още топли от сушилният автомат, сгънати внимателно според нейните наставления и с приятната, свежа миризма на използваните омекотители. Аш се грижеше за ежедневните им дрехи без роклите ѝ: тях Дий отнасяше за почистване и колосване отделно.

Той се настани в колата и постави чантата с прането на колене. Дий винаги караше по един и същ път заради него: да го запомни и да може да се върне сам, ако се наложи. Още не го беше карала да върви пеша до мотела, което бе хубаво. Но появата на пластмасовите ръкавици не беше добър знак. И тук Аш изведнъж си спомни какво искаше да я пита: канеше се да я попита дали си взема лекарствата. Сигурно тя щеше да пощурее срещу него, ако я беше попитал — не обичаше да бъде третирана като дете. Сега точно не искаше да я пита, защото тя пееше. „Пее по-хубаво от радиото в колата“ — помисли си той. Гласът и бе чист и приятен. Обичаше да си пее тихичко, сякаш

само на себе си, но звукът беше така ясен, че Аш я чуваше дори и ако не беше до нея. В такива моменти лицето ѝ бе отпуснато и спокойно... Понякога пееше и плачеше: по бузите ѝ се стичаха сълзи, но гласът ѝ не потрепваше. Аш така и не разбра защо плаче. Песните ѝ бяха толкова хубави. „Приспивни песни — обясняваше му тя. — Песни, които се пеят на бебета.“ Бебетата винаги разплакваха Дий, но Аш не разбираше защо.

Дий пъ по целия път до търговския център. Продължи да пее и когато спряха на паркинга. Изкара докрай припева, вгледана пред себе си, сякаш все още шофираше. Задържа последния тон дълго време: не ѝ се искаше да се разделя с него — знаеше, че заедно с мелодията ще изчезне и утехата ѝ.

Когато свърши, обърна се към Аш и му се усмихна мило. Бузите ѝ бяха мокри, но тя изглеждаше странно щастлива и спокойна.

Потупа го ласкаво по лицето.

— Не разбираш, защото не си жена. Няма любов като майчината...

Аш я последва в търговския център с чантата — беше забравил да я остави в колата.

ГЛАВА 7

Бекер забеляза полицейската кола отзад веднага щом излезе от паркинга и се включи в магистралата на път към родния си град Кламдън. Когато започна изкачването по дългия, стръмен хълм, който водеше в покрайнините на града, ускори бавно, но стабилно, за да провери дали голямата полицейска кола ще направи същото. Убеди се, че го следват, зави наляво веднага, щом стигна най-високата точка на дългия цял километър и половина хълм и увеличи скоростта, когато минаваше през пресечката. Точно преди сградите да скрият от погледа му полицейската кола, забеляза, че бурканът на покрива ѝ светна и започна да се върти.

На първата пресечка Бекер зави надясно, а на следващата — наляво. Полицейската кола изпълваше все повече и повече огледалото му за задно виждане, намалявайки успешно разстоянието помежду им. Светлините продължаваха да присвяткват, но още нямаше сирена. Бекер зави надясно и веднага влезе в някаква алея за гараж наблизко. Полицейската кола профуча край алеята, Бекер се измъкна от нея и се върна обратно. Малко преди да завие зад ъгъла, забеляза, че задните светлини на полицейската кола светнаха: шофьорът бе натиснал спирачки.

Бекер паркира зад ъгъла, където беше временно извън полезрението на полицаия, излезе и се облегна небрежно на капака на колата си. Полицейската кола изскочи внезапно иззад ъгъла и профуча край него. След около четирийсет метра спря и бавно запълзя обратно на заден ход към него.

Когато се изравни с Бекер, полицаят подаде глава от прозорчето.

— Много хитро — каза той.

— Благодаря — отговори Бекер.

— Караш ме да се нося напред-назад, да въртя колела като герой на комикс. Какво ще стане с имиджа ми на образец, достоен за подражание?

— Не подозирах, че си такъв.

— Много деца ме гледат отдолу нагоре, изпълнени със страхопочитание: търсят указания как да преживеят живота си.

— Нямах представа.

— Няма да им се отрази добре, ако ме видят да изглеждам като мижитурка. Аз съм полицейският бос тук.

Полицаят се измъкна от колата. Той беше едър мъж, висок и силен, но мускулите му бяха започнали да се отпускат, а лицето и коремът му — да затлъстяват.

— Колко деца те възприемат като образец, достоен за подражание? — запита Бекер. — Импровизиран отговор, разбира се. Ако знаеш.

— Стотици. Може би дузини. А как стоят нещата при теб?

Полицаят намести кобура върху колана с добре познато на Бекер движение. Когато полицейският шеф шофираше, завърташе колана си за удобство така, че кобурът да попадне между краката му. След излизане от колата отново го завърташе на място — движение, което понякога създаваше впечатление, че се кани бързо да изтегли пистолета си.

— Когато ме видят, децата се разбягват с писъци от ужас — отвърна Бекер.

— Странна реакция — учуди се полицаят. — Аз лично те намирам за доста привлекателен.

— Работа върху проблема — въздъхна Бекер. — Между другото, добре шофираш.

— Преминах специален шофьорски курс — уточни полицаят. — Инструктор ми беше някакъв пъзльо от ФБР. — Облегна се на капака до Бекер. — Мога да правя завой на две колела и да се завъртам на триста и шейсет градуса като онези по филмите. Умея всичко.

— Поради което са те направили шеф, предполагам.

— И за детективските ми способности.

— Нима? Добър си и като детектив, така ли?

— Дяволски добър. — Ченгето постави демонстративно ръка върху центъра на капака. — Тази кола например скоро е карана.

— Как позна?

— Двигателят ѝ все още дига пара. Знам и още нещо.

— Каж ми всичко, което знаеш, Тий. Имам на разположение пет минути.

Томас Терънс Териин, известен на всички като Тий, повдигна пак колана си, като го издърпа нагоре така, че да прилегне стегнато над корема му. Щеше да се задържи там, докато издиша, а после ще се плъзне надолу, за да не притеснява повече добре оформения му корем.

— Знам например че преди два дни тук дойде млада жена, която питаше за теб. Истински хубава млада жена с хващащи окото закръглени форми, натъпкани под дрехите ѝ.

— Вероятно се е опитвала да ги скрие от орловия ти поглед.

— Несполучлив опит: не е взела предвид силата му и способността ми за изясняване на завързани историйки. Имаше гърди, бедра и други подробности.

— Лице?

— А, и лице, да. По-сентиментален човек от мен би го нарекъл много хубаво лице. Но тя бе взела куп мерки да прикрие, че е такава красавица. Изкара много тежка значка и я размаха пред очите ми, но аз не се подведох.

— Защото си имаш твоя лична значка.

— Имам си и значка, и пистолет. Имам кола със светлини на покрива. Имам радио, закачено на колана ми.

— В края на краищата ти си босът.

— Категория А при това. Тъй че не се стреснах от значката на момичето. Със или без значка, тя си остава много привлекателна млада жена. Защо, по дяволите, такава хубава жена ще се интересува от мъж като теб? Зачудих се. Особено когато гледа право в лицето човек като мен.

— Лошо зрение?

— Или прекалено добро. Струва ми се, че забеляза веднага венчалната халка.

— В такива моменти ще е по-добре да не я носиш на носа си.

— Ще кажа на жена си какво си ме посъветвал. Знае ли Синди за тази хубава мадама, която се интересува от теб?

— Двамата със Синди сме разведени. Просто ти напомням. Ти присъстваше на церемонията като мой най-добър приятел.

Тий сви рамене.

— Нищо необикновено: където и да отида, аз съм най-добрият.

— Понеже ти си босът.

— Първа категория... Тя все още пита за теб — допълни Тий с по-сериозен тон.

— Кой?

— Синди. Пита как я караш и т.н.

— Виждаш ли си я?

— Докато обикалям... Тя все още държи на теб, Джон.

— И аз все още държа на нея... Тя — въ — добре ли е?

— Не. Не се среща с никого — поясни Тий. — Не мога да разбера защо. Не знам дали си го забелязал по време на женитбата си, Джон, но според мен Синди е много хубав човек и прекрасна жена.

— Долавях го... Имах късмет да живея с нея. Но не я заслужавах.

— Тук си прав.

— За нещастие тя накрая също го разбра.

— Тя представя нещата по друг начин.

— Има разлика дори в разказите на свидетели, видели едно и също нещо — въздъхна Бекер.

— Знаеш защо никой не иска да ходи с нея, нали?

— Да не би всички мъже да са станали прекалено модерни?

— Джон, не се шегувам.

— Добре, защо?

— Страх ги е от теб, затова.

— Глупости.

— Истина ти казвам.

— Няма човек в Кламдън, който да има причини да се страхува от мен. Не съм причинил болка и неприятности на никого тук.

— Но те чуват приказките за теб.

— Как? Аз не ги разказвам. Нито пък Синди.

Тий вдигна ръце в знак на невинност.

— Не ме гледай така. Миналото ти е лично твоя работа, доколкото се отнася до мен.

— Как тогава се чуват „приказките“?

— Не знам. Носят се разни неща. Трудно е да спреш слуховете.

— Синди допуска ли, че се опитвам да плаша мъжете и да ги държа настрана от нея?

Тий сви рамене.

— Не предназначено.

Бекер се вгледа в краката си.

— Исусе Христе, Тий, нима наистина хората се страхуват от мед?

— Не и тези, които те познават, Джон.

— Но другите? Тези, които само чуват за мен? Те мислят, че аз съм — какво? Прекалено опасен? Побъркан? Жаден за кръв, та да ги преследвам и им причиня болка, ако се опитат да се срещат с бившата ми жена? Никога не съм причинил болка на никого, освен като част от работата ми...

— Знам, Джон. Повечето хора го знаят.

— Живея тук, дявол да го вземе! Не мога да приема хората да се страхуват от мен!

— Вероятно преувеличавам. Не трябваше да зачеквам тази тема.

— Пусни някакъв друг слух...

— Не съм по тая част.

— Кажи им, че съм безвреден. Безвреден като домашна котка. Кажи им, че напуснах ФБР, защото се страхувах от работата... И това е самата истина!

— Ти не си се страхувал от работата в смисъла, който влагаш в това изречение, Джон. Не подценявай хората — никой няма да повярва.

— Не искам да бъда приеман като чудовище в родния си град, Тий. Исусе...

Те замълчаха за момент, вторачени в някакъв юноша, който косеше полянка наблизко и ги поглеждаше от време на време с интерес.

— Смяташ ли, че онзи младеж там, с косачката, ме гледа точно в този момент като модел и пътеводител към бъдещето му? Защо всички те си слагат шапките с козирката отзад?

— Не искам никой да се страхува от мен, Тий. Мили боже, това е ужасно.

— Ще направя каквото мога, съгласен ли си?... Всяко чудо за три дни.

Бекер поклати тъжно глава. Тий винаги се учудваше колко уязвим е приятелят му към мненията на другите — един човек, чиято кариера предизвикваше страхопочитание у всеки офицер от полицията, запознат с нея. Защо трябва да бъде толкова чувствителен, особено към мненията на хора, които не познава? Вярно, Бекер

преминаваше през даден случай, без да държи сметка за когото и да било от онези, които се изпречваха на пътя му към човека, когото трябваше да обезвреди, но в цивилния живот се страхуваше да не засегне чувствителността дори на местния бакалин. Тий не се преструваше, че го разбира — той просто го харесваше.

— Казах на онази жена от ФБР, че доказваш мъжествеността си, като лазиш по чукарите високо в планината. Сбъркал ли съм?

— Ти си полицейски офицер, положил клетва да казва истината и само истината.

— Не ме предупреди да не казвам на никого. Заяви само, че искаш да бъдеш сам, за да се позабавляваш малко из планината.

— Всичко е наред, Тий.

— В процеса на моето разследване забелязах, че жената от ФБР е без венчален пръстен, за разлика от мен. Но точно като теб.

— Преди секунда ми пробутваше Синди. Сега се опитваш да ме свържеш с някаква агентка?

— Все някой трябва да го направи. Грозно е да се гледа как мъж на твоята възраст онанира.

— Би могъл да спреш наблюденията.

— Хей, забравяш, че аз съм босът тук.

— И рангът има своите привилегии — допълни Бекер.

— Знам и още нещо, което ти не знаеш — подхвърли Тий.

— Подозирам, че след малко ще науча. Какво е то?

— Същата мадама е пред къщата ти и те чака.

— Забелязал си я съвсем случайно, нали?

— При изпълнение на служебните си задължения наистина забелязах кола в алеята към къщата ти и след като знаех, че висиш някъде от връх Килиманджаро на ремък, увит около пениса ти, спрях да проуча нещата отблизо.

— Винаги бдителен.

— Ами ако беше крадла, примъкнала се да задигне ценностите ти?

— Нямам ценности, които си заслужават риска.

— Аз го знам, но една крадла може и да не знае — крадците са си такива. Тя седеше на верандата ти и те чакаше, хубава като... като... какво? Какво е особено хубаво?

— Хубава жена?

— Точна така! Тя седеше там красива като хубава жена. Какъв си хитрец само: нарочно не си слагаш телефон в колата, за да не може да те открие... Я си признай, често ли те посещават вкъщи такива великолепни жени?

— Работим върху нещо заедно, Тий. Само работа, повярвай ми. Тя се опитва да ми задигне мозъка.

— Разреши й, но през члена ти.

Бекер се върна в колата си, като клатеше глава с фалшиво неодобрение. Тий затвори вратата и се облегна на нея.

— Ти си голяма работа, Тий, велик образец за подражание, но имаш дяволски лошо влияние.

— Мислех, че си напуснал работа — продължи невъзмутимо Тий.

— Така е. Това е изключение.

— Заради нея? Заради онази хубава мадама, която те чака на верандата ти?

Бекер се вгледа в Тий за момент, сякаш търсеше отговора на въпроса в очите му.

— Знаеш ли, приятелю, притежаваш всички естествени инстинкти на интригант и сватовник. Вероятно си сбъркал призванието си.

— Заплатите на интригантите са доста ниски. Освен това съм убеден, че на полицията ще й липсва нещо много съществено без мен.

— Бос?

— Първа степен. Хайде, не клинчи, отговаряй: тя ли е причината? А ако не е тя, защо не е?

Бекер запали двигателя, но се спря за миг.

— Де да беше всичко толкова просто — въздъхна той.

— Е, да, сигурно е много сложно, а и да не беше, щеше да си го направиш такова, ти имаш слабост към усложненията. Но всъщност правиш това заради нея, така ли е?

— Да, Тий — въздъхна отново Бекер. — Така е.

Потегли бавно: едрият полицай все още се държеше за вратата му.

— Ти, куче такова — подвижна му Тий с одобрение. — Щастлив лов.

Бекер усили скоростта, развеселен от простичкия анализ на приятеля си. Но когато се отклони по алеята към дома си и видя Карин, изправена на верандата с грацията на танцьорка в характерна поза с един крак зад другия, той се запита колко голяма част от усилията му в момента се дължат на предположението на Тий. Трябваше да признае поне пред себе си, че само поглед към нея размърдваше нещо у него, което нямаше нищо общо с официалната работа на Федералното бюро.

* * *

Когато забеляза колата на Бекер, Карин Крист опъна рамене назад и за миг ѝ се прииска да хвърли бърз поглед в огледалцето си, но потисна странното желание. „Първо и преди всичко видът ми няма никакво значение“ — каза си тя строго. Беше заместник-шеф на Отдела за отвличане на деца, бяха ѝ подчинени стотици мъже. Бекер бе само консултант и нищо повече. И освен това, откакто беше пристигнала тук, непрекъснато се бе взирала в образа си, отразен в прозореца към верандата, тъй като нямаше кой знае какъв друг избор. Изглеждаше толкова добре, доколкото бе възможно това днес... въпреки че още по-добре би било, ако линията на челюстта ѝ бе малко по-твърда. Тя винаги напълняваше първо в лицето, което беше дяволски несправедливо. Това я лишаваше от няколко грама извънредна плът, която по-голяма част от жените прибавяха към бедрата и задниците си. Прекаленият апетит при нея се отразяваше незабавно на лицето ѝ и едва след това трупваше по някой и друг грам и под кръста си. Трябваше да признае, че напоследък ядеше прекалено много: напрежението в работата ѝ и необходимостта да гледа сама сина си, и...

Бекер излезе от колата. Карин, изправена до парапета на верандата, несъзнателно прибра краката си един до друг, което изпъна гърба, прибра таза и издаде гръдния ѝ кош напред. Бе възприела тази поза още като ученичка и я бе превърнала така пълно в един от навиците си, че нито съзнаваше колко е неестествена, нито се замисляше за въздействието ѝ върху другите. На мъжете изглеждаше като фигура на носа на средновековен кораб, подложила гърди на вятъра, смела и подканваща. Нито сериозното изражение, нито

коректността на поведението ѝ, нито дори служебният ѝ пост или значимостта на областта, в която градеше кариера, не успяваха напълно да преодолеят внушението на езика на тялото ѝ. Много мъже, иначе впечатлени или смутени от нея в други отношения, продължаваха да реагират на Карин Крист като на жена. Тя си даваше сметка за това и понякога се възползваше.

Бекер изчезна от погледа ѝ зад ъгъла на гаража и когато се появи отново, на устата му играеше усмивка, която стопли сърцето ѝ. Карин обичаше усмивката му: той рядко се усмихваше и това бе в приятен контраст с обичайното му сериозно изражение. „Ако беше женкар, усмивката му щеше да бъде неотразима“ — помисли си Карин. По момчешки пленителна, тя изтриваше като с гума натрупаните години и разкриваше неочаквана дяволито — пакостлива страна на характера му, обикновено добре прикрита под ежедневната маска.

— Каква приятна изненада! — възкликна Бекер.

Карин потисна внезапен импулс да отговори на усмивката му.

— Не можах да те намеря по телефона и тъй като минавах оттук, реших да си пробвам късмета и да се отбия... Късметът ми проработи.

— Ако ме разглеждаш като добър късмет.

— Местният полицейски шеф очевидно гледа на теб точно по този начин. Ние си побъбрихме малко.

— Тий обича да бърби.

— Забелязах. Той, изглежда, има много високо мнение за теб.

— Приятели сме от гимназията.

— Останах с впечатлението, че се опитва да ни обвърже.

— Не му ли каза, че сме вече обвързани?

— Не смятам, че е моя работа да му давам подобни сведения. Той е твой приятел: не знам до каква степен го държиш в течение на личния си живот.

— За Тий е по-здравословно да му се казват нещата точно, вместо да се оставят на развнтеното му въображение. Изненадан съм, че не се е опитал сам да те свали.

— Той ги върши и такива, така ли? Женен е.

— Не че ги върши, а чисто и просто като че ли не успява да насочи мислите си в друга посока.

— Мъже.

— Права си — не споря.

— Нищо чудно, че жените губят търпение с вас.

— Не разбирам как ни изтърпяхте толкова дълго.

— Добри сме, затова. — Карин наклони леко глава с надеждата, че при новата поза линията на челюстта и ще изглежда по-твърда. — Но всяко нещо си има граници. — Бекер седна на перилата и обърна очаквателно усмихнатото си лице към нея. Директното му внимание ѝ напомни за работата, която я бе довела дотук.

— Изчезнало е друго момче.

— Отвлечено?

— Още не знаем, прекалено рано е. Изискахме от щатските и местни полицейски сили в Ню Джърси, Ню Йорк, Кънектикът и Масачузетс да ни съобщават незабавно за всяко изчезване, което пасва на нашата разработка на този случай. Деветгодишно момче, физически нищо особено — също като другите. За последен път е забелязано в търговски център... — Карин сви рамене. — Вероятно ще изскочи отнякъде, докато стигнем дотам. Нищо чудно да е заспало в някой от киносалоните...

— Може би. Къде?

— Бикфърд.

— На около час оттука.

— Ако отидем с моята кола, ще имаме възможност да разговаряме. Но аз ще трябва да си тръгна не по-късно от пет и половина, така че ако смяташ да останеш след мен, ще бъде по-добре да отидем с двете коли.

— Защо трябва да си тръгваш в пет и половина?

— Налага се да бъда вкъщи до седем. Тогава си тръгва жената, която гледа сина ми, докато ме няма.

Бекер примига.

— Имам дете, не си ли спомняш?

— Правиш това всеки ден?

— Какво правя? Отивам си вкъщи? Грижа се за сина си? Държа се като родител с чувство за отговорност? Да, върша го всеки ден. Всички майки го правят, нали? Или тук нещо греша?

— Като че ли се защитаваш, Карин.

— Защо винаги всички са толкова изненадани, когато чуят, че съм майка? Върша нещата, които всички майки вършат. Обичам сина си. Гледам да съм на негово разположение.

— „Всички“?

— Държа се като майка. Ако имаше начин да се внуши на по-голяма част от мъжете да се държат като бащи, щяхме да живеем в един по-добър свят...

— Защо ми се струва, че се налага да се оправдавам? — запита Бекер. — Аз нямам деца.

— Тогава не очаквам да разбереш. — Карин беше бясна на себе си. Заклепа се бе да задържи тази среща в професионални граници.

— Да разбере какво?

Карин закрачи към колата си.

— Твоята кола или моята? Изберирай.

— Откъде си толкова сигурна, че ще дойда? — запита Бекер, все още на верандата.

Карин се обърна гневно към него.

— Слушай какво, нямам време да се гърча пред теб. Разбира се, че идваш.

Бекер се колебаеше.

— О, господи, не ме карай отново да ти се моля и да те ухажвам. Минахме вече през този номер. Давай да се залавяме за работа.

Влезе в колата си и даде заден ход, без да го погледне.

Силно му се прииска да я прати по дяволите. Докато влизаше в колата ѝ, обмисляше как точно да го направи.

Бяха излезли вече на „Мерит Паркуей“ и се отправяха на изток, когато я запита:

— Защо беше толкова сигурна, че ще дойда?

— Защото следата е все още топла, а ти си съвсем наясно колко по-голям е шансът ни хората да си спомнят много повече сега, отколкото след един ден. Достатъчно си умен, за да го знаеш.

Бекер я изгледа с любопитство. Тя бе съсредоточена в колата и пътя: караше със сто и трийсет километра в час, святкаше с предните фарове на всеки, който я принуждаваше да намали скоростта. Изглежда, задържаше сирената си, докато стигне до сто и петдесет километра на час. Натискаше предизвикателно педала на газта със стиснати зъби. Разбра, че е бясна на нещо и си го изкарваше на него, тъй като той ѝ беше подръка.

Карин се поотпусна едва когато завиха на север по шосе номер 8. Движението се беше разчистило и колата ѝ летеше по лявата лента

почти свободно.

— Защо си толкова сигурна в мен? — запита отново Бекер.

Този път тя си разреши да отклони поглед достатъчно дълго от пътя, за да го погледне. Напрежението бе изчезнало от лицето ѝ и бе заменено с израз на съчувствие.

— Знам, че ти се е наложило да разучиш онези снимки. — Очите ѝ отново бяха приковани към магистралата. — Веднъж ми разказа за собственото си детство. Спомняш ли си?

— Не.

Тя презрително сви рамене.

— Мъжете обикновено не помнят. Те никога нищо не си спомнят.

— А жените не забравят нищо — уточни той.

— Да, ние помним. Винаги се връзваме, че нещата, които ни казвате, са истина.

— Никога не съм те лъгал.

— Не си.

След кратка пауза той добави:

— Всъщност сецам се. — Въпреки че съвсем не беше сигурен дали наистина си спомняше.

* * *

Информира я какво бе научил и какво не бе успял в търговския център на Стамфърд. Тя записа разговора на касетофон и когато свърши, телефонира в офиса си в Ню Йорк, като предаде заповедите си с отривист, ясен тон.

— Изпратете резултатите на факс номер... — обърна се към Бекер. — Кой е номерът на факса ти?

— Нямам факс.

Карин въздъхна.

— Ще ти осигуря един чрез Бюрото. Крайно време е да влезеш в това десетилетие, Джон. — В телефонната слушалка нареди: — Малва, изпратете резултатите до моя факс. Искам да ги имам, докато се върна вкъщи... Да, седем часа, разбира се. — Върна телефона на място и премина в дясната лента, когато приближиха разклонението за Бикфърд.

Усещаше, че Бекер открито я изучава.

— Какво има?

— Помня те преди десет години, когато все още беше в Отдела по дактилоскопия и отчаяно търсеше начин да се измъкнеш оттам. Колко души командваш сега?

— И бях по-мила тогава, нали? По-приятна, по-отстъпчива, по-женствена? Нещо подобно, така ли?

— По-млада.

— О, ти, лицемерен кучи сине. Откъде знаеш, че ми се иска да чуя точно това?

— Нямах предвид как изглеждаш — защити се Бекер, — а умениято ти да се контролираш по-добре тогава.

— Казваш ли някога нещо тактично на някого?

— Не, ако се интересувам от този някой.

Карин се нареди да каже нещо, но се спря. Погледна го, опита се да разчете какво точно иска да каже по израза на лицето му, но той като че ли бе изцяло концентриран върху движението по магистралата.

— Не съм искала да бъда рязка с теб. — Не искаше да каже това, но то изглеждаше по-безопасно. Познаваше го достатъчно добре, за да знае, че никога не трябва да му задава въпрос, ако не е готова да чуе истината. — Понякога наистина заемам отбранителна поза — продължи тя. — Нямах представа колко трудно е да бъдеш едновременно агент и майка.

— Предполагам, че твоите подчинени не пропускат случай да си върнат за това, че си жена, а си им шеф. Сигурно ти създават куп неприятности — поне зад гърба ти.

— Така е: фактът, че жена им нарежда какво да правят, свива семенниците им — съгласи се тя.

— Не точно семенниците им, но разбирам какво искаш да кажеш.

— Мислех, че с тях става нещо подобно.

— Те само се отдръпват вътре в тялото, ако е студено или опасно — поясни Бекер. — Пенисът е този, който се съсухря.

— Това вече го знам — каза тя, като се опита да не вложи насмешка в тона си. Учудваше се, че презрението ѝ към мъжете сякаш растеше право пропорционално на количеството време, което преживяваше без мъж в леглото ся. Бе очаквала да се получи точно обратното: сексуалното въздържание да смекчи сърцето ѝ и т.н. „Може

би другите са прави в оценката си за мен — помисли си тя. — Май наистина се нуждая от едно добро и продължително чукане.“

— Наричат ме „Дракона“, знам това.

Бекер не се впечатли от признанието ѝ.

— За този тип мъже всяка жена с власт е такава. Не го приемай лично. Помисли си само за епитетите и прякорите, които прикачват на Хатчър.

— Не си прав. Това е лично — настоя тя.

— Само защото Хатчър си ги заслужава. При теб нещата не стоят така.

— Не е толкова сигурно. Може би и аз си заслужавам прякора. Може би съм кучка, издялана от камък. Няма как да знаеш истината за мен. Отдавна не ме познаваш.

— Започвам да те опознавам.

— Нямах представа колко е трудно. Никой от вас, мъжете, няма представа какъв ад е животът ми. Само се опитай един път поне да бъдеш суров и взискателен висш чиновник — но не чак толкова суров, не чак толкова взискателен, за да не поставиш под заплахата мъжествеността на подчинените си — и всяка вечер в седем да се преобразяваш в любеща майка и да оставаш такава, докато изпратиш сина си на училище на другата сутрин. Всички тези статии за самотните родители... Това не е шега, жив ужас казвам ти. Живей така само месец или два и ще видиш как ще ти се отрази.

— Ти, изглежда, се справяш страхотно добре — заяви той сухо.

Тя се изсмя.

— О, да, аз съм истински факир. Непрекъснато играя някаква роля. Сигурно съм най-големият лицемер в света.

— Коя роля се поддържа най-трудно? — запита Бекер. — На взискателния шеф или на любещата майка?

Карин не отговори веднага. Отклони колата по наклонената извивка към града и спря пред светофара. Когато заговори, гласът ѝ звучеше овладяно.

— Аз съм любеща майка.

Бекер кимна.

— Такава съм.

— Не споря. — Той задържа погледа ѝ за момент и забеляза, че челюстта ѝ отново се стегна. Светна зелено и зад тях прозвуча

нетърпеливо клаксон.

— Нямах понятие от нищо, нищо не разбираш! — Очите ѝ гневно присвяткаха.

— Какво не разбирам?

— Нямах никакво понятие за родителите и децата, за отношенията между тях — за нищо!

В колата отзад пак натиснаха клаксона. Карин се обърна и светкавично показа среден пръст на шофьора зад тях.

— Знам половината от това — заяви Бекер.

Тя натисна педала, колата ѝ профуча през пресечката и последва знаците към търговския център. Шофьорът зад тях ядно натисна клаксона още веднъж.

— Не, не знаеш. Нищичко не знаеш! Детството ти не е било нормално. Нима е възможно да преценяваш нормални хора и техните отношения на базата на твоя опит? Ти няма с какво да съпоставиш мен и сина ми, не знаеш нищо за нас. Нищо!

— Добре — съгласи се тихо Бекер.

Карин усети болката в гласа му и тя още по-силно я разгневи.

— Предлагам да се откажем от личните нападки. Няма да се ровя в твоя живот, ако ти оставиш моя на мира, съгласен ли си?

— Хубаво.

Тя го погледна. Той изглеждаше така наранен, че ѝ се прииска да го утеши някак, но не посмя.

— Хайде просто да свършим тази проклета работа, Джон, и да престанем да се ядем, окей?

Този път той изобщо не отговори. Карин не само бе разчела живота му: тя го бе изучила. Знаеше с подробности какво бе сторил на други хора и точно как го беше сторил. „Как е възможно да е толкова чувствителен и все още да е в света на живите?“ — чудеше се тя. И ако тя намираще комбинацията от вътрешна сила и уязвимост толкова опасно привлекателна, защо другите жени не тичат след този мъж по улиците, стремейки се да се докопат някак до него? „Бившата му жена трябва да е откачена: как с могла да го изтърве?“ — помисли си тя. Но после си спомни, че навремето и тя бе направила същото. Тогава си мислеше, че постъпва така за свое добро. Но оттогава насам много малко добро ѝ се бе случило, особено когато ставаше въпрос за мъже.

Тя влезе в паркинга и спря близо до полицейска кола, като предвидливо постави зад предното стъкло карта на ФБР, преди най-близкият полицаи да се приближи до тях с изискване да се отместят. Като размахваше значката си, тя преведе Бекер през друга група полицаи и двамата влязоха в търговския център.

Миг преди да стъпят в асансьора, който щеше да ги отведе към офиса на охраната, Карин докосна леко ръката на Бекер.

— Джон, аз съм магаре — прошепна тя.

— Знам.

— Благодаря ти.

— Но по отношение на мен вероятно не грешиш — добави той.

Пътуваха мълчаливо с асансьора нагоре. Карин се обади едва когато стигнаха най-горния етаж.

— Никой не ме научи как да бъда добра майка. Моята майка не знаеше.

— Да, сещам се — отговори той. — Разказа ми веднъж.

— И ти си спомняш?

Той отново я дари с усмивката си, с която можеше да разбие много женски сърца.

— Ти ми разказа много неща за себе си през последните ни дни.

— Много напрегнати няколко дни — уточни тя.

— Шест — конкретизира той. — Шест дни. И аз си спомням всяка минута от тях.

Карин установи, че ѝ се налага да овладява дишането си по късия коридор към офиса на охраната.

ГЛАВА 8

На табелка от кленово дърво, поставена върху плота на офиса им в мотела, бе пирографирано името на тяхната фирма: „Лампъртс“. Човек ще помисли, че са сиамски близнаци, а не застаряваща семейна двойка. Или отбор, впрегнат в една обща кауза. Истината беше обаче, че Реджи се виждаше като неделима част от една общност, а Джордж се разглеждаше като свободен човек: винаги се бе възприемал така и възнамеряваше да продължава в същия дух, докато го изкарат с краката напред. Нямаше значение, че бе женен за нея вече четирийсет години и никога не се бе отклонявал значимо или заплашително от брачния ярем. Но все още не бе изключено да направи някой номер: имаше тази жилчица у себе си. Нищо не му пречеше още утре да реши да тегли майната на всички, включително и на вечно мърморещата си жена и бремето на един бизнес, който бе замислен като техния пенсионерски рай, за да отпраши на автостоп до Юта или някъде на друго място с много небе и жени, които ще се отнасят към него с уважение. Нищо не би му попречило, защото колкото и зле да изглеждаше Реджи напоследък, той още не беше чак толкова застарял.

Реджи знаеше за тези негови предизвикателни идейки и бе купила табелката с името им да го подсеца, че е толкова свободен, колкото задника на едно магаре. Предназначението на табелката бе да му напомня тази проста истина всекидневно, за да не се налага тя да го прави.

Но точно като магарешки задник на Джордж му се искаше да поразмаха опашка от време на време и Реджи бе достатъчно умна, за да се опитва да го ограничава. Тя реагираше на флиртовете му като на изблик на стари безвредни навици, които обаче му бяха прекалено сладки, за да се откаже от тях. Той имаше толкова вид на любовник, колкото ветеран от Първата световна война, отдаваш чест на националното знаме в Деня на възпоменанието^[1], изглеждаше като боец... Напоследък Джордж не бе способен да отдаде чест на каквото и да било. А нима имаше някой, който да знае по-добре от нея този

факт? Господ й беше свидетел, бе опитала вече всички възможни трикове, за да съживи безнадеждно отпуснатия му член... Сега сравнително спокойно наблюдаваше отстрани флиртовете му с гостенките на мотела, сигурна, че той сам ще вземе необходимите мерки да не се прекратят определени граници. Той нямаше да рискува неминуемото унижение и бе достатъчно силен вътрешно да приема нещата такива, каквито са и да се приспособи към тях. Ако вярваше в светци и другите папски щуротии, Реджи щеше да намери някой да запише името и в списъка на светиите. Считаше се за напълно заслужила, след като бе търпяла Джордж Лампърт толкова години.

В момента той флиртуваше, проклетият стар глупак. Наблюдаваше го от прозореца на мотела как обикаля „кабинките“ на мотела под претекста, че проверява дали навсякъде са поставени чисти кърпи. Знаеше много добре, че Реджи се бе погрижила за кърпите тази сутрин, но това му бе прозрачното извинение да говори отново с жената от номер шест. Хрумна му да проверява кърпите едва когато тази жена се върна с колата си от работа: тогава изведнъж се загрижи много за състоянието на бельото!...

Жената излезе веднага щом той се приближи, като затвори вратата зад себе си. Реджи я видя да се смее с отпусната назад глава, чу смеха и да отеква между бунгалата: вероятно бе казала нещо смешно. Едва ли реагира така на Джордж, който не бе издумал нищо оригинално през последните двайсетина години. Реджи знаеше какво възнамерява да каже той още преди да си отвори устата, и много често му заявяваше, че не желае да го чуе: една от причините да прекарват толкова време заедно в мълчание.

Клиентката от номер шест не бе от мълчаливите. Реджи не бе срещала по-приказлив човек от нея. И толкова добросърдечна, че застаряващата жена понякога искаше да я запита в какъв свят живее. Тя бе симпатична — ако човек харесва този тип жени с късо подстригана мръсноруса коса. Повече кестенява, отколкото руса, разбира се, но Реджи с нейната избеляло розова коса нямаше основание да бъде критична относно камуфлажа на боите срещу когото и да било. Всяко момиче върши с косата си това, което смята за необходимо. Все пак тази жена очевидно обичаше да се смее и ако не беше клиентка, Реджи може би щеше да има друго отношение към нея.

Тя никога не си разрешаваше да харесва клиентите на мотела си, защото им нямаше доверие. Те винаги искаха нещо повече — повече одеяла, повече кърпи, повече телевизионни канали. Като че ли се бяха отклонили от шосе 78 в хотел „Риц“, а не в мотела „Рестъуайл“^[2]. Отнасяха се към бунгалата така, като че ли след тях минаваше цяла армия пуерториканска прислуга, а не само Реджи. И Джордж, разбира се, когато му харесваше да угажда на капризите на някои симпатични клиентки.

Погледни го само, облегат на стълба, който поддържаше навеса над верандата, скръстил ръце пред себе си така, че кърпите се отпуснаха надолу и създаваха лъжливи впечатление, че е в панталони с висока талия — сякаш имаше какво да крие... Обляга се там, усмихва се и бърби като момче в пубертета. Реджи си пожела внезапен достатъчно силен полъх на вятъра, който да разбърка внимателно подредените останки от коса на темето му. Беше толкова нетърпимо суетен с тези глупави, някак изтощени на вид бели косми, които педантично подреждаше всяка сутрин. Сякаш нещастните останки можеха да скрият лъснатия му гол череп. Като че ли можеха да заблудят някой друг, с изключение на него! Реджи проявяваше разбиране, когато ставаше въпрос за козметична измама, прилагана от жени, защото такива бяха правилата на играта и човек бе принуден да играе с картите, които са му раздадени. Но суетността на мъжете за нея не бе нищо повече от последно изгракване на умиращ петел. Искаше ѝ се да има видеокамера, за да го снима и после да го накара да се наблюдава от страни как се държи като стар глупак заради тази млада жена. Няма по-голям глупак от стария, нито има по-голям глупак от Джордж Лампърт.

Видя го да идва към офиса и си даде вид, че върши нещо зад плота. Имаше достатъчно време да иде в съседната стая и да се настани пред телевизора, преди той да влезе. Но нарочно не го направи: така той нямаше да бъде сигурен дали го е видяла или не. Идеята беше да не остава той с впечатлението, че може да се измъкне как да е, за да става нахален, но същевременно не трябваше да му създава усещането, че е следен, за да не се разбунтува. Добрата съпруга трябва да има точно разбиране на нюанса.

— Страхотно парче е — заяви той одобрително още с влизането си и както обикновено, остави мрежестата врата да се затръшне зад

него. Хиляди пъти му беше казвала да не го прави. Точно както той бе обещавал поне стотици пъти да я поправи.

— Нима? — Реджи не си направи труда да го погледне.

— По вените и тече много повече кръв, отколкото в дузина жени. Знаеш ли на кого ми напомня? Онова енергично момиче по телевизията, което вечно попада в някаква неприятност и винаги успешно се справя с нея. Знаеш кое момиче имам предвид: участва в шоуто, което следиш.

— Кое?

— Не знам как се казва, но е в шоуто, което харесваш. Как му беше името?

— За кого говориш? — запита Реджи, като се опитваше да прикрие раздразнението си. Колко характерно за него, още с влизането си да се опитва да прикрие същността на проблема, като намесва странични хора и дори телевизионни звезди. Освен ако в момента не сравнява онази флърца с телевизионна звезда. Не беше чак толкова красива. Нито пък толкова млада.

— Дий — отвърна той. — Чак пуши от живот и енергия. — Той се засмя, като че ли само мисълта за жизнеността и енергията на Дий го изпълваше с щастие.

— Дий? Дий? Име ли е това?

— Жената в номер шест — отговори той, като се престори, че не забелязва явната кисела нотка, пропъзляла в тона ѝ. — Току-що си поприказвахме.

— О, нима?

„Като че ли не си следила всяка една секунда от разговора ни — помисли си той. — Все едно не се държиш така, сякаш винаги щом изляза оттук, съм готов да се втурна в някое от бунгалата, за да натисна клиентката там! Е, признавам си, че няма да имам нищо против да понатисна тази клиентка... Тя е умна и весела, държи се приятелски и умее да говори с човека така, като че ли го познава от години и дори знае какво си мисли непрекъснато — без да се засегне от мислите му!“

— Изглежда приятен човек — обяви той. — Освен това ще ни спести малко работа.

— О? — Хареса ѝ думичката „ни“. Като че ли той вършеше някаква забележима работа.

— Няма да е нужно да почистваме стаята ѝ и тя ще се грижи сама за бельото. Казах ѝ само да ни съобщава, когато има нужда от кърпи или нещо друго.

— Не разбирам: за какво говориш?

— Съпругът ѝ има проблеми с очите: нещо оптическо, не разбрах точно. Дразни се от светлината, страда от главоболие и разни такива. Не иска да го безпокоим и ще почиства сама. Няма защо да се тревожим за тяхното бунгало.

— Болен ли е?

— Не, просто състояние. Не е заразно или нещо подобно. Нещо временно, което ще си отзвучи. Знаеш как става в такива случаи.

— Напротив, не знам. Не ни каза нищо за някакво състояние, когато се регистрира.

— Няма да го прихванем — повтори той и съжали, че заговори на тази тема веднага след флирта си с Дий. Реджи сигурно ще си помисли, че става дума за някакъв нов трик. Че е манипулиран и направен на глупак по някакъв начин. Не бе срещал по-недоверчива жена от нея. Трябваше да я остави, когато все още имаше някакъв шанс, преди да хвърлят всичките си спестявания в мотела — докато все още бе млад. Не че не е все още достатъчно млад. Може да се отпрати на автостоп до Юта всеки момент. И може да вземе Дий. Болнавият ѝ съпруг вероятно ѝ е дошъл до гуша. Не че бе усетил нещо толкова по време на разговора им. За разлика от някои жени, които той познаваше добре, в приказките на Дий нямаше и следа от оплакване.

— С други думи, от нас се очаква да стоим настрана — уточни Реджи.

— Тя има право на уединение, за бога! Мъжът ѝ е в особено състояние, има нужда да бъде сам! На тебе какво ти пука? Ще се грижиш за едно бунгало по-малко.

— Ако ме питаш, точно това е бунгалото, за което ще се тревожа най-много. Какво ли означава това, какви ли ги крои?

— Може би го държи гол и здраво вързан за леглото с чаршафи. Сигурно заради това не иска да ги сменяме: той ще скочи и ще изнасили де що има жена наоколо.

Вместо да почете изявлението му с реакция, Реджи издърпа пердето настрана и се взря в бунгало номер 6. Завесите бяха спуснати, вратата — плътно затворена. Не се виждаха никакви признаци на

живот и на вид изглеждаше празно. Номер шест бе най-отдалеченото от офиса бунгало и Реджи си спомни, че жената, „Дий“, беше настояла за него. Тогава каза, че ѝ харесвало най-много: и наистина, храстите пред него бяха най-бухнали, изглеждаше по-запазено от другите, тъй като поради разположението му слънцето оставаше отзад... Сега обаче Реджи се запита дали тази жена не настоя за него просто защото беше най-отдалечено от офиса.

— Дадох ѝ гаранции, че няма да има проблеми от наша страна — заключи Джордж.

Реджи го погледна. Той се кокошинеше като петел, готов за битка.

— О, даде ѝ, така ли?

— Разбира се, че ѝ дадох! — Размаха няколко банкноти пред очите ѝ. — Плати предварително за две седмици! В брой! Смятам, че това ѝ дава право на толкова усамотение, колкото иска!

Реджи взе парите от ръката му, преброи ги и нанесе сумата в счетоводната книга. „Като че ли парите имат нещо общо с проблема“ — помисли си тя. Ставаше дума за упражняване на контрол и бе сигурна, че и „Дий“ е наясно по въпроса. Само Джордж бе прекалено омаян, за да схване това. Парите нямаха нищо общо с контрола.

Той все още се надуваше и пристъпваше от крак на крак в очакване на битка. Харесваше му да се разправя с нея в защита на друга жена. Разлютен петел с почервенял от гняв гребен. Е, нямаше да му създаде очакваното удоволствие.

— Хубаво тогава — заяви тя, като затвори счетоводната книга, сякаш постави точка на дискусията. Като че ли някаква си жена може да я държи настрана от собствените ѝ бунгала, за които се грижеше и от които зависеше прехраната ѝ, само защото прелива от жизненост и енергия.

Джордж остана с ръце, стиснати в юмруци, без да има срещу кого да замахне. Тя го гледа известно време с насмешка, докато той се опитваше да се настрои към новото положение. Бе повече облекчен, отколкото изненадан от неочакваното развитие.

— Наближава шоуто, което харесваш — напомни ѝ той, като погледна във всекидневната. — Ела да го гледаме.

Излезе наперено от офиса, сякаш от него зависеше нейното шоу по телевизията. Дребен, агресивен петел с плешива глава, който си

мислеше, че е покорил света с перченето си. Кокошките снасяха яйца с петел или без петел и всички го знаеха — с изключение може би на самите петли.

* * *

Аш лежеше на задната седалка, скрит под грубото, евтино одеяло, отдавна откраднато от някой мотел и използвано за разни цели в течение на годините, всяка от които атакуваше Аш със специфичната си миризма, когато дразнещата тъкан покри лицето и носа му. Одеялото миришеше на грес и петрол, на резервната гума, до която обикновено бе захвърляно в багажника на колата; долавяше се миризма на трева и на самата Дий, която често бе лежала увита в него по време на лошите си периоди. Аш улавяше и собствената си миризма не само отсега, но и от другите часове, прекарани от него под това одеяло в очакване Дий да му даде знак да се измъкне. Усещаше и миризмата на момчетата — на младите им тела и кожи. На страха им...

По едно от телевизионните предавания за природата Аш бе видял един от т.нар. „вълчи паяци“^[3], който си бе построил скривалище с добре замаскиран отвор. Когато жертвата се приближаваше прекалено близо до отвора, паякът изскачаше навън, грабваше я и я всмукваше за миг в бърлогата си. Аш бе гледал предаването като омагьосан. Чудеше се как паякът знаеше как да върши това, което вършеше, откъде изобщо разбираше, че нещо ядливо ще мине край отвора клопка, как се беше научил да гради сложната си бърлога и още по-сложното прикритие на отвора ѝ. Знаеше, че той самият никога не би могъл да направи нещо толкова сложно.

— Върши тези неща по инстинкт — беше обяснила Дий. — Той не знае какво точно прави.

Но това не бе приемливо обяснение за Аш. Бе сигурен, че нямаше такъв инстинкт, който успешно да го води през нещо толкова сложно.

И защо ли го наричаха „вълчи паяк“? Аш бе гледал вълци по други предавания от този тип, но те съвсем не действаха като паяка. Те ловуваха на глутници и тичаха с километри, за да намерят и хванат

плячката си; живееха в дупки само когато имаха малки. Винаги имаше толкова неизяснени неща в предаванията за животни. Дий като че ли разбираше всичко без затруднение, дори когато ги гледаше само с периферното си зрение, като мимоходом подхвърляше някоя и друга дума, докато крачеше из стаята, но нейните забележки не помагаха особено много на Аш.

— Наричат го „вълчи паяк“ заради всичките тия косми по него. Погледни го: изглежда като че ли има козина — бе обяснила тя тогава. — Не чу ли обясненията на говорителя? Аз го чух, без дори да го слушам внимателно.

Аш не бе чул, защото беше концентриран в наблюдение на паяка, но дори и да слушаше, пак нямаше да разбере. И зайците имат козина, нали? Както и мишките. Защо тогава не го наричат „зайчи паяк“? Тези предавания го озадачаваха, но той ги обичаше.

Сега лежеше под одеялото на задната седалка на колата и мислеше за вълчия паяк. Така ли се чувства, докато чака нещо да мине наблизо, за да скочи и да го грабне? Дали е мъничко изплашен, както беше Аш в момента? И възбуден, но и тъжен, заради това, което трябваше да направи? Дали нервничи като него?

Пикаеше му се — Дий се бе забавила твърде дълго. Винаги му се струваше, че се бави прекалено, но според нея всичко се дължеше на неговата лична тревога и притеснение. Знаеше, че няма да посмее да излезе от колата и да потърси тоалетна. Не смееше дори да седне и да се огледа, за да види дали Дий идва.

— Само това липсва — му бе казала Дий. — Да се надигаш от задната седалка като перископ. Това изобщо няма да бъде смешно, нали?

Знаеше, че тя не казва „смешно“ в смисъл на онова, което предизвиква смях, въпреки че откривате нещо много комично в представата за себе си като перископ.

Не трябваше да ходи до тоалетната, да се надига и да надзърта през прозореца, не трябваше дори да се помръдва, за да не го забележи някой, който минава наблизо и хвърля случаен поглед в колата.

Аш си повтаряше, че сега той е вълчи паяк. Вълчият паяк не се върти в бърлогата си, докато чака жертвата. Беше го видял какво точно прави. Той стоеше неподвижен като статуя с присвити крака, готов да скочи, огромните му очи се взираха неподвижно право напред.

Камерата трябва да е била точно над него, но той не помръдна нито мускул, нито дори косъмче от тялото си. Ако му се е искало да иде до тоалетна, просто не отиваше — и край.

Чу приближаващи се стъпки и разтвори ръце под одеялото в готовност да грабне. Пръстите му бяха точно като многобройните крака на паяка: стегнати и леко присвити.

Вратата на колата се отвори и той почувства тежестта на тяло върху седалката. Аш скочи също като вълчи паяк и незабавно погълна момчето, като го покри с одеялото, което отметна от себе си. Ръцете му се сключиха около тялото на момчето, с едната от тях бързо притисна одеялото към устата му.

Колата вече се движеше, но Аш остана сгънат на задната седалка: знаеше, че не трябва да бъде забелязан от никого, докато не се отдалечат на безопасно разстояние. Той лежеше върху момчето, притискаше го с тежестта на тялото си, като внимаваше да не го смачка.

След първия момент на атаката Аш намести ръката си така, че да покрива само устата на момчето, не и носа му. Имаше борба само в този момент, когато той ги задушаваше, без да иска. През останалото време те лежаха неподвижно под ръцете му. Аш се замисли за насекомите, които ловеше вълчият паяк. Те като че ли изобщо не се съпротивляваха, докато паякът ги обвиваше в коприната си. Спомни си и надулата се до огромни размери жаба, погълната от змията. И тя не се бе борила, само в очите ѝ имаше протест.

Аш разбираше, че паякът превръщаше жертвата си в мумия, като я обвиваше в копринените си нишки: той не само я лишаваше от свобода на движение, но и я запазваше за консумация в бъдеще. Същото правеше и Аш с одеялото. Той не само лишаваше момчето от възможност за борба. Той го увиваше за съхраняване и консумиране в бъдещето.

„Не че смятаме да го изядем, както прави паякът“ — помисли си Аш. Но след време Дий щеше да изтегли жизнените му сокове и да го остави пресушено и празно отвътре...

— Внимавай с хубавото ми момче! Да не го нараниш? — обади се Дий. Гласът ѝ звучеше възбудено и весело: почти като че ли беше Коледа, а пакетът, който Аш държеше в ръцете си, беше най-

прекрасният от всички и точно за нея. И правилно: той беше за нея, разбира се. И за Аш също, но главно за нея.

Колата набираше скорост, което означаваше, че са далече от центъра на града и се отправят към магистралата. Щом излязат на нея, Аш ще може да се изправи и да развие пакета: никой нямаше да чуе писъците на момчето през воя на профучаващите там коли и камиони.

После ще навъртят много километри — нямаше значение накъде, важно беше да бъдат на магистралата. Ще изминат трийсетте километра до мотела, ще го отминат, след време ще се обърнат и ще се върнат по друг път, ще убиват времето, докато се стъмни и стане безопасно да се върнат най-сетне под прикритието на тъмнината. Аш ще увие момчето в одеялото още веднъж и за секунди ще го вмъкне между сигурните четири стени на стаята им — прекалено бързо, за да може някой да разбере какво носи или пък момчето да изпищи и да се освободи с ритане от ръцете му.

Междувременно Дий ще обясни на момчето задълженията му и какво точно очаква от него. Отначало то няма да разбере какво се иска от него; те никога не разбираха. То ще се оплаква и ще иска да го върнат вкъщи. Ако е много глупаво или силно стреснато, ще ги заплаши, че ще извика полиция. Днес Дий ще му прости това поведение. Отначало тя бе готова да прости всичко. Първият ден бе толкова щастлива от новата си придобивка, че не я беше грижа за малките ѝ несъвършенства. Трябваше да мине време, за да ги забележи, и тогава те започваха да растат в очите ѝ до момента, когато тя виждаше само тях и нищо друго. Образът на хубавото ѝ момче ще избледнее и тя ще вижда само неблагоприятност и ще усеща само разочарование...

Но това ще стане след няколко седмици, броени отсега нататък. Междувременно Дий отново се превърна в красивата орлица, която грациозно се рееше над него. А момчето бе нейното малко голишарче, затворено по необходимост, за да бъде запазено от заобикалящите го опасности: ловци и главозамайващата височина на гнездото, в което птицата майка ще го отглежда. А когато тя отлети от гнездото, за да търси храна за новото си люпило, Аш ще му прави компания: самият той голяма тромава птица с подрязани крила. За него бе толкова невъзможно да отлети заедно с нея, колкото и за момчето, но той беше по-силен, умееше да предложи защита и дори да го научи на някои

неща. Аш поучаваше голишарчето, казваше му нещата, които трябваше да знае, за да остане майка му доволна. Но той никога не успяваше да го поучи достатъчно добре, защото рано или късно бедното голишарче се проваляше. Колкото и да се старееше Аш да помогне на горкото момче, колкото и мъжествено самото то да се опитваше да спечели одобрението ѝ, в края на краищата винаги се проваляше...

И тогава късметата месо, които птицата майка носеше в гнездото, за да нахрани своето голишарче, ще се променят. Ще се превърнат в късове плът, откъсната от самото пиле. Тя ще го храни с тях... И птичето, така внимателно обучено дотогава в подчинение и благодарност, ще яде от себе си без оплакване, докато изчезне...

[1] Официален празник на САЩ (последният понеделник на месец май в по-голяма част от Щатите) в памет на загиналите във всички войни. — Б.пр. ↑

[2] „Отдъхни за малко“. — Б.пр. ↑

[3] От семейството на активно ловуващи паяци (Lycosidae), които нападат жертвата си от засада е живеят в отвесни дупки, издълбани в земята, без да плетат мрежи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Полицията бе събрала около две дузини свидетели на едно нищо. Служители и купувачи, те може и да са присъствали — или да не са присъствали — на нещо, което не се знае дали се е случило...

Интересът постепенно се приспиваше от почти еднообразните повторения, местните полицаи прилежно записваха разкази на хора, които като че ли бяха видели всичко, с изключение на единственото нещо от значение. Карин и Бекер се движеха между тях със значките си на агенти на ФБР, слушаха, от време на време се включваха с някой допълнителен въпрос.

— Като че ли разпитваме съседни на убит от мафията — прошепна Карин на Бекер. Никой не знаеше нищо. В този случай обаче хората даваха показанията си с желание, но бяха като свидетели на шоу с магически трикове: бяха гледали, но не бяха видели и не бяха разбрали какво точно е направил фокусникът.

— Разберете, че тук непрекъснато е тъпкано с хора — говореше отговорникът на щанд за понички, осигуряващ добър поглед към главния етаж на търговския център. — Не искам да кажа, че съм прекалено зает с работа или че хората си потрошават ребрата от желание да си купят понички, но те са пред щанда и навсякъде. — Докато говореше, смучеше клечка за зъби, която размахваше нагоре-надолу, щом замълчаваше.

Бекер седеше зад полицаия, който водеше разпитите, и внимателно наблюдаваше мъжа на име Фред според картончето на гърдите му.

— Те идват на групи, на двойки, сами. Нима е възможно да се държи сметка за някой от тях, ако ме разбирате какво искам да кажа? Тази сутрин докараха старците от старческия дом. Едва ли някога сте виждали толкова много бастуни и инвалидни колички, събрани заедно. Довеждат ги на всеки две седмици тук — разходката в центъра за тях е сигурно голямо разнообразие. Разбира се, купуват само дреболии — на тази възраст за какво им е каквото и да било?

Фред говореше със стиснати челюсти, за да задържи клечката за зъби на място. „Прилича на човек, болен от тетанус“ — помисли си Бекер.

— Следобед дойдоха деца от училището. Нямахме как да не ги видя, изнизаха се пред очите ми вероятно към магазина за електронни играчки, но не знам точно. Понякога ги водят в магазина за домашни любимци. Друг път им показват тропическите риби като част от тяхната образователна програма, знам ли... Знам само, че не спряха тук.

— Децата не обичат ли понички? — запита Бекер.

Полицаят го погледна раздражено, но забеляза значката на ФБР на гърдите му и си замълча.

— Кой не обича понички? Но тези деца бяха доведени тук организирано, ако разбирате какво искам да кажа. Пред тях — учителка, отстрани — друга, а отзад училищната медицинска сестра прибира изоставащите. Все едно че карат стадо говеда или нещо подобно. Няма начин да се откачат и да прескочат набързо до щанда за една поничка.

— Наоколо въртяха ли се сами деца без надзор? — запита полицаят.

— Откъде да знам? Пред щанда непрекъснато се въртят деца без възрастни. Как да разбере човек дали са изклинчили от тази група, или са тук с приятели или родителите си — или са дошли просто да се повозят на ескалаторите. Нито едно от тях не носи табелка „Аз съм сам“.

— Минава ли се край твоя магазин, за да се стигне до тоалетната?

Фред се позамисли за момент, като прехвърляше с език клечката за зъби в устата си.

— Може да се мине и край мене, но аз не съм толкова близо до тоалетната, ако това имате предвид. За да се стигне до тоалетната, трябва да се извърви нататък цялата дължина на коридора. Може да се стигне до нея и от другата страна.

— Забелязали ли сте деца, придружени от възрастни в този период от време? — запита полицаят.

— Кой период, от време? По кое време?

— Времето, за което говорим — въздъхна уморено полицаят. Това бе петото му интервю за по-малко от час. Сякаш разпитваше хора, седнали на личните полянки пред домовете си, дали виждат наоколо трева. — Между три и половина и четири часа.

Фред реагира с грубо изсумтяване на идиотския за него въпрос.

— Искате да знаете дали съм видял някакви момчета с възрастни между три и половина и четири часа? А къде, мислите, родителите водят децата на пазаруване?

Полицаят се опита да игнорира сарказма, като се концентрира върху дишането си. Но следващият му въпрос прозвуча още по-нетърпеливо отпреди:

— Не сте ли забелязали нещо необичайно? Някакъв знак, че някой от тези възрастни с насилвал децата по някакъв начин?

— Да ги насилва? Имате ли деца? Човек трябва да ги насилва почти непрекъснато.

— Какво искате да кажете? — запита Бекер.

— Те са като диви животинчета, не сте ли съгласен? Налага се непрекъснато да ги контролираш. Или ги дръпваш рязко за ръката, или ги пляскаш по дупето — знаете какво искам да кажа.

— Да — съгласи се Бекер.

— Понякога ги стискаш за врата и ги тикаш пред себе си. Това ли имате предвид под „насилване“? — Сега Фред се обръщаше към Бекер, привлечен от инициалите на ФБР като молец, притеглен от по-ярка светлина.

— Забелязахте ли нещо подобно?

— Виждам го през целия ден. Дали съм го видял между три и половина и четири часа? Вероятно. Щом край тебе минават родители и деца, няма начин да не забележиш някакво насилване. В това няма нищо лошо — и аз го правя. Ако не издърпвам ушите на децата си от време на време, няма да стигнем доникъде вкъщи. Откровено казано, те се нуждаят доста често от бърз ритник.

— Благодаря ви за откровеността — успокои го Бекер. — Не сте ли забелязали мъже с момчета? Това едва ли е нещо обичайно.

— Да, прав сте. С изключение на съботите. Тогава мъжете с колички или с момченца са нещо съвсем обикновено.

— А днес? Между три и половина и четири часа?

— Вижте, аз не си отбелязвам какво точно кога виждам. Всичко просто минава край мене — хора, много хора. Човек забелязва истински странните или красивите, но иначе... — Той сви рамене. — Плаща ми се да продавам понички. Да, наблюдавам и хората, но не ги изучавам, ако разбирате какво искам да кажа. Докато вие от ФБР сте тренирани да наблюдавате, нали?

— Например нещо като щангист?

— Искам да кажа, че сте тренирани, щом погледнете тълпата, да отделите лицето, което ви интересува, по походката му или нещо друго, не е ли така? Вярно ли е, че само с един поглед можете да разберете дали някой носи пистолет?

Бекер погледна полицаия, очите му се отправиха към кобура на пистолета, прикрепен към колана му.

— Той например носи пистолет — заяви Бекер.

Фред се засмя.

— Не, исках да кажа...

— Не сте ли забелязали някой с вид на щангист, някой особено едър, мускулист мъж, от ония, които изглеждат като наpomпани отвътре?

— Това не е нещо необикновено в наши дни.

— Да сте забелязали някой от този тип с деветгодишно момче? Това би било нещо по-различно от обикновените сцени, които минават пред очите ви ежедневно, прав ли съм?

Фред си замисли, отмести поглед от Бекер, вгледа се в някаква невидима точка в далечината и дори извади клечката за зъби от устата си.

— Не — заяви той накрая. — Не съм виждал такава комбинация.

— Да сте забелязали някакви особено силни на вид мъже със или без деца? Някакви мъже извън обикновеното?

Фред отново сви рамене.

— Какво да разбирам под „обикновено“? Тук идват всякакви мъже — тук е целият свят, може да се каже. Не, знам какво имате предвид, но не съм видял нищо подозрително.

Бекер си тръгна, но се завъртя на пета и се върна за още един въпрос. Този път полицаият дори не направи опит да прикрие раздражението си.

— Когато дойдоха децата от училището, хората от старческия дом бяха ли си отишли?

Фред се вторачи неразбиращо в него и Бекер продължи:

— Сигурно щяхте да забележите, ако между инвалидните колички и бастуни се примесят деца. Забелязахте ли нещо подобно?

Полицаят се обърна към Бекер и за пръв път му заговори:

— Мислите, че някой го е напъхал в инвалидна количка и го е извел от центъра по този начин?

— Изглежда възможно.

Но Фред поклати глава.

— Не, старците си бяха отишли отдавна. Те се уморяват лесно, нали знаете. Или пък им става нещо, знам ли. Никога не стоят тук повече от два часа, преди медицинските сестри да откарат количките им обратно. Старците си бяха отишли преди обяд.

— Сигурен ли сте?

— Напълно. Живеех с надеждата, че ще дойдат при мене по обяд: те обичат сладките неща. — Фред говореше така, като че ли ставаше въпрос за някакъв друг вид хора.

— Кой обича сладки неща?

— Възрастните.

— А децата?

— И децата. Бях разочарован и от едната, и от другата група: никой не остави нито цент на моя щанд. Твърде голямо наблюдение. Прекалено дори.

* * *

— Винаги е така — въздъхна Карин по обратния път към Кламдън. — Затова го наричаме Ламънт: той някак съумява да остане незабележим като Сянката.

— Но той не е незабележим — отвърна Бекер.

— Разбира се, че не е. Трябва да се намери друга дума за някого, който успява да дойде, да си свърши работата сред тълпа от хора и да си отиде, без никой да го забележи.

— Виждат го — коригира я Бекер. — Но не го помнят.

— Защото помрачава умовете на мъжете.

Бекер отпусна глава назад върху възглавничката за глава и не промени позата си през целия път, като се опита да не обръща внимание на скоростта, с която караше Карин. Тя използваше колата като отдушник на гнева си и направо се нахвърляше върху пространството с нея.

— Дори не знаем дали това изчезване е работа на Ламънт — осмели се да подхвърли Бекер.

— Негова е. — Тя говореше така, като че ли думите ѝ причиняваха болка.

Бекер я наблюдаваше напрегнато.

— Може би момчето се е загубило. Може би е срещнало случайно леля си и е отишло вкъщи с нея. Може би...

— Ламънт е — заяви Карин с тон, който не търпеше възражение. — Оpozнах го достатъчно добре досега. Не мога да го видя, кучият му син, но го познавам. Той е бил тук днес следобед и по някакъв начин е успял да се справи и измъкне с Боби Рейнълдс. И ако късметът ни не проработи срещу всички закони за вероятностите, след два месеца ще открием Боби Рейнълдс в чувал за отпадъци. А тази самонадеяна гадина ще бъде свободна, за да го направи отново.

— В такъв случай хайде да станем късметлии — обади се Бекер.

— Какво, мамка му, искаш да кажеш? — изръмжа тя.

— Нищо — въздъхна той. — Просто се опитвам да те успокоя.

— Не го прави отново. Гневът ми е единственото нещо, което работи за мен. Повече от сигурна съм, че нямам нито една шибана улика, за която да се заловя.

— Може би той не ги извежда със себе си. Може би го прави дистанционно. Примамва ги.

— Как? Като им подсвирва като на куче? Говорим за деца, Бекер, не за кучета. Те не се откъсват просто така от групата, за да излязат от търговския център. Искам да кажа, че могат да изостанат, да се пошляят отзад, но не и чак толкова далеко.

— Колко далеко се шляят?

— Това пък какво е?

— Не се вбесявай срещу мен, опитвам се да помогна. Признавам, че не знам много за децата. Ти си експерт по момчетата на тази възраст. Зададох ти сериозен въпрос. Колко далеко си позволяват да се отделят от групата, на какво разстояние си разрешават да се влачат

отзад? Да приемем, че виждат нещо силно увличащо като... като какво? Какво би увлякло сина ти?

Карин натисна едно клаксона на колата пред тях, която се осмеляваше да се движи в централната лента с по-малко от сто и трийсет километра в час. Колата подскочи стреснато и премина в дясната лента.

— На тази възраст? Нещо, което да го измъкне от групата на приятелите му?... Спортна звезда може би? Майкъл Джордан? Откажи се. Ако някой толкова известен е бил в търговския център, щяхме да знаем. А дори и в такъв случай синът ми няма да се отдалечи от приятелите си, без да им каже, нито ще излезе от центъра.

— Възможно ли е да се отдалечи достатъчно, за да се отдели напълно от групата? Мисълта ми е следната: ако приемем за миг, че вижда нещо силно увличащо в далечината, независимо какво е то?

— Възможно е, предполагам, но на тази възраст той силно обича приятелите си. Не е за вярване, че няма да каже поне на един от тях какво е видял...

— Искам да кажа, че не е абсолютно задължително да излезе от търговския център сам, нали? Или дори с Ламънт.

— Мамка му! — За секунда Бекер се изплаши, че тя ще удари спирачките, което при тяхната скорост щеше да бъде трагедия, но тя задържа колата, независимо от вълнението си.

— Само си помислих за такава една възможност — продължи той. — Не храня голяма надежда, но...

— Искаш да кажеш, че той може да е все още някъде в търговския център?

— Няма да ни навреди, ако проверим. Може да е под някой плот, в някой шкаф или малко помещение...

— Всеки магазин там трябва да има някакъв вид складово помещение. Колко място е нужно на едно деветгодишно момче? Съвсем малко.

Карин вече държеше телефона в ръка, като в същото време намали скоростта и отклони колата в дясната лента.

Продължи да говори на Бекер, докато набираше номера на офиса си.

— Мислиш ли наистина, че Ламънт ги натиква някъде, докато всичко се разчисти, и се измъква с тях през нощта?

— Не, далеко съм от такова предположение. Но смятам, че трябва да се провери.

Карин каза на Малва в офиса ѝ да почака и съсредоточи цялото си внимание върху Бекер.

— Как ще ги държи неподвижни толкова дълго? Този център не се затваря преди девет часа вечерта. Трябва да задържи момчето неподвижно и тихо цели шест часа... След което да се измъкне с чистачите. — Карин насочи вниманието си към телефона. — Малва, извикай първо шефа на полицията в Бикфърд и му предай да претърси внимателно центъра. Той ще ти отговори, че вече го е направил, но искам да го направи отново с пълен екип хора, да оглежда всяко място с размери поне... о, да кажем, петдесет квадратни сантиметра. Кажу ми да започне веднага, повтарям, целия търговски център, и събери всички хора, които можем да отделим, за да помогнат при претърсването. Обади се и на щатската полиция да изпратят свои хора за помощ. Настоявам за цялостно, старателно претърсване, Малва, старателно! Искам всяко ъгълче да бъде преровено, разбираш ли? Изчезналото момче може все още да е там... правилно... Изпрати Елайъс да разпита бригадата за почистване, която идва през нощта. Трябва да са доста хора, центърът е огромен. Искам да провери внимателно всеки един, да се опита да разбере дали някой от тях е работил в някое от местата, където станаха другите отвлечения. — Погледна Бекер. — Има ли още нещо?

Бекер сви неволно устни, докато напрегнато прехвърляше наум различни възможности.

— Ще ти се обадя по-късно, Малва. На път съм за къщи, ще ме намериш там към седем, ако се наложи.

— И въпреки това не е добре, нали? — каза Карин, веднага щом върна телефонната слушалка на място.

— Длъжна си да не пропускаш възможност.

— Ако ги упоява, за да не викат, трябва да има някаква суматоха в началото. Ако упойката задейства веднага, той ще трябва да ги носи на ръце до избраното скривалище. Ако пък е със забавено въздействие, момчетата ще се съпротивляват... Освен ако отиват по собствена воля в скривалището и там той ги упоява. Но откъде ще знаят къде е скривалището? Какъв е той, Хамелинският свирач? И защо никой не забелязва момче, което се намърдва в техните складови помещения

или където и да е проклетото скривалище? Не е възможно да използва наркотици. Може да ги връзва и да им запушва устата, но това едва ли е поведение, което да остане незабелязано — освен ако те сами не отиват право в леговището му, което трябва да бъде достатъчно голямо и за двамата. Не върви, нали?

— И все пак си длъжна да провериш — упорстваше Бекер.

— Разбира се. — Тя удари волана с дланта си и отново влезе в централната лента, като веднага увеличи скоростта и Бекер се сгърчи нервно на седалката си.

— За секунда си помислих, че може и да сме попаднали на някаква логична възможност — простена тя.

— Разрешаваш ли ми да те помоля за нещо? — запита Бекер.

— Разбира се. Какво?

— Моля те, намали скоростта.

— Да намалая скоростта?

— На колата. Моля те, намали скоростта на колата.

Карин го погледна и се изсмя.

— Изплашен ли си?

— До смърт.

— Минала съм специален курс и по шофиране — продължи тя с усмивка. — Или нямаш доверие на жена шофьор?

Бекер забеляза, че тя не намалява скоростта.

— Нямам доверие на скоростта — заяви той. — Къде, по дяволите, е пътната полиция точно когато човек има нужда от нея?

Карин хвърли поглед на часовника си.

— Трябва на всяка цена да се прибера до седем. Затвори очи и мисли за нещо приятно.

— Ще се опитам да си спомня молитвите си.

— Изненадана съм, че знаеш такива.

Бекер като че ли потъмня и тонът му се промени.

— О, навремето се молех много. Много...

Карин забеляза промяната и замълча. Толкова лесно се правеха грешки с Бекер. За него бе възможно да преплува през най-лоши и тежки инциденти с приповдигнат дух, пръскащ искри от остроумие и добро настроение, успешно поддържащ живец на другите около него сред ужаси, достатъчно страховити, за да хвърлят в дълбока депресия всеки жив човек. Но когато се вглеждаше в себе си, в това, което Карин

наричаше „онова гадно гнездо на плъхове“, където се криеха личните му спомени и чувства, той се променяше за секунда и започваше да излъчва скръбна ирония и тъга. Тогава думите за него автоматично придобиваха двойно значение, асоциациите му се изместваха в някаква причудлива мрачна плоскост и той възприемаше всяко най-невинно изречение като въпрос или мъчителен отзвук от миналото му.

Съчувствието на Карин към него в такива минути обикновено се изравняваше с нарастващата ѝ нетолерантност. Беше установила, че най-добрата реакция бе просто да замълчи. Тези епизоди бяха нежелано изпитание и за самия Бекер. Той мразеше самосъжалението и се измъкваше от него с усилие на волята веднага щом успееше. Тази негова гъвкавост впечатли най-силно Голд, психиатъра на Бюрото, с когото Бекер бе прекарал много време.

— Той просто не се предава — беше казал Голд на Карин. — Пред спомените си, пред личните си демони или каквото и да е то. Повярвай ми, всеки друг на негово място отдавна щеше да бъде болничен случай на депресия или психоза. Много хора загубват душевно равновесие от далеч по-малко психично натоварване в сравнение с това, което Бекер влачи със себе си... Концепцията за волята не се ползва с голяма популярност в моята област, но с нея най-добре си обяснявам неговата съпротива и издръжливост. Той няма сили да предотврати отблясъци на скръб, ярост, болка. Те се връщат периодично при него, с това никой не може да се пребори, но той, изглежда, е способен почти незабавно да ги отпрати обратно със силата на волята си! Госпожо Крист, никога не забравяйте, че най-силното желание на Джон Бекер е да постъпва правилно. Той желае да бъде определен тип личност, независимо от нещата, които го предават и дърпат назад. Всички ние трябва да се стремим да се приближим толкова много до личните си цели, колкото него, повярвайте ми. Той е забележителен човек.

„Забележителен е и в други отношения“ — помисли си Карин. Неща, за които Голд нямаше никаква представа. Споменът за тях и помагаше да го изтрае в най-неприятните му моменти, когато той се държеше така, като че ли целият свят му беше крив.

— Още нещо — обади се Бекер, преодолял вътрешната си паника. Опитваше се да фокусира очи върху таблото отпред, за да не

наблюдава пътя и движението — Карин продължаваше да шофира със същата луда скорост.

— Карай.

— Разследвала ли си биографиите на момчетата?

— Само обикновения тип разследване: има ли роднини или врагове на семейството, които биха могли да вземат детето.

— Опитай се да установиш дали детето е било подлагано на физически тормоз преди отвличането.

Карин го изгледа остро.

— Защо?

— Проучванията доказват, че жени, подлагани периодично на сексуален тормоз, стават по-често жертви на изнасилване, отколкото тези, които не са. Съгласна ли си?

— Е, и?

— Може би Ламънт избира децата, белязани с такъв тормоз.

— Предполагаш, че познава това по някакъв начин?

— Може би, не знам.

— Какво мислиш, че правиш, като хвърляш вината на жертвата?

— извика тя гневно.

Бекер отбеляза, че скоростта намаля.

— Допускам, че някои момчета се поставят по-леко на разположение в сравнение с други.

— За да бъдат пребивани до смърт? Исусе, Бекер.

— Имам предвид, че са по-податливи на обработка, по-покорни. Знам, че навремето бях ужасно добро малко момче.

— Ти, Джон?

— Бях толкова добър и послушен, че сега само при мисълта за това ме заболяват зъбите.

— Трудно е да се повярва.

— Опитай — каза мрачно Бекер. — Вършех всичко, което искаха от мене — на момента.

Карин си спомни, че — според Голд — Бекер отчаяно желае да бъде истински добър човек. И все пак не беше лесно да се съвместят противоречивите факти от репутацията на Бекер в Бюрото като независим човек, фрапиращо лишен от такт по отношение на другите, с твърдението му, че като дете се е опитвал да ближе петите на околните.

— Защо си се държал тогава така, а сега си напълно различен?

— Защото си въобразявах, че ако следвам определени правила, ще бъда в безопасност — проблемът беше само да разбере какви точно... Смятах, че ме бият, защото съм лош, и, вярвай ми, бях готов на всичко, за да не допусна боят да се повтори... Нищо не можеше да ме спаси, но ми трябваше дълго време, докато схвана тази проста истина... А ти?

— Какво аз?

— Не беше ли... Не би ли направила всичко, за да не се случи отново?

— Проклет да си, Бекер.

— Не вършеше ли точно това, което искаха от тебе? Мълчеше, не каза на никого, страх те беше: не искаше да се случи нищо лошо на семейството ти, знаеше, че никой няма да ти повярва, във всеки случай...

— Проклет да си! Остави ме на мира! Ти не знаеш нищо за мене, нищо!

— Кой беше, Карин? Баща ти, брат ти, някой „чичо“...

— Престани!

— Ти нямаш вина за това — тихо каза Бекер.

— Няма да разреша да бъда поставена на едно ниво с тебе в този смисъл, Джон. Престани да се опитваш.

— Но ти вече си на това ниво, нищо не зависи от мене, става въпрос за миналото ти.

— Ти само предполагаш, удряш наляво-надясно в тъмното. Искат се да намериш някаква връзка и си я създаваш...

— Не искам този вид връзка. Не я пожелавам на никого.

— Правиш го с мене сега и аз нямам намерение да ти разреша това.

Бекер насочи вниманието си към движението за момент, за да даде възможност на Карин малко да се поуспокои. Опитваше се да прецени дали скоростта им е увеличена или намалена, без да гледа скоростомера.

— Какъв тип дете беше? — запита я той след време.

— Бях страхотна мъжкарана: истински ужас. Сдъвквах момчетата без задръжки и ги изплювах.

— Какво имаше против тях?

— Бяха мижитурки. И все още са. Само Голд е различен, нали? Трябва да бъде различен, няма избор.

— Има повече практика — отговори Бекер.

— Защо тогава просто не отивам при Голд, когато имам психологически проблем? Плащат му да изслушва агентите, докато хленчат и се оплакват от родителите си, но твоята работа и задължение са други, Джон. Изправени сме пред сериозен случай, който изисква пълната ни концентрация, така че нека се придържаме към работата си. Окей?

— Този разговор има връзка с работата ни — упорстваше Бекер.

— Аз нямам нищо общо с този случай. Животът ми не е свързан с него. Нито пък животът на момчетата. Те не са искали да бъдат отвлечени, измъчвани и убивани. Не са носили надписи по челата си с текст: „Аз съм смирен и послушен, бият ме периодично, ела и се възползвай“.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм. Абсолютно.

— Защо?

— Колко време е изтекло, откакто не си дете, Джон? Откога не си бил с дете, независимо колко време? Особено с момче.

— Откакто самият аз бях момче.

— Така си и помислих — въздъхна Карин. — Всичко при тебе е теория, която няма нищо общо с действителността.

— Отмина отклонението за Кламдън — възкликна Бекер с поглед върху знака, който бързо отстъпваше в далечината.

— Няма да те карам вкъщи — отговори Карин. — Вече закъснявам. Освен това е време да се срещнеш с истинско момче.

ГЛАВА 10

Тя танцуваше над него с блеснали очи и широка усмивка, която още малко и ще разкъса лицето ѝ на две. Въздушното течение, предизвикано от бързите ѝ движения, ветрееше русата коса около главата ѝ: тя беше като наелектризирана от вътрешната си възбуда. Смаяните очи на Боби я възприемаха като фантастично създание, изскочило от филм на Дисни, кълбо от неударжимо оживление и буйни жестове. Като някой, който създава свой собствен вятър. Дори гласът ѝ звучеше като от филм, по-бърз от нормалното и пропукващ от почти неконтролируема възбуда. Той знаеше думите, но значението им му се изплъзваше.

— Ще си прекараме чудесно — говореше Дий. Повтаряше това изречение като заклинание от мига, в който тя и големият мъж го довякоха в стаята. — Знам точно какво обича момче като тебе — продължаваше тя. — Знам всичко за момчетата като тебе. О, ще си прекараме чудесно! — Наведе се и неочаквано докосна бузата му. Боби неволно се присви, въпреки че бе предупреден да не го прави. — Не се дърпай от мене — повтори предупреждението Дий. Гласът ѝ не звучеше сърдито, но в тона ѝ се прокрадна суровост, маскирана и приглушена от доброто ѝ настроение, но достатъчно ясно различима, макар и все още отдалечена. Боби се стегна и остана неподвижен, докато тя прокарваше пръсти по лицето му. — Помисли само колко ми е хубаво сега — говореше тя. — Не трябва да мислиш само за себе си. Не бъди егоист. Трябва да мислиш и за мене. Помисли какво ѝ е на Дий, когато ти се дърпаш така. — Тя приглади назад кичура коса, който обикновено падаше върху челото му. — Е, ще се научиш. Децата са големи егоисти отначало. Трябва да бъдат научени. Особено момченцата. — Тя се завъртя на пети и за миг го остави на мира. — О, аз знам всичко за момчетата. Нали, Аш? Кажи, не знам ли всичко за момчета като него? — На Боби му се стори, че мъжът, когото нарече Аш, се канеше да отговори, но тя не го изчака. — Аз знам всичко за тях. — Този път тя сграбчи неочаквано палеца на крака му и се заигра

с него. — Всичко за тях. — Нещо в тона ѝ подсказваше, че тя едновременно му се кара и прощава за някаква пакост, все още неизвършена.

Дий разтърка стъпалото му през чаршафа, после го отметна до коляното. Под чаршафа Боби беше гол и вътрешно потръпна да не би тя да го вдигне още по-нагоре и да го разкрие напълно, но не си разреши да се присвие, както му се искаше. Знаеше, че няма начин да се измъкне от нея, тъй като краката му бяха вързани към рамката на леглото, а не искаше отново да бъде обвинен, че се дърпа.

Засега тя изглеждаше заинтересувана само от стъпалото му.

— О, погледни тези пръстчета — каза тя с почуда, сякаш откриваше нещо удивително на края на стъпалото му. — Виждал ли си някога такива свършени пръстчета, Аш? Погледни ги само.

Аш стоеше облегнат на вратата, като че ли да не даде възможност на външни сили да се втурнат през нея в стаята. Боби се запита дали родителите му са там сега, изчакващи стоден момент да се хвърлят през дървото, за да го спасят. Може би са там заедно с полицията. Сигурно всички са там с пистолети и... и... Боби не можа да измисли с какво още, но бе сигурен, че полицейският арсенал е разнообразен и смъртоносен. Той не искаше да застрелят този мъж и жената. Не би желал някой да ги нарани. Искаше само да си отиде къщи. Да бъде развързан и освободен от това легло и да му махнат лентата от устата.

Аш се приближи, наведе се над пръстите на Боби и се вгледа напрегнато в тях, като че ли те бяха някакво изумително ново растение, появило се неочаквано в градината, биологично чудо, което се изтегляше нагоре и растеше пред очите му.

„Сега е моментът полицията да разбие вратата“ — помисли си Боби. Не смееше да погледне в тази посока от страх да не би мъжът и жената да проследят погледа му, да разберат грешката си и да осуетят благоприятната възможност. Но вратата не се помръдна, полицията не влезе...

Вниманието към пръстите му накара Боби да тръпне от желание да ги раздвижи, но той не знаеше дали ще му бъде разрешено.

Дий хвана малкото му пръстче.

— А това прасенце квича „уии, уии, уии“, по целия път към къщи. — Тя леко движеше пръстчето му напред-назад.

Аш се засмя и погледна към Боби, за да види дали и той се наслаждава на този момент. Подканваше го с очи да го направи.

Дий неочаквано се наведе и захапа пръстите на Боби.

— Ъмммм! — Тя въртеше глава с изпълнена със слюнка уста, сякаш изпаднала в екстаз от наслада. — Ъмммм!

Аш се изсмя нервно и отново погледна момчето с желание да прецени реакцията му.

Боби не успя да се сдържи и захленчи. Топлината и влагата в устата на жената го изпълниха с противоречиви чувства. Част от него го хареса, но друга част усещаше, че това, което става, не е в реда на нещата, въпреки че никой не му го беше казал. И точно тази „друга“ част реагира.

Дий завъртя очи да го погледне с уста все още върху пръстите на крака му. Лицето ѝ бе на нивото на леглото и тя го гледаше по цялата дължина на тялото му.

В очите ѝ имаше нещо, което Боби не можеше да назове, но разбра инстинктивно. Намек за обещание. В него се сблъска бъркотия от чувства и усещания, но се наложи общият смут, който определи и външната му реакция. Тази непозната не трябва да го третира по този снизходително интимен начин. Дори и да е отвлечен, вързан гол със запушени уста, той не е бебе, за да му смучат пръстите на краката! Или да гукат над него!

Дий се оттегли от пръстите му с висок, примляскващ звук.

— По-хубаво от бонбон, по-сладки са от захар. — Тя му се усмихна, но Боби не реагира. Без предупреждение тя притисна нокътя на палеца си към ходилото му и го изтегли нагоре по дължината на мускула. Боби подскочи с цялото си тяло.

— О, той има гъдел! — възкликна възторжено Дий.

— Той има гъдел — отекна като ехо Аш. Сякаш бяха оперили някаква невероятна негова тайна.

Дий прекара палец по ходилото на другия му крак и тялото на Боби отново се сви в спазъм върху леглото.

— Виждаш ли — заяви тя триумфално. — Казах ти, че знам всичко за малките момчета. Знаем какво ви се харесва.

Тя загъделичка леко горната част на стъпалата му. Боби се сгърчи върху леглото в напразни опити да избяга от пръстите ѝ, а Дий и Аш се

смееха по конспиративния начин на възрастните, когато си въобразяват, че доставят удоволствие на някое дете.

— О, ще си прекараме чудесно! — извика Дий.

* * *

— Развържи го, Аш — нареди възбудено Дий. — И, за бога, махни онова нещо от устата му.

Говореше така, като че ли Аш бе дал идеята за тези ограничения.

— Той няма да направи нищо лошо, нали, Томи?

Тя се наведе с усмивка над него и с ръце от двете страни на тялото му. Боби усети дъха ѝ, чист и сладък с лек примес на паста за зъби. Но в следващия миг тя се наведе още повече, лицето ѝ се превърна в неясно петно и Боби ужасено си помисли, че ще го целуне. Момчето затвори очи в напрегнато очакване, но тя само потърка нос в неговия.

— Ъмммм-ъмммм.

Усети миризмата на нещо, което си бе сложила върху кожата, парфюм или пудра, но в такава слаба доза, че едва я разграничи. Тя му напомни за майка му, която винаги използваше прекалено много пудра и го задушаваше с позната, но леко гадеща миризма, когато го прегръщаше и задържаше твърде близо до себе си. Дий миришеше похубаво, но бе прекалено близо до него.

Аш развърза първо краката му, после го задържа на място с ръка върху гърдния му кош, докато го освободи напълно.

Накрая освободи устата му, но преди да отстрани лентата от лицето му, се наведе към него и прошепна:

— Не крещи. — Зачака реакция от момчето и Боби химна. — Обещавах ли? — прошепна отново Аш. Боби кимна пак с широко разтворени очи в очакване да бъде освободен. Нямаше представа за изминалото време, но му се струваше, че часове наред е лежал вързан и гъделичкан, че безкрайно дълго са гукали над него като над бебе.

Лентата бе махната така внезапно, че Боби рефлекторно пое дъх, но не закрепця. Аш се усмихна и кимна одобрително.

— Е, ставай — нареди Дий. — Нека да те огледаме истински! Ставай!

— Гол съм — запелтечи ужасено Боби.

Дий се изсмя.

— О, това няма значение за нас. Той е свенлив, Аш. Не е ли сладък? Той е свенлив.

Тя изтегли чаршафа и го подкани с ръка да стане.

— Хайде, ставай.

Боби се вкопчи в чаршафа, но тя го издърпа от ръцете му.

— Не ставай глупав. Тук сме само ние. Можеш да бъдеш гол пред семейството си. Освен това как ще те видим, ако стоиш цял ден в това легло?

Аш го затегли леко и Боби се изправи с ръце пред слабините си. Усещаше, че лицето му гори от срам.

— О, Аш — запя Дий, — погледни го, само го погледни. Той е съвършен, абсолютно съвършен. Моето съвършено момченце.

Тя притисна ръце хъм лицето си с навлажнени очи.

— Просто съвършен — шепнеше тя. — Моят красавец Томи.

— Казвам се Боби — заекна разтреперано Боби.

Аш докосна ръката му и бясно заклати глава. Боби разбра, че мъжът го предупреждава за нещо, но не му стана ясно за какво.

Дий като че ли не забеляза нищо. По бузите ѝ се стичаха сълзи, въпреки че все още му се усмихваше. Тя докосна бузата му с върха на пръстите си така леко, като че ли не вярваше в това, което виждаха очите ѝ.

— Моят красив, съвършен Томи.

— Трябва да си отивам — прекъсна я Боби.

Дий се държеше, сякаш не го чуваше. Боби се обърна към Аш.

— Трябва да отида до тоалетната — заяви той и в същия миг усети, че наистина има остра нужда да иде до тоалетната, стори му се, че няма да успее да се удържи дотам.

— Но разбира се! — възкликна Дий и като че ли внезапно дойде на себе си. Изсумтя, махна с ръка, сълзите ѝ се изпариха и очите ѝ пак заблестяха — Защо не каза веднага? — Тя протегна ръка, но Боби не ѝ подаде своята. — Хайде, аз ще те заведа.

— Мога да отида и сам — реагира веднага той, отново ужасен от отношението към него като към бебе.

— Хайде — повтори Дий. Придумваше го като че ли е на три години. — Хайде, аз ще те заведа.

— Знам къде е.

Дий го подкара към тоалетната с ръка на гърба.

— Тооолкова скромен — пееше тя зад него.

Отвори му вратата и влезе заедно с него в тоалетната.

— Хайде, почвай — нареди тя.

Боби стоеше до тоалетната все още с ръце пред слабините си.

— Не мога — каза той. — Трябва да ме оставиш сам.

Дий клекна пред него — сега лицето ѝ бе на нивото на неговото.

— Я чуй, млади човече. Виждаш как живеем. Нямаме достатъчно място за този вид фалшива скромност. Никой не иска от тебе да вършиш това пред непознати. Както виждаш, тук съм само аз. И когато ти кажа да направиш нещо, очаквам от теб да го направиш, и то веднага, не след един час, когато ти решиш. Ясно ли ти е?

Боби я гледаше онемял. Страшно му се пикаеше.

— И няма да ти разреша да ме изолираш от себе си — продължаваше Дий. — Още не си чак толкова голям. Няма защо да бързаш да пораснеш. А сега започвай и си свърши работата.

Боби виждаше мъжа, който го наблюдаваше от другата стая. Жената нямаше да излезе от тоалетната. И той за пръв път осъзна отчасти какъв ще бъде животът му отсега нататък... Пикаеше му се неудържимо.

Разплака се за пръв път от момента, в който бе грабнат и натиснат в колата.

* * *

Боби седеше на един от двата стола в стаята и гледаше телевизия. Големият мъж се беше настанил на пода с гръб към вратата и разделяше вниманието си между момчето и проблясващия екран. Прозорците бяха затворени. Нямаше изход от стаята, освен право през Аш, а Боби не си и представяше как може да го помести. Аш седеше пред тази врата вече часове, наблюдаваше развитието на нещата отблизо, дори понякога се присъединяваше към ентусиазма на жената, но без да напуска дори за миг позицията си на вярно дворно куче.

От време на време Аш се усмихваше на нещо, сочеше с пръст към екрана и поглеждаше Боби, за да разбере дали и той оценява

действието по телевизията. Момчето разбираше, че мъжът се опитва да се държи като приятел. Независимо от размерите и вида му той излъчваше спокойствие и странна нежност, което караше Боби да си мисли, че този мъж заслужава по-голямо доверие от жената Дий. Тя като че ли го обичаше, но бе прекалено фамилиарна, прекалено изискваща. „Ако се отпусне мъничко поне — мислеше си Боби, — сигурно ще бъде добра жена.“ И ако чува какво ѝ казва. Тя сякаш изобщо не го чуваше. Държеше се така, като че ли реагираше на разговор, който пък той не чуваше. Разбира се, Боби бе свикнал с тази черта на възрастните. Много от тях се държаха горе-долу по същия начин, но малко демонстрираха такава пламенност или вътрешно напрежение, характерни за Дий. Хрумна му, че тя може би не е съвсем нормална, но тази мисъл бе твърде ужасяваща, за да се спре дълго на нея. Достатъчно лошо бе, че го отвлякоха. Но докато се държаха като разумни хора с него, Боби чувстваше, че всичко ще бъде добре. Ясно беше, че нямат намерение да му причинят болка. А и защо да имат? Ако само разбере какво точно искат от него, той ще им го даде... Но ако бяха луди, нима бе възможно да ги разбере? Това предположение бе прекалено безнадеждно и ужасяващо за обмисляне. Боби побърза да го прогони от главата си.

Очите му се затвориха и той отпусна глава върху гърдите си, но незабавно подскочи и примига, за да възстанови контрола над предателските си сетива. От банята се носеха познати звуци: жената там си миеше зъбите, решеше косата си, завиваше и отвиваше капачки на кремове и лосиони. Многократно бе виждал майка си да прави същото и фактът, че и Дий го вършеше, му донесе утеха, макар слаба и лишена от логика.

Тя си тананикаше и Боби се опита да си спомни каква точно беше песента, но очите му пак се затвориха и главата му клюмна.

Когато Дий влезе в стаята, тя не изглеждаше ни най-малко като майка му. Бялата ѝ нощница бе с голямо деколте, украсено с дантела, която само отчасти покриваше гърдите ѝ. Краката ѝ бяха голи от средата на бедрата надолу и докато стоеше на фона на светлината от банята, Боби виждаше ясно очертанията на тялото ѝ през тънкия муселин.

Дий се завъртя с ръце над главата си като балерина.

— Е? Как изглеждам?

— Красива си, Дий — реагира веднага Аш с глас, така преливащ от желание, че Боби неволно се извърна, за да го погледне.

— Благодаря ти, благодаря — пропя Дий и направи малък реверанс, а после насочи вниманието си към Боби. — Е?

Боби се втрени в нея, опитвайки се храбро да задържи сълзите, които напиреха в него. Гърлото му се схвана.

— Добре ли изглеждам? — настояваше тя.

— Красива си, Дий — повтори Аш, този път заради Боби. Опита се да подсказе с очи на Боби как да реагира, но момчето не го гледаше.

— Ти мълчи — срязва го тя. — Томи?... Няма ли какво да ми кажеш, Томи?

— Казвам се Боби — заяви момчето, като насили думите с внезапно скован език. Хвана се за медальончето — талисман, което висеше на врата му, и здраво го стисна.

Гневна сянка премина през лицето на Дий, но бързо преля в обикновено разочарование. Тя хвана нощницата с две ръце и я опъна напред, като разголи още повече бедрата си.

— Постарах се толкова много — започна тя. — Не полагам усилия, за когото и да е. Искях нашата първа нощ заедно да се запомни.

— Той мисли, че си красива, нали, Томи? — обади се отново Аш.

— Говоря с Томи — засече го Дий.

— Боби — прошепна момчето едва чуто.

— Какво? Какво каза?

Боби се огледа обезумяло с отчаяна надежда, че ще открие в стаята някакъв изход за себе си, пропуснат преди.

Сега Дий стоеше право пред него, близо до стола му. Боби виждаше през тънката тъкан на нощницата й тъмните зърна на гърдите и още по-тъмното хълмче между краката. От години не си бе разрешавал да гледа тези части от тялото на майка си.

— Какво ще ми кажеш след всички усилия, които положих заради тебе? — продължаваше да натиска Дий.

Страхът на Боби се материализира в тежко, неравномерно дишане.

— Къде ще спя? Има само едно легло! — Разплака се. Мразеше се за проявената слабост, но напразно се опитваше да спре риданията си.

Дий се изкикоти снизходително и го вдигна на крака върху стола: сега главата му бе на едно ниво с нейната и когато тя го притегли в прегръдка, той усети гърдите ѝ да се притискат към голия му гръден кош.

— Ти, глупаво гъсоче! Къде мислиш, че ще спиш? Ще спиш на леглото, разбира се. Това ли те безпокои, това ли тревожи момченцето ми? Защо не каза веднага? Знаеш, че можеш винаги да разговаряш с мене за всичко. Ти можеш винаги, винаги, винаги да ми казваш всичко. И знаеш ли защо?

Освободи го от прегръдката си, но не смъкна ръце от раменете му и наклони лице към неговото.

— Знаеш ли защо можеш да ми казваш всичко?

Боби поклати глава, за да изясни, че не знае.

— Защото те обичам, Томи. Ето защо. — Тя го прегърна отново, този път толкова силно, че му отне дъха. — Ооооох, тоооолкова много те обичам!

Цялото ѝ тяло бе притиснато в неговото. Боби се опита да постави ръце над слабините си, за да не ѝ даде възможност да разбере, че се втвърдява там долу, но нямаше начин да го направи, без да я докосне. Знаеше, че ако видят какво става с него там, ще му се смеят, а ако се случи това сега, бе сигурен, че ще плаче до края на живота си.

— Време е вече да поспиш, млади човече — заяви Дий. — Днес е особен ден и те оставихме да постоиш до късно, но стига ти толкова.

Тя го отнесе на ръце до леглото и издърпа чаршафа над него. Боби реши, че не е забелязала какво му се бе случило, докато го прегръщаше.

За момент изглеждаше, като че ли всичко си влиза отново в нормалните граници. Момчето погледна мъжа до вратата, за да разбере дали и той ще си ляга. Аш го наблюдаваше с усмивка, но не се помръдна от вратата.

Дий забеляза погледа му и се разсмя.

— Мислеше, че ще трябва да делиш леглото си с него? Нищо чудно, че беше така разтревожен. Не се безпокой за Аш, той никога не спи. Нали, Аш?

— Аз никога не спя — потвърди мъжът.

— Той ще стои до тази врата през цялата нощ, за да не разреши на някой друг да влезе тук — някой, когото не искаме. Това трябва да

те накара да се чувстваш добре и в безопасност.

Дий седна на леглото до него, както правеше и майка му вкъщи, и подгъна завивките, изтегли ги грижовно до брадичката му. Боби се опитваше да не гледа гърдите ѝ, които се люлееха точно над лицето му. Дъхът ѝ все още бе приятен.

— Прекарахме много вълнуващ ден, нали? Чудесно беше, нали?

Боби кимна.

— Ще трябва да се научиш да говориш повече, миличък. Когато говоря с теб, искам да вземаш участие — но сега не се безпокой за това. Ще ти се наложи да научиш много неща, но за днес ти стига. Затваряй очи и заспивай.

Боби прилежно затвори очи. Усети я да се навежда над него. Целувката по бузата му не се различаваше особено много от тези на майка му.

— Като че ли забрави да кажеш нещо — прошепна Дий.

Боби стисна клепачи.

— Кого обичаш? — продължи тя.

Момчето разбираше какво очаква от него, но същевременно знаеше и колко много засяга майка си, ако предложи на Дий желанието отговор.

— Томи?... Кого обичаш?

Беше толкова уморен; ако само го оставят на мира, ако го оставят да заспи, утре ще намери някакъв изход от положението. Може би утре полицията най-сетне ще дойде.

— Кого обичаш?

— Обичам тебе, Дий — прошепна той.

Усети удоволствието ѝ през затворените си клепачи. Тежестта ѝ освободи леглото и най-сетне той бе оставен на спокойствие. „Всичко ще се оправи в края на краищата“ — помисли си той. Той ще си има свое собствено легло, а утре ще ги накара да му върнат дрехите и при първата възможност ще отвори прозореца и... усети я да замята завивките от другата страна на леглото, което изскърца леко, когато тялото ѝ се отпусна върху матрака. Тя не го докосваше, но бе тук, в неговото легло.

Отвори очи и погледна директно в очите на Аш, който остана в старата си поза на пода пред вратата. Грамадният мъж бе вторачен в Боби и на лицето му бе изписан копнеж на куче, принудено да остане в

дома и след като господарят му си е отишъл. Дий все още не го докосваше, но Боби усещаше топлината на тялото ѝ.

Момчето пак сплете пръсти около медальончето на врата си, стисна клепачи и се закле да не ги отваря, докато родителите му не нахлуят през вратата, за да го спасят.

ГЛАВА 11

Бекер се изправи и отнесе чинията си на умивалника, което предизвика Карин да се обади:

— Аз ще подреда чиниите в машината — няма да ми отнеме повече от минута. Вие двамата вървете в другата стая и се отпуснете.

— Не сме се преуморили — заяви Бекер. Върна се на масата, взе чашата и приборите си, не забрави и смачканата салфетка. Бяха вечеряли в кухнята и се налагаше да направи само няколко стъпки от масата до умивалника.

— О, хайде, махайте се оттук — запротестира Карин. — Ще свърша по-бързо, ако не ми се пречкате.

Бекер погледна умивалника, върху който бяха струпани ползваните чинии, ножове, купите за сервиране и двете тенджери. По негова преценка по-малко от две минути щяха да бъдат достатъчни, за да се изплакне, изстърже и подреди всичко в машината за миене на чинии. Малко повече време бе необходимо за подготовка на вечерята, притоплена смес от пилешко и доматиено рагу, ориз и зелена салата. Карин му бе обяснила с няколко думи системата си: всяка събота сготвя по четири ястия, които замразява. На петия ден двамата с Джак отиват на ресторант или поръчват китайска вечеря с доставка вкъщи. Почивните дни от седмицата не бяха включени в системата, но Бекер знаеше, че тогава момчето обикновено е с баща си. Не бе трудно да си представи как, останала сама, Карин яде остатъците от приготвената за седмицата храна, изправена пред умивалника. Бекер обикновено се хранеше по същия начин.

— С удоволствие ще помогна — предложи услугите си той.

— Това е работа само за един човек — отблъсна го тя, застанала нарочно с гръб пред умивалника.

Бекер разбираше, че целта ѝ беше да го остави сам с момчето за няколко минути. Той послушно се обърна и закрачи към всекидневната, където синът на Карин вече се беше излегнал на пода пред телевизора.

— Никаква телевизия, Джак! — извика Карин от кухнята.

— Мамо!

— Не се шегувам!

Джак нацупено изключи телевизора.

— Много е неотстъпчива — забеляза Бекер.

Джак кимна и се вторачи в пространството на около един метър от главата на Бекер. Забелязал беше, че момчето нито един път не го погледна директно, като се изключи втренченият взор на изненада, с който го посрещна на вратата. Не бе направил и най-елементарен опит да говори с него. По време на вечерята Бекер пое инициативата в свои ръце и отпрати няколко въпроса към него, но резултатът бе плачевен: Джак се смръзваше, сякаш зашеметен от необходимостта да формулира отговор. Боязливостта и смущението му бяха толкова очевадни, че Бекер се принуди да промени подхода си. Той оформяше изреченията си така, че момчето да има възможност да се съгласи с тях или да ги отрече само с просто движение на главата. По този начин съумя да навърже няколко изречения едно с друго, като сам подаваше въпроса и огласяваше отговора с почти незабележимото участие на Джак, за да се получи нещо като диалог. Не се стигна до размяна на мнения, но не беше и пълно мълчание. Никой от участниците не се подведе от крайния резултат, разбира се, но Бекер се надяваше, че бяха заблудили Карин. За нея изглеждаше важно срещата му със сина и да бъде сполучлива.

— Майка ти готви много хубаво, нали? Тази... ъъ... яхния от пилешко с домати беше много вкусна. Ако се храниш по този начин всяка вечер, нямаш проблеми, Джак.

Погледът на Джак остана фиксиран в избраното от него празно пространство по посока на Бекер. На лицето му бе замръзнало нещастно загатване на усмивка. Бекер осъзна, че това изражение е детинското му разбиране за учтивост. С него говореше възрастен и той бе готов да се подчини на задължението някак да отреагира. Но не бе готов да изиграе втората половина от играта: да се опита да заблуди другия, че тя му харесва.

Бекер потърси начин да прекрати неудобството на детето, както и своето собствено, но беше повече от ясно, че опитите за разговор не предлагат разрешение. Двамата издържаха минута неловко мълчание, все още ангажирани в игра, която нито един от тях не разбираше.

— Как вървят нещата? — извика Карин от кухнята.

— Великолепно! — отговори Бекер. Представи си я как стои зад вратата, напрегнала слух да хване всеки звук. Сигурно отдавна е подредила чиниите в машината за миене. Питаше се докога ще ги прекарва през тази специфична форма на мъчение и поради каква причина го прави.

— Само още няколко минути и идвам — обади се тя иззад вратата.

— Да се прибера ли в стаята си, мамо? — извика момчето.

— Ще правиш компания на господин Бекер — отговори му тя. — Няма да се бавя много.

„Усмивката му сякаш се смръзна още повече“ — помисли си Бекер. Зачуди се дали момчето бе наистина толкова близо до разплакването, колкото изглеждаше.

— Би ли се опитал да ми намериш вчерашния вестник, Джак?

За пръв път момчето го погледна право в очите. Сякаш Бекер току-що го бе обявил за свободно създание. То изскочи от всекидневната и се втурна в кухнята, откъдето се понесоха откъслечи от разговор между майката и сина, после момчето се появи с „Ню Йорк Таймс“ в ръка.

„Бедното момче си мисли, че ще се зачета и ще го оставя на мира — помисли си Бекер. — Де такъв късмет!“

— Сега ще ти покажа много известен трик — започна той. — Пръв го е изпълнил везирът на Багдад. Като е използвал, предполагам, „Багдад Таймс“.

Раздели подлистниците на вестника и ги подреди така, че да се застъпват един с друг. После ги нави диагонално в дълга тръба и започна да къса долната половина. Момчето неволно следеше движенията му.

— Много факири правят трика с изчезването на монети, но няма трик, с помощта, на който да изчезват пари. Всички ние обаче го правим всеки ден. И какъв е резултатът? Обедняваме. — „Давай, бий бързо барабана, не спирай“ — мислеше си Бекер. — Някои изтеглят заек от шапка. Сигурно си ги виждал да правят това. — Джак кимна. Той, изглежда, не беше наясно със себе си дали желае да участва в цялата тази работа или не. Бекер продължаваше да къса вестникарската хартия на тънки лентички, като размахваше театрално

ръце с внушението, че всяко движение има специално и магическо значение.

— Но какво да се прави със заека, след като вече си го измъкнал от шапката? Гледал ли си някога заек вкъщи, Джак?

— Не.

— Още по-добре. Единственото, което правят, е да ядат и да ръсят... е, знаеш какво.

Джак се разсмя.

— Ядат и серат, ядат и серат, ядат и серат — повтаряше Бекер.

Раменете на Джак трепереха от едва сдържан смях и независимо от усилията му да ги задържи, от гърлото му се измъкваха експлозивни звуци.

„Копрология^[1] — помисли си Бекер. — Винаги действа. Няма нищо по-смешно от физиологическите процеси.“

— Знаеш кой ще почиства клетката на заека, нали? Ти, Джак. Той ще ръси онези черни бубонки, а ти ще ги събираш, ще търкаш и ще миеш. Той ще ръси, ти ще ринеш, той ще ръси, ти ще ринеш. Знаещ в какво ще се превърнеш, нали?

— В какво?

— В чистач на лайна. Ще бъдеш чистач на лайна.

— Не, ти ще бъдеш такъв — захили се Джак.

— Благодаря ти много, но не се безпокой. Това в ръцете ми няма да се превърне в заек.

Бекер вдигна тръбата към окото си и погледна Джак през нея.

— Знаеш ли на какво ми прилича това?

— На какво?

— На тунел за пърдене.

Джак притисна ръце към устата си, очите му искряха развеселено над тях. Изглеждаше като че ли още малко и ще експлодира.

— Майка ти пърди ли, Джак?

— Понякога.

— Е, когато го направи отново, ти поглеждаш през това тук и казваш: „Аз виждам“.

— Или...

— Или какво?

Джак взе тръбата от ръката на Бекер и я постави на носа си.

— Човек може да я помирише — заяви той, като изсумтя високо.

— Прекрасна идея. Защо сам не се сетих за нея?

Джак премести тръбата от вестник на ухото си.

— Или можеш да я слушаш как пърди — възкликна той весело.

— Още една чудесна идея. Може да я следиш, където и да отива, и да се вслушваш, вслушваш...

— Можеш да я чуеш, ако пърди в другата стая — продължаваше Джак, като обърна тръбата към кухнята.

— Или под завивките — добави Бекер.

— Да, можеш да я чуеш, когато го върши под завивките — съгласи се весело Джак. — Или в колата, или в кухнята, или... — Въображението му се изчерпа и той погледна към Бекер за помощ.

— Или в гаража? — предложи Бекер.

Джак изсумтя, очевидно разочарован.

Бекер опита отново.

— Или когато пърди в супата?

Това се хареса на Джак.

— Или когато пърди в млякото — добави той.

— Как ще се изпърди в млякото?

— Ще трябва да седне върху кравата — отговори веднага Джак и изпадна във възторг от внезапното си вдъхновение.

Бекер реагира с висок одобрителен смях, вдигна очи и видя Карин, изправена във всекидневната да святка гневно с очи от единия към другия. И Джак я видя, но продължи да се смее. Бекер взе тръбата от Джак, постави я на ухото си и я насочи демонстративно към Карин. Джак се разсмя неудържимо.

— Много умно — каза Карин.

Бекер погледна Джак, сви със съжаление рамене, сякаш, противно на очакванията му, не бе чул нищо, и подаде тръбата на момчето. Джак веднага го имитира, като се наведе напред с тръба на ухото, насочена към майка му.

— Чудесно влияние, Джон.

— Показвам вълшебен трик, Карин — поясни Бекер. Той изтегли централната част на тръбата и превърна вестника в накъдрена колона от метър и половина. — Ето ви едно евкалиптово дърво — или каквото вие решите, че е.

— Страхотен талант си. Време е за лягане, Джак.

Момчето излезе без протести, но се върна след миг и взе тръбата от ръцете на Бекер.

— Лека нощ — каза му то.

— Лека нощ — отвърна Бекер.

— Хубаво си поговорихме — продължи момчето. Поспря се за секунда, изглежда, обмисляше дали да каже още нещо, но се отказа, обърна се и излезе бързо от стаята.

* * *

— Хубаво си поговорихте, то се знае: разменихте си куп шибани шеги — каза Карин, когато се върна от спалнята на сина си.

— Направих каквото можах.

— Той смята, че си страхотен. Непрекъснато насочваше това проклето нещо от вестник към мене, докато му четях.

— Забавно дете е — след като се отпусне.

— Сигурно си мисли същото за тебе.

— Вероятно не се среща с много възрастни, нали?

— Възрастни? Или мъже?

— Мъже, предполагам.

— Среща се с баща си, разбира се. Аз не посрещам много мъже, ако това е подтекстът на въпроса ти.

— Въпросът ми е без подтекст. Той ми направи впечатление на много боязлив и предположих, че рядко влиза в контакт с хора като мен. Имам предвид приятели на семейството, обикновени приятели. Чичовци. Братовчеди.

— Нито чичовци, нито братовчеди. Когато човек се връща вкъщи в седем и трябва да готви, за да нахрани детето си, като внимава да го сложи в леглото до девет часа, не му остава особено много енергия и време да посреща и изпраща външни хора.

— Разбирам.

— Жената, която го гледа, е тук в осем сутринта, а аз трябва да бъда на работа в девет. Работя и всеки втори уикенд, когато Джак е с баща си, опитвам се да наваксам пропуснатото, нещата, които бих свършила, ако не трябваше да се връщам тук всеки ден в седем. През почивните дни, когато Джак е при мен, се посвещавам изцяло на него.

— Хм.

— Какво означава това?

— Звучи ми някак мрачно да има някой около тебе, който да ти се посвещава изцяло.

— Мили боже, Бекер, има ли нещо, свързано с мене, което да харесваш? Критикуваш начина, по който отглеждам сина си, присмиваш се на начина ми на готвене...

— Твоето готвене?

— Чух какво каза за рагуто. „Онова яхниесто нещо с пилешко и домати.“

— Това не беше критика — запротестира Бекер. — Харесах яхнията.

— После ме подиграваш пред Джак с това пърдене. Мразя тази дума.

— Не сме ти се подигравали...

— Трябва ли да разбирам, че пърденето в супата е твоят специфичен начин да показваш уважение?

— Опитвах се само да се сприятеля с него. Останах с впечатлението, че и ти искаш това.

— Защо ще го искам?

— Не съм сигурен, но постановката беше такава. Кри се в кухнята поне половин час.

— Подредих чиниите в машината и почистих кухнята. Случайно не харесвам мръсни кухни, ако нямаш нищо против, но както разбирам, явно имаш. Очевидно нищо у мен не ти харесва. Съжалявам, че те подложих на такова изпитание.

— Не беше изпитание... Защо беснееш така?

— Съжалявам, ако смяташ, че съм лишила сина си от мъжки модел за подражание. Мислех си, че сам ще си го намери, без постоянно някой да го потупва по рамото... Особено като се вземат предвид наличните модели за подражание.

— За какво говорим?

— Не знам... О, така е трудно, така дяволски трудно...

— Кое? — запита Бекер.

— Общуването.

— С мен?

— За кого другото говорим?

— Съжалявам.

— О, недей си придава чак толкова нещастен вид. Не става въпрос конкретно за теб, а за мъжете изобщо. Те са толкова негодни наистина, Джон, за нищо не ви бива. Никога не казвате нещо, вдъхващо сила и енергия, като че ли нямате и най-малката представа колко много работя или как трудно е сама да отглеждам детето си, без да се отказвам от отговорна работа с пълно работно време... А единственото, което чувам, е само и единствено критика...

— Според мене се справяш страхотно добре с всичко.

— Знам какво мислиш за мен като родител. Достатъчно ясно ми даде да разбере, че нямаш особено високо мнение за мен и като ченге...

— Ти си много добър агент...

— Смяташ, че съм на ниво „пърдене в супата“ по отношение на всичко, което правя... И може би си прав...

— Струва ми се, че сякаш си позагубила чувството си за хумор.

— И на тебе не ти е много весело — продължаваше тя. — Изпускам нещата от ръцете си, изпускам каквото и да подхвана.

— Мисля, че...

Тя се отпусна тежко върху дивана.

— На кого му пука какво мислиш ти, Бекер? Защо просто не си отидеш вкъщи?

— Не мога.

— Защо?

— Ти ме докара тук. Нямам кола.

Карин се облегна назад, напълно изразходвана.

— О, защо тогава не останеш — въздъхна тя. — Нямам нужната енергия да се боря с теб.

— Справяше се доста добре досега.

Тя отпусна глава на гърба на дивана и втренчи поглед в тавана.

— Понякога съм такава кучка.

Бекер седна до нея на дивана, но тя не промени позата си.

— Най-трудното е точно накрая. Последните петнайсет или дваайсет минути, преди да му кажа „лека нощ“. Зад мене е работата на цял един ден, влакът дотам и обратно, разправиите с поне две дузини агенти, убедени, че те са по-подходящи за моята работа, подготовка на вечерята, после чиниите, кухнята... Толкова съм уморена.

Единственото, което ми се иска, е да се отпусна пред телевизора за един час, после да рухна в леглото... Но вместо това трябва да седя с него и да му чета приказка, а след нея да премина през целия ритуал на пожелаване на „лека нощ“ точно както трябва. Ако съм нетърпелива, той разбира. Ако се опитам да го съкратя, веднага скача срещу мене. Длъжна съм да го направя точно както той очаква, иначе се налага да повтарям всичко отначало. Той наблюдава всяка моя стъпка, за да се убеди, че не се преструвам или фалшифицирам нещо. Децата са толкова суеверни. Определено най-трудната част от деня ми са тези петнайсет-двайсет минути, когато го слагам да спи — и все пак те са и най-любимите ми... Толкова малко време съм с него, а през тези минути ние сме напълно сами и истински заедно, нищо не ни разсейва. Обичам го толкова много, а той се нуждае от мен като от въздуха. Ако улуча да кажа нещо точно правилно за него в момента, той се чувства в безопасност и сигурност, отпуска се и прекарва спокойно нощта. Господи, как изобщо е възможно да проявявам нетърпение в тези минути? Истинска кучка съм. Не ме бива за майка.

— От това, което видях, мисля, че си истинска майка.

— Наистина ли мислиш така?

— Той е добро дете, Карин. Вършиш голяма работа.

— Той е изключително дете... А аз върша ужасна работа.

— Тя се обърна и погледна Бекер в очите. — Джон, той не може да спи. Страхува се.

— От какво?

— Не може или не иска да ми обясни. Понякога говори за крадци, които дебнат отвън и се вмъкват в къщата, но не е това: не е възможно да е толкова просто. Има нощи, когато не е лесно да отида в стаята си. Вкопчава се в мен и не ме пуска да се мръдна от леглото му. Страхува се, че ще умра.

— Какво му казваш?

— Казвам му, че няма да умра, какво друго да му кажа? О, изразявам се малко по-добре, разбира се. Казвам му, че всеки умира, но това ще стане в далечно — далечно бъдеще, когато той ще има вече внуци и т.н. Дрън-дрън, но какво друго може да се каже?

— Може би се безпокои заради естеството на работата ти?

— Работата ми? Тя не ме излага на опасност. По-голяма част от работното време прекарвам в офиса си.

— С изключение на този случай.

— С изключение на този случай. Но това не означава, че съм в опасност.

— Той знае ли го?

— Не знам какво знае той. Не ми казва. Но съм го виждала, Джон. Поглеждам по някое време в стаята му и виждам моето бебе да лежи там с широко разтворени очи. Това ме убива.

Бекер хвана ръката ѝ. Тя му разреши, но не реагира. Ръката ѝ лежеше върху дланта му като мъртва.

— Защо не му оставяш осветлението?

— Той има нощна лампа.

— Имам предвид лампата на тавана, лампата до леглото му, в коридора, всяка проклета крушка в тази къща, ако това ще го отпусне.

— Все някога трябва да се научи да спи на тъмно. Не може да расте и да държи всички лампи светнати.

— Защо не?

— Не съм сигурна.

Палецът му се заплъзга бавно нагоре-надолу по външната страна на ръката ѝ.

— Не знам нищо за децата... Съвсем нищо. Но знам нещо за страха. Ако той се страхува от тъмнината, освободи го от нея. Може би един ден ще разбереш точно от какво се страхува — а може и да не разбереш. Възможно е той да се научи сам да се справя със себе си — а може и да не успее. Но междувременно...

— Светни лампите.

— Правилно.

Той хвана ръката ѝ с двете си ръце и започна нежно да я масажира с палците си от двете страни на дланта. Карин въздъхна и затвори очи. Бекер масажира поотделно всеки един от пръстите ѝ, като леко, но настоятелно ги изтегляше един по един, после вмъкваше своите пръсти между два нейни, като ги движеше надолу към дланта, после обратно към върховете им. Устните на Карин се разтвориха и тя простена едва чуто. Когато Бекер свърши с едната ѝ ръка, тя му подаде другата, без да отвори очи.

— Нямах представа колко ми е приятно — прошепна тя.

— Знам.

Карин беше отпуснала напълно глава върху дивана, устните ѝ бяха разтворени, усмихваше се.

— Никой не ме докосва повече — въздъхна тя.

Когато Бекер престана да масажира ръката ѝ, Карин се плъзна надолу, изтегна се върху дивана и вдигна крака на скута му.

— Моля те — прошепна тя все още със затворени очи. Но Бекер вече се бе заел с масажа на краката ѝ.

Карин отхвърли и последните останки на приличие и застана високо. Бекер прокара пръст между пръстите на краката ѝ и тя притрепери.

— Никога няма да успея да ти се разплатя...

— Плащам си за вечерята.

— Вечерята не беше чак толкова добра... Иде ми да замъркам като котка.

Той притисна палец в мускулите на стъпалото ѝ, тя се смръзна, но почти веднага се отпусна.

— Стъпалата ти са стегнати от напрежение.

— Кой можеше да предположи, че толкова удоволствие е скрито там, долу? Ооооох... Как се научи да правиш това?

— Животът ми беше много разнообразен. — Бекер прокара леко нокът по гладката кожа над стъпалото ѝ. Карин задържа дъх, напрегна се, отпусна се и пак затаи дъха си.

— Толкова ми е хубаво, че почти изпитвам болка — прошепна тя.

— Наистина се получава объркване...

Той масажира краката ѝ дълго време и двамата замълчаха. Карин просто лежеше по гръб със затворени очи и стенеше без задръжки, докато Бекер масажираше и галеше стъпалата ѝ едно след друго и подред, търпеливо и прилежно.

В един момент той ги изостави и бавно плъзна ръка нагоре по вътрешната страна на прасеца ѝ.

— Днес не съм си бръснала краката — промърмори тя.

Бекер не обърна внимание на забележката ѝ. Погали леко с пръсти нежната кожа под коленната ѝ става и тя въздъхна от удоволствие.

Той плъзна и двете си ръце до половината на бедрото ѝ, притисна длани плътно към крака ѝ и бавно ги смъкна надолу по бедрото, по

прасеца, през стъпалото до върха на пръстите ѝ.

— Мили боже — прошепна Карин. — Имаш ли представа какво удоволствие ми създаваш?

— Да — отвърна Бекер и направи същото и с другия ѝ крак.

— Чувствам пръстите ти навсякъде — простена Карин. — Похубаво е от секса.

— Това е секс — отговори Бекер.

Той повтори процедурата, но този път използва ноктите вместо дланите на ръцете си и движенията му бяха още по-забавени. Карин стенеше при всеки сантиметър по пътя на ръцете му надолу и изви гръб.

— И всичко това за една скапана вечеря? Не ти предложих дори десерт.

— Сигурен съм, че ще се поправиш. Прекалено добра домакиня си, за да го пропуснеш.

— А ти си нафукан нерез — подхвърли тя леко и притисна крак в слабините му. — И си малко нещо напрегнат в някои места, Джон.

— Случва ми се понякога.

— Ще отмина това — не е особено дълбокомислено.

Бекер плъзна ръце нагоре по крака ѝ, докато пръстите му замряха с едва забележим натиск високо откъм вътрешната страна на бедрата.

Тя отвори очи и го погледна за пръв път от доста време.

— Кога разбра, че ще го направим?

— Точно когато и ти — отговори Бекер.

— Не съм разбирала нищо.

Бекер ѝ се ухили.

— Не съм!... Не съм — настояваше тя.

Бекер продължаваше да се смее.

— Е, добре, прав си.

— Кога?

— Не преди да те видя да висиш от онази скала — отговори тя. — Кълна се, нито миг преди това.

Тя го обхвана с крака и го издърпа върху себе си. След миг обаче го спря с леко докосване и се изплъзна изпод него.

— Моли се да е заспал — прошепна тя.

Карин отиде на пръсти до стаята на сина си и се вгледа напрегнато в отпуснатото му тяло. Очите му бяха затворени, той

дишаше леко и равномерно. Тя изрече бърза и неясно към кого насочена молитва на благодарност за малките жестове в живота ѝ и се върна във всекидневната.

Бекер не беше в стаята, но вратата на спалнята ѝ беше полуотворена. Тя влезе с очакване да го намери гол под завивките, но когато го видя да стои в средата на стаята само без обувки, осъзна колко много бе забравила характерните му навици. Той беше възхитително моткащ се и бавен любовник, който постигаше за час това, което по-енергични мъже не успяваха да постигнат за десет минути, и нещо повече: наслаждаваше се пълно на всеки етап от процеса. Както и тя.

— Той спи — заяви тя. — Провървя ни.

— Аз съм късметлията.

Той я обгърна с ръце и я целуна, като се притисна към нея с цялата дължина на тялото си така, сякаш никаква степен на контакт между телата им не можеше да бъде задоволителна. Целувката му беше специфичен негов начин на съблазняване. Устните му изследваха бавно, почти боязливо нейните, но в същото време напълно наясно за крайната цел. На Карин ѝ се струваше, че те търсят как да се слеят с плътта ѝ и когато най-сетне откриха, замряха върху нейните с точния твърд натиск, изискван от момента... Усети, че се отпуска и зад затворените си очи изживя странното чувство на дълго, бавно, но много безопасно превъртане в пространството. Обичаше да се целува и Бекер беше един от малкото мъже в живота ѝ досега, който харесваше това колкото нея.

Целуваха се сякаш с часове. Карин знаеше, че по-късно тези ласки ще станат страстни, свирепи и изискващи — но не преди и двамата да почувстват, че не могат повече да се сдържат и са готови да се отдадат на пламъка си. Онова бе похот, това бе любов. „Или поне изглежда като любов“ — помисли си тя. За момента го възприемаше по този начин и това ѝ бе достатъчно.

Най-сетне ръцете му се раздвижиха, като събудени от сън. Те бавно загалиха гърба ѝ в противоположни посоки: едната му ръка се придвижи нагоре, другата надолу... Погали врата ѝ, зарови пръсти в косата ѝ, пръсна огнени искри по целия ѝ череп. И както при масажа на ръцете и краката ѝ, ласките му я залюляха в горещите вълни на силно чувствено удоволствие — нещо, което отдавна бе забравила...

Искаше ѝ се никога да не спира и сякаш разчел желанието ѝ, Бекер прокара върховете на пръстите си до темето ѝ, спусна ги по слепите ѝ очи, докосна леко ушите ѝ, стигна до шията и пак ги насочи нагоре... Карин неволно простена срещу устните му. Отново бе обхваната от чувството, че освободен от обичайното напрежение, умът ѝ се превърта, отпуснат и упоен някъде назад в пространството. „Човек сигурно се чувства така преди припадък“ — помисли си тя.

Едва когато пръстите му се спуснаха от главата и обратно на гърба и замряха там, се раздвижи другата му ръка. Плъзна се бавно надолу, спря се за миг в края на гръбначния ѝ стълб, като че ли в очакване на разрешение, преди да се плъзне още по-надолу. Тя проследи извивката на задника, замря на свивката на крака ѝ и се върна обратно нагоре, докато стигна до хълбока. Ръката му обхвана костта, пръстите му се разпериха над нея и се протегнаха, докато стигнаха почти до венериния хълм между краката ѝ...

Карин изтегли ризата от колана му и плъзна ръце по гърба му. Той се отдръпна от нея, колкото да вмъкне ръка в деколтето на блузата ѝ. Пръстите му подеха бавното си, възбуждащо слизание към извивката на гърдите ѝ. Отново се застоя малко преди да докосне гърдта ѝ, сякаш в несигурност или поради липса на смелост да продължи... Когато най-сетне поднови пътуването си надолу, тялото на Карин вече крещеше в неистова нужда от ръката му върху гърдта ѝ...

По-късно, когато устните му замениха пръстите върху зърното на гърдта ѝ, Карин се призна за напълно покорена и победена. Бекер като че ли имаше възможността да ѝ предложи много повече удоволствие и възбуда, отколкото тя бе способна да понесе... Със сигурност много повече, отколкото тя можеше да му даде в замяна. И много по-късно, когато той най-сетне я бе освободил от всичките ѝ дрехи, а тя бе отхвърлила настрана неговите, Карин стигна до извода, че не е нищо повече от дива, разгонена кучка, решена да не изпусне нищо от този разкошен любовен акт, без да се тревожи за своето участие в него. Взе с лекота това решение.

* * *

Известно време лежаха, останали без дъх, като че зашеметени от току-що случилото се. Накрая и двамата бяха крещели и Карин бе хапала възглавницата си, за да заглуши поне някои от най-шумните си звукови реакции. Виковете им минаха в учуден смях, когато огънят в плътта им едновременно се уталожил, а после напълно изчезнал, докато лежаха, все още преплели тела, дишайки задъхано върху кожата си.

— Бях забравила какъв си — прошепна Карин накрая.

— Благодаря — отговори ѝ той.

— Казвам ти го като комплимент. Не допускам, че този е обикновеният ти начин на правене на любов, така ли е? Невъзможно е винаги да го правиш така, нали?

— Обикновено не — призна си Бекер. — Но случайно те харесвам.

— И аз съм с това впечатление.

— Всъщност не съм го правил изобщо напоследък. От доста дълго време.

— Знам.

— И това ли е вписано в досието ми?

— Бюрото не се интересува чак толкова много от тебе, Джон... И при мене бе изминало дълго време... Смяташ ли, че това обяснява случилото се?

— Обяснява какво?

Карин зарови глава в гърдите му и си заповяда да затвори проклетата си уста. Имаше съществена разлика между комплимент за сексуалното му изпълнение — ласкателство, което тя знаеше, че мъжете не само харесваха, но дори изискваха — и възторга ѝ като на ученичка, току-що изживяла първия си оргазъм.

Бекер се обади след кратка пауза:

— Отбелязано беше, че не отговори веднага с „И аз те харесвам“.

— Искаш ли да го кажа?

— Само отбелязвам, че не го направи.

„Дали те харесвам? — мислеше Карин. — Дали те харесвам? Искане ми се да те прикова с вериги към леглото си и да те храня с миди и стриди. Искане ми се хирургически да присадя в плътта си великолепните ти знаещи ръце!...“

— Не знам дали те харесвам или не — отговори му тя на глас. — Но очевидно реагирам на тебе. Не, изразих се слабо. Реагирам на тебе

като разгорещена кучка — и се гордея с това, ако ми разрешиш да добавя. А колкото до въпроса ти дали те харесвам, предполагам, че не знам точния отговор в момента... Какъв труден човек си, Джон. Не е ли възможно просто да живеем за известно време с тази малка неяснота?

— Както подобава на двама възрастни — добави той.

— Искаш ли да си вземеш обратно изявлението, че ме харесваш? Бекер като че ли се замисли.

— Всъщност не исках, ти, кучи сине — побърза да се вмести в паузата Карин. — Това беше лъжливо предложение.

— О, съвсем не искам да си върна думите — реагира той. — Искях само да ги доизясня и разширя.

— Не — бързо каза Карин и веднага съжали.

— Права си. Достатъчно ясно е и без обяснения. Смятах да се впусна в излияния за няколко минути.

„Излияния! — помисли си Карин. — Обсипи с хвалби чара ми! Започвай!“ Но вместо това плъзна ръката си от гръдния кош до корема му и усети неволната му реакция на гъдела.

— Разрешаваш ли ми да ти задам един въпрос? — запита тя след продължително мълчание.

— Питай.

— Виждаш ли се все още с бившата си жена?

— Със Синди? Понякога.

— Искам да кажа, срещаш ли се с нея?

— Ние сме разведени.

— Знам. Срещите между разведени не са нещо необичайно. Не си взел обаче мерки да се отдалечиш от нея. И двамата живеете в същия малък град.

— Кламдън е родният ми град.

— Знам. Просто питам. Съпрузите понякога считат, че правата им се запазват дори и след развода. Понякога упорито продължават да идват и да се опитват да възстановят прекъснатите отношения.

— Как се справи с положението? — запита Бекер.

— Не съм казала, че това се е случило с мене.

— Как се справи?

— Със самоувереност и дипломация, т.е. с ритник. Той не направи нов опит.

— Този мъж е малодушен негодник.

— Аз го наричам бързо възприемащ. Наложил ми се да се обяснявам с него само веднъж.

— Приятелски развод, така ли? — запита Бекер.

— Нужно ли е да говорим за това в леглото? Защо не приказваме за политика или за нещо друго, по-весело?

— Какво ти правеше, Карин? — запита Бекер със сериозен тон и усети, че тялото ѝ се стяга до неговото.

— Хайде да не говорим за това сега.

— Имам предвид по време на женитбата ти с него — уточни той.

— Знам какво имаш предвид. — Тя се изтърколи настрана от него, обърна му гръб. — Хайде да не си разваляме нощта, Джон.

— Имала си възможност да си улесниш живота, ако му бе разрешила да идва по-често за детето. Можело е да си осигуриш повече свободно време без Джак, но не си го направила. Каква е причината? — Постави ръце на раменете ѝ в тъмнината и усети, че тя се вцепенява под тях. — Нещо, което е направил на тебе?

— Току-що унищожил едно великолепно чукане — каза тя студено.

— Или нещо, което е направил на Джак?

Карин се опита да стане от леглото, но силните ръце на Бекер я задържаха. Той праметна ръка през корема ѝ, притегли я към себе си и тя нямаше друг избор, освен да се свие с гръб към него. Тялото ѝ бе като вдървено, но тя не започна борба с него.

— Пусни ме, Бекер.

Той я държеше здраво, като притискаше тялото си към нея отзад. Карин изсумтя веднъж, опита се да се освободи от ръцете му, но спря съпротивата, когато той стегна прегръдката си. И двамата знаеха, че тя е тренирана и сърчна и бе в състояние да предложи добра борба — ако искаше.

— Какво правеше на Джак, Карин?

За миг на Бекер му се стори, че тя наистина ще започне да се бори с него. Мускулите ѝ се стегнаха, сякаш се канеше да скочи. Щеше да я пусне, ако тя наистина пожелаеше това, разбира се, но не мислеше, че наистина го иска.

Карин замря за миг и двамата останаха така, свити един в друг, почти неподвижни. После тя бавно се отпусна. Бекер продължи да я

държи в стегната прегръдка едновременно в самозащита и като опора за нея. Ако тя се канеше да го скрита, щеше да направи това, когато той реагира на нейното отпускане, като отпусне на свой ред прегръдката си. Но усети, че тя се беше предала и в момента освобождаваше нещо отвътре, а стегнатата му прегръдка ѝ беше необходима за доказателство, че той е тук и е с нея...

— Той го биеше — започна тя с прекъсващ от емоционално натоварване глас. — Този кучи син биеше малкото ми момче. Трябваше да го убия. Трябваше!

— Не.

— Трябваше, трябваше.

— Кога започна всичко?

— Когато Джак беше четиригодишен. Внезапно Карл започна да обвинява Джак за всичко, което не вървеше както трябва. Не само къщи, а за всичко, което не вървеше в живота му. А животът му бе претрупан с неща, които не се нареждаха, както на него му се искаше. Аз например. Никога не трябваше да се омъжвам. Прекалено голям егоист съм за семеен живот.

— Всички ние сме прекалено големи егоисти — каза Бекер. — Но всички се женим.

— Отначало беше обикновено напляскване, но после нещата се влошиха. Започна да го бие с разни предмети — колани, четката за коса, и то обикновено в мое отсъствие. Връщам се от работа и виждам Джак със синини, а Карл ми обяснява, че бил паднал от тротинетката си или се спънал, докато тичал, или... Джак мълчеше. Толкова беше наплашен от Карл, че не смееше да каже истината на собствената си майка. Какъв тип майка ме прави това?

— Не се обвинявай. Не ти си посягала на него.

— Но не го и спрях. Усетих, че има нещо не в ред, но дори и тогава не го спрях веднага. Не взех мерки толкова бързо, колкото трябваше. Карл наричаше изстъпленията си „приучване към дисциплина“ и аз някак приех това, отказах да повярвам, че го прави по този начин. Избягвах да се обърна с лице срещу проблема, Джон; дори казвах на Джак да внимава и да не вбесява баща си. Обвинявах Джак.

Карин замълча. Чуваше тежкото дишане на Бекер зад гърба си. Той като че ли беше ангажиран в борба със самия себе си, която никога

нямаше да спечели. Почака малко, но той не направи коментар.

— Не съм подходяща за майка, нямам право да имам син — продължи Карин. — Просто отказвах да призная пред себе си, че това действително става. Дори в съда, дори когато се борехме за родителските права над Джак, не успях да се накарам да изляза напред и да го кажа. Просто не можех да повярвам, че това става в моето семейство. Не заслужавам това чудесно малко момче, Джон, но няма да допусна да живее с баща си: той ще отиде при него само през трупа ми. Проверявам Джак веднага щом се върне вкъщи, след като е бил при баща си. Не се тревожа вече какво ли става по време на тези посещения. Предупредила съм Карл, казала съм му какво ще направя с него дори само ако усетя нещо нередно. Той знае, че ще изпълня заплахата си, без да се замисля.

— Казваш, не си могла да повярваш, че това се случва на тебе. Но всъщност искаше да кажеш: не си могла да повярваш, че ти се случва отново — каза Бекер. — Нали?

Този път Карин не отговори.

— Защото си го преживяла като дете, нали, Карин?

Тя мълчеше.

— Знам, че е така. Каза ми преди десет години.

— Никога не съм казвала нито дума...

— Да, ти не говореше никога за това, но ми го разказа по другите начини, които могат да го изразят. Показваше ми го с реакциите си на докосването ми, чрез нещата, с които не се чувстваше добре и удобно, с всичко онова, което не ми каза, когато споделих за себе си... Не е необходимо да го признаваш, ако това те утешава, но излишно е да се опитваш да го отричаш.

Карин продължаваше да лежи неподвижно в ръцете му и тишината като че ли се разду като балон около тях и обгърна стаята. Чуваха се шумовете отвън — вятърът, който удряше по прозорците, далечен звук от запалване на кола, — но вътре в стаята за Карин като че ли настъпи мъртва тишина. Не чуваше повече дишането на Бекер, усещаше своето собствено само чрез едва доловимото повдигане и спадане на гърдния си кош. Когато промени леко позата си, простенването на матрака и прошумоляването на чаршафите ѝ се сториха невероятно шумни. При новата поза ръката на Бекер се вдигна над корема ѝ и сега лежеше върху ребрата точно под гърдите. Той все

още я държеше стегнато в ръцете си и в този момент тя бе благодарна на натиска на ръцете му и чувството на утеха, което той ѝ даваше. Искаше да има някой много близо до себе си, щом като се налагаше да застане лице в лице с чудовищата на миналото си.

Когато Бекер заговори, гласът му прозвуча така високо в замрялата тишина, че Карин се стресна.

— Какво друго? — запита той.

— Какво?

— Имаше ли още нещо? С Карл.

Името на бившия ѝ съпруг прозвуча странно в устата на Бекер и тя осъзна, че той го произнеса за пръв път. Досега бе споменавал за него като за „нейния съпруг“, не по име, и промяната изглеждаше прекалено рязка, прекалено фамилиарна. Усети вътрешна съпротива в себе си, като че ли разрешението някой друг да използва името на Карл бе равностойно на разкриване на семейни тайни. Тази странна реакция отмина бързо, но остави след себе си неприятен привкус.

— Не — отговори тя. — Какво искаш да кажеш?

— Вършеше ли и още нещо?

— Това не е ли достатъчно?

— Много е, но обикновено не се спира дотук. Насилието поражда насилие, апетитът му непрекъснато расте.

На Карин ѝ се искаше да го спре, да извика какво го кара да се мисли за такъв голям експерт в тази област. Но тя знаеше, че наистина е експерт, знаеше, че той разбира насилието много по-добре от всеки друг.

— Той биеше и мен — призна тя със свито гърло и толкова тихо, че трябваше да повтори изречението си. Дори и след като го каза, пак ѝ беше трудно да повярва, че това наистина ѝ се е случило.

Бекер изсумтя неясно, сякаш бе предвиждал нейните думи и сега очакваше продължението. Неговите замълчавания бяха съвсем определени: те като че ли я принуждаваха да ги попълни с исканата информация. Сякаш знаеше какво следва по-нататък, но изискваше спазване на формалностите, като ѝ даваше възможност — и настояваше! — сама да оформи с думи това, което той вече знаеше.

— Не се случваше особено често — продължи Карин. — Нерядко, но не и прекалено често. Когато го направи за пръв път, не можах да повярвам, че наистина е станало, не можех да повярвам, че е

посмял да го направи — че е пожелал да го направи. Стана в началото на женитбата ни. Бях си внушила, че го обичам, че двамата се обичаме, по дяволите, толкова много исках да обичам...

— Да имаш някого, който да те обича — вмъкна Бекер.

— Да, предполагам, но важно е и да обичаш някого. Смята се, че всеки обича някого — всички говореха така и аз си внуших, че обичам Карл... След като го направи, той си посипа така обилно главата с пепел, съжаляваше толкова много. Плачеше, кълнеше се, че ме обича, че ме обожава, че никога, никога, никога няма да го направи отново...

— И ти му повярва.

— Исках да му вярвам. Внушавах си, че му вярвам. Бях създавала семейство, длъжна бях да дам на това семейство всички възможни шансове, да положа всички необходими усилия. Не беше възможно просто да изляза през вратата само заради една постъпка.

Бекер пак замълча и Карин усети, че трябва да продължи, трябва да открие обяснението, с което да се оправдае, с което да спечели одобрението му.

— За втори път посегна на мен след месеци. Дотогава всичко между нас беше в границите на нормалното. Понякога се карахме, но той се контролираше и аз започнах да гледам на случилото се между нас в началото като на нещо случайно. Но точно тогава той отново сякаш прецрака. Карахме се, да, но не за нещо специално, за нещо особено засягащо. В момента на кавгата пиеше, но не беше пиян. На вид като че ли нямаше сериозна провокация, когато съвсем неочаквано скочи, нахвърли се срещу мене и започна да ме удря, удря, удря... На другия ден отидох на работа с дебел слой грим, за да прикрия синините... Срамувах се ужасно. Не знаех какво щях да отговоря, ако някой ме беше попитал какво се е случило... Никой не запитва.

— И ти остана с него.

— Бях бременна. В мене растеше дете... И нещо наистина любопитно: дори и в най-големия си бяс Карл не ме удари в корема или някъде близо до бебето — той като че ли инстинктивно го пазеше. По някакъв странен начин това сякаш доказваше, че не е безразличен към детето си, към нас двамата, към бъдещето ни... Не знам, мислила съм за това стотици пъти...

— И ти остана.

— Да, по дяволите, останах! Не ме съди, Джон. Не знаеш какво е да те бие някой, който се предполага, че те обича. Това те кара да се чувстваш така недостоеен, кара те да се чувстваш виновен, да търсиш вината у себе си.

— Знам — каза простичко Бекер. В тона му нямаше молба, бе направил само констатация. Карин осъзна, че и преди в тона му нямаше нотки на суровост — осъждането бе само в нейната глава. Бекер просто отбелязваше фактите, изразяваше с думи очевидното, за да могат да преминат по-нататък, като че ли процесът трябваше да бъде завършен, независимо от всичко.

— Съжалявам — прошепна тя.

— Всичко е наред.

— Наистина останах с него, ти си прав. Трябваше да го оставя още тогава, но всичко ми изглеждаше така — така нелепо... Невероятно беше, че всичко това се случва на мене. Не бях жена от гетото, зависима от социални помощи, не живеях в планинска ферма с товарни камиони, паркирани в предния двор. Карл не беше случаен човек, а професионалист. Рентгенолог. Не бяхме от типа хора, при които този вид неща са част от ежедневието им. Освен това бях преминала курсове за самозащита. Дори в процеса на побоя, докато той ме удряше, си повтарях: „Ако поискам, мога да пречупя този мъж на две“.

— В случая не става въпрос обаче за самозащита — обади се Бекер.

— Не, не в началото. Но после той премина някои граници. Опитва се да ме бие отново, когато Джак беше двегодишен. Бебето беше в стаята и ни гледаше — може би това ми даде кураж, не знам със сигурност, но изведнъж разбрах, че трябва да поставя точка на тези изстъпления. Тогава го ритнах в коляното и му счупих ръката... Повече не ме докосна.

— Но се прехвърли върху Джак.

— Трябва да е започнал скоро след това, но аз не разбрах.

Бекер мълчеше.

— Кълна ти се, Джон, не знаех. Не разбрах. Не знаех!

Нещо се пречупи вътре в Карин и тя се разплака, отначало тихо, но само след миг вече ридаше без задръжки, тялото ѝ се тресеше, разкъсвано от вътрешна болка. Бекер я притисна още по-силно към

себе с, покри тялото ѝ със своето, докато тя като че ли се мъчеше да проникне в неговото, сгърчена в отчаяна нужда от утеха и закрила.

Той я остави да се наплаче, не се опитваше да я спре, не ѝ предложи друга утеха, освен близкото си физическо присъствие. Когато най-сетне дойде на себе си, Карин имаше чувството, че се връща много отдалеко. Мъката ѝ я беше откъснала от настоящето и тя бе потънала някъде дълбоко в себе си... но сега бе изплувала отново... Осъзна, че се намира в тъмната спалня върху леглото си, пак чуваше как вятърът чука с костеливи пръсти по прозорците и усещаше силното мъжко тяло, което я притискаше отзад.

Не разбра дали нещо в неподвижната тишина се бе променило, когато престана да подсмърча, или невидимият електрически заряд в стаята непрекъснато е бил един и същ с тази разлика, че тя едва сега го почувства. Усещаше топлото тяло на Бекер до себе си и сега кожата му като че ли живееше по начин, който не бе усетила, докато говореше за живота си с Карл. Плътта му лежеше до нейната като самостоятелно създание със свой собствен живот, готово да се раздвижи веднага, щом тя пожелае това. Усети, че нещата между тях в този момент зависеха напълно от нея, и правото на избор я изпълни с приятно чувство за свобода и сила.

Тя протегна ръка между краката си, докосна го и усети веднага бързата му реакция. Не говореха, почти не се помръднаха. После той влезе в нея отзад и тя още веднъж притисна възглавницата към устата си. Този път го направиха директно и просто, без предварителна любовна игра, без търпение, без нежност — направиха го така, както и двамата искаха. Когато свършиха, лицето ѝ отново бе мокро от сълзите ѝ, но този път причината бе друга.

[1] Сквернословие или натрапчиво занимание с неприличното, особено с екскременти, в литературата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Когато Боби се събуди на третия ден от отвлечането му, още преди да си отвори очите, усети, че го наблюдават. Чувстваше друго лице близо до своето, чуваше приглушените, прекалено внимателни движения на някого, който толкова целенасочено се опитваше да не вдига шум, че се наместваше в пространството около него по начин, който той ясно улавяше. Остана със затворени очи, като се преструваше, че спи. Разреши си малката утеха да си представи, че този някой, който се въртеше над него, може да е майка му. Може би днес ще отвори очи и ще установи, че дългият кошмар най-сетне е приключил и той се намира в собственото си легло вкъщи. Знаеше обаче, че не е така, колкото и горещо да го желаше.

Само Дий е този някой, който се навежда така близо до него, изучавайки го с този неин напрегнат израз, сякаш се опитва да запамети всяка подробност от лицето и тялото му. Понякога в очите ѝ като че ли се промъкваше озадаченост — сякаш се опитва да съвмести неговия външен вид с някакъв образ, съхранен в съзнанието ѝ. Но тя винаги съумяваше да излезе от затруднението и бръчката между веждите ѝ се изглаждаше: и този път бе успяла да примири това, което виждаше, с онова, което желаше да види.

Аш смени позата си до вратата и Дий му изсъска да не шуми.

— Не го събуждай — прошепна тя. — Той спи.

Аш ѝ отговори с неясен гърлен звук, може би тих смях. После Боби дочу неочаквани звуци на раздвижване и от двамата, рамката на вратата изскърца, когато Аш се отстрани от нея, някой пристъпи на пръсти и отново се възцари тишина. Боби се вслушваше, без да се помръдне, напрягаше слуха си, но всички звуци сякаш бяха внезапно погълнати. Заминаха ли си? Някак неприемливо беше да го оставят най-сетне сам и все пак... нищо, не се чуваше нищо.

Поотвори очи — само тясна цепнатинка — и усети, че клепачите му потреперват от напрежението да ги задържи така. Видя единствено чаршафа под бузата си и килима между леглото и стената, към която

сочеха краката му. Позадържа се малко така, без да смее да се надява, и отвори още повече очи. Видя само стената на бунгалото, ивиците слънчева светлина, която се процеждаше през процепите на щорите и нашарваше пода на тесни ивици. Аш не беше до вратата. Дий не се въртеше над него.

Повдигна леко глава, почти не смееше да се мръдне. Стаята изглеждаше празна, от банята не се носеха никакви звуци, вратата ѝ бе широко разтворена. Боби седна в леглото, после смъкна крака от него: все още не смееше да се надява. Пак огледа стаята с широко разтворени очи.

— Дий? — прошепна той. — Аш?

Тишината в стаята бе нарушена от нисък, гъргорещ звук, почти като ръмжене на животно, и Боби стреснато затаи дъх. Звукът се повтори, ръмжене на нещо огромно, свирепо и наблизо — и Дий със смях изскочи иззад леглото с ръце над главата, пародирайки гладно, дебнещо животно.

— Гърррр! — ревеше тя през смях. Хвърли се към Боби, прегърна го, вдигна го от леглото. — Подлъгахме те! Подлъгахме те, нали? Признай, признай! Подлъгахме го, Аш!

Обгърна го с ръце в силна прегръдка, зарови лице във врата му, като едновременно го целуваше и ръмжеше. Аш седеше на пода зад леглото и се хилеше гордо.

— Подлъгахме те — заяви той.

— О, погледни го само! Не се изплаши истински, нали? Изплаши ли се, Томи?

Боби се издърпа от нея, сърдит и объркан.

— Не сме искали истински да те изплашим.

Дий пак го прегърна, но той постави ръце на гърдите ѝ и я отблъсна.

— Не го прави — каза тя.

Боби игнорира предупредителната нотка в гласа ѝ и се опита да се освободи от ръцете ѝ.

— Не се дърпай от мен — повтори тя.

Боби се опита да измъкне ръцете си, но тя го стегна силно с нейните.

— Пусни ме! — изкрещя той.

Зарита я с голите си крака. Пръстите му едва докосваха кожата ѝ.

— Не! — извика ужасено Аш.

Ударът шокира Боби не само с внезапността, но и със силата си. Сигурно идваше от Дий, но когато Боби я погледна с очи, които бързо се изпълваха със сълзи, и двете ѝ ръце все още стискаха здраво неговите.

— Никога не се дърпай от мене — засъска тя. Приблужи лицето си към неговото, пръстите ѝ стискаха ръцете му така силно, че му причиняваше болка, но Боби се изплаши най-много от погледа ѝ. Нещо се беше случило някъде зад очите ѝ, нещо, което бедното момче не можеше да види, нито да определи. Като че ли някой друг, не Дий, го гледаше през нейните очи. Някой или нещо, приклекло зад наситено синьото на очите ѝ се звереше смразяващо срещу Боби в този момент. Нещо, което го мразеше...

— Никога, никога! — съскаше тя.

— Никога — повтори ехото ѝ Аш. Той се беше изправил и клатеше предупредително глава на Боби.

— Не го харесвам — не спираше Дий.

Боби подсмръкна. Носът му течеше, очите му бяха пълни със сълзи, в ушите му звънеше, но той все още бе прекалено зашеметен, за да заплаче.

— Ясно ли е? — запитва Дий.

— Да — отговори ѝ Аш, който продължаваше енергично да движи глава надолу-нагоре, подтиквайки настоятелно Боби да се съгласи с Дий. — Да.

— Ясно ли е? — повтори Дий.

Боби кимна.

— Аха...

— Представи си само какво ми правиш, когато се теглиш от мен — продължаваше Дий. Боби забеляза, че Нещото зад очите ѝ се беше измъкнало и тя отново бе Дий, е, да, малко като пренавитата, малко прекалено ентузиазизирана, но все пак жена, същият човек, когото все пак той познаваше.

Боби изрази още веднъж съгласието си с кимване.

— След всичко, което върша за тебе... Когато те обичам толкова много, а ти се дърпаш от мен... това ме разочарова.

Освободи ръцете му и Боби видя по тях белите отпечатъци от пръстите ѝ, които бавно порозовяваха.

— Окей, случаят е приключен — заяви тя, отново в добро настроение. — Никой не пострада, нали, Аш?

— Никой не пострада — отекна мъжът.

— Нали, Томи? Всичко е наред, нали? — Тя се усмихна широко. — Знам, че съжеляваш. Знам, че не си искал да го направиш, но не забравяй да не ме разочароваш. Ти ще се стараеш да не разочароваш мен, аз ще се старая да не разочаровам теб. Ясно ли е, миличък?

Усмихваше му се в очакване на отговор.

— Да — отвърна Боби.

Усмивката ѝ се разшири още повече.

— Ти ме правиш истински щастлива! — Тя отново го притисна към себе си. Дрехите ѝ бяха колосани и драскаха по голата му кожа.

— Кого обичаш? — запита тя.

— Тебе, Дий — отговори ѝ той.

— Знам, че ме обичаш, миличко. Само не ме разочаровай, не ме предавай. Мразя това — кара ме да се чувствам така зле...

После го остави и се впусна в бясна дейност из стаята — у нея като че ли винаги имаше излишък от енергия, която изискваше да бъде освободена по някакъв начин. Втурна се в банята, изскочи веднага и изтича към нощното си шкафче, прибра нещата си, поправи грима си. Издуха се от стаята като вятър, който пътъом бе профучал през нея. През отворената за миг врата Боби зърна кола, паркирана пред стаята им, парче земя, обрасло с неестествено зелена трева, част от нисък жив плет, къс небе, обещаващо дъжд. После вратата се тресна и Аш пак се намести пред нея.

— Не я разочаровай — каза той.

— Добре — отговори Боби с явно нежелание да се връща отново към случилото се.

— Не — продължаваше Аш и клатеше глава. Опитваше се чистосърдечно да накара Боби да схване сериозността на думите му. — Не трябва. Не трябва.

— Може ли да си облека дрехите днес? — запита Боби.

Аш замята в отчаяние и безпомощност глава. Те никога не му вярваха, когато се опитваше да ги предупреди. Никога не бе успял предварително да ги накара да разберат. Само Дий умееше да ги накара да разберат, но тогава беше вече много късно...

— Още никакви дрехи — продължаваше с опитите си Аш. — Но слушай, слушай. Не я подлудявай.

— Не съм направил нищо — засече го Боби. — Тя сама подлудя. Не съм виновен аз.

— Не — повтаряше нещастно Аш. — Не. — След първите един-два дни те като че изобщо не се страхуваха от него повече. Каквото и да правеше, те сякаш разбираха, че той не е заплаха за тях. Слушаха го, защото разбираха ясно, че може да ги насили да вършат каквото той поиска, но не го вземаха на сериозно. Разбираха колко е глупав, осъзнаваше Аш, и естественият резултат от този извод бе, че не му вярваха, когато се опитваше да им каже истината. Той знаеше, че е глупав, но също и че разбира нещата, които те не искаха да приемат за възможни до момента, в който вече нямаше никакво значение дали ги приемат или не.

— Може би утре ще си получиш дрехите — каза той.

— Наистина ли? — възкликна развълнувано Боби.

— Може би утре тя ще те изведе.

— Ще ме изведе? Ще ме изведе оттук? Искаш да кажеш, че утре е възможно да излезем от тази стая?

— Не я разочаровай — заповтаря Аш.

— Няма. Няма. Искаш да кажеш, че ще излезем от стаята, Аш?

— Тя ще поиска да се похвали с теб — заобяснява Аш. — Тя много се гордее с теб.

— Наистина ли? Истина ли говориш?

Аш искаше да му каже да не се вълнува чак толкова много. Искаше да му обясни, че безопасността му е най-сигурна на този етап, преди очакванията на Дий да се вдигнат на по-високо ниво, преди да го заобича прекалено много...

— Не трябва да я разочароваш — повтаряше тъжно големият мъж.

— Няма. Престани да го повтаряш. Ще бъда добър.

— Трябва да бъдеш много добър — продължаваше Аш. — Много добър...

* * *

Старият глупак пак раздаваше кърпи. Веднага щом се появеше колата на онази жена, Джордж скачаше като навита пружина от стола си и грабваше кърпите. „Като че ли в проклетия му стол е монтирано изхвърлящо устройство! — помисли си Реджи. — Също като в газова станция, където иззвънява звънец, ако колата ти закачи гумен маркуч. В случая с Джордж обаче няма звънец, а само внезапен прилив на адреналин право в задника на стария глупак!“ Реджи го наблюдаваше отстрани как се върти около офиса до връщането на „Дий“, как се преструва, че върши нещо, как дава вид, че знае да разчита счетоводните книги, да събира и изважда цифри... И всичко това заради една усмивка от по-млада жена!...

Реджи го изгледа с нарастващ яд, когато той изприпка през вратата с кърпите в едната ръка, като приглаждаше редките косми на главата си с другата. Само тази картина ѝ бе достатъчна, за да ѝ се прииска да се изплюе. Ако не бе толкова нелепо, той щеше да представлява наистина тъжна гледка, но сега бе патетичен. Само патетичен.

Жената, разбира се, го поздрави като отдавна изгубен приятел, а добрият стар Джордж, личният ѝ перач, се хилеше насреща ѝ и се потупваше тук-там като жиголо. Ако бе възможно хора на тази възраст да работят като жиголо. Реджи погледна „Дий“, изправена до колата и съдинките с храна върху нея. Реджи забеляза, че тя внимава много да не даде възможност на Джордж да надзърне в стаята. Обикновено вземаше кърпите, усмихваше се, бъбреше с него, докато Джордж висеше пред нея и се лигавеше. После, едва когато най-сетне си тръгваше (което той не се сецаше да направи, преди Реджи да излезе на верандата пред офиса), жената почукваше на вратата, която се отваряше, колкото да се промуши в стаята с кърпите и съдинките с храна. Тя винаги изчакваше Джордж да се обърне с гръб към нея и дори да се отдалечи.

Нещо подозрително ставаше в бунгало номер шест, в това нямаше никакво съмнение. Джордж беше прекалено увлечен в тази жена, за да усети нещо. Нямаше смисъл да се опитва да го убеждава, че там се играят някакви непозволени игри. Всъщност Реджи нямаше нужда от помощта му, за да открие какво става. Притежаваше този мотел от седем години, а много години преди това бе престанала да се хваща на въдицата на когото и да било.

* * *

Остави Джордж да гледа по телевизията повторение на някаква тъпа комедия, представяща глупава блондинка с неприлично едри гърди според Реджи и неотстъпващ ѝ по празноглавие младеж. Докато блондинката беше на екрана (а тя почти не го напускаше!), Джордж няма да разбере дали Реджи е в стаята. „Не че има някакво значение дали знае“ — помисли си Реджи. В края на краищата тя имаше абсолютното право да извършва проверки.

Измъкна се от офиса и се спря за миг на предната веранда. Бунгалата бяха ярко осветени от собствените им външни лампи. Някои от тях бяха тъмни, което означаваше, че наемателите им бяха легнали. Други бяха не само тъмни, но и празни. Бунгало номер шест беше осветено.

Реджи излезе от светлия кръг, който очертаваше лампата на собствената ѝ веранда и сега се движеше невидима в тъмнината, точно както искаше. Не бе възможно пътят да я изненада: познаваше го много добре. Нямаше никакви изненади между офиса ѝ и бунгало номер шест, въпреки че очите ѝ още не се бяха настроили напълно към тъмнината. Реджи се улови, че върви на пръсти, независимо че беше още на около трийсетина метра от бунгалото. „Няма причина да дебна и да се промъквам така — каза си тя. — Намирам се в моя мотел, в моята собственост, която ми дава препитание, и имам всичките права на света да знам какво става във всяко от моите бунгала. Особено когато нещо определено вони.“ Но след няколко метра несъзнателно пак започна да стъпва на пръсти.

Когато Реджи беше на половината път между офиса и крайната цел на нощното ѝ пътешествие, светлината в бунгалото загасна така внезапно, че тя се стресна. Преминаването от светлина към пълна тъмнина стана толкова неочаквано, че на Реджи ѝ се стори да чува дори от това разстояние нещо като прещракване. От бунгалото изскочи някой и отвори вратата на колата, паркирана отпред. Лампичката в купето показа на Реджи, че този някой беше жената. Дий, но и светлината на колата бързо беше изгасена.

Реджи се смръзна на мястото си, прикрита от тъмнината между офиса и бунгалото. Знаеше, че Дий не я виждаше как стои там и

наблюдава. Самата тя забелязваше неясните очертания на жената само защото знаеше къде да гледа. Дий забърза към бунгалото. За миг проблесна бледозелената светлина от екрана на телевизора в бунгалото и Реджи забеляза някой много голям да изтичва от бунгалото и да се вмъква в колата. Той като че ли носеше нещо, но Реджи нямаше представа какво. Плъзна се за миг на задната седалка и още преди да се намести там, вратата на бунгалото се затвори и друга неясна фигура забърза в тъмнината към колата — Реджи знаеше, че е Дий.

Вратите на колата се затръшнаха, двигателят бе събуден към живот, но тя остана тъмна. Дий я подкара без фарове по извитата чакълена алея. Когато колата наближи пътя и попадна под табелата на „Рестъуайл“, Реджи видя Дий на волана, но нямаше и следа от присъствието на някой друг. Предните фарове на колата се запалиха веднага щом колата влезе в магистралата и Дий отново бе осветена за миг от фаровете на насрещна кола, но отново нямаше никакъв знак за присъствието на друг човек в колата ѝ.

Реджи изчака, докато тя изчезна от погледа ѝ на път към града, остана на мястото си още една минута, като си наложи да брои до шейсет, за да се увери, че жената няма да си спомни за нещо и да се върне внезапно. Най-сетне Реджи поднови пътешествието си към бунгало номер шест с ускорен пулс. Жената бе заявила, че съпругът ѝ има неприятности с очите, което може да обясни странното втурване в колата без светлини, но това определено нямаше как да го направи невидим. Защо един човек ще се втурва към задната седалка на кола и веднага ще се покрива така, че да не се вижда отвън? Реджи не успя да намери каквато и да било законна причина за подобно поведение.

Хвърли поглед към магистралата и заопипва връзката с ключове, намери търсения и отвори бунгало номер шест.

В ноздрите я блъсна странна миризма: тежка, мускусна, застояла. „Не е от мръсни тела — помъчи се тя да я определи, — не точно тази миризма, но... повече като нещо, което не се поддава на изпиране или почистване...“ Не беше и миризма на секс, каквато очакваше. Усети привкус на мляко и на нещо друго, остро и парливо, което не успя да определи.

Затвори вратата, преди да светне: въпреки че имаше пълното право да бъде тук, не искаше да насочва вниманието към себе си.

Веднага забеляза, че от леглото липсва кувертюрата. Знаеше, че някои клиенти нарочно я махат, сгъват я и я съхраняват до края на престоя си на някоя от полиците в шкафа за дрехи, където ѝ беше мястото, но по-голяма част от тях не си правеха труда да я отметнат: ползваха я като завивка и хвърляха отгоре одеяло, ако им станеше студено. Но сега на никого не му беше студено. Реджи усети, че кожата ѝ настръхва, сякаш бе на границата да се облее в пот само от усилието да дойде дотук от офиса си. Не успя да открие кувертюрата никъде — достатъчна причина за Реджи да се отърве от малката любимка на Джордж. Дори и той няма да има основание да спори при доказана кражба от собствеността на мотела. Да се измъкнеш с някоя от кърпите бе едно нещо — и много тъпо при това, — но да се изхлузиш с цяла кувертюра вече беше съвсем друга работа.

Не ѝ отне много време да направи инвентаризация на стаята. Имаше достатъчни доказателства за присъствието на „съпруга“. В гардероба висеше риза, до умивалника се намираше старомоден бръснач. Дори Джордж си служеше с електрическа самобръсначка с батерия. Козметиката на жената бе разхвърляна по цялата баня: над умивалника, върху казанчето на тоалетната, по пода. Реджи правилно бе предположила, че е небрежна мърла. В чашата за баня на мотела бяха поставени три четки за зъби: две за възрастни с наклонена горна част и една детска, небесносиня. „Каква глезла — помисли си Реджи. — Малките ѝ зъби явно са твърде деликатни за четка за възрастни!... Само това стига, за да ти се повдигне!“ Нощницата на жената висеше на вътрешната страна на вратата към банята. Реджи я перна с пръст, отвратена от ефирността на материята и дантелите по нея. Лесно си представи как тази курва се върти из стаята с дантелената си прозрачна нощничка, с лице, нарисувано като на уличница (каквато си беше), и с детската си четчица за зъби в уста. „Няма да се зачудя и ако се мъчи да говори като бебе“ — помисли си Реджи. Разбира се, на Джордж ще му хареса. И него не го деляха много години от второто му детство.

Реджи се върна към гардероба — всъщност ниша без врата с полица отгоре и единична метална пръчка под нея. Там жената беше поставила четири чифта обувки, но нямаше нито един мъжки чифт, което означаваше, че в момента той е с единствените си обувки. Нямаше и панталони. „В това бунгало са повече от три седмици вече — изчисли набързо Реджи, — а единствената дреха за смяна е тази

износена риза!“ Познаваше и други мъже, които живееха по същия начин, ако жените им допускаха подобно нещо. Но не и Джордж. Стариият глупак имаше повече дрехи от Реджи. „Паун — каза си тя. — Сигурно се мисли за паун с разперена опашка.“ Реджи изсумтя презрително, но истината беше, че в този момент чувстваше доста силна привързаност към Джордж. Независимо от възрастта му той се опитваше да поддържа приличен външен вид в границите на определен стандарт. Тя бе благодарна за това, въпреки че страстта му към определени цветове комбинации много по-често предизвикваше насмешката, отколкото одобрението ѝ.

На неподвижно закрепените закачалки за дрехи висяха няколко рокли. Върху две телиш закачалки бяха закачени скоро изпрани дрехи, все още в прозрачната си пластмасова обвивка. Върху сгъваемата стойка с усилени с брезент ръбове имаше само един куфар. Реджи го отвори и прехвърли бързо колекцията от женско бельо. Всичко в него принадлежеше на Дий. Съпругът ѝ, изглежда, живееше само с дрехите на гърба си.

Като се изключи разпиляната козметика, притежанията им бяха добре подредени и прибрани: създаваше се впечатление, че можеха да бъдат натикани в куфара само за минута. Реджи реши да не допуска да изостават с наема си дори и ден. При най-малко разсейване от нейна страна вероятно ще изчезнат като дим.

Опъна чаршафа върху леглото и стреснато пое дъх, когато чу шума пред вратата.

* * *

Аш обгърна момчето като мидена черупка: едрото му тяло се сви над по-малкото — едновременно го скри и му осигури закрила. Боби чувстваше едрото тяло на мъжа до своето, но теглото му не го премаза, както толкова лесно можеше да стори — от него не се излъчваше заплахата. Момчето знаеше, че Аш няма да му причини болка и не се съпротивлява нито на кувертюрата, с която бе увит, нито на близкото физическо присъствие на големия мъж. Просто лежеше неподвижно, в очакване моментът да отmine. Бе престанало да задава въпроси за

нещата, които му се случваха. Опитваше се да плува по течението и да избягва и най-малкото съпротивление.

Когато се отдалечиха достатъчно от мотела, Аш седна нормално на задната седалка и махна кувертюрата от момчето, което също се изправи бавно и с примигване: отначало не смееше да повярва, че вижда истинския, познат свят да прелита край прозорците на колата.

Боби погледна към Аш за потвърждение и едрият мъж му се усмихна радостно. Момчето усещаше ликуването на Дий, без дори да погледне към предната седалка. Тя излъчваше силна възбуда, осезаема почти като топлинни вълни. Бе изкривила огледалото за задно виждане така, че да може да следи реакцията му. Боби виждаше окото ѝ, част от носа ѝ. Извивката на веждата ѝ му разкри нейното настроение без думи. Тя бе въодушевена от излизането им и Боби знаеше, че очакванията ѝ бяха и той да се чувства по същия начин.

— Е? Какво ще кажеш? — запита Дий.

— Прекрасно е — отговори прилежно Боби. Той гледаше през прозореца и се мъчеше да се държи така, сякаш прелитащите магазини и ресторантчета за бърза храна край магистралата бяха само месинговите пръстени на въртележка. Внимаваше да не поглежда директно в очите на Дий в огледалото. Тя веднага щеше да разбере, че интересът му е само насилена преструвка. Аш се поддаваше по-лесно на измама и Боби го използва максимално като фон на своя „ентузиазъм“.

— Погледни — извика той, като задърпа Аш за ръкава. — „Бъргър Кинг“!

Аш кимна одобрително.

— Харесваш ли „Бъргър Кинг“, Аш?

— Харесвам „Бъргър Кинг“.

— Може ли да вечеряме в „Бъргър Кинг“, Дий?

— Хубаво ли е там? — запита Дий.

— Да, много. Предлагат чудесни пържени картофи.

— Нека да отидем на ново място — каза Дий. Боби усети промяната в тона ѝ. В него пропълзя по-тъмна, по-пресметлива нотка. Той вече бе разбрал, че тя никога не престава да мисли и преценява, колкото и да е възбудена. Беше направил грешка, като се изгърва, че и по-рано е бил тук. Тя ще намери място, където няма да има опасност да бъде разпознат. Отминаха познато на Били рекламно табло за

матраци, а после профучаха край магазин за мебели от плетена ракета, където майка му спираше понякога, после край сградата на щатския пътен контрол, където баща му винаги намаляваше скоростта. Те пътуваха в погрешна посока. Отдалечаваха се от къщи...

Независимо от усилията му, лицето му помръкна от неочакваната смърт на надеждата и Дий веднага засече промяната.

— Не ти харесва — обяви тя.

— Какво? Да, да, харесва ми! — настоя Боби, без да бъде сигурен какво точно се очаква от него да харесва.

— Не, не ти харесва. — Гласът ѝ беше унил, възбудата беше изчезнала напълно.

Аш сграбчи ръката на Боби, стисна я силно, като клатеше предупредително глава.

— Наистина ми харесва! — извика Боби и чу отчаянието в гласа си.

— Не ти е хубаво — повтори тя.

— Хубаво ми е, хубаво ми е!

— Можем веднага да се обърнем и да си отидем вкъщи.

— Не, Дий, моля те...

— Ако това, което ти давам, не е достатъчно добро за теб, то в такъв случай можем да минем и без него.

— Достатъчно добро е! Честна дума, наистина е добро!...

— Помислих си, че ще ти е приятно да сменим обстановката и да вечеряме навън. — Гласът ѝ беше изпълнен със самосъжаление. — Естествено е да искам да те покажа, какво лошо има в това?

— Нищо...

— Но не искам да показвам едно малко неблагодарно момче.

— Той иска да продължим — обади се Аш.

— Искам, наистина искам.

— Е...

— Мисля, че е прекрасно! Чудесно е, че сме тук, чудесно е да бъда с теб и Аш.

— Е...

— Няма значение какво ще ядем. Каквото ти искаш. Ти ще избереш.

— Имам предвид едно много хубаво място — предаде се Дий.

— Прекрасно!

— Е...

Тя продължи да кара напред и не завъртя колата обратно към мотела, както се страхуваше Боби, но ентузиазмът ѝ бе изчезнал напълно. Лицето, което виждаше сега в огледалото, бе обидено, намръщено и дебнещо. Разочаровано.

* * *

Пътуваха още половин час и настроението на Дий малко се повиши. Тя отново започна да говори, но без първоначалната жизнерадост. Аш като че ли искрено се наслаждаваше на разходката им с кола: той гледаше с интерес през прозореца с нос, притиснат към стъклото. Напомняше на Боби за куче.

Боби започна да се отпуска. Беше извън стаята в мотела. За пръв път след отвличането му бяха разрешили да си облече дрехите. Не го отвеждаха вкъщи, но бе навън, а това означаваше шанс. Наоколо ще има хора, ако някога спрат колата. Той може да закрещи за помощ, може да надхитри Аш — знаеше, че ще успее да го надхитри! — и да избяга. Може наблизко да има полицаи. Или някой, който го познава. Или родителите му.

* * *

Дий избра голям ресторант за бързо хранене от веригата „Макдоналдс“, който предлагаше на клиентите си добре осветена детска площадка навън. Независимо от късния час няколко малки деца все още тичаха около пързалките и люлките за двама. Наблизко стояха изнурени майки, разрешили си малък отдых от продължително пътуване. Те наблюдаваха децата си и се надяваха, че този изблик на енергия ще ги измори достатъчно, за да заспят в колите по-късно.

Боби и Аш вечеряха в колата: Дий им донесе храна и се присъединя към майките край детската площадка. Боби яде лакомо: още при миризмата на пържения хамбургер реши да отложи плановете си, докато се нахрани.

— Тя говори за теб — обади се Аш.

Боби вдигна поглед от картонената купичка с пържени картофи и видя Дий да говори оживено с две жени: тя почти непрекъснато жестикулираше. Боби разпозна настроението, в което беше, и изтръпна. Страхуваше се най-много от него. Вече знаеше, че Дий бе най-непредсказуема именно в това настроение.

— Откъде знаеш?

— Хвали се с теб — продължи невъзмутимо Аш. На брадата му имаше кетчуп и Боби неволно избърса собственото си лице. — Тя много се гордее с теб.

Боби забеляза, че Дий сочи към колата с широка усмивка. Изглеждаше много щастлива. Така и не можа да разбере с какво точно той я прави толкова щастлива.

Дий им махна с ръка и Аш ѝ отговори.

— Махни ѝ — прошепна той бързо. — Махай радостно.

Боби махна и се усмихна. Дий замаха още по-енергично и подхвърли нещо на жените до нея. Те също замахаха към колата, като че ли подтикнати към това само от бликащата енергия на Дий.

После Дий им даде знак да отидат при нея и Боби чу Аш да поема шумно дъх.

— Тя ни вика — обърна му внимание Боби.

Почувства огромната ръка на Аш върху крака си.

— Внимавай — каза Аш.

— Разбира се.

— Не, не. Трябва да внимаваш.

Боби посегна да отвори вратата, но Аш го задържа.

— Томи — не се отказваше Аш. — Не бягай.

Боби се престори на света вода ненапита.

— Какво искаш да кажеш?

Аш го погледна умолително право в очите.

— Не бягай.

— Тя ни чака — нетърпеливо отговори Боби. — По-добре ще бъде да тръгваме, Аш, иначе ще си пострадаш.

— Моля те — продължаваше Аш.

— Няма да бягам — предаде се Боби. — Защо да бягам?

— Не я разочаровай — умоляваше го Аш.

Той се плъзна по седалката, за да се измъкне през същата врата, през която излизаше Боби, без да освободи момчето от хватката на

тежката си ръка. Излязоха от колата и видяха Дий да маха възбудено с ръка.

— Ела тук, Томи! Ела при мен!

Боби тръгна към нея и усети как Аш отново стяга хватката си. Големият мъж се наведе надолу с лице близо до това на Боби. Сега Боби виждаше ясно космите, които вече изскачаха по бузите му, въпреки че се бе бръснал скоро. Няколко по-дълги косми, черни и жилави, стърчаха от най-високата точка на скулите му, явно никога неподстригвани.

— Моля те, Боби — зашепна Аш. Откакто беше отвлечен, Боби чуваше за първи път истинското си име. — Моля те, не бягай.

Боби се втренчи за момент в големия мъж, когато дълбочината и искреността на молбата му най-сетне стигнаха до него. Той кимна и Аш го пусна. Боби тръгна към жените, откъдето Дий продължаваше да му маха и да го подканва, като че ли е някакво заблудено кученце.

— Ето го, ето го милото ми момченце — възкликна Дий. — Не е ли прекрасен?

Жените се наведоха напред с одобрително кудкудякане: отнасяха се към него като Дий — сякаш е много по-малък, като собствените им деца, които играеха зад тях.

— Толкова се гордея с него — заяви Дий и го прегърна. Тя го притегли към гърдите си и целуна няколко пъти върха на главата му. — Защо не отидеш да си поиграеш с другите деца, миличък? — Боби разбра, че това не е предложение, което може да бъде дискутирано.

Той стъпи в заграденото място за игра с пясък и го изгледа презрително. Отдавна бе престанал да се рови в пясъка. Тя го възприемаше като бебе. Той едва се наместваше на пързалката, а ако седне на някоя от люлките, всяко от другите деца ще стърчи във въздуха цяла нощ.

Дий насочи вниманието си към другите майки. Те заговориха за нещо, тя избухна в звучен смях и те неволно се присъединиха към нея, озадачени от енергията ѝ, стреснати от ентузиазма ѝ.

Аш се мотаеше някъде по средата на разстоянието между тях и колата; той ги наблюдаваше напрегнато, очите му скачаха от Дий към Боби и обратно. Дий не го беше запознала, дори не бе споменала за него на жените и сега те го попоглеждаха с опасение: едър, тромав мъж, лошо облечен. Около него като че ли имаше нещо не съвсем в

ред: известна мудност на движенията, израз на забавена схватливост на лицето му. Тъй като и той дойде с дете, те не бяха готови да го приемат като опасен, но и двете жени инстинктивно застанаха между Аш и децата си.

Боби се оказа в клетка. Площадката за игра беше оградена, безопасно място за две и три или четиригодишни деца, които да си намират занимания, докато родителите им се тъпчат с храната, предлагана от „Макдоналдс“. Единственият изход бе вратата, през която бе влязъл. Възможно беше да се опита да се прехвърли през оградата, която бе на нивото на очите му, но беше сигурен, че Аш ще го сграбчи, преди да се е изкатерил на нея. На кого да извика? На жените с Дий?

Отпусна се отчаяно на една от люлките, като се отблъскваше напред-назад с крака.

— Онзи там баща ли ти е? — Едно от децата, момиченце със сополиво носле, стоеше до Боби. Момчето реши, че е на около пет години — безнадеждно малка, поколение, което още не умееше да мисли и от което не можеше да се очаква разбиране.

— Не — отговори Боби. Пръстчето на момиченцето сочеше към Аш.

— Моят татко е в тоалетната.

— А онази там не ми е майка — продължи Боби. — Виждаш ли онази жена? — Посочи Дий само с поглед, не с пръст. — Тя ме открадна от истинската ми майка и татко.

— О. — Боби гледаше напрегнато момиченцето, търсеше признаци на разбиране. — Ще ме полюлееш ли?

В момента Дий не го следеше: главата ѝ бе отпусната назад в пристъп на смях. Докато се смееше, тя докосваше ръката на една от жените.

— Ще те полюлея, ако направиш нещо за мен.

Момиченцето кимна.

— Но трябва да обещаеш — продължи той.

Момиченцето избърса носа си с пръст.

— Обещавах ли?

— Тъхъ.

— Когато си тръгнем, кажи на майка си, че се казвам Боби Рейнълдс и че съм отвлечен.

Момиченцето подсмръкна и прекара ръката си до лакътя под сополивия си нос.

— Ако обещаеш да направиш това за мен, ще те залюлея много нависоко — не се отчайваше Боби. Той хвърли поглед на Аш, който го наблюдаваше с особено изражение на лицето. Момиченцето се обърна и се запрепъва към майка си.

— Не сега! — извика Боби. Той бързо протегна ръка към детето и успя да го хване за ръката, но с периферното си зрение жените бяха забелязали някакво движение и се обърнаха към тях. — Не сега — прошепна Боби, но момиченцето се теглеше към майка си.

— Какво има? — запита майката на детето и тръгна към оградата.

Боби пусна ръката на момиченцето, но твърде късно. За момент детето се застоя между него и майка си с ръка все още във въздуха, като завързана за тел. То усети напрежението, което го обграждаше, вторачените погледи, очакването. Не разбираше какво се очаква от него да направи, защо във въздуха като че ли внезапно засвяткаха искри. Объркано, то прибягна до единственото възможно за него разрешение: започна да хленчи.

— Заболя ме... Той ми стисна ръката! — заяви то.

— Не е вярно! — побърза да отрече Боби, но вече беше много късно.

Дий се хвърли към него, издърпа го от брезентовата седалка на люлката, изправи го на крака.

— Как смееш?! — изкрещя тя.

— Направил го е, без да иска — намеси се майката на момиченцето, опитвайки се да умилостиви Дий, когато забеляза изкривеното ѝ от ярост лице.

Дий лепна ръка зад тила му, като го стискаше и блъскаше пред себе си така бързо, че Боби се запрепъва напред.

— Как посмя да направиш това — съскаше Дий. — Как посмя да направиш това на МЕНЕ!

Пресякоха паркинга за секунди, горкото момче бе блъскано напред от стоманената хватка на врата му.

— Всичко е наред. Моля ви! — Другата майка подтичваше след тях на половината път до колата, но Дий дори не я погледна. — Моля

ви, не му причинявайте болка — повтаряше тя. Преди да успее да каже още нещо, вратите на колата се затръшнаха и тя потегли.

Дий караше сякаш без да гледа пътя, в огледалото очите ѝ бяха фиксирани пронизващо в Боби.

— Ето какви благодарности получавам — повтаряше тя. — Ето как ме възнаграждаваш за нещата, които върша за теб.

— Той не бяга — обади се Аш, но бе пренебрегнат.

— Представи си само как се чувствам — не спираше Дий. — Замисли ли се поне за миг как ми се отразява поведението ти? Говорех на приятелките си, разказвах им какво добро момче имам, колко много се гордея с теб и точно в този момент ти ми направи това...

— Не съм направил нищо. — Боби едва успя да се вмъкне в пороя от думи.

— Но нито веднъж не си помисли за моите чувства, нали? Нито за секунда, нали?

Те препускаха през нощта. Момчето чуваше писъка на вятъра през процепа между стъклото и рамката на вратата.

— Извинявай, Дий — каза то.

— Малко късно обаче. Много съм разочарована от теб — студено отговори Дий.

Аш пое дълбоко дъх, въздъхна и Боби усети, че потрепери.

Докато се прибраха, Дий не каза нито дума повече, но когато Боби поглеждаше в огледалото, срещаше злобно присвяткващите ѝ срещу него очи...

* * *

Вратата рязко се отвори и Реджи бързо се обърна към нея.

— Дявол да го вземе, какво правиш тук? — сърдито запита Джордж.

— Имам право — отговори тя, побесняла на себе си: бе реагирала с уплаха.

— Обещах ѝ да стоим настрана — заяви Джордж.

— Откъде разбра, че съм тук? — Нямахте избор, можеше да насочи шева си само срещу него.

— Видях те да излизаш — отвърна Джордж. Говореше на нея, но очите му бягаха по стаята. Беше обещал да не влиза, но в края на краищата всичко това тук бе негова собственост.

— Шпионираш ме, така ли?

— Не си въобразявай глупости, няма защо да се ласкаеш излишно — парира атаката ѝ той. — Обещах ѝ да не влизаме. А ако съпругът ѝ беше тук?

— Видях ги да излизат — обясни Реджи. — Откраднала е кувертюрата.

— Кой?

— Какво искаш да кажеш с това „кой“? Приятелката ти, ето кой.

— Тя не ми е приятелка.

— Аха.

— Какво те кара да мислиш, че я е откраднала?

Джордж влезе в стаята и затвори вратата зад себе си. Докосна леглото, сякаш не вярваше на очите си.

— Не е тука, ето какво.

— Това не означава, че я е откраднала.

— Защо не се опиташ да я намериш тогава? — Джордж я изглежда изпод вежди. Мразеше тона ѝ. Като че ли не я беше предупреждавал хиляди пъти да не говори с него така. Единственият начин да я накара да разбере какво има предвид, беше да отиде за пощата един ден и да не се върне. Кое то може да стане всеки момент, ако тя продължава да се държи така.

— Дори и да я няма тук, това още не значи, че я е откраднала. — Той изключи телевизора.

— Искан ми се да знам какво означава това — каза Реджи.

— Сигурен съм, че тя ще даде свършено логично обяснение.

— А така, давай, защитавай я.

— Не е направила нищо лошо. Единственият, прекрачил границите на доброто поведение, си ти. Влезе в стаята ѝ в нейно отсъствие и не удържа на думата си.

— Никога не съм ѝ давала дума за каквото и да било. Това е само още една от блестящите ти идеи. Единственото нещо, което аз бих ѝ дала, е мнението ми за нея в няколко кратки изречения!...

— Внимавай, нямаш кой знае колко, за да го раздаваш.

Джордж бе заел позиция зад Реджи и сега я насочваше към вратата. Държеше разперени ръцете си, сякаш подбираше кокошки. Реджи с мъка потисна желанието си да го удари.

— Ако я е откраднала, напуска веднага — заяви тя. — Няма да търпя кражби. Заминава си веднага.

— Ти ще си отидеш отук — отвърна той и продължи да я насочва към вратата.

— Това е единственото нещо, с което не се примирявам — продължаваше Реджи. — Не понасям кражбите.

— Ще говоря с нея за това — обеща Джордж. — Сигурно е някакво недоразумение. Не се безпокой. Ще говоря с нея.

— Обзалагам се, че ще го направиш. — Тя се спря нарочно на прага, за да подчертае, че не той я изблъсква от стаята, а тя си тръгва по собствено желание: че е свободен човек, който ще излезе, когато поиска! — Той спря съвсем близо, но не посмя да постави ръка върху нея.

— Разбира се, ще се наложи да обясня откъде знам, че кувертиурата е изчезнала — продължаваше да се заяжда Джордж. — И ще трябва да ѝ се извиня от твое име.

— Не! Да не си посмял да се извиняваш заради мен на тази жена! — извика Реджи.

— Изглежда, ще ми се наложи — не се предаваше Джордж.

— Забранявам ти!

— Честното е честно, правилното — правилно. — Джордж се повдигна леко на пръсти, докато правеше изявлението си. Беше по-висок от Реджи в по-ранните етапи от живота им, но напоследък тя като че ли го бе надрасла.

— Извинението ти ще бъде последната капка — предупреди го Реджи. — Не се шегувам с теб, Джордж. Само да усетя, че си го направил, и чашата ще прелее.

Той пак се залюля на пръсти, после се усмихна. И точно тази усмивка с гадното си самодоволство разчисти последните колебания у Реджи. Прииска ѝ се да го удари право в носа. „Тази жена си заминава — закле се тя мълчаливо в себе си. — Ще я прогоня отук, няма значение колко време ще ми отнеме изхвърлянето ѝ от мотела ми!“

* * *

Дий загаси предните фарове веднага, щом завиха по алеята на мотела. Отключи вратата на бунгалото и я държи отворена, докато Аш се измъкне от задната седалка с вързопа си и се втурне в убежището на стаята.

Дий заговори за пръв път, откакто напуснаха ресторанта на „Макдоналдс“.

— Сега ще видим — говореше тя, докато освобождаваше закачалката от изпраните дрехи. — Сега ще видим кой се държи лошо.

Когато се обърна с телената закачалка в ръка, Аш вече беше отвил Боби и му бе тикнал възглавница в ръцете.

— Захапи я — прошепна му той и започна бързо да разкопчава ризката му.

— Какво? Какво ще прави? — запита Боби с разширени от ужас очи. Страхуваше се да се обърне и да погледне Дий, която продължаваше да мърмори неразбираемо през стиснати зъби зад него, но не изпускаше от изплашените си очи лицето на Аш, мъчеше се да разчете на него присъдата си. Обаче не видя нищо, което да му вдъхне надежда...

— Не крещи — прошепна Аш. В гласа му прозвънтя същата умолителна напрегнатост, с която бе настоявал да не бяга. — Не вдигай никакъв шум.

Разкопча панталонките на момчето, смъкна ги, повдигна възглавницата към устата му.

— Захапи я — каза той и Боби послушно я стисна със зъби.

Почти веднага върху гърба му се стовари първият удар. Момчето неволно пое дъх колкото от болка, толкова и от изненада. Аш незабавно върна възглавницата пред устата му.

— Никакъв шум — изсъска той. Телената закачалка удари пак, но викът на Боби бе заглушен от възглавницата.

Последва малка пауза — Дий се обърна да пусне телевизора, но след това ударите заваляха върху него като пороен дъжд...

Детето се загърчи, опита се да ги избегне, но Аш го хвана за ръцете и го закова на място.

— Не я подлудявай — шепнеше той.

— Сега ще видим — напяваше Дий. — Сега ще видим. Сега ще видим.

Биеше го в ритъма на гласа си, но Боби скоро престана да разбира думите и. Болката погълна всичко...

ГЛАВА 13

Неясна музика събуди Карин: отначало тя не разбра откъде идва. Звукът, приглушен и слаб — като от струни на акустична китара, създаваше илюзията, че някой ѝ свири серенада под прозореца. После разбра, че музиката се носи от стаята на Джак. Той се бе събудил и беше пуснал любимата си касета с детски песни. Тя погледна червените цифри на часовника радио: двете точки, които отделяха часовете от минутите, примигваха на равномерни интервали. Беше твърде рано за нея, но не и за Джак. Така и не разбираше как той съумява да живее с толкова малко сън, как успява да се събужда с усмивка и напълно освежен, когато тя с мъка изплуваше от дълбините на съня в реалния свят.

Спомни си, че не е сама в леглото, и обърна глава да погледне Бекер, но мястото до нея бе празно. Липсваха и дрехите, които беше хвърлил на стола снощи. „Този кучи син се е измъкнал без едно «довиждане», без целувка на раздяла — помисли си тя. — Грабнал си е чорапите и е духнал! Колко типично, колко подло, колко егоистично, каква липса на деликатност!... Всички те са кучи синове, не е моя грешка, че попадам все на разни гадняри: просто няма по-добри.“

Карин изми лицето и зъбите си и едва когато се увери, че ще успее да се усмихне жизнерадостно на сина си, влезе в стаята му. Бекер седеше на пода и пак майстореше нещо от вестник, а Джак, все още в пижамката си на самолетчета, танцуваше из стаята луд гавот^[1].

— Все още си тук? — възкликна неволно Карин и с изненада усети, че гърлото ѝ се стяга.

Бекер вдигна вестника над главата си.

— Подчинявам се на всеобщата молба — отвърна той.

Карин погледна строго Джак.

— Престани да скачаш върху леглото си.

— Само му показвах как го правя — отвърна Джак и посочи към Бекер, сякаш да разчисти всяко съмнение по въпроса.

— Знаеш, че не трябва да правиш това. Престани веднага.

Въпреки че не беше повишила тон, Джак като че ли се смръзна насред скока си и се смъкна тихо от леглото.

— Забравих — каза той неубедително.

— Кога стана? — обърна се тя към Бекер.

— Преди два часа. Станах, когато чух факсът да работи.

— Не можеш да го чуеш от спалнята ми.

— Ти не можеш да го чуеш — поправи я Бекер.

— Какво беше съобщението?

— Не съм у дома си — как така ще чета чужди факсове?

— Какво беше?

— Първият факс беше доклад за резултатите от претърсването на търговския център.

— И?

— Нищо. Не е бил скрит там и не са открили следи да е бил.

— А вторият факс?

— Шест страници разпечатка на всички нарушения по хотели, мотели и домове, давани под наем за месец, в радиус над петдесет километра от Стамфърд, четирийсет и осем часа от момента, в който намират момчето.

— Какво момче? — запита Джак.

— Никое, мили. Защо вече не се облечеш?

— Той каза „намират момчето“ — не отстъпваше Джак. — Някакво момче се изгубило?

— Не съвсем. А сега се облечи. Трябва да порботим малко с господин Бекер.

— Как се е изгубило?

— Джак...

Бекер коленичи пред момчето.

— Понякога децата се изгубват — започна той, — но това момче е било изгубено дълго време, защото не е направило каквото е трябвало. Знаеш ли какво е трябвало да направи, когато се е изгубило?

— Какво?

— Трябвало е да креци — продължаваше Бекер. — Трябвало е да креци, да пици, да вдига колкото е възможно по-голям шум, за да го чуят хората, които го търсят. Много хора го търсиха, Джак, и майка ти беше между тях. А тя е много добра в тая работа, страхотна е! Знаеше ли това, Джак?

Момчето поклати несигурно глава. Нямахте представа за способностите на майка си в тази област, но с радост очакваше да чуе нещо повече за тях.

— Майка ти е направо изключителна — голям специалист е в откриване на изгубени деца. Но дори тя не е успяла да го намери навреме, защото не е знаела къде да го търси: то не е вдигало достатъчно шум... Трябвало е да вдига колкото е възможно по-голям шум, без да спира — докато го открият. Няма нищо по-лошо от това да се изгубиш — и да си траеш. Ако ти се случи някаква неприятност, не забравяй да викаш за помощ. Ясен ли съм?

— Да... Но какво стана с момчето?

— Накрая са го намерили — обяви Бекер.

— Ти ли го намери, мамо?

— Не лично, мили.

— Открили са го хората, които работят за майка ти — намеси се Бекер. — Момчето сега е в безопасност въпреки и майка ти получава много похвали.

Джак се усмихна радостно. Вероятно не беше разбрал за какво точно става дума, но ясно си личеше колко се гордее с майка си.

— Какъв си лъжец само — поклати глава Карин, когато останаха сами в кухнята. — А аз, наивницата, досега мислех, че издигаш истината в култ и се гордееш с това!

— Така е, но само когато истината е приемлива — отвърна Бекер. — Ако се наложи да лъжа, обикновено се справям добре.

— Как тогава ще разбера дали не ме лъжеш?

— Защо не приемеш, че говоря истината дотогава, докато носът ми не започне да расте?

— Струва ми се, че е по-безопасно да приема, че лъжеш, докато носът ти не се смали... Благодаря ти за похвалата пред Джак.

— Заслужила си я.

— Приятно е детето ти да мисли, че си вършиш добре работата — дори и да не знае в какво точно се състои тя...

* * *

Потеглиха към търговския център в Бикфърд: Карин шофираше, а Бекер преглеждаше разпечатката, изпратена по факса.

— Проверявай логиката на разсъжденията ми, докато ги излагам — започна той. — Първо, смятам да задраскам жените от списъка — съгласна ли си?

— В ролята си на опонент съм длъжна да запитам: защо?

— Първо, жените почти никога не извършват серийни убийства. Второ, мускулната сила на горната част на тялото, нужна за изхвърляне на жертвата през прозореца на кола в движение, автоматично ще превърне една жена в някакъв вид великанка, която се занимава с вдигане на тежести. Жена с такава фигура веднага ще бъде забелязана във всеки търговски център или музей. Всеки мъж на едно такова място ще се обърне след нея.

— Както и всяка жена. Хубаво, зачеркни ги.

Мълчаха, докато Бекер задраска всички несъмнено женски имена от шестте страници на разпечатката. Обгради с кръгче имената, посочени само с инициали: те изискваха доуточняване.

— Ти успя с Джак — обади се Карин.

— Благодаря.

— Не предполагам, че ще се справиш.

Бекер вдигна поглед от разпечатката и се взря в профила ѝ.

— Защо?

Тя сви рамене.

— Може би заради липсата на практика. Не знам. Изненада ме.

— Смяташ, че съм някакво чудовище? — В гласа му прозвуча болка.

— Знам, че не си чудовище, Джон. Забрави забележката ми — повярвай ми, не съм вложила нищо в нея. Искан само да кажа, че някои хора умеят да се държат с деца, а други не могат.

— Отхвърляме всички, престояли по-малко от седмица, нали?

— Защо?

— Приемам, че Ламънт се спотайва някъде с жертвата си — така е много по-безопасно от постоянното местене. Случи ли се нещо не в реда на нещата, той убива жертвата и изчезва. Не забравяй, че държи всички тези деца най-малко шест седмици, така ли е?

— Само с едно изключение.

— Малко вероятно е да се мести всяка седмица: често прехвърляне в колата и извън колата, неколнократна регистрация... Рискът да направи грешка или да бъде забелязан е много голям.

— Хубаво — съгласи се Карин. — Зачеркни и тях.

Сега Бекер четеше списъка по-бавно, концентриран върху датите.

— Той те харесва — наруши мълчанието Карин.

— Прекрасно. Симпатиите са взаимни.

Карин светна с фаровете си на кола пред тях, но шофьорът изобщо не забеляза нетърпението ѝ: продължи да си кара най-невъзмутимо със същата скорост. При първата възможност Карин го задмина отдясно и веднага се върна на лявото платно, като посочи с пръст надясно, опитвайки се да подскаже на шофьора да мине в дясното платно, но от изражението му в огледалото за задно виждане ѝ стана ясно, че той едва ли я бе забелязал, дори не се бе запитал как се е озовала пред него.

— Как разбра, че ме харесва?

— Той ми каза — отговори тя. Погледна го: очите му бяха приковани към листата на скута му.

— Добро момче — каза Бекер.

— Той е чудесно момче.

— Да, съгласен съм. Искам да кажа, че се държи много възпитано.

— О. Невинаги. И той си има своите трудни моменти.

— Каза ми, че ще ходи на лагер в планината през лятната ваканция — продължи Бекер. Задраска цял ред и премина на следващия.

— Отива другата седмица — доуточни Карин. — Звучеше ли... Как ти прозвуча, когато ти говори за лагера?

— Ентусиазирано. Очаква го с нетърпение.

— Сериозно? Ентусиазирано? За пръв път се отделя от къщи... Струва ми се много раздвоен.

— Не ми направи такова впечатление. А как стои въпросът при тебе?

— Раздвоена съм — призна си тя. — Още е малък. Никога не се е отделял от мен... Той дори не обича да преспива у приятелите си.

— Тогава защо отива на лагер?

— Казва, че иска, но... Не съм сигурна дали наистина го желае, защото истината е, че упражних натиск върху него. Опитах се да бъда неутрална, но начина, по който си казах мнението, изобщо... Само като си представя, че ще имам на разположение цели две седмици без каквато и да било отговорност, с изключение към мен самата... истински разкош... Ужасно ще ми липсва, знам го... Но да се връщаш къщи след работа и просто да вегетираш... Зад мене са се проточили цели десет години, Джон... Исках да отиде — исках да има желание да отиде... А той много бързо усеща какво точно очаквам от него. Ако сбърка нещо (което не става особено често), ако разлее млякото си например, на лицето му веднага се появява израз, сякаш в следващата минута ще го застрелям... Кара ме да се чувствам като някакво чудовище. Онзи ден нареди чиниите в миялната машина, без да махне остатъците, и се скъса да се извинява... Не знам дали това е нормално. Всички родители ли се тревожат дали правилно отглеждат децата си, или това е характерно само за самотните майки?... А може би проблемът е у мен самата?

— Според мен ти се справяш чудесно.

— Наистина ли го мислиш?

— Мисля, че си натоварена с тежък проблем, с който се справяш прекрасно.

Карин го погледна, опитвайки се да прецени искреността му, но Бекер бе вгълбен в разпечатката. Реши да се отнесе със съмнение към нея и при първа възможност да се върне на темата, за да я провери и получи търсеното успокоение.

— Смятам да отхвърля хотели и всички други места, където се изисква преминаване на фоайе и ползване на асансьор. Прекалено е рисковано, когато е с момчето. В тази категория спадат и стаи под наем в частен дом без отделен изход. Същата причина. Съгласна ли си?

— Да — отвърна тя. Бекер вече беше започнал енергично да задрасква. — Тази сутрин си помислих за момент, че си си заминал.

— Стори ми се, че се вбеси, като ме видя — отговори Бекер. — Защото все още се мотаех наоколо?

— Не. Но наистина бях вбесена: помислих за момент, че си се измъкнал, без да кажеш едно „довиждане“... Когато те видях в стаята на Джак, ливнах върху тебе малко от утайката. Извинявай.

— Защо да се измъквам?

— Мъжете го правят.

— Наистина ли?

— Говоря от опит.

— Имала си трудна биография.

— Да, така е. Аз съм жена. А в основата си тя е една и съща за всички жени.

— Хубаво е все пак, че не си се озлобила — забеляза той.

— Я си таковай фамилията.

— Ужас. На работа съм.

Карин плъзна леко колата в дясната лента: приближаваше отбивката за Бикфърд.

— Благодаря ти все пак — каза тя.

Бекер я погледна изненадано.

— Сериозно ли го казваш?

Не само за това, че не си се измъкнал, но и за начина, по който го направи. За това, че бе толкова добър към Джак, за това, че не се държеше така, сякаш ми правиш велика услуга, че бе толкова търпелив, че ме изслуша — за всичко.

— Наистина ли сме такива лайна? — запита Бекер.

— Да, по-голяма част от мъжете — отвърна тя. — Когато ви се отдаде възможност.

— Защо жените ни търпят?

— Защото сме светици по природа. Освен това каква е алтернативата? Ако една жена реши да чака отнякъде да се появи някой истински добър мъж, ще си умре самотна и вкостенена... това за самотата не е чак толкова лошо.

Бекер се разсмя и сгъна листите на скута си.

— Така че — не спираше Карин — благодаря ти, че се държа прилично с мен.

— Говориш така, като че ли няма да се виждаме повече — вметна най-сетне Бекер.

— Не знам какво чувстваш... дали го желаеш, дали искаш. Струва ми се, че снощи почти те изнасих.

Бекер докосна ръката ѝ върху волана.

— Ако не съм бил ясен снощи, ще трябва да се постарая повече.

Карин си помисли за сексуалния маратон през нощта и се засмя.

— В такъв случай ще се наложи да се примиря. — Замълчаха: и двамата леко смутени и несигурни за следващата си стъпка един към друг... Междувременно Карин влезе в извивката за излизане от магистралата.

— Момчето, което не изтрая толкова дълго, колкото другите — започна Бекер. За момент изречението му ѝ се стори дразнещо извън темата, но тя бързо си напомни защо всъщност бяха заедно.

— Рики Стайн. Отвлечен от училищния двор в Нюбърг.

— Правилно. Не каза ли, че детето е било много активно?

— Да, така е.

— Възможно ли е това да е причината за краткия му живот при Ламънт? Може би Ламънт е изгубил търпение с него?

— Или му е било по-трудно да го контролира. Този извод си пасва с твоята теория, че той се опитва да избира по-покорни деца.

— Може би точно това ги запазва живи — каза Бекер.

— Живи по-дълго — поправи го Карин. — Не изобщо.

— Може би този път момчето ще остане достатъчно дълго живо — въздъхна Бекер. — Ламънт е някъде наоколо, на около петдесетина километра от нас. Трябва да изискаме списък на гостите на всички места в радиус около петдесет километра от Бикфърд, където може да отседне сам приходящ мъж. Ако някои имена от новия списък съвпадат с тези, посочени тук — той потупа листите на скута си, — поне ще имаме някаква база, от която да започнем.

— Защо смяташ, че е толкова близо? Защо да не драсне колкото е възможно по-далеко?

— Защото не го прави. Той просто се движи в границите на една площ от четири щата. Дали защото има нещо, което го държи тук, или единствената причина е, че познава добре тази територия, не знам. Но той наистина се движи само в тези граници. Освен това всички трупове са открити на около осемдесет километра от града, където е станало отвличането. Невинаги е възможно да се намери подходящо място и време, за да се изхвърли нещо: има нужда от някой и друг километър в повече. Отпускам му от петнайсетина до трийсет километра. Ако са повече, то тогава той сигурно е тръгнал от разстояние под допуснатите първоначално трийсет километра — значи още по-добре. Доколкото разбирам, неговият модел не с да ги грабне, да пропътува стотици километри и да живее с тях около месец. Той ги

грабва и незабавно се покрива. Т.е., преди да ги отвлече, си осигурява някъде гнездо, в което се чувства сигурен.

— Искаш да кажеш, че е все още тука някъде? — Тя направи неясен полукръг с ръка, за да определи думата „тук“.

— Е, да, зависи какво разбираш под „тук“. Кръг с радиус петдесет километра покрива огромна територия.

— Дай да обсъдим по-подробно тази идея. Видя колко време ни беше нужно за списъците във връзка със случая в Стамфърд, а той стана преди шест месеца!

— Имаме нужда от помощ — каза Бекер. — Бюрото няма достатъчно хора, за да подготви списъците с нужната бързина. Трябва да включим щатската и местна полиция.

Карин изсумтя.

— За нас това е случай на серийни убийства. За тях — местен проблем, свързан с едно изчезнало дете. Ще искаме от тях да работят господ знае колко часа върху нещо, което може да се окаже гонитба на диви гъски...

— Полицаите са свикнали да гонят диви гъски.

— Но техните собствени гъски. А сега ние ще искаме да гонят нашите. Ще очакваме от тях да предприемат генерално търсене заради едно момче, което не е от техния град или юрисдикция — и липсва от няколко дни.

— Една седмица — уточни Бекер.

— Мислиш ли, че ще успееш да се справиш с това?

— Аз? — възкликна Бекер. — Не, в никакъв случай. Нямам нужните способности. Аз отблъсквам хората — прекалено съм сигурен в себе си може би. Никога не ще съумея да ги убедя да го направят... Но ти ще успееш.

— Много ти благодаря.

— Удоволствието беше мое.

— Някаква умна идея как точно да го направя?

— Никаква — отговори Бекер. — Но по-добре побързай. Предвид скоростта, с която нараства гладът на Ламънт, предполагам, че Боби Рейнълдс има още две седмици живот. Най-много три — ако е много, много хрисим.

* * *

Карин стоеше пред залата за провеждане на конференции в хотел „Радисън“ в Бикфърд и бавно късаше книжната си кърпичка на парченца. Вътре чакаха заместник-шефът на щатската полиция на Кънектикът и шефовете или представителите на две дузини местни полиции, заедно с още толкова хора на ФБР от районите на Ню Йорк и Нова Англия, колкото беше успяла да изкомандва, да склони с молби, да заеме или измъкне. Беше ги събрала само за два дни, което изискваше впрягане на цялата власт и добро желание, осигурени от поста ѝ в Бюрото. А това беше лесната част от задачата...

Да ги събере, за да направят нещо, не беше проблем. Те сигурно лесно ще се съгласят да помогнат просто защото ги молят. Но Карин се нуждаеше от осмислени, вътрешно стимулирани усилия. Бързи, концентрирани, пълни. При това от мъже, които се съпротивляват по принцип на самата идея, много по-малко на практиката, да им се нарежда какво да правят от хората на Федералната полиция! Мъже, които ще се съпротивляват поради размиване на границите между териториите на действие и от професионална гордост — ако нарежданията идват от временен шеф. Ще се противят още по-яростно, ако нарежданията идват от жена...

— При това млада и хубава — напомни ѝ Бекер. Той стоеше до Карин извън залата за конференции. Карин беше вече забелязала, че нервността ѝ като че ли го забавляваше.

— Те ще ме намразят — каза тя.

— Средностатистическият мъж не реагира така на млада и хубава жена. Повярвай ми, тези хора там, вътре, са точно от този тип — предимство за тебе.

— Да не си се побъркал? След малко влизам в гнездо на женомразци! Имам предимството на котенце в кучешка колиба!

— Поне едно нещо е напълно сигурно: веднага ще привлечеш вниманието им — продължаваше да се хили Бекер. — Хайде, какво толкова може да стане? Всеки лен заповядваш на две дузини мъже.

— Аз съм им шеф. Когато говоря с тях, внимават, не седят отпуснато наоколо и не се държат за орехите. Не ми се налага да стърча пред тях и да ги убеждавам. Просто им казвам какво да правят.

— Вероятно това не е най-добрият подход в този случай — вметна Бекер.

— Благодаря за съвета.

Той хвана ръката ѝ и взе накъсаната кърпичка.

— С това тук изглеждаш нервна и напрегната.

— Не трябва, по дяволите. Не желая да създавам погрешно впечатление... Мразя да говоря на групи. Справям се сравнително добре, когато съм сама с някого...

— Съвсем добре.

Тя го изгледа гневно. Все по-трудно ѝ ставаше да преглъща развеселената му физиономия и плоските му шеги.

— Но мразя — дявол го взел! — страхувам се да говоря пред групи. Особено в стая, пълна с ченгета.

— Ако седят там напълно голи, сигурно няма да изглеждат толкова заплашителни и ти ще се отпуснеш.

— Искаш от мене да си представя зала, пълна с оплешивели, дебели ченгета на средна възраст? Отвратително. Ти си представяй такива картинки, аз държа на собствените си кошмари.

— Като ченге на средна възраст, възразявам: „Колко нелюбезно“.

— Нямам предвид теб. Първо, ти не си дебел. Не си плешив. Със сигурност не си отвратителен.

— Звучи ми като проклятие, украсено със слаба похвала.

— Господи, Джон, в криза съм, а ти очакваш от мен да мисля за проклетото ти его! Сериозно ли очакваш от мен да се подмокрят само при мисълта за тебе, когато ми предстои да премина през такова меле?

— Завършила си право, нали? Трябва да си говорила с часове, за да стигнеш до дипломата си.

— И мразех всяка секунда от тях! Защо, смяташ, започнах работа в Бюрото?

— Жажда за справедливост и социално равенство?

— Не виждам нищо смешно! Мразя го! Защо не престанеш да се държиш като шибан клоун и не се опиташ да ми помогнеш?

— Добре — заяви Бекер. — Аз ще говоря с тях. — Тръгна към залата за конференции, но Карин го хвана за ръкава и рязко го дръпна.

— Аз ще го направя — ядно изтърси тя. — Казах само, че го мразя, не съм казала, че няма да го направя. — Тръгна към вратата, но спря за миг с ръка върху дръжката. — И знам, че последното бе хитър

ход от твоя страна: опитваш се да ме засрамиш, за да ме вкараш в крайна сметка в залата.

— Знам, че знаеш.

— Само че не проработи. Аз не се поддавам лесно на манипулации.

— Никога не съм мислил, че се поддаваш.

— Казвам ти го за сведение — рече тя. Огледа коридора, за да се увери, че са сами, и постави за миг ръка на чатала му. — За късмет — поясни тя захилена. Влезе в залата, последвана от смеха на Бекер.

Карин усети как се променя монотонният шум от разговорите, когато мъжете я забелязаха. А когато се изкачи на подиума, шумът нарасна до озадачено бръмчене.

— Благодаря ви, че дойдохте — започна тя. Прокашля се, за да освободи стегнатото си гърло, като се проклинаше за притеснението си. — Казвам се Карин Крист, идвам от Ню Йорк и съм първи заместник-директор на Отдела за отвличане на деца към Федералното бюро.

Бяха престанали да мърморят и сега я гледаха със смесица от любопитство и скептичност. „Очакват да си оплета езика“ — помисли си тя.

Заместник-шефът на щатската полиция на Кънектикът седеше на предния ред в така добре изгладена и колосана униформа, че изглеждаше като направена от току-що изработен картон. До него се беше отпуснал шефът на една от местните полиции, дебел, застаряващ, плешив мъж с шкембе, отпуснато над колана му като преляло втасало тесто. Докато Карин го гледаше, той несъзнателно заопипва чатала си.

„Задниците на света, събрани заедно“ — помисли си тя и се запита дали не бе сбъркала при избора на професията си.

Но не разреши на съмненията да я завладеят. Вдигна поглед от шефа към другите очакващи лица в залата и започна:

— Колко от вас имат деца?

[1] Бърз танц от XVII век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Боби дойде на себе си във ваната: Аш беше коленичил до него върху пода на банята.

— Всичко е наред — каза веднага Аш, когато забеляза потрепването на клепачите му. — Ти си добре — продължи той. — Всичко е наред.

Боби се опита да седне, но болката го зашемети. Аш беше готов и веднага потисна напирания писък, като постави ръка върху устата му. Момчето усети вкуса на пластмасовата му ръкавица.

— Шшшшт — прошепна Аш. — Ще ти мине.

— Боли ме — проплака момчето. Смръщи чело от усилие да контролира болката. Не му бяха нужни предупрежденията на Аш, за да осъзнае, че всеки шум ще докара Дий в стаята с изкривено от ярост лице. Сега си спомни побоя и всяка рана, всяка подутина на гърба му запулсира с нова сила, сякаш го удряха отново. „Но не, не чак толкова страшно“ — помисли си бедното момче. Нищо не бе толкова страшно и толкова болезнено, колкото първият удар... Спомни си не само побоя, но и налудничавото припяване на Дий, сумтенето, което придружаваше усилията ѝ, сълзите си. Не си спомняше припадъка, нито как Аш го обгърна с ръце и го отнесе в банята, където го потопи в топлата вода на ваната.

— Боли ме — прошепна отчаяно детето и неволно потърся в лицето на големия мъж утеха или съчувствие, или поне разбиране. Видя и едното, и другото, и третото там, както и животинско приемане на нещата такива, каквито са...

— Ще ти мине — повтори Аш. — Обещавам.

Той отпусна леко Боби във водата и се залови да търка тялото му със сапун, стиснат в облечената в пластмасова ръкавица ръка. Дий му беше казала винаги да промива добре раните, преди да ги дезинфектира, и той прилежно следваше указанията ѝ. Боби се свиваше, стенеше тихо, поемаше стреснато дъх, когато Аш докосваше раните му, но внимаваше да не вика. „Той е добро момче — мислеше

си Аш. — Дий ще го хареса по-много от някои други. Тя ще го задържи повече от тях...“ Колкото до него самия, той ги обичаше всичките до едно.

— Къде е тя сега? — прошепна Боби.

— Спи — отговори Аш. — Тя е много тъжна. Ти я натъжи много, Томи.

— Не съм бягал — заоправдава се момчето.

— Знам. И много хубаво направи. Но пак я натъжи.

— Не съм искал.

Аш сви философски рамене.

— Понякога правим разни неща, без да искаме.

Боби погледна водата. Аш беше отворил едновременно канала и крана, докато търкаше Боби със сапуна. Водата си бе запазила нивото, но цветът ѝ постепенно се промени. Сега тя бе бледорозова, но след минута или две ще стане пак прозрачна.

Аш докосна медальона, който висеше на гърдите на Боби.

— Какво е това?

— Талисман за късмет — обясни Боби. Повдигна медальона, вгледа се в него, после го обърна към големия мъж. Аш се вторачи в образа на Джон Ф. Кенеди, щампован върху сребърната монета. Някой бе пробил монета от половин долар и бе прокарал евтина, долнокачествена верижка през дупката. Монетата все още блестеше ярко след всичките тези години, но верижката бе потъмняла и придобила мръснокафяв цвят.

— За какво служи?

— За късмет — отвърна Боби.

— Какво прави?

— Носи ми късмет — поясни момчето.

— Как?

— Не знам, просто го прави. Нищо лошо не може да ми се случи, докато го нося. И затова никога не го махам.

Аш задържа монетата внимателно между облечените си в пластмасова ръкавица показалец и палец, опитвайки се да си представи от какви лоши неща тази монета може да предпази Боби. За момент се запита дали момчето не се шегува с него, но то изглеждаше напълно убедено в добрата ѝ закриляща сила.

— И ти трябва да си намериш талисман за щастие, Аш — продължи Боби.

— Този ще работи ли за мене?

— Не този, той е само за мен.

Големият мъж кимна тържествено, сякаш бе разбрал нещо.

— Но ти трябва да си намериш един — повтори сериозно момчето. — Ще ти помогна, ако искаш.

— Много хубаво.

Боби взе монетата от Аш и я върна обратно на мястото ѝ върху гърдите си. Големият мъж я погледна, изпълнен с уважение.

— Това сигурно е чудесен... — Аш затърси подходяща дума.

— Талисман за късмет — предложи услугите си момчето.

— Талисман за късмет — повтори Аш. — Това сигурно е чудесен талисман за късмет.

— Той е най-добрият. Никога не ме предава. Веднъж дори намерих петдоларова банкнота на тротоара.

— Наистина ли?

— Честна дума. Просто си лежеше там.

— Искане ми се и аз да имам талисман.

— Ще ти намерим един — заутешава го Боби.

— Тогава и аз ще бъда късметлия като тебе — успокои се Аш.

— Може би. Всичко зависи от силата на талисмана — обясни Боби.

Големият мъж изправи момчето във ваната и остави водата да тече, докато изливаше дезинфекциращо средство по гърба и краката му. Боби хапеше смачкана на топка кесия за изтриване, но болката сега бе нищожна в сравнение с всичко друго, през което бе преминал — малко повече от обикновено смъдене.

— Защо си сложил тези глупави ръкавици? — запита Боби.

— Така казва Дий.

— Но защо?

— Дий знае всичко за тези неща. Казва, че е нужно за безопасността на всички.

После Аш уви момчето в голяма кърпа и използва друга, за да изсуши косата му. Останаха в банята, за да не събудят Дий. Чуваха я от време на време да издава неясни звуци насън и да се обръща неспокойно върху леглото.

— Защо никога не спиш?
— Не мога.
— Не се ли уморяваш?
— Уморявам се, непрекъснато съм уморен, но не мога да си разреша да заспя заради това, което стана.
— Какво стана?
Големият мъж извърна поглед. Искаше му се този разговор никога да не бе започвал.
— Какво става, когато заспиш, Аш?
Аш поклати упорито глава.
— Сънуваш кошмари?
— Не сънувам. Аз не спя.
— Защото понякога и аз имам кошмари — продължаваше Боби.
— Но пак спя. Не ги сънувам непрекъснато, само понякога. И освен това кошмарите не са истински.
— Аз не сънувам кошмари.
— Защо тогава?
— Не искам да ти кажа.
— О, хайде, Аш. Аз ти казвам разни неща, нали?
— Да...
— Няма да кажа на никого, обещавам.
— Дий знае — уточни Аш. Тя бе единственият човек от значение за него в света.
— Добре тогава: ако тя знае, защо аз да не знам?
— Аз убивам хора — заяви Аш внезапно.
— Не е вярно.
— Убивам ги. Когато заспивам.
— Не може да бъде.
— Така е.
— Ако спиш, как разбираш какво правиш?
— Дий ми каза — обясни Аш.
— Откъде знае?
— Всички знаят. Известен съм.
— Хайде де!
— Много отдавна заспах и избих семейството си.
— Как така?
— Когато се събудих, всички бяха мъртви.

— Цялото ти семейство?

— Майка ми, баща ми, сестра ми и брат ми.

— Не е възможно да си ги убил — настояваше Боби. — Бил си още малък.

— Не, не бях толкова малък. Бях на шестнайсет години. И много едър. Но не и достатъчно голям, за да ме съдят като възрастен човек. Дий казва, че съм късметлия, защото, ако съм бил по-възрастен, щели да ме сготвят.

— Да те сготвят?! Нямахше да направят това, никой не върши такива работи.

— Така казва Дий. Казва, че съм извадил голям късмет, че не са ме изпържили.

— Те не пържат хора — заяви Боби несигурно.

— Тя твърди, че тогава са щели да ме изпържат, без да им мигне окото, но съм бил прекалено млад и вместо това са ме изпратили в болница. Там ме намери Дий. Тя работеше там.

— Беше ли болен?

— Казват, че съм болен, след като съм убил семейството си.

— Ти не си болен, Аш.

— Аз невинаги разбирам нещата така, както трябва.

— Знам. Но ти не си болен. Ти си добър.

Големият мъж се усмихна широко, като разкри всичките си зъби. Два от тях бяха счупени и потъмнели в корените — той ги прикри с широката си длан, като продължи да се усмихва.

— И ти си добър — заяви Аш.

— И Дий ли беше болна?

— Дий не е болна — каза бързо големият мъж и усмивката му изчезна. — Тя е в контролируемо състояние. Има хапчета. И двамата имаме хапчета. И аз съм контролируем... Понякога Дий не си взема хапчетата. Но аз вземам моите.

— Защо тогава е била в болницата, след като не е била болна?

— Това беше специална болница за хора като мен. Човек не може да отиде там, ако е обикновен болен. Дий работеше там. Беше и разрешено да ни извежда понякога и един път тя просто не ме върна обратно. Избягахме.

— Ти обичаш Дий, нали? — запита Боби.

— Разбира се — отвърна Аш, смаян от въпроса.

— А аз не я обичам — заяви Боби. Аш пое изненадано дъх и вдигна пръст пред устните си. — Тя е подла.

— Дий те обича, Томи. Обича те. От всички момчета в света, които можеше да има, избра тебе.

— Тя ти е казала това.

— Вярно е. Тя те избра, Томи.

— Казвам се Боби.

— Знам. Но се преструвай, че си Томи, окей?

— Защо?

— Защото Дий иска ти да бъдеш нейният Томи. — Големият мъж сви рамене пред очевидната неизбежност на всичко това.

— Тя ме мрази — каза Боби.

— Обича те. Наистина те обича. Знам, обича те.

— Защо тогава ме би така жестоко?

Аш се вторачи за момент в затворената врата, опитвайки се да си спомни правилния отговор.

— Заради твое собствено добро. Има някои неща, на които децата трябва да бъдат научени, и този е най-добрият начин.

— Ти никога няма да ме биеш, нали, Аш?

Аш се засегна от предположението.

— Никога няма да посегна на тебе — заяви той. — Обещавам.

— И аз никога няма да те ударя, Аш.

Боби се облегна на големия мъж и ръката на Аш несръчно обгърна раменете му.

— Никога няма да ти причиня болка — повтори Аш. — Обещавам.

— Но защо Дий го прави?

— Това е нейно задължение като родител. — Аш говореше бавно, като усърдно полагаше усилия да изрази мислите си както трябва. — Родителят е отговорен за дисциплината на детето си, като го учи на ограниченията, които трябва да познава. Като върши правилното нещо, една майка показва на момчето си колко много го обича.

Аш заклати глава, доволен от себе си.

— Тя не ми е майка. Защо не го прави с нейното момче?

— Те са й отнели момчето — обясни Аш.

— Кой те?

— Постъпили са много несправедливо — продължи обясненията Аш. — Тя е била много, много тъжна. Едва не е умряла, толкова с била тъжна, когато са й отнели нейния Томи.

— Ти какво направи?

— Не съм бил там. Тя ми разказа.

— Защо са го взели?

Аш отново се вторачи във вратата.

— Не са разбирали нуждата от дисциплина.

— Къде са го отвели?

Аш пак сви рамене.

— Дали го на Щатите.

Замълчаха. Боби се отпусна изцяло на Аш, черпейки утеха от големината и топлината му. Чувстваше се сигурен с голямата му ръка върху раменете си: почти като усещането за неуязвимост, което изпитваше, когато се загърнеше с одеялото си вкъщи. Той отдавна си бе внушил, че то е непробиваемо за куршуми, и в минути на стрес бързаше да се увие в него и само надзърташе навън, защитен от опасностите на външния свят. Сега се опита да се зарови в Аш, изпълнен с копнеж за безопасност, и то веднага. Големият мъж го притегли към себе си, обгърна го с едрото си тяло, задържа едната си ръка върху раменете му, а с другата се залови да масажира главата му.

— Как уби семейството си? — запита Боби след няколко минути.

Аш като че ли беше подготвен за въпроса, сякаш и той беше мислил за това.

— Прободох майка си и баща си, докато спяха и задуших брат си и сестра си — отговори той с обикновен тон.

Боби се замисли за момент. Най-сетне реагира по единствения възможен начин, за който можа да се сети.

— Не е трябвало да го вършиш.

— Знам. Затова никога не спя.

— Никога няма да го направиш отново сега, когато вече си голям, нали?

— Аз си вземам хапчетата и никога не спя — отговори Аш.

— Знам, но дори ако, да кажем, забравиш да си вземеш хапчетата, пак няма да убиеш никой друг, нали, Аш?

Аш извъртя глава и заразглежда пукнатината в мястото, където теракотните плочки се съединяваха със стената.

— Нали, Аш? — настояваше момчето. — Няма да го направиш, нали?

Аш мълчеше и тишината като че ли се сгъстяваше. Боби усети почти физически смута и колебанието у големия мъж. Те като че ли преминаваха директно от едрото му тяло в това на момчето.

Боби се опита да погледне приятеля си в лицето, но Аш още по силно извъртя глава и скри очите си.

Вратата рязко се отвори и пред тях застана Дий с блеснали очи и широка усмивка.

— Ето го къде е! — извика тя. — Ето го милото ми момченце!

* * *

Джордж стоеше на алеята за коли към мотела и бърбореше с щатски моторизиран полицај така, като че ли му е отдавна изгубеният приятел. Реджи ги следеше през прозореца на канцеларията, докато най-сетне любопитството ѝ надделя и тя излезе на верандата отпред. Джордж веднага ѝ обърна леко гръб: даде ѝ да разбере, че намесата ѝ в разговора с полицаја не е желателна. „Като че ли става въпрос за мъжки разговор в някой техен клуб“ — помисли си тя раздражено. И полицаят, и Джордж бяха вдигнали крака върху предния буфер на полицейската кола. Ръцете на полицаја бяха напъхани в широкия колан с кобура на пистолета, а Джордж бе натикал своята в задния джоб на панталона си. На Реджи ѝ се стори, че двамата се опитват да подражават ревностно на сцена от някой уестърн: двама стари съдружници в пивницата с крака върху месинговото перило.

Джордж посрещна приближаването ѝ с досада, но Реджи беше сигурна, че забеляза облекчение на лицето на полицаја. „Обзалагам се, че свят му се е завил от дрънкането на Джордж — помисли си тя. — Пъчи гърди като главен герой на уестърн, бедната мижитурка, като че ли може да има нещо общо с едно ченге. Патетично. Малки момчета до края — всичките до един.“

Когато Реджи се приближи до тях, полицаят побърза да смъкне крака си и застана почти в поза за отдаване на чест, като наведе глава за поздрав.

— Мадам.

— А, Реджи. — Джордж изрече името ѝ така, като че ли не я бе следил непрекъснато. — Трябва да помогнем на офицера тук.

— Виждам, че се е ориентирал точно към човека, от когото има нужда — отговори Реджи: едва успя да прикрие сарказма си.

— Казах, че ще направя каквото мога — скромно заяви Джордж.

„Бедното ченге — помисли си Реджи. — Той не знае, че Джордж не е в състояние да помогне на никого тук. Интересно как ще помогне на него.“

— Търсим мъж — започна полицаят. — Току-що обясних на съпруга ви, че търсеният от нас е едър човек, необикновено силен, вероятно с добре развита мускулатура — сякаш е вдигал тежести.

Джордж вече клатеше отрицателно глава, сякаш всяка описателна фраза служеше само за допълнително отдалечаване на подозрителния субект от мотела.

— Трябва да е сам — продължаваше полицаят. Вниманието му се отклони от Реджи към Джордж.

— Няма такъв тук — заяви Джордж и се зазяпа в чакъла пред нозете си така, като че ли виждаше там лицето на описания мъж.

— Или с момче.

— Не — отсече Джордж.

— На колко години е момчето? — запита Реджи. Полицаят премести неохотно погледа си към нея.

— Какво значение има на колко години е? — намеси се Джордж. — Тук няма момчета.

— Да, девет години — отговори полицаят. — Отсядаха ли момчета тук през последните две седмици?

— Не — веднага отвърна Джордж и заклати глава.

— Не съм сигурна — обади се Реджи.

— Не сме имали тук никакви момчета — настоя Джордж. — Иначе щях да зная.

— Грешис, скъпи — вмести се сладко Реджи. Направи малка пауза, за да си осигури пълното внимание на полицая. Той махна за пръв път черните си очила. Очите му бяха светлокафяви. Реджи реши, че изглежда добре в традиционния смисъл на думата, но не прави особено силно впечатление.

— Как така? — запита той.

— Щях да зная — упорстваше Джордж. — Не сме имали никакви момчета. — Но трябваше да се признае за победен. Вниманието на полицаия сега бе насочено към Реджи.

— Понякога идват късно през нощта без резервации, просто се отбиват от пътя. Ако той спи — тя посочи Джордж с движение на главата, подсказващо, че това се случва много често, — аз невинаги ги придружавам до бунгалото. Давам им ключа и понякога повече не ги виждам. Ако стават рано, те чисто и просто пускат ключа в процепа на регистратурата и си заминават. Възможно е и да са с деца, не знам.

— Не.

— Откъде знаеш? Нищо не им пречи да идват тук с цяло сиропиталище, без ние да усетим! Само при почистването на следващия ден се разбира дали клиентите от предната вечер са били с деца или не.

— Тогава се разбира, така ли?

— Децата не пазят чистота и винаги оставят след себе си следи. Няма начин да не се разбере. Забравят разни дребни нещица, обвивки на бонбони, книжки с картинки, комикси...

Джордж се изсмя подигравателно.

— Много хора ядат бонбони. — Той гледаше полицаия в лицето, мъчеше се да привлече вниманието му, хилеше се и се опитваше да омаловажи и отхвърли празните дрънканици на жена си.

— Казвате, че е възможно да сте имали тук самотен мъж с малко момче през последните две седмици?

— Напълно е възможно — без ние да разберем.

— Тези приказки едва ли ще минат пред съда — хилеше се Джордж. — Не са доказателство.

— Съжалявам — усмихна се Реджи. — Доказателства ли търсехте, господин офицер?

— Не, мадам, не е нужно. Имаме нужда само от информация.

— Ако преценявате, че не мога да ви помогна, ще ви оставя да разговаряте със съпруга ми. Той ще се справи с проблема, нали, Джордж?

— Разбира се.

— Аз просто поддържам мотела в ред. Записвам ги. Отписвам ги. Поддържам стаите, почиствам...

— Вие ми помагате много — вмъкна се полицаят. — Имате ли между клиентите си сега самотии мъже?

— Тук винаги има самотни мъже — каза Джордж. — По-голяма част от парите ни идват от тях. Пътуващи, продавачи — непрекъснато отсядат.

— В момента имаме трима, за да сме съвсем точни — обади се Реджи. — Мъжът в бунгало номер две се записа вчера следобед и напуска утре.

— Видяхте ли го да се записва?

— Да.

— Сам ли беше?

— Да. Освен това беше нисък и доста пълен. Не мисля, че е вдигал тежести някога в живота си.

— Смятаме, че мъжът, когото търсим, трябва да е тук от седмица вече.

— Бунгало номер едно е заето от самотен мъж...

— Той е твърде стар... — обади се нетърпеливо Джордж.

— Твърде стар за какво?

— За каквото и да го търси полицаят. Той е почти седемдесетгодишен.

Реджи погледна полицаия с вдигнати вежди.

— Вероятно е по-възрастен от този, когото търсим — призна полицаят. В гласа му имаше нотка на извинение, но Реджи нямаше намерение да я приеме незабавно.

— Може би, ако знаем какво е направил, ще сме в състояние да помогнем повече — заяви тя.

— Засега го търсим само за разпит — отговори полицаят.

— Точно както си и знаех! — злорадстваше Джордж. — Те никога няма да ти кажат. Не им се разрешава.

— Казахте, че има и друг самотен мъж тук — върна ги полицаят на темата.

— Бунгало номер четири — отговори бързо Джордж, опитвайки се да си върне инициативата. — Грозен тип. Изглежда подъл и отблъскващ. Вечно намусен, разбирате какво искам да кажа, нали? Не обича да говори. Може той да е вашият човек, но е сам, без дете.

— На мен бунгало номер четири не ми създава никакви грижи — обади се Реджи. — Много приятен човек. Съвсем не мисля, че той е

вашият човек.

Полицаят се опита да прикрие нетърпението си. До края на деня трябваше да провери още половин дузина мотели, включително по един от веригите „Рамада“ и „Хауърд Джонсън“. Надяваше се, че и двата ще се окажат по-продуктивни от този сбутан мотел.

— Този господин откога е тук? — запита той.

— Два дни — отговори Джордж. — Намъква се и се измъква в странни часове. Нямам представа какви ги върши, но определено не ми харесва.

— Тук е точно от три дни — започна Реджи. — Заминава си в четвъртък и е на гости на дъщеря си, която скоро е родила момиченце и няма резервна стая за него. Дъщерята се казва Гуинет.

— Занимаваш човека с глупости — обади се Джордж. — Той не се интересува от името на дъщерята, нито от името на бебето. Опитай се да не се отклоняваш.

— Бебето се казва Кендра. Чудя се откъде са го измъкнали. Някои хора като че ли сами си съчиняват имената на децата в наши дни.

— Тя не знае как работи полицията — довери се Джордж на ченгето.

— Е, както вече казах, нашият човек трябва да се е записал някъде преди седмица.

— Бунгало номер шест — каза Реджи.

— Ти добре ли си със слуха? — подскочи Джордж. — Чу ли поне една-едничка дума?

— Бунгало номер шест е заето от осем дни. Те не ни разрешават да почистваме...

— Наистина ли? — За пръв път полицаят изглеждаше заинтересуван.

— Там е жена — продължи да подскача Джордж. — Бунгало номер шест е жена.

— И мъж — добави Реджи. — Голям мъж.

— Никога не си го виждала! — Джордж се обърна към полицая. — Тя никога не го е виждала, той е болен, т.е. не е болен, но има проблеми със зрението и затова непрекъснато държат щорите спуснати, а вратата затворена, поради което не искат да влизаме и да им почистваме...

— Виждала съм го — прекъсна излиянията му Реджи. — Нощ беше и беше тъмно, но го видях, като влезе в колата. Изглеждаше огромен.

— Но определено е с жена?

— Много приятна жена — вмъкна Джордж.

— Той излиза само през нощта — продължаваше Реджи. — Сякаш е вампир или нещо подобно.

Полицаят си сложи отново тъмните очила.

— Е...

— И е възможно да държат момче при себе си — не се спираше Реджи.

— Налага се да се извиня заради нея... — започна Джордж. Полицаят вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Как така?

— Възможно е да държат и слон в тази стая — намеси се пак Джордж, — но тя не го е видяла.

— Защо казвате, че е възможно да държат момче в тази стая? — запита полицаят. Когато Реджи се поколеба, той пак махна очилата си и ѝ се усмихна окуражително. „по-симпатичен е, отколкото ми се стори в началото“ — помисли си Реджи.

— В банята имаше детска четка за зъби — отговори тя.

Джордж забълва потоци презрение.

— Четка за зъби? Това ли е всичко? Видя ли някакви момчешки дрехи? Някакви комикси, детски обувки и т.н.? Наистина трябва да ви се извиня, офицер. Тя не може да ви предостави никаква улика.

— Момчето не беше там, сигурно е било облечено с дрехите си — продължи с известна несигурност Реджи. От изражението на полицая разбира, че казаното от нея не е достатъчно.

— Единствените дрехи, които има? Едва ли.

Полицаят си постави очилата и тръгна към колата си.

— Не мисля, че мъжът, когото търсим, пътува с жена — каза той. — Ако нямате нищо против и ми дадете имената на самотните мъже тук сега, ще ги прекараме през компютъра.

Джордж придружи полицая до офиса, за да намерят имената в регистъра за гости, но Реджи остана на мястото си сред алеята до колата на полицая. С кръстосани ръце на гърди, тя гледаше втренчено

бунгало номер шест. Беше все още там, когато полицаят се върна, отвори вратата на колата си и се плъзна зад волана.

— Ако тук се случи да се отбие самотен едър мъж с девет или десетгодишно момче, ще ни се обадите, нали?

— То се знае — обеща Джордж. — Веднага. Трябва ли да питаме за вас лично?

— Не е необходимо — отговори полицаят и простена вътрешно при тази мисъл. — Само се свързвате с щатската полиция и те ще изпратят детектив да направи проверка. Разбрахме ли се?

— Бъдете спокоен.

Докато се отдалечаваше, полицаят се опита да си представи колко обаждания ще приемат, отговарящи на даденото описание. Радваше се, че този уикенд нямаше да ходи никъде със сина си. Половината от разведените бащи в щата ще бъдат разследвани, ако имаха нещастieto да прекарат нощта с децата си някъде извън къщи. „За собственици на мотели като тези двамата дори няма да има значение дали детето е момче или момиче — помисли си той. — С такова неясно описание телефонният номератор ще загрее от непрекъснато звънене. По-зле е от преследване на диви гъски. Все едно да търсиш игла във фабрика за игли.“

— Изглежда ми прекалено бавен, за да е наистина добро ценге — изкоментира Джордж, когато патрулната кола се отдалечи. — Приятен човек, но не е особено умен.

— Не ги избират по интелигентност — отговори Реджи. Тя продължаваше да се взира в бунгало номер шест, сякаш се опитваше да види какво има в него през стените му. — Човек не вижда много преподаватели в колежи да се носят наоколо в патрулни коли и да задават въпроси.

— Този обаче беше достатъчно умен, за да знае разликата между мъж и жена — подигра се Джордж. — Те никога не се втурват след жени заради такива неща.

— Какви неща?

— Каквито и да са — повиши защитно глас Джордж. — Очевидно нещо опасно. Явно нещо, свързано с насилие. Те са по следите на едър, тромав човек, прав ли съм? Жените не извършват престъпления, свързани с насилие... Те работят по друг начин, използват други способности. — Изчака Реджи да се хване на

подхвърлената въдица, но тя не му обърна внимание. — Те се заяждат и дразнят свестните хора до смърт — продължи той, нащрек за реакцията ѝ. Но тя продължаваше да изучава бунгалото на Дий. Не беше голямо удоволствие да се яде с нея, когато не му отговаряше. Джордж продължи по инерция без ентусиазъм. — Държат се нелогично и глупаво и в края на краищата те подлудяват, вярвай ми. Ако на човек му се наложи да търпи всичко това достатъчно дълго, просват го мъртъв — все едно че е получил куршум в главата. Направо съм смаян, че съм все още на краката си след всичко, което се налага да изтърпявам.

— А какво е обяснението на четката за зъби? — обади се внезапно Реджи.

Джордж се изсмя подигравателно. Тя има акъл на дете. На малко момиче.

— Не знам — смееше се той.

— Какво правят с детска четка за зъби? — повтори въпроса си тя. Обърна се рязко и го погледна гневно, като че ли той ѝ дължеше някакво обяснение. — Отговори ми, след като си толкова умен.

„Тя ме е слушала“ — осъзна той с чувство на облекчение. Тревожеше се, когато тя наистина не му обръщаше внимание. Тогава се чувстваше изоставен и глупав. А иначе можеше да се преструва колкото си иска: стигаше му да знае, че го слуша. Подлудяваше само когато тя наистина го изолираше от себе си.

— Не знам. Може би жената има чувствителни зъби.

— О, за бога. — Въпреки че самата тя си бе помислила така отначало, сега това обяснение и изглеждаше безкрайно жалко.

— Каза, че в стаята им няма нищо друго, което да принадлежи на дете — напомни ѝ той.

— А защо съпругът излиза само късно вечер след смрачаване?

— Знаеш защо.

— Знам нейното обяснение пред тебе.

— За мен е достатъчно добро.

— Знам, че е достатъчно добро за тебе. Но ти си готов да приемаш всяка дума на приятелката си за чиста монета.

— Тя не ми е приятелка.

— Макар че ти беше доста настоятелен.

— По-добре е човек да говори на дърветата. — Той ѝ обърна гръб и тръгна към канцеларията. — По-добре е да вия на вятъра. Заболява ме гърло само от опита да ти обясня нещата. — Той постави ръка на гърлото си и се изкашля демонстративно проучващо. — Наистина ме боли... Прибирам се... Идваш ли?

— Да не си настинал? — Ако се разболееш, ще трябва да го гледа поне седмица. Когато се разболееш, се превръщаше в истинско бебе.

— Една чаша чай с мед и лимонов сок, както ти го правиш, ще ми се отрази добре.

„Като че ли спазвам някаква специална рецепта“ — помисли си тя. Обикновен чай с мед и лимонов сок, нещо съвсем просто, а в продължение на четиридесет години той се преструваше, че това е някакъв вълшебен еликсир, който само тя умее да приготвя. Само и само да не си го свари сам. За да има възможност да лежи, да стене, да пълни цяла торба с използвани носни кърпички и да се държи така, като че ли е парализиран. Сякаш имаше нужда от някакво извинение.

— Ще ти сваря чай — въздъхна примирено тя.

Докато вървяха към канцеларията, Джордж обгърна раменете ѝ с ръка и Реджи му позволи да я задържи там.

* * *

Дий се чувстваше прекрасно. В главата ѝ бръмчаха, плуваха, носеха се планове и идеи. Като че ли нямаше нищо, което да не успее да постигне, нищо, което да не съумее да осъществи. Светът за нея беше разтворена мида и тя вече бе грабнала бисера. Той стоеше сега пред нея за оглед с току-що измита и пригладела коса така, че пътечката, която я разделяше, бе като изтеглена с линия, ушите му бяха почистени, зъбите измити и дъхът му миришеше на мента.

— Ръцете — изкомандва тя и Боби ѝ подаде ръцете си с ноктите нагоре, докато Аш се мотаеше нервно зад него. Кожата на момчето розовееше, макар и все още леко сбръчкана от водата. Ноктите му бяха чисти, кожичките — притикнати назад, за да се разкрият чистите бели полумесеци. Миналата седмица беше започнал да си дъвче пръстите, но Дий реагира бързо и го спря. Нямаше да допусне нито едно от нейните момчета да излиза пред света с пръсти непрекъснато в устата

или около тях: това ѝ се отразяваше толкова лошо! Като че ли не знаеше достатъчно добре как се прекъсват лошите лавици в самото начало. Като че изобщо е възможно нейно момче да има някакви тревоги, които да го карат да се дъвче!...

— О, Томи, не си ли най-красивият малък мъж? — ликуваше тя.
— Не си ли моето съвършено, съвършено малко момче?

Тя коленичи пред него и го притегли към себе си. Прегърна го така, както правеше всичко друго: цялостно и енергично. Дий мразеше, когато хората се държаха настрана от нея, когато тези, които обичаше, се дърпаха или не ѝ се отдаваха така свободно и пълно, както тя на тях. Наложил ѝ се да поговори малко и с Томи по този въпрос, но сега той вече я разбираше. Малките му ръце я прегърнаха, силно я стиснаха и я задържаха така, докато Дий реши, че е достатъчно.

Тя се дръпна внезапно и го погледна с наклонена глава.

— Не забравяш ли нещо?

Аш задържа дъха си, а очите на Боби се разшириха от уплаха. Той неволно отвори ужасено уста.

— Кого обичаш?

— Тебе, Дий — отговори бързо Боби. — Обичам те.

— Виждаш ли лицето му, Аш? Изглеждаш като изплашено зайче, Томи. Като че ли има нещо в света, от което да се страхуваш. Не знаеш ли, че Аш и аз винаги ще бъдем тук, за да се грижим за тебе?

Боби се разплака колкото от облекчение, толкова и от уплаха. За миг си беше помислил, че отново е сгазил лука и тя пак ще го накаже. Наказанията идваха по този начин: тайнствено, като ураган, който се спускаше срещу него от ясно синьо небе. Полагаше такива усилия да я задоволи, да ѝ даде точно това, което тя искаше, но каквото и да правеше, ревящи бури продължаваха да се спускат върху него изневиделица — все по-често и все по-безжалостно...

Той се насили да се усмихне, но не успя да спре сълзите си, които се изливаха спонтанно, нито съумя да се справи с потеклия си нос. Помъчи се да подсмръкне така, че тя да не чуе: тя мразеше, когато той се цапаше, мокреше и създаваше неприятности.

— Знам, знам — побърза да отговори той и се помъчи още повече да разтегли устни в разтреперана усмивка.

Но този път сълзите му я трогнаха. Тя обсипа с целувки мокрите му бузи, гукайки гальовно така, както майка му беше правила в

миналото, което изглеждаше така далечно. За него бе невъзможно да предвиди реакциите ѝ, нито имаше сигурност, че я е умилостивил. Бе в безопасност само след поредния жесток побой с телената закачалка, докато лежеше във ваната, Аш се грижеше за раните му, а тя спеше изтощена, отпусната в леглото. „И тъжна“ — поясняваше Аш. От разочарование и скръб, причинени от Боби. Защото той знаеше, че Боби сам си беше докарал побоя. Разбираше много малко, но знаеше, че грешките на Боби са причината...

Дий се изправи, пулсираща от нуждата да се впусне на път.

— А сега да те облечем — заяви тя. — Излизаме.

Докато Дий му издърпваше нагоре гащетата, държеше му панталонките и закопчаваше ризката му, Боби се мъчеше отчаяно да контролира страха си. След всяко излизаме, нещата винаги се влошаваха. Колкото по-високи бяха очакванията ѝ, когато бяха в присъствието на други хора, толкова по-дълбоко беше отчаянието и разочарованието ѝ — и съответно толкова по-жесток побоят...

Когато Дий му обуваше чорапките, Боби се осмели да погледне надолу пътечката, която разделяше косата ѝ. Откриваше кожата на главата ѝ и тъмните корени на изрусената ѝ коса. Аш стоеше зад нея и му се усмихваше окуражително, но Боби разбираше, че ѝ той бе нервен: големият му приятел непрекъснато търкаше длани по бедрата си.

Аш също можеше да вбеси Дий и неговата нервност беше лош знак. Боби беше убеден: Дий не изпуска нищо от погледа си, а Аш пък беше сигурен, че тя умее да разчита мислите му. Боби почти вярваше, че е така. Тя винаги се хващаше и за най-малкото нещо и бе възможно нервността на Аш да я настрои срещу Боби, както и всяка негова грешка в нейните очи. Когато атмосферата не беше такава, каквато ѝ се искаше, Дий търсеше причината и винаги я откриваше в нещастното момче.

Завърза връзките на обувките му и погледна нагоре.

— Какво има? — запита тя.

— Нищо, Дий.

— Не изглеждаш много зарадван от предстоящото излизане.

— Радвам се, Дий! Наистина се радвам!

— Планирам тези излизания заради теб, знаеш го. Не ми е лесно да работя, да се грижа за дома ни и вечер да се обръщам кръгом и да

излизам отново. Но както виждаш, съм готова да го направя за теб.

— Благодаря ти, Дий.

— Единственото, което искам от теб, е малка благодарност и примерно поведение.

— Да, Дий. Ще бъда добър.

— Знам, че ще бъдеш. Ти си моят съвършен малък ангел. Зная, че няма да ме разочароваш... Нали си едно малко, красиво момче? Погледни го, Аш, не е ли красив?

— Много е красив.

Дий намигна съучастнически на Боби.

— Като че ли разбира какво говори. Кой е красив, Аш?

— Томи е красив.

— И кой още?

— Гари Грант е красив. Грегори Пек е красив. Робърт Тейлър е красив.

Дий се разсмя: тя все още включваше Боби на своя страна срещу Аш. Боби се усмихна несигурно.

— Е, този път се справи — каза тя, после се обърна към Боби. — Всички тези стари филми... А кой е най-красивият от всички изброени?

— Грегори Пек.

— Почти правилно.

— Гари Грант?

— Най-хубав от всички тях е нашият собствен Томи — заяви Дий и вдигна ръката му над главата, като че ли го обявяваше за шампион.

Аш се захла и запляска с ръце.

— Аз знаех правилния отговор — декларира той.

Дий вече беше до вратата.

— Отивам за колата — каза тя.

Аш изтика Боби в банята, далеко от вратата.

— И гледай да не разрошиш косата му.

Дий изчезна. Боби стоеше напълно пасивно, докато Аш издърпваше кувертюрата от леглото. Не говореха — нямаше повече какво да си кажат. Аш загаси светлината и с Боби, увит и вдигнат на ръце, се втурна в тъмнината навън. Телевизорът продължаваше да проблясва в празната стая.

* * *

Реджи се чувстваше ужасно зле: сякаш енергията ѝ едва стигаше да диша, не можа да заспи. Простудата, нападнала гърлото и главата ѝ с такъв бяс, се бе настанила накрая в дробовете ѝ и тя си мислеше замаяно, че бе получила не само своя дял от заболяването, но и дела, предназначен за Джордж. Той беше хленчил цял ден, бе пил чая си с лимон и мед, после прехвърли микробите си на нея, както бе правил толкова често, и я остави с цялата работа на ръце, сигурен, че тя ще справи, както досега. Тя не можа да заспи половината нощ, измъчена от раздираща кашлица и в напразни усилия да изкара хрочки, които не искаха да излизат. Джордж се беше настанил на дивана, решен да се наспи, независимо от страданията на Реджи, и тя беше оставена на горния стаж сама в двойното легло, полулегнала, подпряна с няколко възглавници и опитвайки се да дреме между два пристъпа. В този час на нощта нямаше кой знае какво за вършене, освен да се взира през прозореца в тъмнината. Не можеше да чете, защото очите я смъдяха, трескавият ѝ мозък отхвърляше телевизията. Тя се опита да открие съзвездията, които нейният баща ѝ беше показвал преди десетилетия, когато нощите изглеждаха по-тъмни, а звездите — по-ярки и по-големи. Реджи наблюдаваше и бунгалото номер шест. Първо, защото бе възможно: трябваше само да извърти глава, за да го види, и второ, защото искаше.

Видя жената да излиза от бунгалото и да влиза в колата. Повтори се съвсем същото: тя излезе от светлата стая в тъмнината, влезе в колата, изключи вътрешните светлини, върна се към вратата на бунгалото. Когато тя се отвори отново, отблясъкът от синкавозеления екран на телевизора беше достатъчен, за да освети фигурата на мъж, огромен мъж, в момента, когато се втурна към колата. Той изглеждаше голям като мечка, с гръден кош колкото на двама мъже, но въпреки това се стопи в колата като призрак! Жената отново подкара към магистралата, без да светне предните фарове, и отново светлината от фирмения знак на мотела очерта само нейния силует.

Реджи наблюдаваше тази процедура за трети път: тя се извършваше безпогрешно в един и същ порядък всеки път. Преди две нощи, на втората ѝ безсъница в леглото, Реджи бе станала свидетел на

завръщането на колата. Фаровете очертаха дъга при излизане от магистралата, после колата потъна в тъмнина и под знака на мотела отново се виждаше само жената. Но когато беше отворена вратата на бунгалото, Реджи забеляза на светлината от екрана фигурата на подобния на мечка мъж да се вмъква бързо в стаята, като подплашено животно.

Само глупак като Джордж можеше да вярва, че нищо странно не ставаше в това бунгало. Тя се беше шегувала с полицая за вампирите, но без съмнение там ставаше нещо не по-малко злоещо. И когато се оправи, ще открие какво точно е то.

В този момент Реджи бе обхваната от пристъп на кашлица, който изкара сълзи в очите ѝ. Отпусна се безсилно на възглавниците, докато дойде на себе си. Ще изчака да се върнат. Ще наблюдава повторението на вече известното, ще се опита да премери на око ръста на мъжа мечка. Държеше да бъде прецизна, когато се обади на щатската полиция. Този път нямаше да допусне подигравки на тема „доказателство“. Ще чака — и без това не можеше да заспи.

ГЛАВА 15

Бекер се събуди само след един час сън напълно бодър, с чувството, че е спал цяла нощ. Не се помръдна, само отвори очи и напрегна слух, за да уточни къде се намира. Реагира на тъмнината както винаги: бързо, неволно потръпване, което побърза да постави под контрол, преди да премине в ужас. „Няма причина за страх — каза си той, — нито за тревога.“ Сърцето му бясно биеше, а кожата му пламна от притока на адреналин, но той съумя да си наложи да лежи тихо и да се вслушва.

Реши, че моментът е сега: демоните на тъмнината лежах в миналото — или в душата му, — но не тук, в тази стая. Трябваше да вземе предвид нощните звуци: лекият шум от дишането на друг човек идваше от жената до него. По стълбите не се чуваха стъпки. Мъчителите му отдавна бяха мъртви, краката, които стъпваха така тежко по стъпалата надолу, бяха престанали да се движат преди години. „Сега единственият източник на мъчение е заровен дълбоко вътре у мен“ — напомни си той. Нищо не оправдаваше лудо биещото му сърце, но нямаше начин да избяга от вътрешния си ужас...

Продължи да лежи неподвижно и да се вслушва в равномерното дишане на Карин. Бе свикнал да се събужда така внезапно, понякога облян в собствената си пот. Познато му бе усилието за овладяване на страха, борбата на разума с инстинкта и с неоправданата тревога на подсъзнанието. През последните години разумът му винаги бе печелил битката. Надяваше се след време да постави под сигурен контрол и тялото си. Ужасът завинаги ще бъде прогонен в пещерата, откъдето дебнеше дълбоко вътре в него, страхът ще бъде успокоен и сложен на място, макар и никога да не успее да го постави на колене. В тъмнината винаги го обхващаше тревога, но той ѝ бе свикнал: приемаше я почти като приятен другар в сравнение с нещото, което дебнеше да заеме мястото ѝ...

Карин промени ритъма на дишането си: сега то бе шумно, леко неравномерно. Бекер извърна глава и я погледна. Тя бе обърната към

него, устата ѝ бе леко отворена, падналата върху лицето ѝ коса се помръдваше с всяко издишване. Бе изритала чаршафа, с който се бяха покрили, трикотажната ѝ блуза с остро деколте се бе издърпала нагоре, а голите крака и коремът ѝ изглеждаха призрачно бели в нощния сумрак. „Трябва ѝ почивка — помисли си Бекер. — Нуждае се от време за себе си. Време, което да прекара под слънчевите лъчи, за да си осигури малко загар и да се отпусне.“ Но знаеше, че Карин няма да излезе в почивка, докато Ламънт се вихри на свобода.

Разбираще и цялостното ѝ отдаване на проблема: самият той бе пристъпвал към даден случай по същия начин. Не си спомняше обаче случай, който да е подавал толкова нищожно малко или да бе отстъпвал така бавно на опитите за изясняване. След седмици тежък труд те не се бяха придвижили по-напред от позицията, в която бяха в началото на съвместното им разследване. Бекер считаше, че причината се корени у него. Или нещо съществено им се изплъзваше, или работеха на погрешна основа. При по-голяма част от случаите на серийни убийства най-трудното беше да се установи, че те са свързани. Или, както много често се случваше, да се разбере, че изобщо са извършени убийства. Серийният убиец често задържаше телата. Дайс ги разрязваше и сваряваше, а скелетите съхраняваше под пода на кухнята си. Леон Брейд използваше косите на жертвите си като пълнеж на калъфки за възглавници, изплетени на една кука, които държеше в къщата на баба си. При тези случаи намирането на един труп водеше след себе си откриване на още и Бекер се спускаше след извършителя, докато го постави натясно и обезвреди. Гонитбите се различаваха по времетраене, да, но след определяне на набеязаната жертва случаят можеше да се счита разрешен. Мотивът и методите на убийците не бяха от съществено значение за Бекер преследвача — с тях се занимаваше съдът. А при Ламънт имаше множество трупове, но нито следа от извършителя.

„Сигурно търсим не там, където трябва“ — помисли си Бекер. Или пък хипотезата му за метода на убиеца бе погрешна и вложеното време и усилия бяха пропилены за едно голямо нищо.

Бекер се постара да се измъкне безшумно от леглото. Карин не промени дишането и позата си. Жена му Синди спеше леко като котка: тя веднага се събуждаше и при най-лекото му обръщане в леглото. А когато той внезапно отваряше очи, както сега, без да се помръдне,

смразен от вътрешен ужас, топлата ѝ ръка веднага се плъзгаше по гръдния му кош, за да го утеши. Сякаш бе психически вързана към него по начин, който той така и не успя да разбере. Бекер се опита да отхвърли мислите за Синди в един момент, когато се измъкваше от леглото на Карин. Ако си разреши да мисли за Синди, няма да се спре цяла нощ.

Заопипва пода, докато откри слиповете си. Както всяка нощ, бяха се любили и бяха заспали незабавно след това. Дрехите му бяха разпръснати по стаята на различни места, там, където Карин ги беше смъкнала от него и захвърлила.

Измъкна се безшумно по гащета във всекидневната. Приближи се в тъмнината до прозореца и погледна нощното небе. Луната беше бледо тънко сребро, но звездите примигваха едри и ярки на фона на небесното кадифе. Излезе на верандата и се загледа в тях. „Никой вече не се взира в звездите, освен астрономите — помисли си той. — Колко жалко.“ Ако човек имаше възможност да се измъкне достатъчно далеко от градските светлини, може би изведнъж ще открие, че нощното небе продължава да примигва и блещука с очарованието отпреди хилядолетия... Нощта — вечната наслада за страдащите от безсъние... По време на алпинистките си набези в планината Бекер обичаше да лежи с часове по гръб, потънал в съзерцание на бавния, величествен парад на нощните небеса... Струваше му се, че докато човек ставаше все по-извратен, красотата на небесата се запазваше, все така невероятно отдалечена, но разтваряща се с готовност пред всеки, който се обръщаше към нея...

Бекер се увери, че наоколо няма хора, излезе на полянката пред къщата и се обърна към нея. Хладната влажна трева обгърна ласкаво босите му нозе. Приближи се до бряста, издигащ снага до тротоара. Почти невидим в сянката му за когото и да било откъм къщата или откъм улицата, той се вгледа напрегнато в светлината, която се процеждаше през прозореца на детската стая.

„Да откраднеш дете — мислеше той, — да пожелаеш нечие чуждо дете достатъчно силно, за да го откраднеш... Да промениш завинаги живота му, живота на родителите му, да оставиш незаличими следи върху живота на братята и сестрите, върху все повече разширяващи се кръгове от хора, свързани със семейството му... Всеки път да поемаш риска да те хванат — а после да се умориш от

него, от личния си подарък, причинил толкова човешки страдания... Да го малтретираш до смърт, а сетне да го убиеш и да го метнеш като ненужна дрипа, да го захвърлиш като още една торба боклук край пътя...”

Тази верига от действия бе лишена от елементарна логика, разбира се, но не това беше същественото. Бекер не откриваше в нея емоционалното звено, а точно то му бе нужно, за да проследи криволичещия път на убиеца. Като че ли липсваха нужните ръкохватки, за да обхване мозъка му, да схване мисълта му... При другите си случаи досега Бекер винаги бе съумявал да намери път към изкривената мисъл на лудия убиец. Постигаше го с принудително вгълбяване дълбоко в себе си, докато напипа и разкрие импулса към насилие в собствената си душа... Плащаше висока цена, но го бе вършил... Интуитивната връзка бе успявала винаги досега да го отведе до леговището на звяра... Дори когато следата се губеше, Бекер запазваше в съзнанието си образа на убиеца, защото — в момент на смразяваща самоанализа — той съумяваше да се вмъкне в кожата му, да диша неговия пренагрят въздух, да усеща възбуденото трептене на сърцето му в мига на престъплението...

Както беше казал на Карин, тази негова способност не беше никакъв трик — още по-малко магия. Тя бе акт на смелост и честност, който му разрешаваше да се погледне без маска и без обикновеното човешко лицемерие. В този случай обаче нещата никак му се изплъзваха. Той знаеше какво е да си жертва на Ламънт, но нищо за самия Ламънт... Имаше нещо фундаментално погрешно в постановката им — или Ламънт притежаваше нещо дълбоко индивидуално, което Бекер не откриваше у себе си...

Вторачи се в прозореца на Джак. Внуши си, че стои под клоните на бряста със сърце на чудовищен звяр. Но човек звяр, дете, преминало в света на възрастните и превърнато в чудовище, изкривено и оформено в този ужасяващ вид от някого — или от нещо, или от хиляди упорито повтарящи се криви неща... Сега той се движеше в чуждия за него нормален свят на хората, деформиран отвътре като готически фонтан с отблъскващо закривени форми... Бекер си представи, че е тук, за да отвлече спящото момче в къщата. Да се вмъкне в стаята, преминал с безшумни стъпки край потъналите в безпамятството на съня родители, да грабне детето от топлото му легло

и да се стопи с него в нощта. Но защо? С каква цел? Бекер знаеше края, разбира се: детето бе осъдено, но не в убийството му лежеше същността на проблема. Тя бе в шестте седмици съвместен живот — в който липсваше сексът. Този факт бе най-неразбираемата страна на проблема за Бекер. Сексът винаги бе присъствал в престъпленията на другите чудовища, с които бе имал работа преди: той винаги бе съществена тяхна част.

„Забрави нещото, което не разбираш — заповяда си той. — Започни с нещото, което знаеш, дай му възможност да ти разкрие останалото. Първо открадни детето. Изживей акта на отвличане. Разкрий чувствата на Ламънт, когато вижда жертвата си, познай възбудата, страха, непреодолимия подтик...“

Бекер се взираше в светлия прозорец на детската стая, докато той като че ли се стесни и фокусира, превърна се в тунел, прорязващ тъмнината: единствения открит път за него към мястото, където имаше нужда да отиде. Бекер безшумно пристъпи натам.

Също като майка си Джак бе изритал чаршафа и лежеше без завивка върху леглото. Беше в лятна пижамка с множество пожарни коли по нея. Стените на стаята бяха покрити с афиши, на които атлети демонстрираха уменията си да ритат, хващат, тичат, скачат или футболисти се блъскаха, спъваха, бореха за топката. На този фон Джак изглеждаше още по-малък и по-мил. Той като че ли лежеше в езеро от невинност сред стаята си, малките му ръце и крака и отпуснато в сън лице контрастираха остро с едрите мускулести мъже по стените.

Бекер се взираше през прозореца в тази сладка невинност и се опитваше да усети подтика да я оскверни, страстното желание, непреодолимия импулс да я притежава, да я грабне и да я направи своя, като я разтерзае и погълне лакомо.

Момчето се раздвижи леко в съня си, обърна се към прозореца. Лицето му бе, ако действително имаше такова нещо, лице на ангел и дебнещото край прозореца чудовище бе разтърсено от диво желание да го притежава. Не защото го мрази, защото кой би могъл да мрази ангел? А защото го обича. Чудовището обичаше жертвите си. Ламънт крадеше деца, защото ги обичаше. В началото бе любовта, Бекер ясно чувстваше възторга и топлината ѝ. Но после нещо се изкривяваше, нещо не ставаше както трябва и любовта се превръщаше в чувство, което завършваше със смърт. Но в момента, когато виждаше момчето

за пръв път, чувството на любов се доближаваше до благоговение. Разтърси го горещо, силно, болезнено желание да притежава момчето. Чудовището се отдалечи от прозореца и тръгна към вратата.

* * *

Карин сънуваше, че някой се вмъква в къщата. Събуди се внезапно от тихото прещракване на външната врата. Скочи от леглото с пистолет в ръка, преди да си спомни, че не беше сама. Забеляза, че Бекер не е в леглото, и разбра, че той вече е реагирал на шума.

Излезе присвита от вратата, държеше пистолета с две ръце, изтеглени напред. Спря за миг да успокои пулса си и се придвижи напред в потъналата в здрач къща, спираше се често и се ослушваше.

Всекидневната беше празна, кухнята — също. Светлината в детската стая я притегли като фар. Пред стаята на сини си спря пак, кожата ѝ бе настръхнала и пламтеше от тревога и напрежение. Чу момчето да простенва леко като насън, но усети и още нещо, усети нечие чуждо присъствие в стаята.

Карин стъпи на прага и видя гол мъж да се навежда над сина ѝ.

— Не го докосвай, ръцете настрана! — Гласът ѝ бе заплашителен като ръмжене в тъмнината.

— Не съм го докосвал. — Бекер бавно, много бавно извъртя глава към Карин.

Сега Карин видя кой е мъжът в стаята на сина ѝ, но не промени позата си. Ръцете ѝ държаха пистолета стабилно насочен към центъра на торса му.

— Стой настрана! — Гласът ѝ все още напомняше стържене на пила о метална повърхност.

Бекер се отдалечи на две крачки от леглото и бавно вдигна ръце над главата си.

Карин погледна Джак, който пак се обърна в съня си. Изглеждаше недокоснат, на вид в ред. Погледна отново Бекер, този път отдели нужното време да го огледа добре. За пръв път забеляза, че е по гащета. При паниката в началото ѝ се бе сторил напълно гол. Изразът на лицето му бе напрегнат, бдителен, но без ни най-малка следа от вина.

Карин отпусна пистолета.

— Излез — заповяда му тя, този път с шепот. Бе безкрайно благодарна, че не бяха събудили Джак. „Да отвориш очи посред нощ и да видиш майка си да размахва пистолет срещу полуголия ѝ любовник, надвесен над теб! Колко ли години терапия щяха да му бъдат нужни след такова едно преживяване?“ — запита се тя.

Бекер последва Карин във всекидневната с ръце все още над глава.

— Прекрати с този номер — каза тя. Светна лампата и седна на креслото пред дивана. Погледна го и извърна очи. Лицето му бе маска на хилеща се ирония. Тя обаче не успяваше да прикрие болката в очите му.

— Мислех... — започна тя и спря. Не можеше да каже какво си беше помислила.

— Мислила си, че имам намерение да злоупотребя с него — довърши мисълта ѝ Бекер.

— Чух някой да влиза в къщата, часът е — колко е часът? Три сутринта. Взех те за крадец.

— Знаеше, че съм аз.

— Господи, Бекер, три часа посред нощ е...

— Видяла си, че не съм в леглото, знаеше, че съм аз.

— Откъде да знам, че имаш навика да влизаш и излизаш от къщи посред нощ? Виждам гол мъж, надвесен над сина ми...

— Знаеше, че съм аз, и си помисли...

— Реагирах, просто реагирах, не помислих нищо...

— Все още го мислиш. Не те обвинявам. И аз на твоето място щях да си помисля същото.

— Аз не... — Гласът и прозвуча неубедително и на самата нея.

— Светът като че ли прелива от подобни неща в наши дни. Плуваме сред подобни деяния, те ни атакуват отвсякъде — свещеници, бащи, приятели, детегледачи... На този фон параноята изглежда напълно оправдана.

— Познавам те, Джон, и знам, че ти никога няма...

— Как така? Откъде знаеш?

— Защото те познавам.

Бекер се изсмя. „Жестоко“ — определи смеха му тя.

— Никой не познава никого толкова добре. Дори психиатрите ни.

Карин си затрая. Усещаше хладната тежест на автоматичния пистолет върху голия си крак. Вглеждаха се мълчаливо един в друг през стаята.

— Какво се опитваш да кажеш? — запита тя.

— Казвам, че реакцията ти е оправдана. Сгреши в преценката си, но беше напълно права да мислиш така.

— Не се засягащ, че си помислих — само за секунда, — че искаш да...

— Засягам се много силно — отговори Бекер. — Но не те обвинявам.

Карин пак си затрая. Не и се искаше да задава очевадния въпрос, но знаеше, че няма как да го избегне. А когато го зададе, той ще промени отношенията ѝ с Бекер — ако те вече не са невъзвратимо променени. Не толкова въпросът ѝ бе от значение, а простият факт, че го пита: въпросът съдържаеше косвено изискване за алиби, доказваше липса на доверие.

И все пак тя трябваше да го зададе.

— Какво правеше там?

Бекер мълча дълго. Карин видя как пое въпроса с неизбежния подтекст, забеляза болката, която му причини.

— Работех — отвърна той накрая.

Когато не се впусна в подробности, тя запита:

— Излиза ли навън?

— Да.

— Облечен така?

Бекер се огледа, като че ли преценяваше костюма си.

— Да.

Забеляза как стисна зъби и разбра, че няма да каже нищо повече.

— Нямам желание да те разпитвам, Джон.

— Чудесно.

— Но не разбирам.

— Няма да разбереш дори и ако се опитам да ти го обясня.

— Работеше, така ли?

— Аха.

Трудно ѝ беше да го гледа в лицето. Изглеждаше като момче, обвинено за пръв път от родителите си в лъжа, наранено от обвинението, вбесено от несправедливостта му, зашеметено от факта,

че доброто му име досега се оказва недостатъчно, за да го защити, примирено, че никой не му вярва, и натъжено от загубата на невинност. Липсваше единствено осъзнаването, че само преди минути бе на косъм от смъртта: тя можеше да го застреля на място... „Той е — заключи тя — най-странният мъж, когото някога съм обичала; може би най-странният, когото някога ще познавам — но и най-интересният.“

— Искам да си легна — заяви тя. Лежаха будни до зазоряване, изпънати един до друг, без да се докосват, преструвайки се, че спят.

Призори Карин запита тихо:

— Какво научи?

Бекер отговори веднага, сякаш бяха говорили с часове.

— Той ги обича — каза той. — Ламънт обича тези момчета.

ГЛАВА 16

Отново пътуваха в друга посока. Това бе петото им излизане от мотела и всеки път Дий беше избирала различен маршрут, което объркваше Боби, лишаваше го от възможността да си направи карта наум. Той нямаше представа къде са, нито къде отиват, което всъщност беше и целта ѝ... Разбира се, след време, обикновено в границите на половин час или четиридесет и пет минути, те стигаха до място с познати размери, въпреки че подробностите се губеха. В края на краищата все още бяха в Америка, веригите за бързо хранене и магазините за местни стоки бяха еднакви навсякъде.

Аш придума Боби да погълне още една хапка. Момчето не се хранеше нормално от дни и големият мъж се въртеше около него като медицинска сестра, опитвайки се посвоему да прикрие непослушанието му от Дий.

— Трябва да хапнеш нещо — увещаваше го той.

— Нахраних се — отвърна равнодушно Боби.

— Това не беше дори истинска хапка. Изяж поне това, само това. — Аш откъсна малко парче от хамбургера, изтръска останките от хляб и маруля по него, обра подправките с пръст и го поднесе към устата на Боби, като птица — майка, която храни своите голишарчета.

Боби поклати глава със стиснати устни. Аш погледна тревожно през прозореца на колата. Дий бе открила самотна майка вътре в ресторанта и бе започнала да се възхищава от двете ѝ деца. Сега тя сочеше навън към Боби със светнало от гордост лице. Другата жена погледна от учтивост към тях.

— Махай с ръка — каза Аш и повдигна отпуснатата ръка на момчето. — Усмихни се.

Детето успя да направи грозна гримаса, опитвайки се да се усмихне, докато се бореше със сълзите си. Сега Боби плачеше почти непрекъснато, често без причина, и единственото, което Аш съумяваше да постигне, бе да го задържи да не прави това в присъствието на Дий. Големият мъж размаха безжизнената ръка на

момчето от лакътя: това поне можеше да направи. Усмивката беше извън неговите възможности, но от това разстояние Дий като че ли не забеляза. Тя седеше в нишата с другата жена, смееше се с отметната назад глава. Протегна се през масата и разроши игриво косите на децата. Майката я гледеше с чувство на несигурност.

— Знаеш какво ще се случи, ако не ядеш — продължаваше опитите си Аш и пак вдигна късчето хамбургер към устните на Боби.

Момчето отвори уста и задъвка едва-едва. „Поне все още го е грижа, все още се плаши“ — помисли си Аш. Краят ще настъпи, когато престане да му пука, когато престане да изпитва каквото и да било... Тогава Аш ще му помогне. Непрекъснато се бе опитвал да помага, но никога не бе успявал да помогне достатъчно. Само накрая ще може истински да му помогне...

Аш натика остатъка от хамбургера в устата си — така Дий няма да разбере колко малко е изял Боби. Изсърба шумно млякото от чашата му, като разля по-голяма част от него, и внимателно избърса лицето на момчето. Дий не понасяше мръсотията. Не и когато ставаше въпрос за Томи. Приемаше я при Аш, но нещата с Томи бяха различни: той беше отражение на собствената ѝ личност.

— Не забравяй да ѝ кажеш колко се радваш, че си тук — напомни му Аш.

Забеляза, че Дий стана от масата в ресторанта. Тя пак погледна към колата, после се наведе и прегърна и двете деца, които ѝ се подчиниха с неохота. Аш видя майката да поглежда към децата си и после да проследява с поглед Дий, която излизаше от ресторанта. Жената каза нещо на децата си и те се разсмяха.

Дий пресече паркинга с радостна, пружинираща стъпка. Усмивваше се широко, очите ѝ светеха. Започна да говори още докато вървеше към колата, веднага, щом срещна очите на Аш, преди той да може да я чуе през затворените прозорци.

Големият мъж побутна Боби с лакът, накара го да се обърне с лице към нея.

— Усмиввай се, бъди щастлив — подсказваше му той.

Дий се вмъкна в колата като вятър, облъкна ги с аромат на мента и горещите вълни на възбудата си.

— Тя те хареса — и децата ѝ те харесаха! Тя каза, че си много миличък. — Тя целуна Боби по бузата и Аш отбеляза с облекчение, че

момчето не се дръпна от нея, нито се опита да се съпротивлява.

— Изяде ли си вечерята?

— Изяде всичко, Дий — отговори Аш.

— Какво добро момче!

— Много ми е хубаво тук — каза Боби.

— Наистина ли, скъпи? Наистина ли му е добре тук на сладкото ми момче?

— Обичам да идвам тук с теб.

— О, и аз обичам да идвам тук с теб. — Тя го прегърна, притисна го толкова силно към себе си, че Аш го чу неволно да изсумтява.

— Знаеш ли какво? Мисля, че заслужаваш нещо по-специално. Искаш ли? Искаш ли нещо по-специално?

— Да, моля те.

— Тогава да тръгваме — и нещо специално ще има за ангелското ми момченце. — Прегърна го отново, с лице обърнато към Аш, но очите ѝ не бяха фокусирани върху него. Не беше погледнала едрия мъж, откакто бе влязла в колата.

— Кого обичаш, любов моя?

— Тебе, Дий.

Тя запали двигателя и измъкна колата от паркинга.

— И аз те обичам, Томи — заяви тя. — Обичам те много.

Постави ръка върху коляното на момчето и я остави там, шофираше само с едната ръка. Аш внимателно наблюдаваше Боби. Той нито се усмихваше, нито плачеше. Сякаш изцяло беше някъде на друго място.

* * *

Продавачката се казваше Каръл. Тя работеше вечер и мразеше работата си, защото искаше да бъде вкъщи с децата си, вместо да продава дрехи на разни хора. Двамата ѝ синове бяха вкъщи с майка ѝ, която ги хранеше, говореше им и ги слагаше да спят, както бе вършила това със самата Каръл. Не приемаше като нещо неестествено факта, че майка и отглежда нейните деца, но той я измъчваше, защото я лишаваше от удоволствието да бъде с двете си хубави момчета толкова, колкото ѝ се искаше. Работата вечер обаче ѝ позволяваше да

ги прибира от училище, когато майка ѝ вече бе тръгнала за дневната си работа. Тя се връщаше вкъщи достатъчно рано и те не оставаха повече от час сами след училище. Семейството се нуждаеше от двете заплати, за да се пребори с живота, но най-важно беше децата да не остават сами. Не искаше да допуска нейните момчета да стоят сами, вторачени в телевизора, както живееха много деца, или, още по-лошо, да растат на улицата, която можеше да ги научи на множество начини да съкратят живота си.

Не виждаше децата си толкова много, колкото ѝ се искаше, но със сигурност можеше да прецени как изглежда едно здраво момче. Момчето пред нея не беше здраво. То стоеше на около четири-пет метра от стойката за ризи с къси ръкави, на която имаше табела за намаление с двайсет процента. До него стърчеше мъж, който се покриваше с представите на Каръл за пещерен човек — някой го бе натикал в дънки и набързо го бе подстригал и обръснал. Момчето бе неестествено бледо — недопустимо беше бяло момче да е толкова бледо посред лято. Под очите му имаше тъмни торбички и дори кожата му над очите изглеждаше потъмнена с въглен. А очите... — очите му бяха мъртви. Те не се вторачваха, не се оглеждаха като очите на всяко нормално момче, те бяха просто — там. Забодени в главата му, като че ли някой ги бе поставил на лицето му, но бе забравил да ги включи, да им вдъхне живот. Момчето стоеше там, сякаш само за това му стигаха силите, като някое създание от филмите, гледани от Каръл: някой от живите мъртви или от жертвите на Дракула. „Сякаш кръвта му е източена — помисли си Каръл. — Само кожа и кости е. Не, това момче изглежда наистина много зле.“

Майка му обаче като че ли не можеше да се спре. Жената ломотеше като навита с пружина и така се буташе в нея, че ако чантата ѝ не бе заключена в задната стая, Каръл щеше здраво да я стиска с ръце. Или сякаш бе включена на скорост, да, точно така. Каръл нямаше навика да поглежда клиентите си в очите, обаче малко неща ѝ убягваха. Зениците на тази жена не бяха разширени, но в очите ѝ присвяткваше странен блясък...

Освен това тя нямаше елементарна представа за размерите на детските дрехи. Опитваше се да облече момчето в дрехи, в които то направо щеше да се изгуби. Да иска, моля ти се, размер 10–12 за това нещастно дребно момче!

— Имате предвид онова момче? — запита Каръл и посочи с глава към детето.

— Да, той е моят Томи. Не е ли красив?

— Хубаво момче е — отвърна Каръл без ентузиазъм.

— Нали е красив?

Жената махна на момчето, като че ли то се намираше на другия край на магазина, не само на няколко стъпки от тях. Момчето също махна с ръка и изкриви лицето си в нещо, което може би беше усмивка. Пещерният мъж просто стоеше там с лапа върху рамото на момчето, сякаш за да го закрепил изправено.

— Да, мадам, хубав е. — Каръл си представи за миг синовете си, бликащата им енергия, светналите им, пръскащи искри очи. — Но той не е за размер 10–12.

— Разбира се, че е — заяви жената. — Сама го измерих.

— Да, мадам, сигурна съм в това, но аз мога да кажа, без да го меря, че неговият размер не е 10. Прекалено мършав е за този размер.

— Мършав? Моето момче не е мършаво. — Жената изглеждаше ужасена, сякаш тази мисъл никога не е минавала през главата и. Каръл се запита какво ли вижда, когато погледне момчето. Вероятно не същото, което забелязваше тя.

— Не исках да кажа мършав — каза Каръл. — Имах предвид слаб. Той е много слаб.

Жената заоглежда момчето, като че ли го виждаше за пръв път. Каръл забеляза, че лицето ѝ се кривеше заплашително и отблъскващо.

— Той е само толкова слаб, колкото трябва да бъде — заяви тя.

— Да, мадам.

— Той е толкова слаб, колкото трябва да бъде едно момче. — Но не изглеждаше убедена в думите си.

— Вероятно — съгласи се Каръл.

Жената пристъпи към момчето, което се дръпна назад, сякаш за да се предпази от удар. Когато се обърна към Каръл, лицето на жената бе обляно в червенина. „Но не от срам — помисли си Каръл, — а от гняв.“ Гняв, който не бе насочен срещу нея. Стори ѝ се, че жената бе бясна на момчето.

— Ще погледна дали имаме десети размер в този цвят — каза Каръл.

Зад жената внезапно се бе появила шефката й. Каръл беше забелязала, че Елън се приближава към нея преди известно време, но я бе изгубила от очи, докато наблюдаваше тази странна жена и детето. Обикновено Каръл винаги знаеше точно къде е Елън, тъй като обикновено тя бе зад гърба й и надничаше над рамото й, сякаш тя, Каръл, не заслужаваше никакво доверие. Този път обаче Каръл се радваше на появата й: нека да поеме малко от огъня на тази луда жена, която изглеждаше така, като че ли след миг ще експлодира. Елън умееше да се справя с бели клиентки: те, изглежда, смятаха, че тя ги разбира по-добре от Каръл.

— Какъв е проблемът? — запита Елън, както обикновено с ръце пред гърди, сякаш държеше нож, забит в гръдния й кош. Като че ли, макар и вътрешно да се гърчи от болка, тя бе решена да не й обръща внимание, просто да върши работата си и да се усмихва, няма значение какво й е отвътре.

— Иска размер 10–12 за онова момче — отговори Каръл със спаднал глас, както обикновено ставаше пред прага на надвиснала неприятност. — Иска да й дам размер 10–12, а той дори не е 10.

Елън се канеше да реагира остро срещу Каръл, когато погледът й попадна на момчето.

— Смятам, че аз съм тази, която трябва да знае неговия номер — говореше жената. Тя не спираше, говореше, говореше, говореше — и в гласа й имаше нещо налудничаво, нещо близо до истерия, но Елън я слушаше само с половин ухо. Тя пристъпи към момчето — грамадният мъж отстъпи назад. Тук не ставаше въпрос за бизнес, за продажба на още една риза. Това момче бе смъртно болно и всеки можеше да го види.

Елън погледна от момчето към Каръл, която я наблюдаваше изпод вежди, после се обърна към клиентката, която внезапно бе престанала да говори.

— Това момче се нуждае от лекар — заяви Елън и се изненада от дързостта си. Чувстваше се обаче длъжна да го каже.

Мъжът и момчето вече се бяха обърнали и бързо вървяха към изхода. Голямата ръка на мъжа лежеше на гърба на малкия и го насочваше напред.

— О, нима? — озъби се клиентката. — Благодаря много за мнението ви, но смятам, че аз знам най-добре от какво има нужда

моето момче.

Тя се обърна рязко и се понесе след детето и мъжа със заплашителен израз на лицето: като че ли бе готова да убие някого всеки момент. Елън ги проследи с поглед, после се обърна, когато усети леките стъпки на Каръл отзад.

— Напълно права беше — обади се тя.

Елън не си спомняше друг пример на единомислие и солидарност с Каръл.

— От километри се вижда, че детето е болно — каза Елън.

— Точно това исках да кажа — кимна Каръл.

* * *

Светлините от фаровете се плъзнаха по тавана и почти веднага изчезнаха, но Реджи чу хрущенето на чакъла под гумите на колата. Повдигна се на лакът и погледна през прозореца навреме, за да види как затъмнената кола се изви като призрак по алеята и спря пред бунгало номер шест. Чудовището с крака на мъж и тяло на двама души изскочи бързо от колата и потъна в бунгалото, но не и преди фигурата му да бъде осветена за миг от проблясващата светлина на телевизионния екран.

Реджи се отпусна върху възглавниците отзад и наблюдава бунгалото още няколко минути, опитвайки се да проникне в тайната му с помощта на нощните шумове. Чувстваше се по-добре. „Утре ще мога да стана от леглото, сигурна съм“ — помисли си тя. Знаеше, че ще бъде затрупана с работа, с нещата, изоставени от Джордж или извършени погрешно, но работата никога не ѝ беше тежала, слава богу. А когато я свърши, ще отиде отново в бунгалото, но този път, когато има някой там. Каквато и да е мръсната им тайна, тя ще я открие и ще я разчисти.

* * *

Дий се раздвижи в съня си и неволно докосна Боби. Момчето веднага се събуди и в момента, когато осъзна къде се намира, се

разплака. Дий обичаше да спи на една страна с Боби, свит зад нея с ръка, метната върху тялото ѝ. По-късно, когато тя заспиваше, той се оттегляше от нея и се опитваше да се унесе с възглавница, притисната до гърдите си, и с крака, свити в нея. Ако тя се размърдваше през нощта или усещаше, че го няма до нея, стенеше и протягаше ръка за него. Изискваше някакво докосване, доказателство, че той е там, и едва тогава потъваше отново в безпаметството на съня.

Боби плачеше беззвучно, с възглавница, притисната към лицето си. Като се движеше толкова бавно, колкото бе възможно, той се обърна на другата си страна, с гръб към Дий и с лице към Аш, който седеше до вратата и гледаше телевизия с изключен звук. Само видът на големия му приятел беше утеха за Боби. Понякога те си шепнеха в нощта, докато Дий спеше. Понякога дори се смееха тихичко на звуците, които тя издаваше в съня си: пухтене, сумтене, въздишки. Човек ще си помисли, че разговаря със сънищата си. Понякога издаваше болезнени писъци и сядаше в леглото, стресната и обляна в пот, с разширени от ужас очи. И тогава тя се вкопчваше в Боби така, както той — във възглавницата, и се държеше за него, докато ужасът я напусне и се стопи в нощта. В такива моменти той трябваше да ѝ повтаря отново и отново, че я обича и че никога няма да допусне някой да ѝ причини болка — никога, никога, никога.

Но тя обикновено спеше през цялата нощ, изтощена от възбудата през деня. В такива сравнително спокойни нощи Боби и Аш си шепнеха, големият мъж му разказваше какво дават по телевизията. На Боби не му бе разрешено да става от леглото и да гледа заедно с него, но никой не му пречеше да слуша измъчените, изкривени версии на Аш и да измисля свои филмчета, за да избегне, макар и за кратко, ужаса на живота си. Ако внимава да не мърда, за да не събуди болката, Боби успяваше да заспи отново, унасян от гласа на приятеля си.

Тази нощ Боби забеляза нещо, което не бе виждал досега. Аш седеше в обикновената си поза с лице към телевизора и с гръб към вратата, но главата му бе отпусната върху гърдите, леко закривена на една страна. Големият мъж спеше.

— Аш — прошепна Боби. — Аш.

Изплаши се. Аш бе единственото постоянно нещо в сегашния му живот, присъствие, на което можеше да разчита по всяко време на денонощието. Дий идваше и си отиваше, капризна и своенравна като

буря, но Аш винаги бе на мястото си, винаги същият, приятелски настроен, готов да предложи утеха, загрижен. Обичаш. Дори когато Дий разтерзаваше тялото на Боби, освобождавайки личните си бесни демони върху гърба и краката му, Аш беше този, който го държеше така, че да не се гърчи, за да не предизвика още повече яростта ѝ, той му шепнеше в ухото, докато ударите се сипеха върху него като дъжд, да бъде смел, да бъде силен, да се държи, да се държи, да се държи и когато най-сетне боят спираше, Боби припадаше в неговите ръце, Аш беше този, който го утешаваше, къпеше, хранеше, грижеше се за него. Да го вижда сега заспал за Боби беше все едно да го вижда внезапно преобразен напълно в съвсем различно създание, в човек с недостатъци и слабости. В човек, загубил силата си.

— Аш — засъска отчаяно момчето. — Събуди се. Каза, че убиваш хора, когато заспиваш. Аш! Аш!

Големият мъж продължаваше да спи, главата му се издигаше и отпускате с всяко вдишване и издишване. Боби го гледаше стреснато, опитваше се да се пребори със страха. Ако Аш убие някого, защото спи, кой ще бъде този някой? Ще убие ли Дий? Тази мисъл го изпълни с радостна възбуда. Дий — мъртва. Край с мъчителката му, тялото ѝ — неподвижно и натикано под леглото, скрито от погледа. Няма повече да го докосва, прегръща, целува — и бие, бие, бие... Но после го залюля чувство на вина. Дий го обичаше, тя казваше, че го обича. Аш твърдеше същото. Понякога и самият Боби го вярваше. Беше все едно да иска смъртта на майка си...

Не бе мислил за майка си от доста дълго време — все едно като че ли тя бе престанала да съществува. Отдавна се бе отказал от надеждата, че баща му ще се втурне през вратата, че майка му ще го обгърне с топлите си ръце и ще прогони болката... Сега имаше ново семейство, някак странно и непредсказуемо, по-грубо от първото, но все пак негово. Той зависеше напълно от тях, както бе зависим и от другото: те му осигуряваха храна, подслон, самоличност. Без тях той беше сам.

Бе престанал да плаче и сълзите му бяха изсъхнали, но сега отново се разплака, когато си даде сметка за новото си положение. Беше сам за пръв път, откакто бе последвал Дий онзи нещастен ден в търговския център.

Дори не му мина през ума да се опита да избяга. Той почти не мислеше вече за бягство. Тази идея, както и родителите му, се бе превърнала в спомен без реално покритие.

Той плачеше, внимаваше да не мърда и се молеше Аш да се събуди...

* * *

Реджи пак бе на крака и викаше срещу него. Джордж сериозно планираше пътуване до Аризона. Дига се и тръгва. Купува си муле и потегля към планините или пустинята, или каквото и да е там, и живее известно време съвсем сам. Още не е стар за спален чувал. Ще яде консервиран боб и ще се справи и без готварските услуги на Реджи. А и не беше чак толкова стар да не успее да си намери приятелка. Тя като че ли забравя този факт, като че ли изпуска предвид очевадната истина, че той е още много привлекателен мъж, който може да си намери друга жена само за няколко минути, необходими да си смени ризата. Тя очевидно не се сеща с кого си има работа, когато се нахвърля така срещу него — но сега не бе най-подходящото време да ѝ го напомня. Реджи винаги беснееше като намокрена кокошка след период на боледуване. Тогава откриваше грешки навсякъде — и особено у Джордж. Той отдавна бе проумял, че най-добрият начин да се справи с тази буря, бе да не се мярка пред очите ѝ. Ако смята, че всичко е невъобразима каша, нека да си я оправя сама. Може би ще се умори достатъчно и ще се успокои.

Докато тя подскачаше из кухнята и нападаше домакинските му умения, Джордж се изплъзна навън и забърза към китка дървета, които отделяха мотела от съседа им, малка фирма, която продаваше и обслужваше някакви машини. Дърветата не бяха кой знае колко, но той обичаше да мисли за тях като за „своята гора“. Ако се притаеше кротко сред тях и Реджи не го търсеше особено усърдно, можеше да стои в сянката на смърча и да си представя, че е някъде другаде, в друго време, когато непроходими гори са покривали земята и домашният живот не е бил нищо повече от отглеждане на временни култури в малки ниви, извоювани от горите... Тогава той не е поглъщал така лакомо времето на мъжа, нито е изисквал повече грижи от тези, нужни

за катерича хралупа в дърво, осъдено на разпадане след година или две... Джордж се подслоняваше в сигурността на „своята гора“ и наблюдаваше живота на мотела като някой, разведен със самия себе си и собствените си грижи. Някой с превъзхождаща философия и достойнство — индианец, следящ слисано началните стъпки на първите английски заселници пуритани.

След известно време, все още облегат на любимото си дърво, чиято кора се бе изтъркала и излъскала на определена височина, за да създава седем години удобство за рамото му, Джордж видя Реджи да излиза от канцеларията и да се отправя към бунгало номер шест така целенасочено, като че ли отиваше да гаси пожар. Колата на Дий липсваше, което означаваше, че Реджи отново отива в бунгалото в отсъствие на обитателите ѝ или смята да предизвика съпруга, ако той беше там. В директно неподчинение на заповедта на Джордж. В скандално нарушение на даденото от него обещание на Дий. В този момент пред него имаше две възможности: да наложи авторитета си, като се втурне веднага към Реджи, хване я за врата и я отвлече обратно, преди да успее да направи каквото и да било — или да се престори, че не вижда, и следователно да остане в неведение за откритото ѝ предизвикателство. Джордж се обърна и влезе в паркинга на съседната фирма, за да види какви са им планове тези дни.

* * *

Когато почука на вратата, Реджи държеше в ръка съответния ключ. Не беше в настроение за извинения или забавяне. Смяташе да влезе в бунгалото по един или друг начин и да получи някакви обяснения. И ако отговорите не я задоволят, то „Дий“ или който и да било друг вътре, автоматично се превръщат за нея в история, без да ѝ пука ни най-малко колко са платили предварително.

Истината обаче беше, че така, както стояха нещата тези дни, много трудно можеше да изгони, когото и да било — освен ако не го уличи в очеводно нарушение на закона. Ако полицаите не се решаха да ги арестуват и измъкнат със сила, а квартирантите бяха наясно с правата си, само след много дълга и скъпа процедура можеше да ги изхвърли от заетата от тях квартира. Голяма част от квартирантите или

клиентите на мотела нямаха ясна представа за правата си, разбира се, и Реджи се надяваше, че ще съумее да изкара жената в резултат на ефективна комбинация от неосведомеността на Дий и собствения си оправдан гняв.

Почука веднъж на врата и се послуша. Трудно беше да дочуе нещо специфично над шума от телевизора, но ѝ се стори, че долавя бързи стъпки и шепот.

Почука отново, после пъкна ключа в ключалката. Вратата се отвори с около седем сантиметра и замря, задържана от веригата, но отворът даде възможност на Реджи да чуе ясно паникьосани шумове откъм банята. „Виновни“ — определи ги Реджи. Шумовете звучаха виновно, сякаш бе хванала чудовището „съпруг“ наред някакво много мръснишко деяние. Предпочете да не определя какво точно.

— Отвори вратата! Тук е собственичката — заяви тя твърдо. Важно беше да не дава време на мъжа да се замисли, за да не се изправи пред нея и да заяви с цялата си наглост, че му е взела ума с внезапното си появяване. — Знам, че сте там — продължи Реджи. Виждаше вратата към банята, но не и самата баня. На пода точно пред нея лежеше тъмнозелен чувал за отпадъци. Реджи се запита какви толкова отпадъци могат да имат тези двамата. Въпреки че някои хора използваха такива чували вместо куфари. Особено хора с деца.

Кутията с пластмасови ръкавици все още бе върху шкафа. За какво ли ги използват? Побиха я тръпки. Всичко, което виждаше, подхранваше гнева ѝ. Не знаеше какво точно става, но каквото и да беше, тя определено не го харесваше.

— Отвори вратата или ще вляза — извика тя. Всъщност нямаше начин да го направи, освен с помощта на ножовка, с която да среже веригата. „Всички ключалки в мотела трябва да се сменят с такива, каквито ще мога да контролирам!“ — помисли си тя не за пръв път. Ако не бяха разходите, досега да го бе направила хиляди пъти! Да беше Джордж малко по-сръчен в ръцете, можеше да свърши тази работа сам. Но и тогава пак щеше да се оплаква, разбира се. Вечно на страната на наемателите, както обикновено. Ще я засипва с празни приказки за правото им на уединение и прочие. Джордж и неговото ценно уединение! „Никой не се нуждае от уединение — освен ако има нещо за криене“ — помисли си Реджи. Мисълта за Джордж я вбеси още повече и тя гневно задумка по вратата.

— Веднага! — извика тя и като че ли в отговор на командата ѝ мъжът излезе от банята и се изправи срещу нея.

* * *

При първото почукване Аш скочи от пода пред вратата и се озова в банята само с три крачки, грабнал Боби в ръцете си като разпилян сноп съчки, без да забрави да притисне устата му с ръка. Закачи с рамо пластмасовата торба за отпадъци, която Дий беше донесла от работата си вкъщи, и тя литна от шкафа към пода.

Жената зад вратата крещеше и Аш се паникьоса, но той знаеше какво трябва да направи: Дий го беше научила, правил го беше и преди. Трябваше да се крие, просто да се крие, докато Дий се върне. Тогава тя ще уреди всичко, тя винаги знаеше как точно да уреди всичко. Аш просто трябваше да се крие с момчето, докато Дий се върне вкъщи.

Аш стоеше в банята, притиснал Боби до себе си, като че ли с желание да го защити. „Всичко ще се оправи“ — шепнеше той на момчето. Или си мислеше само, че шепнеше, но не беше сигурен дали не го прави наум. Очите на Боби го гледаха втренчено над ръката, с която Аш притискаше устата му. Колкото повече слабееше, толкова по-големи и по-големи ставаха очите му. Сега те изглеждаха огромни. И изплашени.

Жената отново закрепця. Аш взе мерки наистина да артикулира мислите си този път и прошепна:

— Не се страхувай, всичко ще се оправи... Тя ще си отиде, а Дий ще се върне и ще се погрижи за нас. — В очите на Боби като че ли се появи разбиране и Аш положи усилия да му се усмихне.

Жената пак закрепця. Заплашваше да влезе! Аш не се сецаше какво да прави, но знаеше със сигурност, че не трябва да я пусне в стаята. Никой досега не бе влизал в стаята им. Когато чукаха на вратата, Аш просто грабваше момчетата, скриваше се и оставаше в скривалището си, докато онези си отиваха. Но ако тази жена сега влезе... Не трябваше да я пуска. Това не трябваше да се случва. Той не трябваше да го допуска.

Аш постави Боби в празната вана.

— Стой тихо — каза му той.

Боби кимна. Очите му, като че ли изпълваха цялото му лице.

— Моля те, Томи. Моля те, моля те, моля те. Никакъв шум, никакъв шум.

Боби стисна с все сила талисмана си за късмет. Той изглеждаше толкова изплашен, колкото се чувстваше Аш.

Аш издърпа завесата за душа, остави момчето изправено във ваната с талисмана, вдигнат пред него, сякаш да отблъсне злите вещици. Големият мъж излезе от банята, внимателно затвори вратата и се обърна към жената, която все още крещеше срещу него. Той виждаше само едното ѝ око, което надзърташе през пролуката на външната врата.

— Моля, отвори вратата — каза тя, но това „моля“ прозвуча като заплаха.

Аш се вторачи в нея, без да знае какво да прави по-нататък.

— Побързай, хайде — настояваше Реджи. — Аз съм собственичката, пусни ме да вляза. — Големият мъж продължаваше да стои до банята като вкопан, втрещен в нея. Реджи не можеше да повярва нито на физическите му размери, нито на типа волска тъпотия, изписана на лицето му. Все едно че гледаше в очите вол.

— Какво? — каза той накрая и звукът се изтърколи навън сякаш от някаква дълбоко разположена пещера по рядко използван проход.

— Какво? — повтори тя. — Първо кувертюрата. Къде е кувертюрата?

Той бавно завъртя глава към леглото. За голямо разочарование на Реджи кувертюрата покриваше леглото, където ѝ бе мястото. „Опитват се да ми играят трикове! Нямахте я, знам това!“ — ядно си помисли тя.

— Нямате право да я изнасяте от стаята.

Той пак се бе обърнал към нея. Движенията му бяха забавени и сякаш разучени, все едно че се движеше под вода. Реджи реши, че вероятно взема наркотици. Едно нещо обаче бе напълно сигурно: този мъж не бе съпруг на никого. Особено на Дий. В никакъв случай не и съпруг на тази остра като бръснач, хитра, енергична млада жена. Вероятността да е съпруга на този мъж бе равна на това да е омъжена за някое младо кастрирано добиче във ферма за угояване на говеда. А след като той не ѝ беше съпруг, ясно бе, че Дий ги лъжеше. Реджи не знаеше какви са точно отношенията ѝ с този полуидиот, а и не бе

сигурна дали искаше да научи, но за евентуален брак между тях не можеше да става и дума. Тоест Дий ги лъжеше и след като мами за едно нещо, вероятно ги пързала и за всичко останало.

Реджи блъсна раздразнено вратата и веригата издрънка. Мъжът се стресна. „Сякаш има опасност наистина да я отворя — помисли си тя. — Глупаво предположение — също като вида му.“ Но едно нещо беше очевадно: той се страхуваше да не би тя да влезе. Не се съпротивляваше, но беше определено изплашен.

— Какво криеш там?

— Никой — изломоти Аш и заклати глава, за да подсили невинността си.

Реджи присви очи и се вторачи замислено в гиганта. Никой? Защо не „нищо“?

— Пусни ме веднага.

— Аз съм болен — заяви Аш.

— Имам право да вляза и настоявам веднага да отвориш вратата.

— Болен съм — повтори той.

— Искаш ли да извикам полиция? — заплаши го тя.

Аш блъсна вратата в лицето ѝ и седна с гръб към нея, напълно паникьосан.

* * *

Боби чу сърдития глас на жената и се отдръпна още по-далеко от завесата за душа. Опря гръб на студените плочки и се стресна. Отначало знаеше само, че приятелят му е в беда. Усети ясно враждебността в тона на жената: заболя го и се изплаши, че някой си разрешава да се отнася към приятеля му така. Към този страх се прибави и друг, по-неясен, който като че ли се носеше из въздуха и се засилваше все повече в затвореното пространство на банята зад завесата. Беше го усетил още в напрегнатия момент след първото почукване на вратата. Почувства го, когато Аш го грабна в ръцете си, когато големият мъж го молеше — съвсем излишно — да мълчи. Страх, преминал у него директно от Аш, но и страх, който той таеше в себе си като свой собствен. Едва сега, докато слушаше как Аш се опитва да говори с жената, Боби разбра какъв бе този страх: той се

страхуваше да не бъде хванат, да не бъде открит. Страхът на Аш, страхът на Дий се бе трансформирал в негов собствен... Той се присви в ъгъла на ваната, колкото бе възможно по-далеко от вратата и евентуалното му разкриване...

* * *

От изгодната си позиция между дърветата Джордж чуваше ясно Реджи да грачи на някого от бунгало номер шест, при това с пълна пара и с този вид ярост, който обикновено запазваше за самия него. Той се беше разходил из паркинга на съседа, но се върна веднага, щом гневният глас на жена му се понесе от далечината. Влезе в „гората“ си точно зад бунгалото и се примъкна към него, като внимаваше да не го забележи Реджи. В никакъв случай не искаше бесът ѝ да се насочи към него. Достатъчно рисковано беше да наблюдава налудничавите ѝ действия от безопасно разстояние: човек може да бъде застигнат и от заблудена клетва дори когато се крие зад дърво.

Джордж видя как вратата на бунгалото се затръшна в лицето ѝ. Това отприщи тежката артилерия. Тя човъркаше ключалката с ключа си, хвърляше се срещу нея с цялата си тежест, но сега нещо я блокираше отвътре. „Каквото и да е то, ако има уши, вероятно е оглушало само за няколко секунди“ — реши Джордж. Или би желало да оглушее.

* * *

Аш усещаше ударите и ритниците на жената по вратата: при всеки удар дървото потреперваше и изпращаше разтърсващи вълни в гърба му, но той знаеше, че сега тя нямаше шанс да отвори вратата срещу неговата тежест. Не само усещаше, но и чуваше яростта ѝ — тя бе силно озвучена, — но големият мъж не знаеше какво друго да направи. Докато Дий се върне от работа, ще трябва да държи вратата плътно затворена. Това беше планът му.

* * *

Свит във ваната, Боби се напрягаше да чуе какво става в другата стая. Чуваше се главно жената, но от време на време се обаждаше и Аш с характерния си бавен, по-нисък глас. Не разбираше какво казва Аш, но гневният, висок глас на жената се чуваше ясно зад завесата за душа. Тя настояваше да знае какво крие Аш и най-сетне, много бавно, момчето схвана, че тя има предвид него. Той беше това нещо, което криеха. Просто той не се криеше по начина, по който Аш и Дий го правеха. Той самият беше нещото, което криеха. Сякаш бяха минали векове, откакто не бе мислил за себе си по този начин. Седмици подред той бе част от семейството, делеше вълненията и тревогите им. Техният живот се бе превърнал в негов и въпреки че не бе забравил изцяло света, от който бе дошъл тук, този бивш негов свят бе престанал да има каквито и да било реални очертания за него.

Сега отначало неясно, но после все по-бързо и по-ослепително този стар свят се върна при Боби, обгърна го, залюля го вълна от носталгия и болка за къщи, полузабравени чувства го разтърсиха с такава сила, че той неволно изплака. Копнежът по дома бе заместен от чувство, умряло дори още по-рано — надеждата. Зад вратата на бунгалото кипеше живот, пулсираше друг свят, различен от този на Дий и Аш, и крясъците на жената там бяха връзката му с него. Измъченото телце на Боби трепереше от силата на чувствата, които го люлееха отвътре, преплетени като в огнено кълбо. Но най-силно го гореше пламъкът на копнежа. Той бе ярък и разтърсващ като — като страх... Боби излезе от ваната точно когато външната врата се затръшна и временно премаза гласа на жената. Момчето отвори тихо вратата на банята и постави ухо на пролуката. Продължаваше да я чува ясно. Сега тя удряше по вратата, възобновила крясъците си, но гласът ѝ бе приглушен от дебелината на дървото. И все пак тя все още беше там, все още се опитваше да влезе. Все още имаше надежда. Боби впи пръсти в талисмана си, стисна очи, разтреперан от силата на желанието си жената да разбие вратата, да се втурне вътре с полиция, въоръжена до зъби, да го открие в банята, да го спаси, да го отнесе обратно в неговия дом — истинския му дом!... Тази възможност изглеждаше толкова реална, толкова близка, че Боби не издържа и се

разплака. Плачът му бе примесен с пристъпи на смях от неконтролируемото вълнение, което разтърсваше изтерзаното му тяло...

* * *

Аш дочу странни гъргорещи звуци откъм банята и се зачуди дали момчето не повръща. Атаката на жената от другата страна на вратата като че ли отслабваше. Усилията ѝ да влезе насила бяха разредени с дълги паузи, които се увеличаваха по продължителност, изискванията ѝ като че ли не звучаха така заплашително, както в началото. Сега обаче Аш бе изправен пред изпитанието на неразбираемите звуци, които идваха от банята. Не смееше да остави вратата, за да види какво става с Томи, колкото и да му се искаше. Натискаше вратата, потеше се и се надяваше, че момчето е добре. Толкова необичайно беше за него да издава каквито и да било звуци. Напоследък дори едва издигаше глас над почти нечут шепот, а виковете му, когато Дий го биеше, бяха правилно заглушавани във възглавницата, както Аш го беше учил. Този Томи имаше най-добро поведение от всички Томита, които бяха притежавали досега, и Аш си мислеше, че го обича повече от всеки един от тях. Надяваше се, че всичко с него е наред.

* * *

Гласът изчезна! Боби не я чуваше повече. Умълча се, затаи дъх, вслуша се — тя беше заминала! Момчето се втурна от банята в стаята с писък.

— Помощ! — викаше то и тичаше към вратата. — Аз съм тук, аз съм тук, помогни ми!

Аш се втрени в него, напълно зашеметен, невярващ на очите и ушите си, докато голото момче тичаше първо право към него, а после се опита да мине през него, над него...

Боби се хвърляше към вратата, дърпаше веригата, която я държеше затворена и викаше, викаше, викаше...

— Аз съм тук! Това съм аз, аз! Помогни ми, помощ!

Аш се размърда и вдигна Боби нагоре, докато се изправяше, издърпа го от вратата, но момчето продължаваше да вика за помощ. Големият мъж потърси устата му с широката си длан и притисна с нея разплаканото и вече отчаяно „Моля те, моля те...“ Лицето на момчето бе обляно в сълзи и слуз и докато Аш се опитваше да го накара да замълчи, като притискаше тялото му към себе си, за да го постави под контрол, Боби не спираше да се бори с него със сила и отчаяние, каквито преди никога не бе показвал.

Аш знаеше, че това няма да трае дълго. След малко Боби престана да се бори и се отпусна в ръцете му. Големият мъж седеше на леглото с гръб към възглавниците в горната му част и притискаше Боби към гърдите си.

— Обеща да не вдигаш шум — каза той.

Боби промърмори нещо под ръката му.

— Ти обеща — повтори Аш.

Погледна голото тяло на момчето, което притискаше към своето. Така болезнено слабо, плътта — опъната върху костите. Толкова близо до края...

— Дий ще бъде разочарована — продължи Аш.

Момчето отново промърмори нещо и завъртя глава в ръката му. Големият мъж знаеше, че го моли да не казва на Дий. Но Аш бе наясно, че трябва да каже.

— Трябва — каза той на глас.

Нямаше начин да излъже Дий и това означаваше, че няма начин да защити Боби. Освен един. Винаги оставаше един-единствен начин...

— Кого обичаш? — запита Аш.

Не махна ръката си от устата на Боби, знаеше, че отговорът ще бъде: „Тебе. Обичам теб, Аш“.

— Обичам те, Томи — каза Аш. После прибави истинското му име. — Обичам те, Боби. — Аш не забравяше истинските им имена. Дий никога не проявяваше желание да ги научи, но Аш не ги забравяше. Понякога се питаше защо.

Той протегна ръка зад гърба си и изтегли една от възглавниците. Сега ще се наложи отново да се местят.

* * *

Джордж проследи с поглед Реджи, която се върна побесняла в канцеларията. Беше толкова бясна, че в този момент той не искаше да бъде и на километър от нея. Нека си излее яда върху полицаите или върху този, когото смята да извика по телефона. Сигурен беше, че тя ще телефонира на някого, нямаше начин да остави тази обида на авторитета ѝ на собственичка да мине просто така. Ако погледът ѝ попадне на Джордж, сигурно ще го изтика към бунгало номер шест и ще настояе той да поеме проблема в ръцете си. Джордж нямаше представа какво си въобразява, че може да направи: да вдигне вратата във въздуха с ловджийска пушка?

Изчака Реджи да влезе в канцеларията и едва тогава се размърда. Плъзна се дълбоко в гората и се отправи пак към паркинга на съседа. Преди да се отдалечи достатъчно, му се стори, че от бунгало номер шест долетя някакъв звук: кратък и ужасяващ... Но после пак настъпи тишина. Всичко стана много бързо, а звукът бе ужасно неприятен с подтекста си и Джордж побърза да си внуши, че изобщо не го е чул...

ГЛАВА 17

Джак седеше на задната седалка до навития спален чувал, одеяло в защитен цвят и пазарска чанта, пълна с книги — прочетени, поради което бяха избрани за лагера: те му бяха любимите. В багажника на колата кротко лежеше голям, широк куфар, пълен с дрехи, които трябваше да му стигнат за две седмици без пране. Бекер подозираше, че момчето вероятно ще изкара двете седмици с един чифт дънки и две от дванайсетте трикотажни ризи в куфара. Той бе помогнал в подготовката на Джак за най-голямото приключение в живота му досега: написа с маркер името на момчето от вътрешната страна на яките на ризките и върху еластичните коланчета на гащетата му.

— В случай че гащетата ти решат да избягат и се изгубят, полицията ще знае чии са — обясни той на Джак в процеса на тази операция. Момчето се смя от сърце на представата гащетата му да потеглят нанякъде по собствено желание.

Карин не намери нищо смешно в подхвърлената идея.

— Нищо няма да се изгуби — каза тя остро. — Всичко ще бъде наред. Този лагер е много сигурен, а възпитателите са отлични.

— Но и те трябва да спят от време на време — не се предаваше Бекер. — Кой тогава ще разбере какво са си наумили гащетата на Джак?

— Могат да избягат съвсем сами — предположи Джак въодушевено. — Или да отидат на плуване...

Карин ги изгледа гневно и ги накара да замълчат.

— Те няма да отидат никъде без тебе, а ти няма да ходиш никъде без възпитател, ясно ли е?

— Мамо, само се шегувах.

— Разбрах.

— Тя се смее вътрешно — обади се Бекер.

— Опитвам се да втъпя на Джак известни изисквания за безопасно поведение. Не ми помагаш особено много.

Бекер наведе смирено глава. Погледна Джак изпод вежди и му намигна. Джак завъртя очи в игрива конспирация срещу майка си, която забеляза всичко.

— Не се различавате много от двойка маймуни — заяви тя.

Подсещането ѝ бе прекалено привлекателно, за да бъде пренебрегнато. Бекер побърза да направи маймунска гримаса на Джак, който веднага му отвърна със същото. Двамата се спуснаха из стаята, приклекли и прегърбени като маймуни, почесваха се и си разменяха маймунски кръсъци. Посред играта им Карин демонстративно излезе и затръшна вратата на банята зад себе си.

— Тя е направо бясна — каза Джак.

— Не, тъжна е — поправи го Бекер. — Но не иска да го разбереш, за да не се натъжиш и ти. Исква да прекараш чудесно в лагера.

— Добре — каза несигурно Джак.

— Добре какво?

— Ще прекарам чудесно в лагера.

— Хубава идея — одобри Бекер. — И тя ще се чувства добре. Колкото по-добре прекараш, толкова по-добре ще се чувства тя.

— Тя не се държи така...

— Защото е в противоречие със себе си.

— Какво е това?

— Противоречие? Притеснена е. Не се тревожи, това са неща, които засягат само възрастните.

В спалнята Бекер се опита безуспешно да успокои Карин, която едва се сдържаше да не избухне в плач. Лицето ѝ периодически почервеняваше и сякаш подпухваше, като че ли всеки миг сълзите ѝ ще потекат, но със силата на психологически контрол, който Бекер не разбираше, но му се възхищаваше, тя се отдръпваше от ръба на пропастта, лицето ѝ се проясняваше и единствената следа от преодоляната опасност бе по-яркият, по-влажен блясък в очите ѝ. Сякаш тя поглъщаше обратно сълзите си и им се отдаваше вътрешно.

— Той ще бъде добре — заяви Бекер.

— Откъде знаеш?

— Ще бъде в пълна безопасност.

— Знаем.

— Ще бъде чудесно преживяване за него.

— Знам го.

— Твоя беше идеята да отиде на лагер.

— Господи, Бекер, знам и това.

Бе го наричала Бекер, не Джон, много по-често след случая с пистолета в спалнята на Джак. Продължаваха да се любят със страст и нежност, но извън леглото се заобикаляха предпазливо един друг.

— Искаш да ти кажа нещо, което не знаеш? — запита Бекер.

— Само ако е хубаво.

— Не знам нищо за лагера на Джак, което да не ти е вече известно.

— Знам — въздъхна тя.

— Плачеш, защото не искаш да отиде?...

— Не.

— Или защото искаш да отиде?

— Плача, защото съм майка — изсвятка се тя.

Разреши му да я обгърне с ръце и да я притисне към себе си, но прегръдката му не предложи утеха на нито един от тях.

Сега, докато се носеха на север по магистрала I-91 в Масачузетс, Карин се люшкеше напред и назад между стоманена ефикасност, свързана с изискванията на времето, разстоянието и другите технически подробности на пътуването, и размекваща сантименталност. Бекер бе готов да се обзаложи, че ако седеше отзад вместо на волана, тя сигурно щеше да постави Джак в скута си. Вероятно заради това упорито бе отхвърлила неколкочкратните предложения на Бекер той да шофира.

Телефонът в колата извънтя приглушено.

— Трябваше да го изключа — промърмори ядосано Карин, преди да вдигне слушалката. — На път съм към лагера на Джак, Малва — съобщи тя раздражено в слушалката. Слуша мълчаливо за момент, после се обърна уморено към Бекер. — Още един мъж с момче в мотел.

Откакто Карин бе осигурила подкрепата на щатската и местна полиция, Бюрото бе алармирано за възможни подозрителни субекти средно по шест пъти на ден. По нейна молба информираха за всяко обаждане, а след разследването незабавно й съобщаваха резултатите. На няколко пъти бе ходила сама до съответните мотели. Попадаха на бащи и синове, на бащи и дъщери, сбъркани за момчета, на мъже и

мъже, на ученици от гимназията, запланували някаква пакост, на любовници, които се криеха по мотелите, и в един от случаите дори на мъжкарана и малкото ѝ куче. Положените усилия започваха да се оформят като смущаваща загуба на ценни човекочасове.

— Къде е? — запита Бекер.

— В Спенсър.

Бекер погледна картата: бяха очертали пътя към лагера на Джак с червен маркер.

— По пътя ни е, само на около петнайсетина минути оттук — забеляза той.

Карин въздъхна.

— Водя сина си на лагер.

— Четирийсет и пет минути преди графика сме — уточни Бекер с безразличен тон. — Можем да си разрешим разговор с мъж и някое джудже...

— Или с вентрилоквист^[1] и куклата му, или с жена с дребно пони...

— Кой има пони? — запита Джак от задната седалка и вдигна глава от книгата си.

— Шегувах се, мили — отговори Карин.

— Или ще прекараме това време в лагера в очакване на разрешение за тръгване — продължаваше Бекер.

— Почакай — каза Карин в слушалката и го погледна с вдигнати вежди.

— Както искаш — отвърна той. — Пътуването си е твое, не мое.

— Но става въпрос за моята работа. — Тя каза по телефона: — Малва, упъти ме към мотела. Аз лично ще проверя това обаждане.

— Познай какво ти предстои! — обърна се назад Бекер към момчето.

— Какво?

— Не само ще отидеш на лагер днес, но и ще имаш възможност да наблюдаваш две суперченгета в действие.

— Наистина ли?

— Всъщност всичко е много скучно — предупреди Карин.

— Обикновено да — съгласи се Бекер. — Но човек никога не знае.

— Замесено ли е пони?

— Не — отговори Карин. — Само магаре. — Помисли за момент.
— По-точно две.

* * *

Когато се отделиха от магистралата по алеята към „Рестъуайл“, ги последва друга кола с неоправдано голяма скорост. Докато Карин спираше пред канцеларията, другата кола мина бързо край тях и спря пред най-отдалеченото бунгало. От канцеларията излезе възрастна двойка: и двамата се вторачиха в тази кола. Бекер забеляза жена, която забърза към вратата на бунгалото. Тя се опита да отключи, но вратата не се помръдна. Жената приближи глава до процепа ѝ, каза нещо и бързо се вмъкна вътре веднага, щом вратата се отвори достатъчно широко.

Карин безуспешно се опитваше да привлече вниманието на собствениците. Те изглеждаха погълнати в далечната сцена, сякаш тя бе ядрото на невероятна драма. Жената я забеляза едва когато Карин извади личната си карта и ги информира, че е от ФБР.

— Виждаш ли — заяви триумфално Реджи на Джордж. — ФБР. Казах ти, че е нещо важно.

— Наистина ли сте от ФБР? — запита Джордж.

Карин задържа личната си карта пред очите му, но се обърна към жената. Беше се ориентирала, че тя е главното лице тук.

— Разбирам, че сте отговорили на молбата на щатската полиция за информация.

— Точно тук — заяви Реджи и посочи към бунгалото. — В номер шест. Точно това, което търсите.

— Какво смятате, че търсим? — запита Карин.

— Мъж и момче — отвърна Реджи. — Голям мъж, каза моторизираният полицаи. Така ли е, Джордж?

Джордж изучаваше привлекателната млада жена, представила се за агентка на ФБР: опитваше се да си напълни очите, без да се вторачва особено очебийно. Въпросът на Реджи го стресна.

— А, да. Така каза полицаят. Голям мъж с момче.

— Е, той е там — заяви Реджи и пак посочи към бунгалото.

— Това, в което влезе жената? — запита Карин.

— Тя твърди, че той ѝ е съпруг, но не ѝ вярвайте — започна Реджи. — Той ѝ вярва, но не му обръщайте внимание. — Тя кимна презрително към Джордж, който се бе понесъл към колата, опитвайки се да се разграничи от жена си. Надяваше се да разучи агентката от тази позиция, без да се набива в очи. Джак бе смъкнал прозореца, за да слуша разговора, и Джордж му намигна, като се престори, че не чува думите на Реджи.

— Щатският полицай не каза ли, че търсим сам мъж с момче?

— Повярвайте ми, вашият мъж е там. Погледнете сами и ще се уверите: този човек не е нормален.

Карин погледна Бекер и той потисна желанието си да се захили.

— Смятаме за малко вероятно мъжът, когото търсим, да пътува с жена си — обади се Бекер с учтив, официален тон.

— Тя със сигурност не му е жена — настояваше Реджи. — Вече ви го казах. Вървете и вижте. Просто вижте за себе си. Нещо става там вътре.

— Какво?

— Радвам се, че не знам. Умът ми е далеко от тези неща. — Бекер погледна Джордж, който изучаваше краката на Карин. Той усети, вдигна очи към него и се захили смутено. — Но е нещо, което плаче за полиция — продължаваше Реджи. Местеше поглед от Бекер към Карин, които явно не желаеха да предприемат някакво действие. — За бога, защо дойдохте тук?

— Отличен въпрос — отвърна мрачно Карин. — Мъжът вътре ли е в момента?

— Освен ако не е прокопал тунел под бунгалото. Държа това бунгало под око оттогава.

— Откога?

— Откакто го видях в него. И вие щяхте да направите същото, ако го бяхте зърнали, повярвайте ми.

— Момчето там ли е сега?

За пръв път Реджи прояви несигурност.

— Почти съм сигурна, че може би е — каза тя.

— Но не сте напълно сигурна?

— Защо не проверите сами? Може да е в банята.

— Страхувам се, че не ви разбирам, мадам. Виждали ли сте момчето?

— Не съвсем.

— Не съвсем?

— Видях четката му за зъби. Свидетелка съм на начина, по който се държеше мъжът: той криеше нещо. Видях го да носи нещо през нощта... — Гласът ѝ заглъхна, загубил пара, когато се наложи да изложи недоказуемите си съмнения.

— Искате да кажете, че никога не сте виждали момчето? — Карин с мъка прикри раздразнението в гласа си.

— Не точно... но на мене не ми е нужно да видя нещо, за да знам, че е там.

— Виждали ли сте дрехите му?... Играчките му?... Книгите му?

— Само четката му за зъби.

— Нищо друго?

— Видях мъжа! И това е достатъчно!

Бекер се обърна към Джордж и го запита дали е видял момчето. Той вдигна и двете си ръце във въздуха с открити длани, отричайки всякаква връзка с цялата тази работа.

— Дори не съм виждал и мъжа — заяви той, без да поглежда жена си.

— Защо просто не отидете да го видите — настояваше Реджи, — вместо да стоите тук и да ме обвинявате в лъжа?

— Никой не ви обвинява в лъжа — обади се Карин успокоително.

— Защо тогава не отидете да видите сами този мъж и да го разпитате? Не се осланяйте на него. — Тя посочи Джордж с жест, едновременно обозначителен и презрителен. Джордж леко наклони глава и се захили на Бекер, опитвайки се да го включи във всеобщата мъжка преценка за жените.

— В такъв случай ще си поговорим с него — реши Карин и се обърна към бунгало номер шест.

— Попитайте го за кувертюрата, накарайте го да даде обяснения — каза Реджи и тръгна с нея.

— Смятам, че ще е по-добре сами да проведем разпита — спря я Карин.

— Ако не съм с вас, как ще разберете дали лъже?

— Обикновено провеждаме разпитите сами — повтори Карин. — Ако се окаже, че има нужда от допълнително потвърждение, ще ви

извикаме.

— Мога да ви кажа всичко, което искате да знаете — настояваше Реджи, но изостана назад и ги остави да продължат сами.

Карин се облегна на отворения прозорец на колата.

— Ти оставаш тук — обърна се тя към Джак. — Няма да се бавим.

— Но...

— Ако има пони в онази стая там, обещавам да ти кажа — обади се Бекер.

Жената изскочи от бунгалото, преди да бяха извървели половината път към него. Тя бе облечена в колосана бяла униформа на медицинска сестра, бели чорапи, бели ортопедични половинки с връзки. Очите ѝ искряха неестествено сини в контраст с този белоснежен фон. Русата ѝ коса бе свита в кок, за да бъде удобно прибрана под касинката ѝ, която в момента не носеше. Кичурите коса, освободили се от кока, ѝ придаваха разхвърчан вид дори когато не се движеше.

Но сега не беше в покой. Спусна се към Карин и Бекер с възторга на някой, срещнал неочаквано стари приятели. Очите ѝ блестяха щастливо, широката ѝ усмивка прибавяше още един елемент в бяло.

— Побъркана ли е, или какво? — запита Дий весело. — Приятна старица по сърце, сигурна съм, но прекалено самотна, нали разбирате? Трябва да поговорите със съпруга ѝ за нея, той има какво да каже.

— Аз съм специален агент Крист от Федералното бюро за разследване — представи се Карин и извади картата си.

— Така ли? Прекрасно! — Тя замълча достатъчно дълго, за да огледа Бекер от главата до петите. — Обзалагам се, че и вие сте специален, нали? — Обърна се към Карин. — Не го карайте да се чувства зле. Той се старее, колкото може.

Усмихна се на Бекер, за да му покаже, че се шегува. Имаше нещо толкова познато във всичко, което казваше, че Карин се запита за момент дали наистина не са се срещали някъде.

После Дий мина край тях и тръгна към офиса, като говореше през рамо и ги принуди да я последват.

— Съпругът ми има проблеми с очите. Знаете какво значи това. Не съм искала много, помолих ги само да бъде оставен на мира през деня. Не мисля, че е кой знае какво. А възрастната дама влиза при него,

стресва бедничкия почти до смърт и очевидно самата тя се смръзва от уплаха — е, вие ще се ориентирате в цялата тази история. Затова сте специални, нали? О, виж ти! О!

Дий се отклони към колата на Карин с възторжени възклицания, като че ли внезапно бе попаднала на съкровище.

— Как се казваш?

— Джак Холис — отговори момчето.

— Можеш да ме наричаш Дий. А чие момченце си ти?

Джак се отдръпна леко от лицето, което напираше към него през отворения прозорец, и посочи майка си.

— О, той е красив, той е такова красиво момче! — обърна се Дий към Карин. — Вие сте щастлива майка.

— Да, знам. Благодаря.

— А ти... — Дий вмъкна глава в колата още по-навътре. — Толкова си прекрасен. Направо ми иде да те изям.

Джак се опита да се усмихне на странната жена и в същото време се дърпаше от нея, докато го спря торбата на спалния чувал на задната седалка.

— Искаш ли да дойдеш да живееш с мен? — запита Дий. — Искаш ли, искаш ли да поживееш малко с мен?

Дий пак се обърна към Карин:

— Само за малко? Ще ми разрешите ли?

— Не точно сега. Днес той отива на лагер.

— Наистина ли? Ще ходиш на лагер? Къде? Кой лагер?

— Уасакний — отговори Джак.

— Толкова е вълнуващо... Не те е страх, нали? Не се страхувай, няма от какво да се страхуваш.

— Не ме е страх.

— Добро момче... О, ти си толкова красив... — Дий се обърна към Бекер и Карин. Влагата в очите ѝ бе замъглила искрящия син цвят. — Голяма щастливка сте. — Тя докосна ръката на Карин. — Нямате представа колко сте щастлива. О, бих желала той да е мой!...

— Да, той е чудесно момче — съгласи се Карин.

— Надявам се, че истински го цените — продължаваше Дий. — Не трябва да го държите заключен на задната седалка със затворени прозорци.

— Знам — заоправдава се Карин. — Той не е заключен. А и прозорецът е отворен.

— Не е лесно да се мисли за всичко — каза Дий покровителствено. — Особено ако майката работи и трябва да го води на работа със себе си.

— Не го водя на работата си. Ние сме на път към лагера... — Карин се спря: реши, че единственият начин да запази достойнството си, бе да замълчи.

— Сигурна съм, че полагате всички необходими усилия.

Дий стисна ръката и с известна доза презрение и се обърна рязко към Бекер. Сълзите ѝ като че ли се бяха изпарили за секунда.

— А какъв е вашият принос? — запита тя с усмивка.

— Просто се мотая наоколо — отвърна Бекер.

— Те вършат това най-добре, нали? — обърна се Дий към Карин.

Все още засегната от загатнатата критика на родителските ѝ умения, Карин не допусна да бъде включена в игрите на Дий. „Жената е самовлюбена флиртаджийка — помисли си тя. — Без задръжки пуска в ход пресиления си чар към всеки, попаднал на пътя ѝ, бил той мъж или жена.“ Тя манипулираше с него като с бейзболна бухалка и при жените той нямаше голям успех, но при мъжете явно печелеше по точки. Карин с раздражение забеляза, че Бекер се хили почти толкова широко, колкото и жената.

— О, добре тогава, хайде, елате и ми помогнете да се измъкна оттук — каза Дий на Бекер и отново се впусна в действие като внезапно развита пружина: изтича нагоре по стъпалата и изчезна в канцеларията, преди Бекер или Карин да успеят да реагират.

— Тя, изглежда, действа по своя собствена програма — подхвърли Бекер все още с усмивка.

— Намираш я и забавна, така ли?

— Смятам, че ме харесва, какво ще кажеш? — запита Бекер.

— Смятам, че тя има нужда от валиум.

— Признай, че е по-забавна от едно джудже.

Бекер и Карин последваха Дий към канцеларията и още пред прага установиха, че тя е вече влязла в гръмогласна разправа със собственичката на мотела.

— Прекалено късно ли е просто да се обърнем и да офейкаме? — прошепна Карин. Бекер се захили язвително и с нисък, демонстративен

поклон я покани да влезе преди него в канцеларията.

* * *

Аш изми щателно момчето, въоръжен с пластмасови ръкавици, както го беше учила Дий. Той седна във ваната с момчето, придържаше тялото му с една ръка, а с другата сапунисваше и търкаше. Изчисти ноктите му с една от пилите на Дий. Изми ушите му, последните сълзи, миризмата на страха. Когато свърши, остави го във ваната, за да попие водата последните следи от краткия му земен път и страдания...

Облече се и зачака търпеливо Дий да се върне вкъщи в отговор на телефонното му обаждане. Установи, че не може да се потопи в историите по телевизията, умът му непрекъснато се отклоняваше към момчето във ваната. Той държеше талисмана на Боби в ръка, стискаше го за късмет, надяваше се, че той някак ще прояви силата си и ще промени нещата. Момчето бе настоявало, че талисманът винаги му е носил късмет: може би сега ще донесе късмет и на него? Аш търкаше монетата между палеца и показалеца си, вглеждаше се напрегнато в лика на мъжа, гравирани на нея, чудеше се кой беше той и откъде има силата да раздава късмет.

* * *

Когато Дий пристигна, Аш беше на вратата. Тя веднага схвана положението и не го разочарова: както винаги знаеше точно какво трябва да се направи.

— Сложи си ръкавиците и го напъхай в торбата — нареди му тя с отривист, властен глас. Погледна през спуснатите щори към групичката, която се съвещаваше пред мотела. Реджи говореше и сочеше към бунгалото на Дий.

— Когато завлека всички в канцеларията, ти разчистваш торбата оттук, ясно ли е?

— Да, Дий.

— Замъкни я до магистралата, но я прикрий добре. Не искаме никой да я намери точно сега. Ще я вземем довечера, когато си

тръгнем.

— Няма ли да се връщаме повече?

— Престани да хленчиш, Аш — изгледа го тя строго. — Трябва да действаме бързо. Слагай си ръкавиците и не се мотай. Когато ги прибера в канцеларията, излизаш от вратата и се вмъкваш в гората с чувала колкото е възможно по-бързо. Разбра ли?

— Да, Дий.

Тя го погледна със свирепо искрящи очи, задържа вниманието му.

— Кого обичаш? — запита тя.

— Тебе, Дий — усмихна се Аш.

Дий се изплъзна през вратата. Аш си постави нов чифт пластмасови ръкавици, вдигна чувала за отпадъци от пода и отиде в банята. Излезе, като крепеше нежно тялото на момчето в чувала. Погледът му попадна на талисмана, който лежеше на пода до леглото, там, където го беше изпуснал.

Не му се стори правилно да го задържи. Боби го обичаше толкова много... Кой знае? Може би талисманът ще продължи да му носи щастие... Аш не бе особено сигурен, но знаеше, че монетата принадлежи на Боби и няма право да я задържи, колкото и да му се искаше.

Развърза чувала и внимателно постави в него монетата от половин долар с образа на Кенеди заедно с верижката към нея. Върза отново торбата и занадзърта през щорите към хората, събрани пред канцеларията. Дий се наведе отначало към колата и най-сетне заговори с мъж и жена, които Аш никога не бе виждал по-рано, после се вмъкна бързо в канцеларията.

Мъжът и жената стояха и говореха отвън и Аш пожела силно те да влязат след Дий в канцеларията. Желанието му се сбъдна. Те влязоха и Аш се запита дали талисманът на Боби не прояви силата си още веднъж. Още един последен жест...

Аш вдиша чувала с две ръце и се плъзна през вратата към горичката, която го очакваше само на няколко стъпки зад бунгалото.

* * *

От задната седалка на колата Джак забеляза как от крайното бунгало се измъква тромав мъж, оглежда се тревожно по посока на канцеларията и забързва към дърветата отзад. Мъжът носеше чувал за отпадъци, но някак странно: сякаш в чувала нямаше боклуци, а нещо друго. Той го беше обгърнал нежно с две ръце, като че бе някакво съкровище. „Или бебе — помисли си Джак. — Бебе в чувал.“ Джак хареса мелодията на фразата, липсата на смисъл. Тя бе от вида безсмислици, върху които Бекер с удоволствие импровизираше и се шегуваше с момчето. „Пука на обувка, бебе в чувал.“ Закле се да го запомни и да го каже на Бекер, но когато двамата с майка му се върнаха в колата, вече беше забравил...

Джак гледеше как големият мъж бърза през горичката към магистралата, като продължаваше да притиска нежно чувала към гърдите си. Мъжът изчезна за миг зад ниска сграда до мотела. Когато се появи пак, чувалът го нямаше.

Големият мъж отново погледна крадешком към канцеларията и се вмъкна бързо в бунгалото. „Сякаш играе на криеница“ — помисли си момчето. Но в света на Джак възрастните не играеха детски игри. Мъжът изобщо не погледна към колата и не го забеляза, което не изненада детето. „Толкова много възрастни не забелязват децата — помисли си Джак. — Като че ли ни няма или нещо такова. Сякаш сме невидими. Или пък те забелязват и те отрупват с прекомерно внимание — като медицинската сестра, която излезе от същото бунгало.“ Джак се надяваше от сърце, че когато излезе от канцеларията, тя няма да направи нов опит да се сближи с него. Ако нещата зависеха от Джак, той би предпочел да остане незабелязан, вместо да се превръща в център на внимание. Но беше дете и никой не го питаше. Когато попадеше на ентузиаст като медицинската сестра, Джак се опитваше да се държи учтиво и да не се отдръпва и майка му се гордееше с възпитаното му поведение. Но вътрешно той се стремеше да се смали толкова, колкото бе възможно, да свие духа си в най-мъничка топчица и ако може, дори да изчезне.

* * *

Дий изведе всички извън канцеларията, завладяваща и непоколебима. Карин се бе отказала да се оправя в отношенията между Дий и Реджи. Това бе едно кълбо от обвинения и контраобвинения, понякога от интерес само за участниците в разправията. Учуди я обаче доброто настроение на Дий дори и след яростното кръстосване на шпаги със собственичката. Тя замарширува по алеята към бунгалото си с нетърпелива стъпка, поглеждайки от време на време назад, за да разбере защо другите се влачат така бавно след нея.

Само чувство за дълг принуждаваше Карин да изиграе докрай поредния фарс: дълг не точно към Бюрото (бе въввлечена против волята си в обикновена разправия между собственик и наемател, която нямаше нищо общо с ФБР), но от самоуважение — не можеше да си разреши да изглежда глупачка в очите на хората. Ще им се види по-малко глупава, ако изкара тази работа докрай, като внимава да следва правилата, вместо да се поддава на изкушението да направи каквото ѝ се искаше. А то беше да вдигне ръце, да заяви, че е станала грешка, и да си продължи пътя. „Колко ли време съм пропиляла в живота си в опити да не изглеждам глупава?“ — питаше се тя. На Бекер като че ли не му пукаше: той с удоволствие се правеше на глупак заради Джек и печелеше привързаността му. „Ако той отговаряше за тази операция, досега щеше да е зарязал двете кавгаджийки и да е избягал“ — помисли си тя. Вероятно щеше да пофлиртува с жената, но само колкото му се харесва, а после просто щеше да си тръгне, без да го е грижа за мненията на другите. „Ако беше жена, щеше да бъде пълен провал“ — помисли си Карин.

* * *

Аш седеше на края на леглото, вторачен в пода с прилично скръстени ръце в скута. „Като чифт мечешки лапи“ — помисли си Бекер. Размерите на мъжа бяха забележителни, но той не внушаваше страх: напротив, изглеждаше хрисим като крава и точно толкова интелигентен. Дишаше тежко, като че ли току-що беше тичал или бе правил гимнастика. Бекер се опита да си представи, че сам той прекарва целия ден, всеки ден в стая с размери на бунгало в мотел. Да, по-добре е от затворническа килия, но не кой знае колко. Вътрешната

битка срещу чувството за клаустрофобия сигурно не е лесна: ненапразно ръцете на мъжа изглеждаха като напомним от упорити ежедневни упражнения. Бекер с лекота си представи как той прави лицеви опори преди внезапното появяване на двама агенти от ФБР. Когато целият живот на един човек преминава в затъмнена стая, предлагаща закрила от предизвикваща болка светлина, и изведнъж в един и същ ден в странния му свят нахлува първо свадливата хазяйка, агресивна жена с развнтено въображение, която вижда отвлечени момчета под леглата и в сенките, а малко по-късно в уединения му свят се втурват две още по-авторитетни фигури, принудени по задължение да задават въпроси и да си придават суров вид, не бе за чудене, че мъжът изглеждаше зашеметен и замаян.

Това обаче не обясняваше калта по обувките му.

Бекер запита дали може да използва тоалетната и тръгна към нея, без да дочака отговор. Промъкна се край медицинската сестра, която като че ли се въртеше и обръщаше дори когато стоеше на едно място. „Затвореният живот ще бъде ад за нея — помисли си Бекер. — Защо ли е предпочела да прекарва седмици наред в тази тясна стая, когато за същия наем вероятно може да си осигури малка къща някъде?“

Дий демонстративно му даде път: изви гръб и се облегна на несъществуваща стена — сякаш се намираще в тесен коридор с размери, известни само на нея. Гърдите ѝ се допряха до Бекер, тя докосна с пръсти горната част на ръката му, като че ли да го насочи и преведе край себе си.

Дори когато влезе в банята и затвори вратата, Бекер продължаваше да усеща докосването на жената, мекото съпротивление на гърдите ѝ, допира на ръката ѝ. Като че ли през него бе преминал електрически ток и той знаеше, че това усещане бе в него, защото тя го бе поискала. Не бе необходимо да го докосва: бе го направила преднамерено и Бекер трябваше да признае, че тя постигна желания резултат. Благодарение на най-проста стратегия от нейна страна той бе престанал да мисли за нея като за още едно лице: сега я възприемаше като жена. Желана жена.

Погледна се в огледалото и се захили на себе си. „Ти, смотаняк такъв“ — помисли си той. Независимо от годините, от опита, от силната, активна връзка с друга жена, изключително задоволителна сексуално, той все още реагираще като юноша. „Страхотен, неспасяем

смотаняк“ — мислеше си той, но продължаваше да се хили на отражението си. Не се осъждаше в истинския смисъл на думата.

На пръв поглед банята не правеше впечатление с нищо: разхвърляна дамска козметика и прибори, старомоден бръснач, който вероятно обслужваше и двамата, четка за коса, сутиен, увиснал от закачалката, заедно с мокра кърпа, явно използвана съвсем скоро. По долната част на завесата за душа все още проблясваха капки, разплисканата върху пода вода не бе успяла да се изпари. Ясно беше, че през последния час мъжът бе взел вана или душ: жената бе пристигнала в мотела едновременно с тях. „Странен час за къпане — помисли си Бекер, — но когато човек живее затворен между четирите стени на една стая, вероятно губи напълно чувството си за време.“ А обувките му? Никой не каля обувките си в стаята. Излиза, че е взел душ, излязъл е, отъркал си е краката във влажната пръст около бунгалото и пак е влязъл. Или е тичал навън и се е върнал, което обяснява и тежкото му дишане? Но какво значение има всичко това? Бекер не беше тук, за да дълбае в тайните на живота му: той търсеше момче, а в мотела нямаше и следа от него и, откровено казано, почти нямаше следа и от мъжа, като се изключи физическото му присъствие. Липсваше мъжки гребен — дали използва този на жената? Сред разхвърляната козметика зърна туба с крем за бръснене на краката на жената, но нямаше такава за мъжа. Може би използва нейния крем? Дали ползва сапун? Сякаш мъжът бе включен в живота ѝ като внезапно допълнително хрумване. Като че ли той бе напълно зависим от нея и за най-дребното нещо.

Бекер проми тоалетната, за да изглежда, че наистина е имал нужда от нея, и погледна в кошчето за боклук. Там бяха нахвърляни памук и книжни кърпички, изцапани с червило, няколко парчета лейкопласт, използвани и изхвърлени — изглежда, мъжът се накълцваше при всяко бръснене (напълно естествено, след като не ползва средство за омекотяване на брадата си). Близо до стената на кошчето — сякаш натикано, а не хвърлено — стърчеше нещо яркосиньо. Бекер го изтегли и се вгледа замислено в детската четка за зъби в ръката си. Тя бе използвана, но не много, четината бе все още твърда, краищата — цели, неразрѳани от износване и изтъркване. „Възрастната жена е права поне за четката“ — помисли си Бекер. Вярно, имаше четка за зъби — която можеше да бъде използвана и от

мъжа, и от жената, разбира се, — но ако в тази стая някога е имало дете, то не бе оставило никакви други следи...

Когато се върна в стаята, Бекер трябваше да признае, че старата дама от канцеларията бе права и в друго отношение: в атмосферата на бунгалото определено имаше нещо странно. Наемателите бяха невероятно нелогично съчетана двойка: пасивният, тромав, малоумен гигант и ярката, налагаща се, сексуално вибрираща млада жена. Аш все още седеше на леглото, където го бе оставил Бекер, вторачен в пода. Жената бе ангажирана в оживен едностранен разговор с Карин, която изглеждаше като обсадена и явно търсеше начин да се измъкне. На лицето ѝ бе изписано измъченото изражение на някой, който се бе опитвал прекалено дълго да бъде учтив. Доколкото Бекер схвана, жената говореше на тема „мъже“ и невъзможността човек да ги цивилизова. За разхвърляната стая и баня например беше виновен съпругът ѝ. „Сам по цели дни тук — човек лесно може да си представи, че ще положи някакви усилия да поподреди поне малко, нали?“ Бекер си помисли, че като се вземат предвид всички неща, големият мъж се справя доста добре по отношение на домакинството. Ако самият той бе затворен по цели дни в тази клетка, сигурно щеше да се отдаде на рисуване по стените с червилото на жената. Или ще рита пръстта зад бунгалото, когато жената не е наблизо. „Или вероятно ще седя на леглото със злочестия вид на момче, чието куче току-що е умряло“ — помисли си Бекер. Ако живееше така, сигурно щеше да бъде силно потиснат.

Карин хвана отчаяно погледа му и двамата излязоха от стаята, но не преди да се извинят за притеснението, въпреки че жената изглеждаше възхитена от неочакваното разнообразие, а мъжът като че ли изобщо не ги забеляза.

Дий ги придружи до колата, облегна се пак на нея с глава, вмъкната през отворения заден прозорец, и обля отново Джак с възторжени излияния. Дори си разреши да протегне ръка и да докосне бузата му.

— Ти си прекрасен — пееше тя. — Направо съвършен!

Джак се дръпна и Бекер си спомни илюстрация от любима детска книга: вещицата протяга ръка в клетката, опитвайки се да разбере дали Хензел е достатъчно напълнял, за да бъде изяден. Спомни си, че

Хензел ѝ подал кокалче, което късогледата старица приела за мършавия му пръст. Джак обаче бе принуден да подложи буза...

Карин потегли, докато Дий все още стърчеше до прозореца.

— Да се грижите добре за малкото ми момче — извика тя след тях.

Бекер забеляза в огледалото, че тя прекалено дълго гледа след тях и маха с ръка.

— Жената е луда — заяви Карин с облекчение. Най-сетне се бяха измъкнали от неприятната клопка, в която бяха попаднали. — Изглежда, ме сбърка с отдавна изгубена приятелка. За каква се мисли тя, та да ми дава съвети как да гледам собствения си син? Чу ли я? „Не трябва да го оставяш в колата със затворени прозорци.“ Едва успях да се въздържа да не я натисна до стената и да прочета правата ѝ.

— Вбеси те малко, нали?

— А ти остана незасегнат, така ли? Никога не съм виждала зрял мъж да примигва така глупаво.

Бекер се изсмя.

— Какво мислиш за нея, Джак? — запита той. — Тя се държеше така с тебе, като че ли искаше да те изяде.

— Ужасно.

— Има добър вкус към момчета, признавам — обади се Карин. — Не мога да си представя друго момче, над което самата аз да се разкудкудякам като нея. — Тя протегна ръка назад и потупа Джак. — Ти се държи много добре. Гордея се с теб.

— Странен вкус към мъжете обаче — промълви Бекер.

— Имаш предвид себе си?

— Мисля за „съпруга“.

— Едно нещо е сигурно — заяви Карин, когато влязоха в магистралата. — Не спадат в категорията „средностатистическа семейна двойка“.

— В никакъв случай средна.

— Нито семейна — доуточни Карин.

— Откъде знаеш?

— Една негова закачалка в гардероба срещу осем нейни. Той има ли втори чифт обувки? Не знам какво е положението в банята, но в стаята практически нямаше и следа от живота му там.

— Както и в банята — допълни Бекер. — С изключение на две четки за зъби. И детска четка в кошчето.

— Старата дама беше права поне за нея.

— Тя бе изцяло права — отвърна Бекер. — Заяви, че са странна двойка — и беше права. Каза, че около мъжа има нещо не в ред — не мога да не се съглася с нея. Подчерта, че в бунгалото става нещо не съвсем в реда на нещата — сигурен съм, че е права. Не мога обаче да кажа какво точно не е наред.

— Излиза, че е абсолютна права по всички точки, с изключение на тази, заради която дойдохме — въздъхна Карин.

— Няма закон, по силата, на който да подведеш някого само защото е странен — продължи размишленията си Бекер.

— А и не искаме да има такъв — довърши Карин. — Не знам кое свързва тия двамата, но съм сигурна, не в основата на връзката им лежи нарушение на един или друг морален принцип.

— Скандална странност — предложи Бекер.

— Нещо по-лошо. Нещо... не знам, не намирам думи... нещо нечисто. Тръгнах си с чувството, че трябва да се измие, като че ли по кожата ми полепна слой мазнина... Някаква друга следа от дете, освен четката за зъби?

— Никаква — потвърди Бекер. — Но четката беше налице.

Карин се захили и поклати глава.

— Какво?

— Женска тайна — отговори тя.

— Страхотно.

— О, хубаво, ще ти кажа. И аз имам детска четка. Използвам я понякога да си четкам веждите.

— Сериозно?

— Вие, мъжете, нямате представа какво ни се налага на нас, жените, да вършим заради вас, нали? Слагам спрей за коса върху четката и ги приглаждам с нея, за да не стърчат в различни посоки.

Бекер се вторачи невярващо в нея. Карин се размърда неловко зад волана.

— Само понякога — уточни тя. — Много рядко.

Бекер продължи да се звери в нея, преувеличавайки нарочно изненадата си.

— Прекрати номера — заповяда му тя строго след минута. — Така че според мен в отсъствието на друго доказателство трябва да забравим четката за зъби.

— Налага ми се да приема твоето обяснение — предаде се Бекер.

— Трябваше да го направим, нали? — запита Карин.

— Е, нямаше как да не проверим. Все пак не беше пълна загуба на време.

— Защо?

— Джак си спечели обожателка.

— Прекрасно.

— Освен това тази среща ме накара да се замисля.

— Намери я интелектуално стимулираща?

— О, не ме накара да мисля за големи неща и големи книги. Но униформата на медицинска сестра ми напомни нещо. След отвличането в Бикфърд участвах в два разпита на свидетели. Единият от тях бе отговорник на щанд за понички. Той каза, че е видял групата деца, доведени организирано от училище в търговския център.

— Е, и?

— Той заяви — поне така ми се струва, — че е видял учителите, децата и училищната медицинска сестра отзад. Така ли каза наистина? Не мога да си спомня, но имаше нещо такова. Запазил съм тази картина в главата си.

— Е, и какво?

— Практика ли е при всяко организирано извеждане на децата от училище групата да бъде придружена от училищната медицинска сестра?

— Не знам. Но идеята изглежда добра.

— Така е. Но наистина ли е нещо обичайно?... Джак? Когато класът ви излиза някъде, медицинската сестра идва ли с вас? И ако идва, носи ли униформа?

Джак се поколеба достатъчно дълго, за да предизвика нетърпеливото възклицание на Карин:

— Джак, Джон те запита нещо.

— Не мисля, че съм я виждал... — започна Джак замислено.

— Искаш да кажеш, че никога не си я виждал, когато излизате с класа?

— О, тя идва с нас: на някого може да му прилошее, нали? Но не мисля, че съм я виждал в униформа. Носи си я само в училище.

Настъпи тишина, Карин и Бекер трескаво мислеха. Карин заговори първа, като протегна ръка към телефона.

— Разбира се, така е може би само в училището на Джак. — Тя бързо набираше номера. — Вероятно порядките във всяко училище са различни.

— Или медицинска сестра случайно се е движела в същата посока — предположи Бекер.

— Обикновено съвпадение — доуточни Карин.

— Най-вероятно.

— Сигурно... Малва? Заместник-директорката Крист е. Обаждам се от колата си. Първо, свържи се с директора на училището на Боби Рейнълдс. Провери дали децата са били придружени до търговския център от униформена сестра в деня, когато Боби беше — тя погледна неволно Джак, — когато е участвал в разходката до центъра. Второ, нареди на Хемингс да прехвърли всички записки на разпитите по случаите „Ламънт“ и да провери дали в тях се споменава за медицински сестри.

Карин замълча и погледна въпросително Бекер.

— Търговските центрове имат ли свои щатни медицински сестри? — подсказа той.

— И, Малва, разбери дали търговските центрове, замесени в тези случаи, имат дежурни медицински сестри... Правилно. Ще бъда в колата си до около шест часа. Искам отговорите преди шест... Благодаря.

— Хайде да не се вълнуваме предварително — обади се Бекер, когато Карин постави слушалката на място. — Първо, има един-единствен случай на серийни убийства със замесена жена — във Флорида. Второ, жена не може да изхвърля трупове от движеща се кола, докато шофира с една ръка.

— За този подвиг е необходим мъж с огромна физическа сила.

— Или... О, Исусе! Или двама души! Единият шофира, другият е на задната седалка и използва и двете си ръце! Кое не е в ред в това предположение?

— Двамата души. Серийните убийци са самотници.

— Въпреки че Удушвачът от Хилсайд всъщност се оказа екип от двама души.

— Браун и Розенблум извършиха онези брутални жестокости в Ню Хейвън.

— Дааа, и действията години наред...

— Ти като че ли работи по този случай, права ли съм?

— Недостатъчно... Значи, има и такива случаи.

— Не особено често, но ги има... но никога със смесена двойка, сигурна съм.

— Не е задължително да бъде смесена. Седиш на задната седалка, използваш и двете си ръце. И жена може да се справи.

— Две жени?

— Защо не? Какво от това, че никога не е ставало досега?

— Жената във Флорида: известно време е била в комбина с друга жена.

Бекер пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Говори ли нещо с онзи мъж в мотела?

— Почти не.

— Защо?

— Защото... Глупачка съм, затова.

— Не, не си глупачка, Карин. Защо не говори с него? Опитай се да ми отговориш. Въпросът е сериозен.

— Защото щом жената излезе на сцената, нещата се обезсмислиха.

— Защо?

— Какво се стремиш да докажеш?

— Защо ти се видя безсмислено да го разпиташ?

— Защото мъж и жена заедно не отговарят на нашия модел.

— А кой ни даде този модел?

Карин замълча.

— Не е твоя грешка, Джон.

— Кой излезе с този модел?

— Много от нас, всички. Стигнахме до съгласие по него много преди ти да се намесиш в случая. Този вид неща се вършат от мъже самотници...

— Които излизат с колите си по магистралата и хвърлят торби с трупове през прозорците им? Кой убеди всички ни, че няма друго

обяснение, освен да имаме насреща си силен мъж и нищо друго, та престанахме да търсим и дори да мислим за някакво друго обяснение на случая? Кой беше този гений, Карин?

— Джон, всички бяхме съгласни с предложеното обяснение. Аз също го приех. Все още отговарям за този случай. Ако е направено нещо глупаво, отговорността е моя.

— Отговорността, да. Но грешката е моя.

— Никой не е виновен, Джон. А и ти вероятно си прав. Сигурно е сам силен мъж. Нищо още не се е случило, за да поставяме под съмнение този модел.

Бекер мълчеше.

— Поне изчакай, докато получим сведенията от Малва, преди да се отдадеш на самобичуване. Всеки от нас ще има достатъчно време на разположение за това.

— След като оставим Джак в лагера.

— Разбира се.

— Ще се върнем отново в мотела...

— На пътя ни е — съгласи се тя. — Имаш ли нещо конкретно наум?

— Смятам да поискам от големия мъж да ми помогне, та да си изтегля главата от задника. До такава степен съм я натикал там този път, че едва ли ще мога да я измъкна без чужда помощ. — Бекер погледна Джак, после Карин. — Извинявайте за анатомичните подробности.

— Какво, заради Джак ли? Той ги обича. Мисли, че си много умен. — Бекер се обърна към задната седалка. Джак се хилеше с ръка пред устата. — Приеми истината, Джон — продължи Карин, — ти си роден да бъдеш баща.

— Всяко дете има нужда от баща — тихо каза Бекер. — Независимо дали го съзнава или не.

— О, погледни — възкликна внезапно Карин. — Виж, Джак! Ето я твоята планина.

Планинското възвишение Джеферсън се издигна внезапно пред очите им: неочаквано и внушително прекъсване на спокойния пейзаж до този момент. Както повечето планини в Масачузетс, Джеферсън се издигаше стръмно нагоре веднага след горската ивица в подножието. За предубеденото око, свикнало със снежните върхове на Алпите или

Скалистите планини, не бе нищо повече от амбициозен хълм. Но на Джак планината Джеферсън му изглеждаше огромна.

— Твоята собствена, лична планина — обади се Бекер. — Харесва ли ти?

— Гледаш ли, Джак? Виждаш ли я?

— Виждам я — отвърна Джак. Искаше му се да добави дръзко, че не е сляп, но гърлото му се бе свило от възмущение и му бе по-лесно да си замълчи.

— Тук ще ти хареса — продължаваше Карин. — Изглежда така свежо и чисто, нали?

Бекер, който не изпускаше от погледа си и планината, и Джак, забеляза нарастващото му безпокойство. Предстоеше сърцераздирателна раздяла. Бекер насочи вниманието си към планината, за да запази собственото си вътрешно равновесие. Емоционалната струна, която Джак докосна у него, го завари неподготвен. „Кога се промених така?“ — запита се той. Погледна Карин, за да разбере дали е усетила буцата, която внезапно се спря на гърлото му, но дори да беше, тя запази тактично информацията за себе си. Вниманието ѝ бе подчертано насочено извън прозореца.

И тримата се вторачиха мълчаливо в планината. Всеки потъна в мислите си, докато се носеха край нея в продължение на още няколко километра, преди Карин да намали скоростта и да се заизкачва бавно по лъкатушещия път към лагера.

[1] Човек, който говори с корема си. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

За учудване на Аш, Дий прие много добре загубата на Томи. Досега би трябвало да е неутешимо тъжна и да потъва все повече и повече в скръбта си, докато тя я обездвижи напълно. За него бе нещо нормално да носи на ръце и двамата до колата: първо чувала с мъртвото момче, после Дий, увиснала на ръцете му почти толкова инертно, колкото трупа на детето. Но този път тя му помогна да опаковат нещата си и да проверят стаята, за да не би да забравят нещо. Дий изпразни кошчето за боклук от банята в книжна чанта (ще го изхвърлят някъде по-късно), Дий провери повторно чекмеджетата и дори се наведе да погледне под кревата, за да се увери, че не оставят нищо зад себе си. Пак Дий взе решението да напуснат незабавно, без да дочакат вечерта, както правеха обикновено. И Дий шофираше колата и изчака Аш да прибере чувала с тялото на Боби от крайпътната яма, където го беше скрил. Друг път в този момент тя обикновено вече беше безпомощна, смачкана купчинка човешка плът, отпусната на задната седалка.

Сега на задната седалка седеше Аш и нежно крепеше чувала на колене. Всичко беше различно и промяната го тревожеше. Тя го объркваше, както всяко отклонение от познатите, повтарящи се действия. Но имаше и още нещо: тази необяснима за него промяна го лишаваше от възможността да се грижи за Дий. Тя имаше нужда от него само когато скърбеше: тогава бе напълно зависима от Аш, за нея той се превръщаше и в подслон, и в хляб насыщен... Тези периоди винаги бяха изпълнени с напрежение и страх за Аш, но той се харесваше в ролята на защитник и снабдител с най-необходимото за живот. Приятно му беше, че умее да се грижи за Дий така, както тя за него през останалото време.

Но този път Дий все още се владееше, въпреки че бе много потиха отпреди. Изглеждаше му повече сърдита, отколкото тъжна, но сега ядът ѝ беше овладян и нямаше нищо общо с неочакваните бесове, които я обземаха понякога. Гневът ѝ този път напомняше страст, която

не можеше да изгори за секунди, а ще кипи, ще се подхранва и поддържа под нивото на яростта. Изглеждаше, като че ли ще трае дълго време, и тази перспектива плашеше Аш.

Дий шофираше с карта, разтворена на коленете ѝ и колата леко се отклоняваше всеки път, когато прехвърляше поглед от пътя към картата. Изглежда, не ѝ беше лесно да открие каквото търсеше. Накрая се отклони в една от отбивките и се вторачи гневно в картата.

— Ха! — извика тя внезапно. — Хванах кучката!

— Какво?

— Разбрах къде го отведе.

— Кого?

— Момчето ми — отговори тя, като че ли въпросът беше повече от излишен. — Моето хубаво, прекрасно, съвършено момченце.

Аш погледна чувала на скута си. Усецаше тежестта на момчето върху бедрата си.

— Изхвърли това — разпореди се Дий. Тя изчака автобус, пълен с подрастващи момчета и момичета, да напусне отбивката и да се влее отново в движението по магистралата. Веднага щом останаха сами, заповяда на Аш да излезе от колата.

Той отнесе чувала в горичката, която разделяше магистралата от близкия град. На около петдесетина метра от тънката ивица дървета се виждаше къща. В далечината лаеше куче. Аш се надяваше, че кучето няма да нападне чувала. Постави го внимателно на земята и се опита да го покрие с нападали листа и клонки, но те се плъзгаха по гладката пластмаса. Винаги бе имал желанието да каже нещо хубаво за последно сбогом... Знаеше откъс от някаква молитва, но нямаше представа как точно да го направи. Остана за миг прав край чувала и се огледа нервно, опитвайки се полусъзнателно да изрови от себе си чувство на тържественост, но нищо не му хрумна, освен подтика да каже „Сбогом“. Наведе се и потупа леко фигурата в чувала. Сега тя бе твърда като къс скала.

Когато се върна в колата, чу Дий да си говори с нисък, заплашителен тон:

— Гадна, досадна кучка... идва в дома ми, задава въпроси... вечните въпроси, като че ли не знам как... като че ли не съм достатъчно свята... само те знаят как да го правят, само техните методи са добри...

Аш се плъзна на предната седалка до нея и закопча колана. Обикновено Дий не палеше колата, докато той не приключи с тази малка предпазна операция, но сега двигателят вече бръмчеше и те потеглиха, преди Аш дори да успее да се облегне.

* * *

Карин бе подозрително тиха през първите няколко километра, след като оставиха Джак в лагера. И тримата бяха понесли достойно първите минути на трескава активност, когато трябваше да регистрират Джак, да го настанят в бунгало, да го представят на възпитателите и на другите две замаяни момчета, които вече бяха там. Началото на двете седмици изглеждаше прекалено рязко и дори жестоко на Бекер: за него не бе приемливо това внезапно хвърляне на децата в напрежения от различен род и вид, преди още да са опознали разположението на лагера. Но, от друга страна, по този начин им се създаваха странични тревоги извън предстоящата раздяла с родителите им.

Когато тръгнаха по неравната пътечка към езерото, Джак разкри вътрешното си състояние, като хвана ръцете и на двамата. Щом тънките пръсти на момчето се плъзнаха колебливо в дланта му, Бекер бе разтърсен от ударната вълна на непознато досега чувство, толкова силно, че едва не изкрещя от шока. Карин усети внезапната промяна в поведението му и го погледна несигурно. Забеляза, че се усмихва по някакъв нов, почти шантав начин, но когато го запита с очи какво му става, той просто продължи да се хили. След седмици ежедневни срещи, след неколнократно общо почивстване на къщата, разказване на приказки, след внезапни кратки периоди на съветване как най-добре да решава проблемите с майка си, Джак за пръв път доброволно бе протегнал ръка към Бекер. Детската ръка в широката му мъжка длан изглеждаше толкова малка, така уязвима, че на Бекер не му се искаше да я пусне. За миг бе вътрешно разлюлян от такова силно желание да го закриля, че не искаше да допусне дори мисълта да остави Джак сам в един свят, изпълнен с опасности, какъвто е летният детски лагер. Искаше му се да обгърне момчето в здрава прегръдка и да го отнесе обратно към сигурната безопасност на колата. Искаше му се да се яви

вместо него на изпита по плуване, да говори с всеки от възпитателите в лагера, за да се увери, че са наясно за какво чудесно, неповторимо дете поемат отговорност. Щеше му се да притисне всички деца в някой ъгъл и да ги заплаши със страхотни наказания, ако посмеят само да грубиянстват с Джак, да го обиждат, да го изключват от игрите си. С една дума, чувстваше се като родител, а това бе много странно и дезориентиращо: то сякаш се изду като балон дълбоко в него, обхвана и погълна всеки и всичко наоколо.

Когато погледна Карин, която държеше другата ръка на Джак, топлото сияние, което се излъчваше от него, се разшири, за да обхване и нея. Той обичаше не само това малко момче: обичта му се разпростираше извън детето и обгръщаше с лъчезарната си топлина и майка му. Даде си сметка, че чувства към нея нещо по-голямо от любов: и към нея усещаше същия подтик към закрила, както спрямо Джак. Той ще се ожени за нея и те ще отгледат детето заедно, а Бекер ще закриля и двамата от заплахите на света, били те големи или малки.

Бекер се втренчи в Карин над главата на момчето. Тя го погледна с кисело, измъчено изражение.

Бекер бе поразен от смелостта на Джак, когато той пусна ръцете им и пристъпи към възпитателя, който трябваше да проведе изпита по плуване. Изглеждаше изплашен, но нетърпелив да загърби предстоящото изпитание.

Бекер обгърна собственически с ръка кръста на Карин.

— Може ли да плува?

Карин се престори, че измества тежестта на тялото си и се извъртя, изплъзвайки се от ръката му.

— Не много добре. Страхува се от водата.

Бекер усети нервността в гласа ѝ.

— Мога да го науча — предложи той.

— Това си е моя грижа — сръза го тя и омекоти казаното, като добави: — Или ще го научат тук... Те са професионалисти.

Джак стоеше на ръба на дървената платформа, обърнал дребното си лице към възпитателя, вслушан в инструкциите му. На Бекер момчето му изглеждаше като воин джудже, внезапно хвърлен в битка...

— Той е смел. Аз не бих могъл да бъда толкова смел — изтърва се той.

Карин го изгледа озадачено.

Джак се обърна към езерото, погледна водата и скочи, като махаше с ръце и крака. Приводни се по корем, извил назад глава, като че ли по този начин можеше да избегне допира с водата.

Бекер сграбчи ръката на Карин и двамата загледаха напрегнато борбата на Джак по отделения с въже коридор. Момчето преплува първата отсечка като изплашено кученце с глава над водата, трескаво гребейки с ръце и крака под повърхността. Обратно трябваше да плува в стил „бруст“ и Джак атакува бойко, но стилът му почти не се промени. Когато стигна до брега, той се вкопчи за миг в платформата, преди да излезе от водата, опитвайки се да урегулира тежкото си дишане.

Бекер и Карин видяха как възпитателят коленичи, за да може да говори с Джак. Момчето посочи с кимване, че е добре, и след три дълбоки вдишвания се отблъсна и скочи обратно във водата, където зацапа в някаква негова версия на плуване по гръб. Ръцете му цапнаха два пъти по повърхността на водата и той потъна. Веднага се появи отново с все още размахани ръце, като плюеше и кашляше — и пак потъна.

Бекер тръгна да го спасява, но Карин го задържа.

— Той има затруднения — възкликна Бекер.

— Не го засрамвай.

Джак пак изплува, все още неовладял положението. Възпитателят вървеше по брега успоредно на момчето с дълъг гъвкав прът в ръка, готов да се намеси незабавно, ако закъсалият плувец пожелае, но — интересно: момчето нямаше нужда от него! Макар и неравномерно и повече под водата, отколкото над нея, Джак се приближаваше до отдалечения край на определената отсечка. На Бекер му се стори, че присъства на изпълнението на някакъв вид средновековна смъртна присъда чрез удавяне. Струваше му се, че се поставя на изпитание не способността на момчето да плува, а издръжливостта му на болка и ужас.

Джак най-сетне преплува разстоянието, хвана се с една ръка за дървеното мостче, прекалено уморен да се изтегли от водата. Лицето му едва се виждаше над повърхността ѝ. Възпитателят пак коленичи да разговаря с него. Дори отдалеко Бекер виждаше ясно изтощеното лице на момчето.

— Няма да го накарат да го направи отново — каза той недоверчиво.

— Дай възможност на Джак сам да реши — отвърна Карин.

Бекер не можеше да повярва. Не бе подозирал досега, че е способна на такава жестокост към собственото си дете.

— Не може да успее да го направи пак — заяви той.

— Негово право е сам да реши.

Бекер се пребори с импулса да вдигне ръце над глава в жест на отстъпление, да махне на възпитателя, за да му даде да разбере, че нещата спират дотук. Само стоманеният самоконтрол на Карин го задържа на мястото му.

Джак изви глава да ги погледне. Дишаше мъчително с отворена уста. Бекер се опита да се усмихне, за да покаже на момчето, че вече е направило достатъчно и може да се оттегли с чест. С изненада видя Карин да го окуражава със стиснат юмрук.

— Какво ще докаже? — запита я той.

— Каквото и да е — отвърна Карин, без да се обърне към него. Тя кимна на Джак, стисна устни и още веднъж вдигна юмрук.

Джак погледна възпитателя, кимна, пое дълбоко дъх и започна последната третина от изпита. Според изискванията, отсечката този път трябваше да бъде преплувана в стил „кроул“, но беше очевидно, че Джак нямаше представа как да го направи. Потъна веднъж, появи се на повърхността и се върна към „кучешката“, което го бе спасило първия път. Той напредваше бавно по очертания коридор между дървени платформи на двата края, като че ли бе вързан за едната от тях, бореше се за всеки сантиметър, плащаше за него със загуба на енергия и способност да се държи над водата, потъваше, после пак се появяваше, все по-слаб след всяко изплуване. На Бекер му се струваше, че това мъчение никога нямаше да свърши. Чудеше се на собствената си уязвимост, когато ставаше въпрос за момчето, смаян бе от хладнокръвието на Карин. Ако тази вътрешна голгота беше същността на родителството, той не разбираше как хората все пак остават живи...

Когато Джак най-сетне стигна до платформата, към която плуваше, остана във водата цяла минута, преди да поеме протегнатата ръка на възпитателя и да се измъкне с негова помощ на брега. След прегръдка и окуражително потупване по гърба, възпитателят се обърна незабавно към следващата си жертва. Джак тръгна към Бекер и Карин

с непослушни нозе, които се подгъваха под него на всяка крачка. Лицето му бе побеляло, ноздрите му изглеждаха изтънели от умора. Бе прекалено уморен, за да им се усмихне, но когато майка му постави ласкаво ръка на рамото му и го целуна по главата, погледна я в лицето с няма молба за оценка.

— Голяма работа свърши — заяви Бекер, като пое линията на поведение от Карин и съдържа ентузиазма си. А му се искаше да вдигне момчето на раменете си и да обходи триумфално лагера с него. — Чудесно се справи.

Джак продължаваше да гледа майка си с надежда за одобрение и Бекер усети как го бодва ревността.

— Измамих — каза Джак, все още задъхан.

— Видях — отвърна Карин.

— Не направих кроула — уточни Джак.

— Знам.

— По дяволите, всичко е наред — изтърва се Бекер. — Ти си само на девет години. Достатъчно е, че не се удави.

Карин го спря със смразяващ поглед.

— Не е правилно да се мами — заяви тя. — Всъщност не искаше да го кажеш, нали?

Карин и Джак се заизкачваха бавно по пътя нагоре по хълма към бунгалата. Тя задържа ръката си върху раменете му, докато момчето се отдръпна и тръгна пред нея, възстановило силите и самоувереността си. Днес явно нямаше да има повече държане на ръце...

Бекер се влачеше зад тях и не можеше да си прости, че се чувства наранен и отблъснат.

Казаха си довиждане пред бунгалото: Джак не криеше нетърпението си да им види най-сетне гърбовете. Момченцата вътре коментираха изпита по плуване и на Джак му се искаше да се присъедини към тях. Карин се раздели топло, но бързо с него — не стори нищо, което да го zlepостави пред новите му приятелчета. На Бекер му се искаше да коленичи, да обгърне момчето в ръцете си, в последната минута да му прошепне мъдри съвети и окуражителни думи, но се усети, че Джак ще бъде ужасен от тази демонстрация на чувства. Накрая той само му стисна ръката и каза „довиждане“. Когато тръгнаха към колата и той се обърна да го погледне още веднъж, Джак вече говореше оживено с другите момченца.

Преди да влязат в колата, Бекер забеляза, че лицето на Карин бе обляно със сълзи, въпреки че не бе чул нито звук.

— Какво прекрасно дете — прошепна тя.

И Бекер за пръв път разбра какво точно искаше да каже.

Пътуваха мълчаливо продължително време. Той си представяше как тя се бори със сълзите си. Нямаше да се изненада, ако беше направила завой и се бе отправила обратно към лагера. Изпитваше силно съчувствие към нея: разбираше я, защото и той самият се чувстваше по същия начин. Не знаеше обаче как да го изрази по начин, който ще ѝ помогне. „Можем да се оженим, докато Джек е тук — мислеше си той, — и ще го изненадаме приятно, когато дойдем да го спасим от лагера след две седмици. Или — няма ли да бъде по-добре, ако Джек присъства на церемонията?“

Бекер пак се вгледа в разтревожения напрегнат профил на Карин и постави успокоително ръка на бедрото ѝ.

— Тежко е, нали? — запита той.

Карин го погледна, сякаш изненадана, че той е успял да разчете мислите ѝ.

— Нищо няма да излезе — каза тя.

— Ще се справим.

Тя поклати глава.

— Не.

— Няма да е леко, но е само за две седмици.

— Две седмици?

— Преди да го вземем.

— Говоря за нас, Джон. За теб и мен. Ние просто не си пасваме. Нищо няма да излезе. Никой не е виновен.

Бекер се вторачи в нея, опитвайки се да вникне в думите ѝ. Те като че ли го удариха в корема, разкъсаха го и сега той се изливаше през дупката, която бяха отворили в него...

— Опитваш се с всички сили — продължаваше тя. — Винаги си бил такъв по отношение на всичко, с което се захващаш. Обичам тази твоя всеотдайност, но прекалено трудно е. Прекалено много е да искам от теб да влезеш в едно положение, където ще трябва да се справяш и съобразяваш едновременно с мен и с Джек. Не трябваше да го очаквам от теб, никога не трябваше да си мисля, че изобщо ще се заемеш с нас. Грешката е моя.

Бекер възприе думите ѝ като обвинение, но дори и в този смисъл за него те бяха лишени от логика.

— Първо и преди всичко трябваше да бъде наясно от самото начало. — Сега тя говореше бързо, мислите ѝ се търкаляха от устата една след друга в устремна последователност, сякаш само ако говори достатъчно бързо, ще успее да предотврати намесата му. Като че ли ако успее да резюмира отношенията им сама, ще сложи точка веднъж завинаги, отхвърляйки каквато и да било други възможни решения. — Ти си самотник, единак по природа. Знам, че си бил женен: как завърши бракът ти? Не казвам, че самият ти си пълен провал. Аз съм последната, която може да прави подобни внушения. Но ти си самотник, Джон, знаеш го, самият ти си го казвал. Ти гледаш на света посвоему и реагираш по характерен за теб начин. За теб този начин е резултатен и това е хубаво, но не е честно от моя страна да очаквам да се откажеш от твоето с години оформяно отношение към света и един проверен модел на реакция. Не би следвало да го променяш само защото нещо друго се изисква от теб, когато живееш с една жена и детето ѝ.

Бекер се втренич онемял в нея, докато тя шофираше и говореше, без да го погледне. Той чуваше думите ѝ, разбираше смисъла им, но не успяваше да проникне под външната обвивка, за да открие истинската причина. Те звъняха в ушите му, странният кух звук в гласа на Карин придаваше на казаното от нея някакъв нюанс на нереалност, на нещо далечно, сякаш това не се случваше с него, а с някой друг и той бе само наблюдател. Като че отхвърляха без сериозна причина някой друг нещастен, смаян смотаняк, не него.

— В края на краищата, това е най-доброто — говореше тя и Бекер осъзна, че бе изключил за няколко минути. Чувстваше, че бе пропуснал нещо критично важно, причинната връзка, която щеше да изясни всичко друго. Запита се дали да я помоли да повтори пропуснатото. — А и времето е подходящо сега, когато Джак е настрана. Така той няма да бъде свидетел на спорове и викане, което само ще му навреди. И двамата ще имаме време да преодолеем отрицателните си емоции и когато той се върне вкъщи след лагера, всичко ще бъде разчистено. Ние двамата се чувстваме най-добре сами, Джак и аз. Знам, че се опита, Джон, но смятам, че той получава

противоречиви сигнали и това го смущава. Децата обичат нещата около тях да са ясни и прости.

Бекер се замисли дали причината не е свързана по някакъв начин с Джак. Да не би да ревнува момчето от него? Възможно ли е ръката на Джак в неговата, докато вървяха към езерото, да я е разтърсила толкова силно, колкото и него, но с обратен знак? Реши, че тук има нещо, което се нуждаеше от изясняване, той трябва да стигне до същността. Знаеше, че ще успее да го направи, стига да изчезне тази студена буца в корема и да спре ревът в ушите му...

Карин го погледна: взря се в него истински за пръв път, откакто заговори. Той се беше свил на мястото си, вторачил поглед в таблото отпред. „Цупи се — помисли си тя. — Отпуснал се е там като чувал с картофи и мълчи: не си дава зор да каже дори две думи. Не му пука достатъчно, за да спори. Колко характерно за един мъж. Безнадеждно мъжко поведение. Още по-хубаво: това улеснява нещата. Нека да се цупи. Бива си ги в цупенето тия мъже: пасва им прекрасно.“ Бившият ѝ съпруг беше истински шампион по цупене: веднага си пускаше кепенците, мрачен и нацупен, при първия сигнал за емоционална депресия. В такива случаи той обикновено винаги излизаше: чисто и просто се изхлузваше от стаята, вместо да седне и да разговаря по проблема. Сега Бекер беше вързан в колата и не можеше да излезе дори и да иска, но тя виждаше достатъчно ясно, че ѝ сервира поведение, равностойно на това на бившия ѝ съпруг.

— Ще кажеш ли нещо? — запита тя раздражено.

Нужно му беше доста дълго време, за да реагира на въпроса ѝ: сякаш го бе извикала някъде от много далеко. Отговори ѝ, без да я погледне.

— Ще ми разрешиш ли да се виждам с Джак?

И някъде дълбоко в гърлото му прозвуча звук, който Карин прие като смях — или ридание...

* * *

Мъжът и жената натовариха нещата си в багажника — Реджи ги проследи през прозореца на канцеларията си и веднага щом колата им пое по магистралата, забърза към бунгалото. Както беше очаквала,

бяха напуснали окончателно. Кошчетата за боклук бяха празни, стаята — почистена. Даже леглото бе оправено, кувертюрата бе опъната и дори подпъхната в долния край с ясно очертани ъгли — също като в болница. Нищо не бе поломено, одраскано или откраднато. Реджи се почувства някак измамена: нямаше за какво да се хване, за да поднови оплакванията си срещу тях.

— Платили са за още четири дни — обясни тя на двамата агенти от ФБР, които се върнаха в мотела без момчето от задната седалка. — Но заявявам, че ми дължат точно толкова като компенсация за неприятностите, които ми създадоха.

— Няма причина да издадем заповед за задържане — заяви жената и погледна мъжа за потвърждение. Той стоеше настрана, вторачен в чакъла пред нозете си. Също като Джордж, след като му се скара за нещо. Безучастен, вбесен и затворен в себе си. Реджи усети внезапна симпатия към енергичната млада жена. Не си струва да работиш с мъже: през по-голямата част от времето хабиш нерви за едно нищо. По-добре е да си вършиш нещата сама.

— Казвате, че сте ги видели на тръгване? — запита жената.

— Да. Този път безсрамно нагли. Тръгнаха ся посред бял ден, а той дори не носеше слънчеви очила, независимо от „проблема с очите“!

— Само двамата? Мъжът и жената?

— Че кой друг?

— Никакво дете?

— Може да са го накарали да легне на задната седалка, разбира се.

— Вярно — съгласи се жената, но явно не ѝ повярва. — Казахте, че сте ги наблюдавали да си товарят багажа. Щяхте да забележите, ако в колата влезе дете и легне на задната седалка, нали?

— Ако гледам към колата точно в този момент. Имам за вършене и други неща, не мога да си разреша да се зверя в колата им с часове. Имаха възможност да вкарат няколко деца в тази кола, докато се занимавах с неотложната си работа.

— Вярно е — пак се съгласи агентката с нея и пак явно не ѝ повярва. — Но нямате причина да предполагате, че са го направили?

Реджи погледна Джордж, който като че ли се опитваше да прикрие самодоволната си глупава усмивка. Искаше да присъства на

разговора заради вълнението, което той предлагаше, но едва ли щеше да ѝ помогне. Никога не го бе вършил през целия им съвместен живот. Стърчи там ням като кол, вместо да ѝ подаде ръка, а после ще се перчи и ще разказва на всеки глупак, който прояви желание да го слуша, как е помагал в разследване, водено от ФБР. Помагал на кого? Не и на жена си, то се знае.

Реджи сви рамене.

— Възможно е и да съм сгрешила за детето. Всъщност никога не съм го виждала, казах го още първия път. Видях само детска четка за зъби, да, но продължавам да твърдя, че в това бунгало ставаше нещо странно.

Агентката въздъхна.

— Така е. Не оставиха ли адрес за препращане на кореспонденция, не споменаха ли накъде отиват?

Реджи изсумтя.

— Дори не помахаша за довиждане, но слава богу, че се изметоха. — Тя погледна многозначително Джордж, който веднага се вторачи в пътеката пред краката си и отпусна рамене — също като агента. „Като двама близнаци са — помисли си Реджи. — За нищо не стават тия мъже, всички до един.“

— Е, това е всичко — каза жената. Погледна още веднъж към колегата си, но той вече се бе обърнал на пети и бе тръгнал към колата.

Реджи изгледа отдалечаващата се кола с чувство на разочарование. Бе спечелила напълно битката. Освободила се бе от онази жена Дий и идиотския ѝ „съпруг“ — дори беше успяла да насочи вниманието на двама агенти на ФБР към тях! — но се чувстваше странно измамена, без да знае защо. Обърна се към Джордж, но той вече бе успял да изчезне.

* * *

Мълчанието в колата бе толкова гъсто, че Карин го усещаше като течност, която се плискаше напред-назад при всеки завой. Бекер дори не я поглеждаше, а тя не се сети за нищо неутрално, с което да го наруши — освен да пусне радиото. Нямаше смисъл да говорят за двойката от мотела. С тях нямаше дете и нямаше причина да ги

подозират в каквото и да било. Не ги обвиняваше за внезапното им заминаване. След разправията със собственичката, на която станаха неволни свидетели, Карин чувстваше, че на тяхно място би направила същото. Единственото им нарушение — ако имаха основания да го назоват така — бе странността им и предплатата за четири дни. А колкото до скъсването с Бекер, бе повече от ясно, че самият той няма какво да каже: нито като защита, нито като аргумент срещу нея. Доколкото разчиташе поведението му (като се изключи обикновената обида на изоставения), на него явно изобщо не му пукаше.

Възприе извънмяването на телефона като благословия. Вдигна го, преди звънът му да престане да отеква в колата.

— Крист — обяви тя в слушалката и за известно време отново настъпи тишина. Бекер забеляза, че слуша отсрещната страна като актьор: с леко преувеличена концентрация, стиснати устни, присвити очи, от време на време изразяваше съгласието си с кимане. „Играе заради мен — помисли си той. — Иска да ми даде да разбере, че е жена с прекалено много ангажименти и проблеми за разрешаване, за да се занимава с мен.“ По едно време тя дори го погледна, усмихна се и сви рамене, сякаш искаше да каже, че нещата не зависят от нея: тя е безпомощна пленница на по-високи цели.

Бекер ѝ беше благодарен за малката пантомима, която изигра заради него: тя даде и на двамата извинение да се справят с неловкостта и да се освободят от напрежението, което висеше между тях като черен облак. Всяко едно отвличане на вниманието бе добре дошло, а в този смисъл работата нямаше равна на себе си.

Тя отдръпна за миг слушалката от устата си, прошепна „Малва“ по посока на Бекер, после кимна отново, сякаш за да увери Малва, че все още я слуша. Бекер се надяваше, че тя ще разговаря по телефона до края на пътуването им. Бе го наблюдавала напрегнато от мига, в който пусна бомбата си, и му причини допълнителна болка. Знаеше, че дори по време на повърхностния разпит на собственичката на мотела Карин не бе престанала да го следи отблизо. Бекер усещаше ясно, че тя очаква нещо от него, израз на гняв или скръб, добре режисиран и умело подбран емоционално словесен поток, украсен с отрепетирани жестове на отчаяние: като преднамерено преиграване на загуба на контрол от първокласен актьор. Тя искаше да го види как залита на ръба на чудовищна паст, почти погълнат от нея! Да размахва

безсмислено ръце, за да възстанови нарушеното равновесие: внимавай, иначе потъваш в пропастта на скръбта! Искаше от него болезнена реакция. Жените винаги я искаха, но Бекер не възнамеряваше да ѝ я предостави. Той реагира на болката така, сякаш бе жестоко сритан в слънчевия сплит. Парализиран от неочаквания удар, той се опитваше отчаяно да поеме дъх и единственото, което успя да направи, бе да се сгърчи около болката и да се опита да остане на повърхността. Не му стигаха сили за танца, който тя очакваше от него. Предполагаше, че бе разочарована — вероятно това се оказа много незадоволително зарязване от нейна гледна точка.

— Малва — повтори Карин, когато най-сетне постави слушалката на място. През последните минути от разговора бе прекратила театралното си кривене и само държеше слушалката до ухото си. Бекер се запита дали Малва не бе прекратила отдавна обаждането. Защо да не допусне, че Карин се опитва по този начин да избегне евентуален разговор с него дори и по служба. Или пък иска да предотврати така ново възцаряване на вече познатото напрегнато мълчание в колата?

— От училището на Боби Рейнълдс съобщават, че не само не е имало медицинска сестра при онова извеждане на децата до търговския център, но и че никога медицинска сестра не е придружавала организираните разходки на учениците. Бикфърдският търговски център няма дежурна медицинска сестра. Досега Хемингс е успял да прегледа записките по разпитите на два от случаите на отвличане, освен бикфърдския. Нищо при единия от тях. При другия, в Пийбоди, човек от охраната споменава, че е видял медицинска сестра по времето, когато изчезва детето, но не е сигурен дали я е видял преди или след отвличането. Спомня си я, защото тя толкова бързала, че се е запитал дали някой някъде не е пострадал. После заявява, че веднага след изчезването на момчето много хора са се движели бързо наоколо. Агентът, провеждащ разпитите, го пита дали е имало нещо особено забележимо в тази сестра, но той отговаря отрицателно. Смята, че си я спомня заради униформата.

— Търговският център в Пийбоди има ли дежурна сестра?

— Не, но имат очна клиника. Сестрата там е винаги с униформа.

— Бикфърдският търговски център има ли очна клиника?

— Наредих на Малва да провери. Какво друго?

— Ще трябва да се прегледат отново списъците на лицата, напуснали внезапно хотели, мотели и къщи под наем. Този път трябва да насочим вниманието си към жените. Нужно е да се уточни дали има повторение на имена.

— Ще наредя на Хемингс да свърши и това, след като приключи със записките на разпитите.

Бекер замълча. Карин изчака няколко минути, после отново вдигна телефона. Бекер я спря.

— Ако ти носиш колосана униформа на медицинска сестра, ще вършиш ли тази работа сама? Искам да кажа сама ли ще я переш, колосваш, гладиш и прочие? Спомни си униформата на сестрата в мотела: човек можеше да си пореже пръста на ръбовете ѝ. Нормално ли е за една жена сама да го прави?

— Ти вероятно ще го направиш, но не и аз. Не съм експерт по пране и колосване, но ако става въпрос за моя униформа, ще я дам някъде, където да се погрижат за нея професионално.

— Както и аз. Което означава, че ако ми се наложи да напусна внезапно града, много вероятно е да оставя една-две униформи в някоя пералня из околността, така ли е?

— Ако нашата теория е правилна и току-що е убито дете, човек си опакова багажа и напуска веднага, без да се мотае наоколо, за да си прибере дрехите от пералнята.

— Да се опитаме да проверим вероятните перални по телефона. Няма нужда да се изпраща лично човек до всяка една от тях. Непотърсена униформа на медицинска сестра не е нещо толкова обикновено, че да не се запомни и отбележи.

— Хемингс — каза Карин със смях, докато набираше номера на телефона. Хемингс бе почти легендарна фигура в Бюрото, един от малкото агенти, които предпочитаха да работят в канцелария. Докато повечето му колеги търсеха задоволството на фактически извършения арест, Хемингс намираше бавното пресяване на подробностите върху хартия за достатъчно вълнуващо. В една ера, когато компютърът измести решително библиотеката и шкафа с папки, Хемингс бе като някое изкопаемо от миналото: той бе архивар по сърце. Това, което го превръщаше обаче повече в легенда, отколкото в антикварна рядкост, бе външният му вид. Плешив и голобрад по рождение, Хемингс започна всеки ден да слага малка перука на темето си и изкуствени

вежди. Прекоросан на Хеъри — Косматия от шегобийците в Бюрото, агентът упорито си лепеше бради и мустаци в разни стилове и дължини. Един ден например смайваше колегите си с козя брадичка, друг ден — с тънки мустачки, на третия ги гръмваше с пълна брада. Не бе по-постоянен в цветово отношение: в границите на една година той демонстрираше всички възможни нюанси бради и мустаци — от миши цвят до ирландско червено и шведско русо. Агентите го наричаха още „мъжът с хилядата дегизировки“ — без нито една от тях да му подхожда. Но Хемингс бе много добър в своята област. Той телефонираше с жара на момиче в пубертета, а когато станеше въпрос за работа с документация, носеха се слухове, че може да открие определен модел и на стъкло на прозорец.

Бекер се присъедини към смеха на Карин за сметка на „Косматия“ Хемингс. Установи, че като че ли диша по-леко. Намаляло бе усещането, че бузите и ушите му пламтят от унижение. Все още не му се искаше да срещне очите ѝ, но вече поне можеше да се преструва, че нищо съществено не се е променило.

Тя потупваше с пръсти по волана в очакване на отговора от Малва. Не вършеха кой знае какво, но все пак работеха.

ГЛАВА 19

Дий се спря на мотел извън Хинсдейл в Бъркшайърс. През прозореца Аш виждаше планински върхове с нежните извивки на женско тяло: те се издигаха от всички страни. Достатъчно беше да присвие очи, за да си представи, че лежи на пода и гледа голото тяло на Дий върху леглото, закръглената извивка на гърдта ѝ — единия планински връх, а другия — извивката, на бедрото и задника.

Дий беше излязла да търси работа и Аш бе сам. Картината по телевизията беше много лоша: планинските върхове наоколо пречеха на сигнала, а кабелно обслужване нямаше. Този мотел бе най-забутаният от всички, в които бяха отсядали досега. Той беше прекалено далеко от Бъркшайърския фестивал и Танглууд — за да примадва туристи през лятото; твърде отдалечен от всички по-големи градове в околността — за да привлича бизнесмени; намираше се край път без значение — за да се надява поне на случайни пътници. Мотелът съществуваше главно благодарение на местните хора, а това означаваше сбирки за пийване след абитуриентски бал, нелегални любовни двойки, семейства от околността, чиито домове са или в ремонт, или се обезпаразитяват.

На около петдесетина метра от мотела се виждаше кола върху циментови блокчета близо до пикап с демонтиран двигател: части от него бяха разхвърляни из обраслата с бурени поляна. Близо до тях се издигаше разнебитена къща с опънат простор отпред. Под прострените дрехи играеха две деца и пицяха в самозабрава, докато се мъчеха да се ударят едно друго с пръчки по глезените. Между мотела и къщата нямаше никаква ограда или някакъв друг вид разграничение.

Непосредствено зад мотела успоредно на пътя започваше гора. В тази част от страната гората заобикаляше всеки опит на човека да отнеме за себе си и своите нужди части от нея. Аш не виждаше от страничния прозорец на бунгалото колко близо до мотела бе гората отзад, но знаеше, че тя е там, близо, съвършен дом за мечки. Той си представи, че се осмелява да влезе в нея някоя нощ, влачи се бавно

нагоре по планината между дърветата, надушва следите на други животни, чува ги как се разбягват при звука на тежките му, тромави стъпки. Представяше си с удоволствие, че намира пещера високо горе в планината. Пещера, може би известна на други мечки, но в която никога не бе стъпвал човешки крак... Ще живее там, ще се храни с горски плодове и риба, ще пие вода от планинските потоци... Дий, разбира се, ще го открие: за една орлица няма нищо невъзможно, но леговището му ще бъде на прекалено голяма височина и подстъпът към него ще е твърде стръмен, за да посмее някой друг да наруши спокойствието му. Когато настъпи зима, той ще се свие между листата и ще спи с месеци. Ще може да се отпусне и да заспи, без да се страхува, че някой ще пострада — около него няма да има никой...

Аш гледаше далечните планински върхове с неясна тъга и копнеж. Ако Дий не довлече пак някого вкъщи, може би някоя нощ ще му разреши да поскита из горите и планините. Но той знаеше, че няма голям шанс: усещаше, че тя сигурно ще домъкне някого. И то много скоро. Не бе вземала лекарства от раздялата с последния Томи, но и не се бе строполила в нейната пропаст на безгранична скръб и силна депресия. Аш обаче усещаше определено някаква разлика в настроението ѝ. Почти неконтролируемата възбуда сякаш бе уталожена и насочена в определено русло от неразбираема за него враждебност. Като че ли Дий беше открила нова цел, която поглъщаше кипящата ѝ енергия по съвсем нов за Аш начин. Когато намери работа, нещо, което никога не ѝ отнемаше много време, Аш очакваше пак да доведе някого вкъщи. Шансовете му да поскита из горите бързо се стопяваха...

* * *

Дий успя да намери работа в частна клиника сравнително близо до мотела още при третия опит. Както обикновено, административната директорка я прие като дар божи. В една област с хроничен недостиг на квалифициран персонал, появата на бяла медицинска сестра с всички необходими документи и квалификации, с опит и желание да работи при тежки условия независимо коя смяна и срещу ниско заплащане, беше повече от вълшебен отговор на отчаяна молитва. И, разбира се, нещо прекалено хубаво, за да бъде истина. Директорката

обаче намираще логика в обяснението на кандидатката за скорошния развод и необходимостта да се установи на ново място с ясният подтекст, че тази работа за нея ще има временен характер. Колко ли време ще е нужно на жена като тази да си намери по-хубава работа, да се омъжи отново или да се премести в по-голям град? „Не много дълго — помисли си директорката, — но колкото и да е, струва си да се възползваме от този шанс.“ Както обикновено, тя зададе само няколко формални въпроса на Дий и я нае веднага.

Докато пътуваше към мотела, Дий разработи окончателно плана си. Положението бе ново за нея. Досега не бе имала конкретен обект, поради което не ѝ се бе налагало да следва предварително обмислен план. Достатъчно ѝ бе да спазва определен начин на действие. Тя го бе използвала, когато обстоятелствата изглеждаха благоприятни, а нуждата — огромна. Винаги обаче с голям процент импровизация по време на самия процес. Сега обаче нещата бяха различни.

Бе обхваната от силна вълна на възбуда. Този път не само ще задоволи непреодолимата си нужда, но и ще извърши акт на отплата. „Отнеми — и ще ти бъде отнето“ — мислеше си тя триумфално. Имаше тържествен библиейски ритъм, а и смисъл в това, което възнамеряваше да направи. Най-сетне ще върне сина си и тези, които ѝ го бяха отнели, ще страдат. Дий се чувстваше прекрасно. Смехът бълбукаше в гърдите ѝ, напираше да изскочи от гърлото ѝ. Колкото повече приближаваше към мотела, толкова по-неудържимо ставаше положението. Скоро тя буквално се прегъваше от смях над волана и ѝ се наложи да намали, за да не се отклони в погрешно платно.

Забеляза веднага пръста на Аш между процепите на венецианските щори. Пак зяпаше планините и се излагаше на опасността да бъде открит, но не ѝ даваше сърце да му се сърди — толкова ѝ бе хубаво.

— Обуй си туристическите обувки — нареди му тя веднага, щом отвори вратата на бунгалото. Аш отскочи виновно от прозореца.

— Къде отиваме?

— В планината, разбира се — отвърна Дий. — Опитах се да я подмамя, но тя отказа да дойде при нас, така че ние трябва да отидем при нея.

Аш погледна захиленото ѝ лице и сърцето му се сви.

* * *

Зарязан и наскърбен, Бекер страдаше, че не може да пие. Скръбта му като че ли го зовеше да зарови нос в чаша с вкиснат малц, но той установяваше, че му се приспива още след първата чаша и изглупява след втората — ако успееше да се насили да я изпие. Чувството на загуба на контрол, предизвиквано от алкохола, го плашеше много по-силно от страданието на отхвърления, в резултат на което той изстрадваше личното си нещастие трезвен.

— Е, една глътка няма да те удави — настояваше Тий и надигна кутия бира, за да докаже верността на твърдението си. Полицейският бос бе довялкъл опаковка от шест бири при посещението си на състрадание. Приятелят му не бе впечатлен и Тий сам се нагърби със задачата да пресуши и шестте кутии. Упоритостта му отбелязваше забележителен напредък.

— Това ободрява неутешимите — заяви Тий. — Прочетох го някъде. На кутия с овесена каша, струва ми се.

— Кое ободрява неутешимите? — запита Бекер.

Тий вдигна демонстративно кутията.

— Да се направиш на свиня.

— Ти неутешим ли си, Тий?

— Не, но ти си и след като отказваш да го направиш, все някой трябва да поеме нещата в ръцете си.

— Затова са приятелите — отбеляза Бекер.

— Сигурен ли си? Винаги съм се чудил. Е, тази саможертва не е кой знае колко голяма, когато се прави в името на добър приятел. Знаем, че и ти ще направиш същото за мен, ако ме зарежат.

— Това, което ще направя, е да те закарам вкъщи, след като приключиш със саможертвата си. Няма да остави добро впечатление, ако полицейският бос бъде арестуван за шофиране в пияно състояние.

Тий се оригна гръмко и се потупа с юмрук в гърдите, изключително доволен от себе си.

— И така, изясни ми защо тези хубави жени непрекъснато те зарязват и те захвърлят наляво-надясно като ползвани носни кърпички? — запита той. — Какво им правиш?

Бекер се вгледа за миг в празното пространство пред себе си.

— Може би грешката ми е, че се влюбвам в тях — въздъхна той накрая.

Мъката и объркването му бяха толкова очевадни, че Тий се размърда неловко на стола си и се загледа с ненужна концентрация в ръба на кутията бира.

— Предполагам, че отначало съм мистерия за тях и те го намират силно интригуващо и предизвикателно. Но когато се влюбя, мистерията се губи, защото се опитвам да ги накарам наистина да ме опознаят.

На Тий му се искаше Бекер да не е чак толкова открит по този интимен въпрос. Не бе свикнал да му се говори така от друг мъж. Не знаеше как да реагира. Ако Бекер бе жена, нямаше да има проблем, разбира се. Отдавна щеше да е до нея на дивана с утешителна ръка върху рамото ѝ. Утешителна ръка върху рамото на Бекер не изглеждаше особено добра идея: и двамата щяха да се почувстват толкова неудобно, че Тий дори не можа да си помисли да постави ръката си там.

— След като ме опознаят истински, се стряскат и ме напускат — продължаваше Бекер.

— Защо ще се стряскат? Ти не си страшен — побърза да се вмъкне Тий.

Бекер го погледна право в очите.

— Ти не познаваш истинското ми аз — заяви той с тон, който загатваше, че Тий ще бъде по-добре, ако остане невежа в това отношение.

Тий надигна кутията отново и зачекна нова тема:

— Е, и сега какво? Пак ли си пенсиониран или не?

— Тя не смята, че следва да продължи съвместната си работа с мен при новите обстоятелства.

Тий не запита какви са новите обстоятелства от страх, да не би да предизвика нови изповеди.

— Трябва да е приятно да не правиш нищо.

— Изсмуква ти жизнените сили.

— Е, но като се изключи тази подробност, трябва да е много хубаво. Знаеш колко страхотно мрачен и умислен ставаш, когато работиш върху някой случай. А сега, когато няма за какво да се безпокоиш, погледни се само колко си свеж и бодър.

— Не съм престанал да мисля за случая, въпреки че не работя официално върху него — обори го Бекер.

— Почти ме върза. Изглеждаш толкова безгрижен...

— Ще бъде убито дете, Тий. Ще открием тялото на Боби Рейнълдс и друго дете ще го последва. Знам това със същата сигурност, както знам, че седиш в момента срещу мен... А не мога да направя нищо, за да го спра — освен да мисля, да мисля...

— Трябва да си създадеш някои лоши навици...

— Ще се чувствам виновен за всяко дете отсега нататък. Този ужас ще продължава, защото аз не мога да го спра.

— За бога, не си виновен ти...

— Прецаках нещата, Тий: Направо прецаках всичко. Започнах погрешно, защото бях сигурен, че убиецът трябва да е някой много специален човек. Смятах, че разбирам ясно какъв е, и всичко, което направих, беше погрешно. И всичко, което всеки друг правеше, също беше погрешно заради моята сбъркана постановка и проклетата ми сигурност, че съм прав.

— Що за човек си ти, Шерлок Холмс? Преди никога ли не си прецаквал някой случай?

Бекер се замисли за миг.

— Преди винаги съм ги разбирал.

— Разбирал си кого?

— Убийците. Животните. Чудовищата. Както и да ги наречеш.

— Какво толкова има за разбиране? До един са лайнени в главите.

— Говориш като полицаи.

— Казваш ми, че не са лайнени в главите? Ти, специалистът по серийните убийства — правилно ли те разбирам? Ти си експерт по психопати, които убиват отново и отново, и отново, така ли е? И ми твърдиш тук, че не са лайнени в главите до един?

Бекер пак замълча. Поигра разсеяно с връзката на обувката си, преди да отговори.

— Ние всички сме лайнени в главите, Тий. Затова ги разбирах.

— Трябва да е от бирата — поклати глава с недоумение Тий. — Но ми се струва, че ме натикваш в една категория с лайнените глави, и това ме вбесява.

— Трябва да е от бирата — съгласи се Бекер.

— Защото аз лично никога не съм изцеждал кръвта на хората до капка и варил костите им като онзи, какво му беше името. Никога не съм грабвал дете от търговски център, за да го бия до смърт.

— Те не са бити до смърт — поправи го Бекер. — Бити са до умирање. А след това са задушавани.

— Прекрасна разлика, няма що.

— Може би същността на разликата е в милостта...

— Имаш странна представа за милост.

— Бит ли си някога, Тий?

— Не.

— Бит редовно, свирепо от някого, от когото зависиш за храната, подслона, живота си?

— Не.

— Бит от някого, когото обичаш, без да знаеш какво точно си направил, за да го разгневиш толкова много?

— Казах вече: не.

— От някого, който непрекъснато ти напомня, че те обича дори докато те бие? Не? В такъв случай вероятно не знаеш кое е милост и кое не.

— За какъв дявол си го изкарваш на мене?

— И нещо друго: убивал ли си някога?

— В Кламдън? Противозаконно е. — Тий се захили, като се надяваше, че Бекер ще се присъедини към него, но той продължи с помрачено лице.

— А какво, ако си убивал, Тий? Какво, ако служебно, напълно законно, си направил дупка в нечия лайняна глава и си наблюдавал как животът му изтича от нея?

— Вероятно щях да...

— Ами ако изведнъж установиш — за твоя голяма изненада, — че извършеното не те тревожи чак толкова много? Ако откриеш, че дори като че ли ти харесва?

Тий се чувстваше така, сякаш бе притиснат в ъгъла и бомбардиран с въпроси, които го поставяха — за пръв път в живота му! — на мястото на обвиняемия. Искаше му се да се махне, но стаята сякаш се беше свила и силата на Бекеровия гняв (ако това беше гняв) го приковаваше към стола.

— Не го желаш, не си го планирал, но най-неочаквано то е там, пред тебе, не, ти си вътре в него... Чиста случайност, резултат от нещо друго, което си вършил — но е там! Харесва ти да убиваш ланени глави. Харесваш го с цялото си тяло и ум, и душа, то те възбужда, то те вълнува така, както нищо друго на света не би могло някога да те развълнува! Тогава какво, Тий?

— Аламинутно ще се озова при психоаналитик.

— Браво, Тий, чудесен начин на мислене. Ами ако установиш, че той е омаян от тебе и няма какво да ти предложи като изход, не знае как да те промени? Какво ще стане, ако половин дузина психоаналитици се окажат безсилни да изтрият тази възбуда, която идва при тебе само по един-единствен начин?

— Тогава ще имам проблем.

Бекер се изсмя — остро, с горчицина.

— И ще бъдеш прав — каза той. — А сега си представи, че си бил и все още си изтъкнат полицаи, който се е клел да защитава закона и конституцията. Какво става, ако си шибан полицейски шеф, а имаш този малък проблем? И неочаквано попадаш на ланяна глава със същия проблем, със същата наклонност да се възбужда приятно прекалено много, когато убие някого, но с тази разлика, че не е изтъкнато ченге и местен полицейски шеф, така че шансовете му да убива законно хора са доста ограничени. И така, след като му липсва своята лична, генетично заложена сила на волята и вроденото желание да прави добро, въпросната ланяна глава, за която говоря, се отдава на идеята да си осигурява приятни вълнения според възможностите си. Невинаги по същия мъжествен праволинеен начин като тебе, разбира се, не само чрез кървава разправа с хора в изпълнение на задълженията си, но по много по-находчиви и отмерени начини, в съответствие с индивидуалния му темперамент и личност... Например чрез бавно източване на кръвта на гостите си, както ти спомена, или като ги беси на тръбите в мазето, за да изучи анатомията им, преди да натъпче възглавници с косите им, или може би просто като ги връзва и упражнява всички пози на Кама Сутра върху телата им, преди да се почувства задължен да им запуши завинаги устата, за да си спести неизбежния смут след зверствата си. Разбери, каквито и да се странностите му, по същество, той страда от същия малък проблем, който имаш и ти. При тези обстоятелства и като имаш предвид, че си

шеф на шибаната полиция, а имаш вродената склонност да се разглеждаш като човешко същество, независимо от малкия си проблем, не смяташ ли, че би могъл да положиш известни усилия да разбереш тези лайнени глави? Особено след като ти самият си поразен от същото, макар и в по-малка степен... Апелирам просто за някакъв вид разбиране — като към хора, които примерно заекват като теб... И понеже вникваш в тях, в състояние си да предвиждаш поведението им и си поне една стъпка пред полицаия на средно ниво, който не само че не заеква, но и се отнася към заекващите като към извънземни и следователно напълно различни видове. Какво ще кажеш?

— Трябва да е от бирата — въздъхна безпомощно Тий. — Не разбирам за какво, по дяволите, говориш...

— Останах с впечатлението, че разговаряме за лошите навици.

— ... и утре ще се радваш, че съм забравил всичко. — Тий пресуши последната от шестте кутии бира и се изправи несигурно на краха. — Беше удоволствие, както винаги — заяви той.

— Извинявай — прошепна Бекер, внезапно разкаян.

— Няма нищо.

— Нямах право да стоваря всичко това върху главата ти.

— Ще се радвам, ако мога да помогна. — Тий сграбчи стола, за да се закрепил. — Живея, за да служа. А и забравих вече какво ми наговори.

Бекер закара Тий до неговата врата, където той се обърна и постави тежка длан на рамото му.

— Не си чак такъв задник, за какъвто се мислиш — каза той.

— Откъде знаеш?

— Защото, ако беше, нямаше да се наслаждавам на пиенето с тебе чак толкова много.

— Аз съм страхотно добра компания — отговори Бекер. — Това е едно от по-добрите ми качества.

— Това е едно от качества ти. И не те чух да заекнеш поне един път цяла нощ, така че за какво всъщност беше цялата тази патърдия?

Замотка се с ключа си, като същевременно шъткаше на Бекер да пази тишина, за да не събуди жена му. Влезе в дома си на пръсти, почти свит на две.

Вътре веднага се изправи и престана да залита. Облегна се на вратата и с облекчение въздъхна дълбоко. „Не е особено хубаво — мислеше си той — да познаваш приятелите си прекалено добре.“ Най-добре е много тайни да си останат такива.

* * *

Бекер позвъни на Хемингс по директната му линия, избягвайки телефонния номератор и вписването на телефонното му обаждане в дневника там.

— Знаеш, че официално не съм ангажиран повече със случая — предупреди го Бекер.

— Отново в отпуска по болест, както разбрах — реагира предпазливо Хемингс. — Съжалявам.

— Благодаря. — Бекер се зачуди каква част от сарказма, който усети в гласа на Хемингс, е рожба на собственото му въображение. Какво ли мислеха за него колегите му? Колко точно луд бе според тях? Дали не си представяха, че от устата му текат лиги и че не може да върже връзките на обувките си? Че се поддържа с лекарства? Или просто се възползва от добра възможност да се измъкне, като запази правото си на пенсия?

— Исках да се уверя, че си запознат със служебния ми статус — продължи Бекер. — Не ми се иска да завършиш със задник в ямата.

— Оценявам, че си го помислил — отвърна Хемингс. — Какво мога да направя за тебе?

— Любопитен съм, Косматко. За случая Рейнълдс и другите...

— Не можеш да ги изхвърлиш от главата си, така ли?

— Така си е за съжаление.

— Не се извинявай. Всички се поддаваме на натрапчиви представи, свързани с даден проблем, вкопчваме се в него и не сме в състояние да освободим съзнанието си, докато не го разрешим. Ако не бяхме такива, нямаше да работим в Бюрото. Какво искаш да знаеш?

— Какви са резултатите от претърсването за изоставена униформа на медицинска сестра?

— Е — започна Хемингс и Бекер усети дори в този единствен звук събудения трепет на ентузиазма. Технически изпълнител, който с

радост посреща възможността да се оплаче за проблемите си. — Работя само с карта и жълтите страници на градските справочници, както можеш да си представиш. Започнах със случая с Арнъл Уикър. Реших, че след като Рейнълдс е отвлечен само от три седмици, още е рано в някоя от фирмите за пране и почистване да се определи една изоставена униформа като такава. От случая Уикър са изминали две години. Ако досега не са обърнали внимание на изоставена униформа, никога няма да я забележат. Почнах оттам и движа напред по отношение на времето. Започнах с радиус от шестнайсет километра от мястото на отвлечане (търговския център на Ъпър Садъл Ривър) и се свързах по телефона с всеки, представител на такава фирма, отбелязана в справочниците на градовете в границите на този кръг. Той обхваща площ малко по-малка от 505 квадратни километра. С множество фирми и компании от този вид. Когато оттук не изскочи заек, увеличих радиуса на трийсет километра и продължих в същия дух. Не знам колко си бърз по математика, Бекер, но това увеличи площта, която трябваше да покрия, с още 1515 квадратни километра. Увеличаваш радиуса до около 50 километра, а това са още над 3000 квадратни километра площ и така нататък. Решихме да се спрем на максимален радиус от 90 километра. Огромен брой телефонни разговори.

— Добре е, че имаш на разположение специална линия за директно свързване на далечни разстояния — не издържа Бекер. Настъпи тишина и той добави умилютивяващо: — Трябва да е страхотна гадост. — Хемингс нямаше чувство за хумор.

— Отнема ужасно много време с разните подробности за това или онова.

— Изрови ли нещо досега?

— Една изоставена униформа в „Ройъл Клийнърс“ в Рамзи, собственост на някаква госпожа Хауърд Елстън, медицинска сестра с всички права. За нещастие госпожа Елстън е починала три седмици преди отвлечането в Рамзи, така че според мен тя не е нашият човек.

— Продължаваш ли да работиш върху тази задача?

— Не ми е наредено да спра — отвърна Хемингс. — Все още.

— Сетих се, че е възможно да се открие нещо, ако се проверят местните болници и лекарски кабинети: дали няма случай на внезапно изчезване на някоя от сестрите там?

Отново настъпи мълчание. В първия момент Бекер си помисли, че беше предложил работа достатъчно огромна, за да обезсърчи дори Хемингс.

— Няма да стане — каза накрая Хемингс.

— Много работа?

— Погрешна следа — отговори Хемингс. — Залагаш на погрешна карта.

— Защо?

— Още ли не си чул?

— Хеъри, аз съм изключен от случая. Не съм чул нищо. Какво е станало?

— Открили са Рейнълдс.

— По дяволите!... Къде?

— Извън магистрала 84 в Кънектикът между Бикфърд и Санди Хук.

— Нещо особено?

— Още не е извършена аутопсия. Открили са го едва тази сутрин, но доколкото разбрах, няма нищо ново. Побой, чувал за отпадъци, гол и т.н. С една-единствена разлика.

— Каква?

— Отпечатък.

Бекер затаи дъх.

— Каза, че е гол.

— Гол е. Но този път в чувала има монета от половин долар с дупка — някой очевидно я е носил като медал. Казаха ми, че на този половин долар има отпечатъци от палец и показалец толкова ясни и чисти, колкото човек може да си представи.

— Не на момчето, кажи ми, че не са на момчето!

— Веднага го казвам. Не са на момчето.

— Проследили ли са го вече?

— Разбира се. Изскочи толкова бързо, колкото можеш да си представиш. В Пенсилвания има висяща заповед за задържане на лицето.

— Кой е той?

Хемингс замълча.

— Не ми казвай, ако не се чувстваш оправдан да го направиш — бързо каза Бекер. — Не рискувай работата си.

— Ти си в отпуска по болест — започна Хемингс.

— Правилно.

— Но си все още в Бюрото.

— Не ми казвай нищо, ако се страхуваш да го направиш.

— Бъди добър да не ме манипулираш с обратни психологически трикове, Бекер. Може да съм в отдела за разследвания, но не съм кретен.

— Съжалявам, Косматко. Но, за бога, и ти не ме карай да ти се моля.

— Казва се Тейлър Ашфърд-младши. Заповедта е за незаконно бягство от Щатския затвор в Пенсилвания, където е преминавал курс на психиатрично лечение.

— Душевноболен.

— Смятам, че можеш да го наречеш и така.

— За какво е бил там?

— Като се изключи фактът, че е луд?

— Лудостта сама по себе си не е престъпление. Знаеш ли за какво е бил вкаран в кафеза?

— Не можеш да се удържиш, нали, Бекер? Знаеш, че се гордея с осведомеността си, и ме предизвикваш да го докажа.

— Поставих нещата напълно открито още в самото начало на разговора ни.

— Вярно е. Поради невменяемост не е признат за виновен за убийството на баща си, майка си, брат си и сестра си и е изпратен за неопределено време в кошарата.

Сега беше ред на Бекер да замълчи.

— Както виждаш, много вероятно е всеки момент да бъда отзован от задачата с изоставените униформи — стига заместник-директорката Крист да намери време да се сети за мен.

ГЛАВА 20

Джак бе на половината път надолу по хълма и стоеше на опашката, изчакваща търпеливо времето за вечеря пред трапезарията, когато се сети, че бе обещал да даде на едно от момичетата от бунгалото на алгонкуините^[1] книгата си „Старият викач“. Измъкна се от опашката и тръгна обратно към бунгалото. Тича, докато стигна до стръмнината, после премина в бърз ход. Обичаше времето за вечеря. Тогава възпитателите разказваха приказки, пееха песни, пускаха шеги. Създаваше се приятелска атмосфера дори когато възпитателите ги караха да се надвикват, за да докажат превъзходството на едно бунгало над друго. На Джак не му се искаше да изпусне и минутка от вечерната веселба, но беше обещал книгата на момичето. Не знаеше защо се чувства така задължен да изпълни обещанието си към едно момиче — ако се изключи твърдението й, че с удоволствие ще я прочете. Стори му се лесен начин да направиш някого щастлив — като се изключи повторното изкачване на стръмнината към бунгалото.

Пътеката бе достатъчно широка за камиона, който им докарваше храната, но сега, когато Джак вървеше нагоре сам, тя му се стори много тясна: просто една ивица през гората, изровена от коловози. Когато децата от бунгалото се спускаха заедно надолу сутрин, тя изглеждаше широка като булевард, пулсиращ от хора и звуци, озвучен от викове и смях. Но сега, когато вървеше по пътеката нагоре сам, Джак усети примитивната същност на заобикалящата го гора. Няма начин между дърветата да се спотайват опасни диви животни — често им го бяха казвали. Няма и лоши хора, въоръжени с брадви и ножове. Един от възпитателите ги беше уверил, че лошите хора са в големите градове и никога не ходят по горите. Джак вярваше на всички тези приказки — бе ги чул от лица, облечени с власт — и все пак... А купищата лоши хора в Шеруудската гора^[2]? А лудите, които живееха по горите и се хранеха с деца, не точно вещици, а... Джак не помнеше ясно подробностите, но тревожното чувство у него бе достатъчно реално. Да не говорим за всички онези приказки за духове, които по-

големите деца обичаха да разказват нощно време... Но, от друга страна, той беше тук и сам се изкачва към бунгалото, може да се каже, без да му мигне окото! Гордостта от собствената му смелост като че ли наклони везните на другата страна и той преодоля страховете си.

Медицинската сестра пристъпи към него, когато той стигна върха на хълма. Тя се появи така внезапно, че Джак не видя откъде изскочи — освен ако не се бе притаявала зад някое дърво. Не си спомняше да бе виждал по-рано в лагера медицинска сестра в униформа. Колосаната ѝ бяла рокля, чорапи и ослепително бели обувки изглеждаха съвсем не на място сред непринудената естествена атмосфера на лагера.

— Майка ти катастрофира. Ще те отведе при нея — заяви сестрата строго. Тя се обърна рязко и тръгна към паркинга, който едва се виждаше зад бунгалото на Джак.

Момчето се поколеба. Струваше му се, че познава сестрата, имаше чувството, че я бе виждал и по-рано, но не успя да си спомни къде. Потърси с поглед възпитател наоколо за съвет. Разрешено ли е да напуска лагера? Къде е майка му? Колко е пострадала? Сигурно много сериозно, щом са изпратили сестра за него.

Тя беше вече доста напред, вървеше бързо, сякаш притисната от времето. Обърна се веднъж и го изгледа с мрачно лице. Случилото се с майка му трябва да е много, много сериозно.

— Тръгвай — каза тя остро, преди да се обърне още веднъж на пети и да закрачи решително към паркинга.

Джак се огледа още веднъж — търсеше някого, на когото да каже къде отива, но не видя никого и забърза след сестрата. Тя вървеше напред, сякаш бе готова да тръгне и без него, като че ли нямаше никакво време за губене. Не се обърна да го погледне отново.

* * *

Отначало Дий не знаеше дали Томи я следва или не, но не си разрешаваше да се тревожи. Ако тръгваха след нея — прекрасно, ако ли не — винаги можеше да опита някой друг път. Понякога не тръгваха след нея, защото не я разбираха, но тя не рискуваше да се спира и да обяснява. Обикновено минаваше като вятър край опашката на група

деца и ги забърсваше по допирателната, самата тя вече насочена към изхода на търговския център и безопасността на колата. Ако съумяваше да откопчи нейното момче от групата с шокиращото си съобщение и да го увлече в своята собствена орбита, опитът ѝ се увенчаваше с успех. Ако ли не, никога не се мотаеше наоколо, за да не бъде забелязана. Тя не спореше и не дискутираше нещата с тях, нито стоеше наблизо. Оставяше ги да я следват. Никога не вървеше заедно с тях, нито ги хващаше за ръка. Не се бавеше, за да им даде възможност да се осъзнаят и да потърсят съвет от учители, братя и сестри или настойници. Те идваха, защото реагираха спонтанно на криза или команда — или не идваха. Обикновено идваха. Защото бяха в точната възраст, когато разбираха и съответно реагираха на команда, изречена с авторитетен тон, защото бяха в онази възраст, когато вече се осмеляваха да се доверяват на собствената си преценка и се решаваха да я следват без допълнително одобрение от трета страна, и защото бяха във възрастта, когато все още обичаха достатъчно силно майките си, за да откликват емоционално и, естествено, глупаво, винаги, щом ставаше въпрос за тях... Но идваха най-вече защото тя ги искаше — Дий бе убедена в това. Защото тя се нуждаеше от тях. Защото в края на краищата те фактически ѝ принадлежаха и дълбоко в сърцата си го знаеха. Те копнееха да бъдат с нея, както тя копнееше да бъде с тях. Ако я следваха, значи бяха предопределени един за друг. Докато стигна до паркинга. Дий вече знаеше, че и Джак бе предопределен за нея. Тя отвори задната врата на колата за него и се плъзна зад волана. Наоколо нямаше жива душа — нито на паркинга, нито където и да било другаде. Някъде от подножието на хълма се понесе песен.

Двигателят бе запален, преди Джак да стигне до колата. Когато Дий чу затръшването на задната врата, веднага пусна колата в движение. В огледалото си за задно виждане видя как одеялото на задната седалка се издигна внезапно и веднага се спусна обратно като крило на голяма птица...

* * *

Когато телефонът извънтя, Бекер точно миеше самотната си чиния от още по-самотната си вечеря. Беше си пържил пилешка

наденица и бе отделил няколко минути за разсъждения по въпроса дали да прибави зелена пиперка в тигана и да направи и сос. Първоначалната му идея бе да се опита да приготви голям сандвич с наденица, пиперка и дълго хлебче от вида на предлаганите по пицариите. Но накрая реши, че не си заслужава да си дава чак толкова зор, след като приготвя вечеря само за себе си, и приключи набързо историята, като изяде само наденичката и нарече процедурата „вечеря“. Чинията дори не бе истински изцапана: бе дъвкал наденичката, като я държеше над тигана, но се залови да я мие по инерция. Мисълта да я върне неизползвана в шкафа, бе прекалено потискаща.

— Обажда се Малва — съобщи гласът по телефона и за миг Бекер си помисли развълнувано, че Карин го търси. — Синът на Карин е изчезнал.

Бекер чакаше тя да му каже, че заместник-директорката Крист желае да говори с него, и не разбра съобщението.

— Какво?

— Синът на директорката Крист е изчезнал от лагера — повтори Малва.

— Джак? — продължаваше да пита той глупаво.

— Забелязали са отсъствието му преди два часа. Засега смятат, че случаят е местен проблем. Допускат, че е възможно да се е изгубил в гората.

— Езерото — възкликна неволно Бекер, давайки израз на първата мисъл, която присвятка в главата му. Спомни са колко смело се бореше Джак с водата. И колко несръчно.

— Вероятно просто се е заскитал нанякъде...

— Разбира се.

— Децата понякога ги вършат такива — продължи Малва.

— Сигурно тази е причината — съгласи се Бекер, опитвайки се да убеди сам себе си. Мислеше за Джак, за страха му от тъмното, за противоречивите му чувства във връзка с вероятни приключения... Просто се заскитал? В тъмната гора?...

— Не познавам децата особено добре — призна си той.

— Вършат го непрекъснато, предполагам — не се спираше Малва. Бекер не успя да си спомни дали тя самата има деца или не. Джак да се заскита съвсем сам, да го няма цели два часа? Не успя да

направи връзка между предполагаемата постъпка и момчето, което познаваше.

— Къде е тя? — запита той.

— На път към лагера.

— Решили са, че е необходимо да отиде до лагера?

— С впечатление съм, че тя сама реши така — отвърна Малва.

— Най-близките сили на разположение на ФБР са в Олбъни и Бостън — започна Бекер. — Ще е нужен най-малко един ден за...

— Нямам предвид помощ за намиране на детето — прекъсна го Малва. — Не знам точно какви са отношенията ви, но... Смятам, че в този момент тя има нужда от някого.

— Тръгвам веднага — забърза той. — И, Малва, благодаря ти.

— Тя е изключителна жена — заяви Малва.

— Знам.

— ... Но невинаги е толкова смела, колкото се преструва, че е.

— Малва — въздъхна Бекер, — никой от нас, не е толкова смел, колкото се преструва, че е.

* * *

Стигна до Уасакний, след като претърсването бе прекратено поради тъмнината. Карин беше настанена в канцеларията на лагера, където ѝ сложиха походно легло за през нощта. Когато Бекер влезе в стаята, тя издаваше заповеди и трима души я слушаха внимателно: директорът на лагера, човек на средна възраст, който изглеждаше малко смешноват в прокъсаните си дънкови къси панталонки и свободна трикотажна риза, и двама полицаи, които си приличаха като близнаци, въпреки различните имена на картите им. И двамата бяха тънки като винкели и лицата им бяха еднакво изострени. Бекер забеляза, че тя е забола значката на ФБР на жакета си. Запита се кога ли точно се бе преформирала от обезпокоена майка в координатор на претърсването. Карин хвърли поглед към Бекер в момента, когато той влезе в стаята, но дори не трепна. Продължи да дава разпорежданията си със същия сух официален тон. В очите ѝ не проблесна искра на разпознаване: той бе само рутинно отбелязан, сякаш бе още един възпитател, влязъл да разбере докъде са стигнали нещата.

Двамата полицаи го удостоиха с по-голяма внимание: огледаха го от главата до петите, но те явно бяха изцяло под влияние на Карин и след като неговото присъствие не представляваше интерес за нея, то не интересувахе и тях.

Карин говореше спокойно, но властно. Тя осведомяваше тримата мъже за процедурите при утрешното претърсване. Обясняваше правилата за прочесването на дъното на езерото с мрежа, определяше начините на свързка, установяваше методите на координация. Директорът нервно изразяваше съгласието си, като кимаше на всяко изречение, а двамата полицаи изглеждаха напълно покорени от привлекателната млада жена с властно присъствие и впечатляваща значка.

Самият Бекер бе възхитен от изпълнението ѝ. Един неосведомен наблюдател нямаше в никакъв случай да разбере, че тази безпристрастна на вид професионалистка е всъщност майката на изчезналото момче. „С изключение на очите“ — помисли си той. Те като че ли бяха потънали дълбоко в лицето и — сякаш не бе спала от седмици... Измъчени, обезумели очи: те разкриваха цената, която плащаше за външно демонстрираното спокойствие. На Бекер му се прииска да я обгърне с ръце и да целува очите и, докато ги излекува... Но вместо това седна на едно от трите бюра в канцеларията и се загледа в нея.

Тя приключи съвещанието по характерния си начин: просто сменяше позата си, освобождаваше присъстващите с мръдване на рамене или с леко накланяне на глава. Мъжете се изнизиха облекчено навън, двете ченгета отново плъзнаха погледи по Бекер, преди да обърнат гръб и да изчезнат. Бекер не си въобразяваше, че в една малка общност без излишен блясък или избрани длъжностни лица, или йерархия, не по-дълбока от едва две степени, на полицията често се налага да се държи почтително към когото и да било. Но сега те излязоха от канцеларията като деца от начално училище, благодарни на късмета си да се отърват само с едно добро конско. Карин умееше не само да командва мъжете тя притежаваше редкия талант да постъпва така, че командоренето ѝ да им се хареса. Бекер се зачуди защо тя се измъчваше толкова от несигурност по отношение на способностите си.

Останала сама с Бекер, Карин за пръв път съблече жакета си. Той си я представи как ходи из гората, облечена така: изкривената женска

разновидност на популярния стереотип на агента от ФБР с вечния костюм и закопчана догоре риза. Разбира се, тя бе дошла направо от канцеларията и не бе имала време да се преоблече, но, от друга страна, правата пола и тъмносиният жакет я улесняваха в определено отношение: с тях по-леко постигаше нужния респект, отколкото ако се бе явила пред всичките тези мъже по дънкови къси панталонки и спусната над тях трикотажна блуза.

Блузата ѝ бе покрита с тъмни влажни петна под мишниците и на корема, там, където бе натикана в полата. Беше се потила обилно, но не бе дала да се разбере. Денят бе топъл, но не чак толкова горещ. Тя се бе потила от напрежение и когато застана до него, в носа го удари киселата миризма на тревогата. Потта от физическо усилие никога не миришеше, докато бе прясна, но нямаше дезодорант на света, който да може да прикрие миризмата на страха...

Той се опита да я обгърне с ръце. Тя не оказа съпротива, но сгъна ръце пред себе си, те легнаха на гърдите му и осигуриха явно търсената от нея дистанция. Тялото ѝ бе напрегнато като къс стомана.

— Надявам се, че си е счупил крака — засъска тя. — Кълна се пред бога, че го искам от сърце. Моля се да лежи зад някоя скала със счупен крак.

— Не... шшшшшт...

— Защото, ако не е така, ако той просто не е в състояние да се върне при нас...

Бекер наклони брадичка така, че главата ѝ да се намести по-близо до него. Заразгърква гърба ѝ и продължи да ѝ шътка като на дете.

— Ако е отвлечен... — Тя замря, прекалено задавена от собствения си ужас, за да говори.

— Не е отвлечен, просто се е изгубил.

— Откъде, по дяволите, знаеш, че се е изгубил?

— Децата се губят — занастоява Бекер неубедително. — Понякога се заскитват и се губят.

— Не и Джак. — Тя поклати буйна глава. — Не и моят Джак. Той е прекалено умен, за да го направи. Той ще си проправи път и ще го маркира, ще се ориентира. Първо и преди всичко просто няма да го направи, знаеш какъв е. Няма да го направи.

Беше толкова напрегната, че тялото ѝ като че ли вибрираше. Бекер беше изненадан, че му разрешава да я държи в ръцете си, но тя не се отдръпваше. Сякаш се нуждаеше от присъствието му, въпреки че не бе готова да си го признае. Дори и дотук да свърши всичко, което тя имаше намерение да му разреши. Бекер го прие като напълно достатъчно.

— Ако е отвлечен...

Бекер постави ръка на тила ѝ. Сухожилията там създаваха впечатление, като че ли са готови всеки момент да се пречупят от напрежението, с което задържаха главата ѝ върху раменете.

— По-добре е да е в езерото...

Бекер я разтриваше и шепнеше успокоително.

— Казвам ти, по-добре е да е там. Предпочитам го удавен, отколкото измъчван от някакъв шибан маниак.

— Няма причина да се мисли, че...

— Чувствам го — заяви тя.

— Само защото мислиш непрекъснато за този случай...

— Чувствам го. И ти също, нали? Джак няма да се замотае сам из гората, няма да влезе в езерото без човек наоколо. Той е прекалено добро момче, прекалено добре възпитано, прекалено загрижено за...

— Тя се отдръпна от Бекер и постави ръце върху лицето му. Пръстите ѝ бяха студени като лед, а очите ѝ сезираха в Бекер, сякаш се вглеждаха в него от ада. — Нашите хора в Пенсилвания се опитват да намерят снимка или поне подробно физическо описание на този Ашфърд — скоро ще знаем как изглежда. А когато намеря този шибан кучи син, Ашфърд или Ламънт, или който и да е, ще го убия собственоръчно!

— Не... — Пръстите ѝ се впиха в бузите му, задушиха думите му.

— Разбери ме, Джон, не ти предлагам идея за дискусия. Просто ти съобщавам какво смятам да направя. Когато го открием, ще го убия. От теб искам само да ми се махнеш от пътя и да ме оставиш да го направя.

— Няма да го направиш.

— Ти си го правил — просъска тя.

Бекер отстъпи назад като ударен в лицето. Карин не му обърна внимание, не показа с нищо, че е разбрала колко го е наранила.

— Защото той е мой — доуточни тя. — Мой! — Бекер не бе напълно сигурен кого точно има предвид: сина си или Ламънт.

Освободена от ръцете на Бекер, тя закрачи напред-назад, като говореше на себе прекалено ниско и неясно, за да разбере какво казва. Бекер я остави да се носи из канцеларията, извън контрол като детски пумпал, който се върти бързо, но губи скорост и се клати неравномерно, като помита всичко по пътя си. „А аз съм точно на пътя ѝ“ — помисли си той.

Карин неочаквано спря и се залюля напред и назад, вътрешното напрежение бе пробило маската и сега го гледаше не само от очите, а и от лицето ѝ. Тя изглеждаше внезапно остаряла с двацет години и смъртно уморена.

Но не умора, а внезапна мисъл я бе принудила да се спре. Раменете ѝ се смъкнаха, главата ѝ се отпусна, очите ѝ се вторачиха невиждащо в пространството с някакъв безмълвен ужас. Бекер пристъпи към нея, тя се обърна и го погледна, сякаш го виждаше за пръв път. Когато очите им се срещнаха, лицето ѝ неочаквано се сгърчи от неопишуема болка.

— Аз го биех — заяви тя, гласът ѝ прекъсна на думата „биех“, като че ли тя бе пламтяща жарава върху езика ѝ и гореше устата ѝ.

Бекер запротестира, но тя поклати глава и заповтаря:

— Удриях го. Биех го.

— Кого?

— Джак. Моят Джак. — Тя заплака, сълзите ѝ потекоха веднага, като че ли задържани прекалено дълго, и сега се изливаха свободно над бариерата, която ги бе спирала до този момент. — Веднага след като баща му ни напусна, сред най-голямата каша, в най-лошия момент. Той направи нещо, Джаки направи някаква беля, не знам точно каква. Не беше нещо кой знае какво, той не е непослушно дете, просто направи нещо, вероятно много дребно... Заплясках го и не можах да се спра, просто не можех да се спра... Продължавах да го удриям, удриям и удриям... Не знам какво ми стана тогава, загубих контрол над себе си, беше ужасно... Направих го три пъти. Последният път го ударих така, че от носа му потече кръв... Направих го на моето момче, Джон!

Този път тя сама потърси ръцете му и се притисна към него така, че кобурът под мишницата ѝ се впи в ребрата му.

Тя говореше в ризата му, платът заглушаваше гласа ѝ, изкривен от ридания.

— Нима наистина съм го вършила? И съм го направила прекалено пасивен? И затова се случи... случи това?

— Не, не...

— Но такава е твоята теория, нали? Ламънт отвлича пасивните деца, онези, които не викат, не се съпротивляват, не се...

— Не, това не е твоя...

— С това ли искаше да се съглася? Не настояваше ли да призная, че разбирам всичко, но просто не искам да си го кажа? Не твърдеше ли, че аз съм го направила такъв — готов да последва, когото и да било?...

— За бога, Карин, спри да се обвиняваш така. На първо място ние дори не знаем какво точно се е случило...

Тя се откъсна от него.

— Аз знам.

Отпусна се на пода, обгърна с ръце раменете си, сякаш се опитваше да не позволи на мъката да я разкъса на парчета, и се залюля в безсловесно, пронизващо ридание, натежало от скръб и болка.

За момент Бекер я гледа безпомощно как се люлее напред и назад, смразен от звуците, които издаваше. После коленичи до нея, обгърна я с ръка и тя рязко се обърна към него, вкопчи се в ризата му, дръпна я, приближи лицето му до своето. Притисна устни към неговите с такава сила, че той загуби равновесие.

— Хиляди дяволи, Бекер! Не мога да изкарам до сутринта, не мога!... Умирам, Джон, умирам!...

Тя задърпа токата на колана му, после се изправи и изгаси единствената светлина в стаята. Бекер също се изправи и тя отново се нахвърли върху него, пак затегли колана му. Все още бе с блузата и кобура под мишница, но бе успяла някак да махне полата и чорапогачите си, докато загасяше лампата.

— Помогни ми. Исусе, Джон, помогни ми! — шепнеше тя. Освободи колана и ципа му и пак притисна устни към неговите, а после бясно атакува устата му с език. Бекер знаеше, че това не е целувка, а друг израз на вик от болка...

Опита се да я успокои, оттегли се от алчната ѝ уста, обсипа врата ѝ с целувки, плъзна галовно ръце по ръцете ѝ, под гърба на блузата ѝ,

притегли тялото ѝ към своето с постепенно увеличаващ се натиск. Тя се гърчеше срещу него, нетърпелива, нежелаеща да се покори на ласките му и още по-силно го удряше в лицето киселата миризма на страха ѝ...

Ръката му се придвижи нагоре, за да обгърне гърдта ѝ, предизвикателно ласкава, предизвикателно бавна, но тя се притискаше и търкаше бясно в него.

— Не ми трябва нежността ти — изкрещя тя. — Не и сега!

Бекер се опита да я положи на пода, но тя го отблъсна и се обърна с гръб към него, като придвижи бедра назад, докато ги притисна в слабините му.

Той я облада отзад, изправен, с панталони, смъкнати до коленете, а тя се държеше с две ръце за ръба на бюрото. Тласъците ѝ назад-напред бяха по-резки и бързи от неговите, тя ги придружаваше с ниско ръмжене и сумтене при всяко усилие, докато свирепото се чукаха един друг. Не успя да бъде достатъчно твърд, нито достатъчно бърз за нея. На Бекер му се струваше, че тя се самонаказва и го използва като средство за целта. „Едва ли някога ще преживея отново нещо, толкова близо до изнасилване“ — помисли си той. Когато стигна до оргазъм и тялото му се разтърси от силата му, тя просто се изправи и се отдалечи от него, захвърляйки го наистина като инструмент, изпълнил предназначението си.

Половин час по-късно тя отново го облада и потрети час преди съмване, когато Бекер вече бе полузаспал. Когато приключи и го остави изтощено проснат по гръб върху походното легло, тя пак се изправи до прозореца, където бе прекарала по-голяма част от нощта. Бекер я наблюдаваше как гледа втренчено в предутринния полуздрач — първо към езерото, после към смълчаната гора наоколо — със сърце, разкъсано между двете еднакво ужасяващи и неприемливи възможности...

[1] Северноамериканско индианско племе. — Б.пр. ↑

[2] Гора в Нотингъмшайър, Англия, станала известна с легендите за Робин Худ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Едгар Рапъртс не можеше да повярва на късмета си. Бе поел по пряка връзка между Спрингфийлд и Питсфийлд — поне така му изглеждаше на картата — и се бе оказал на непрекъснато стесняващ се черен път, които заплашваше да се превърне в говедарска пътека. Беше се влачил почти половин час зад прекалено предпазливо волво: всичките му опити да го задмине бяха обезсърчени от насрещното движение — а и тези хълмисти, лъкатушещи планински пътища не предлагаха кой знае колко възможности за надминаване. По пътя като че ли нямаше други коли, освен тази отпред, но когато стигнаха сектор с прекъснати линии за преминаване, изневиделица се материализира друга кола, насочи се право към него и го притисна към волвото. Междувременно пътят като че ли се стесняваше с всеки километър.

И все пак късметът му се оказа по-добър, отколкото се бе надявал: когато бе принуден да спре пред единствените светофари в някакво село, разположено в подножието на планина, я видя да спира срещу него, насочена в обратна посока. Не успя веднага да си спомни името ѝ, но нямаше никакво съмнение, че това бе тя. Спомни си дори мътнозеления „Додж Чарджър“: бе го следвал от търговския, център до мотела ѝ.

Тя не го видя, дори не погледна към него. Когато светна зелено, мина край него на по-малко от шест метра. Нямаше начин да я сбърка. Лицето ѝ бе отпечатано в паметта му с цялата сила на преживяната травма. Спомни си как дърпаше дрехите му, как настояваше да я чука с цялата сила на възможностите си, как изискваше още и още, как му се надсмиваше и предизвикваше, как го заплашваше с бръснач в ръка.

Дий, така се казваше. Налудничавата Дий, щурата Дий. И нещо много важно: тя беше сама. Дий без чудовищния си приятел.

Едгар направи завой на пресечката и я последва. Задържахаше колата си на добро разстояние от тази на Дий, опитваше се да премисли възможностите. Искаше да я арестуват. Не, не само арест: искаше я осъдена, натикана в драголника, заключена поне за пет-

шест години. Да усети какво той бе чувствал там, в багажника на колата си. Проблемът беше как да уреди този въпрос така, че самият той да остане в сянка, за да не стигнат нещата до жена му. А не е ли по-добре първо да я начука, а след това да предизвика ареста ѝ? Независимо от бруталните последствия Едгар все още помнеше сексуалното приключение с Дий — а и как да го забрави, когато то бе най-буйното, най-вълнуващото от всичко, преживяно досега в тази област! А и на нея явно ѝ бе харесало. Но беше ненаситна и там бе коренът на проблема. Едгар затърси начини да я притисне някъде сама и невъоръжена: тогава ще ѝ осигури толкова секс, колкото тя можеше да издържи — но не когато тя го искаше, а когато той реши, че е време за повече. Например да я върже към леглото — защо не? Изсмя се при тази мисъл, но после осъзна, че не е чак толкова необичайна, колкото му се стори в първия момент. Вършат се такива неща, бе го чел някъде. Но го правеха по желание, там е цялата работа. Не желаше да се подложи на риск от съдебно преследване. Е, няма да я отвлече, разбира се, не бе и необходимо: тя бе типът жена, която може да бъде убедена да опита подобен експеримент. Обзалагаше се, че ще ѝ хареса, има си хас! По график трябваше да преспи в Питсфийлд, но имаше начини да разтегли престоя си поне до две нощи.

Едгар си разреши да се приближи малко до колата ѝ, за да огледа главата ѝ по-ясно. Симпатична жена беше. И секси. Много секси. Налудничавя, да, но похотлива като него самия. А сега е и сама, слава богу.

„Едва ли ще се наложи да я насилвам“ — мислеше си той. Щом разбере, че е в неин интерес, сама ще се натисне. Единственото, което трябваше да направи, бе да заплаши, че ще насъска ченгетата, и да се закълне, че ще свидетелства срещу нея — как ще разбере, че заплахата му е само блъф? Не е насилване, нито шантаж — само леко подтикване в определена насока. А после — вкарай я в мотел без бръснач и останалото ще стане от само себе си. Нямахше намерение наистина да я върже — въпреки че изкушението бе голямо.

Едгар пое дълбоко дъх и се опита да прекрати сексуалните си фантазии. Твърде дълго се бе влачил по пътищата сам, а самотата играеше лоши шеги на въображението... Никога не беше така сексуално активен вкъщи, както по време на пътуване: досега не му бе хрумвало да връзва жена си. Нито пък тя се бе сещала за подобна

възможност, което бе част от проблема. Ако Мими имаше поне малко вкус към сексуални експерименти, ако поне му показваше, че го желае, ако всеки път не се налагаше Едгар да започва увертюрите... вероятно нямаше да бъде в такова състояние. Спомни си Дий на четири крака върха килима да реве като животно. „Исусе, трябва да има някакъв начин. Шибай я първо до омаломощаване, после викни ченгетата да я арестуват. Или просто я начукай, ако не успееш с второто. Но го направи така, че да си върнеш за гадния ѝ номер!“ Увлечен в мислите си, той почти настигна колата ѝ, преди да разбере, че е спряла на прелез. Тя погледна в огледалото за задно виждане и той видя очите ѝ да пробягват по лицето му. „Разбира се, че си спомня за мен — помисли си той, — има си хас да забрави онази нощ!“ И тъй като тя вече знаеше, че той е тук, налагаше се да направи нещо или просто да се обърне и да излезне. Сред проблясващи светлини и оглушителни свирки през прелеза се заточи товарен влак. Край — Дий бе хваната в капан: бе притисната между влака отпред и колата на Едгар отзад. В този миг тя задържа очите му в огледалото и той забеляза, че устните ѝ се раздвижиха. Сега бе моментът да излезе или само да я погледне в огледалото, да обърне колата и да забрави всичко.

Все още не съвсем наясно как да започне и какво да каже, Едгар се приближи до колата на Дий и се наведе към нея, широко захилен.

— Представи си само каква среща! — възкликна той.

— Светът е малък — отвърна тя. Влакът дигаше такъв шум, че той едва я чуваше.

— Спомняш ли си за мен?

— То се знае — откликна тя с подигравателна усмивка. Едгар си спомняше добре тази усмивка. Дяволски секси, сякаш го предизвикваше да предприеме следващата стъпка. — Ти си Лайл.

Едгар погледна за миг влака и си пожела наум да се изниже побързо. Продължаваше да не е наясно какво смята да каже, но не му се искаше да го крещи.

— А ти спомняш ли си за мен? — запита тя.

— Не съвсем — отговори Едгар, опитвайки се да ѝ сервира копие на собственото ѝ подигравателно хилене. — Ти си Дий.

— Добро момче.

— Точно мислех за теб — продължаваше Едгар.

— Гледай само какво съвпадение! И аз мислех за теб. — Тя го погледна изпод полуспуснати клепачи. — Искаш да минеш пръв? Първата стъпка принадлежи на мъжа, винаги съм го предпочитала така.

— Като че ли не беше точно така, но няма значение — подхвърли Едгар. — Чудех се всъщност дали да извикам ченгетата и да им кажа къде ще те намерят, или да те отведе до най-близкия мотел и двамата да се споразумеем там.

— Имаш ли телефон в колата си?

— Не.

— В такъв случай как ще се обадиш на ченгетата оттук? Така че по-добре ще е да се отбием в най-близкия мотел.

— Надявах се, че ще кажеш точно това.

— Истината, Лайл, е, че най-близкият мотел е моят.

— О, не — поклати глава Едгар. — Няма да ходим в твоя мотел.

— Защо не? Ще започнем да се работим само след пет минути.

— Защото онази горила, приятелят ти, ще бъде там.

— О, Аш не е в мотела.

— Не е, така ли?

— Не.

— Откъде да знам, че наистина не е?

— Казвам ти, че не е. Не ми ли вярваш?

— За идиот ли ме вземаш?

— Да, Лайл, как позна? — Гледаше го с ослепителна усмивка и Едгар реши, че не я беше чул добре заради вбесяващото монотонно тракане на влака.

— Кълна се, че Аш не е в мотела — повтори тя.

— Защо да ти вярвам?

— Защото той е тук — каза тя, хвана го светкавично за връзката и го дръпна към себе си. За секунда той си помисли, че иска да го целуне, но после задната седалка неочаквано оживя, надигна се и към него се протегна огромна лапа. Едгар неволно се дръпна, но Дий го държеше здраво вътре в колата, навила връзката му около ръката си. Той усети смазващата длан върху гърлото си, преди да успее да зърне лицето и огромното туловище на Аш, който внезапно се материализира изпод одеялото.

Джак чуваше гласовете неясно, всички звуци бяха приглушени от одеялото и тялото на мъжа върху него. Колата бе спряла, чуваха се свирки и тракане на влак (вероятно бяха спрели пред прелез), после разговор между мъж и жена, които се мъчеха да надвикат шума. Мъжът не лежеше в истинския смисъл на думата върху него, а го обгръщаше като огромна черупка, която го задържаше на седалката или, колкото и странно да звучеше, сякаш го закриляше.

Неочаквано тя изчезна: тялото на мъжа се вдигна нагоре. Джак видя светлина, повдигна глава и примигна. Видя ръката на мъжа да се протяга над седалката отпред и чу странен гъргорещ звук: сякаш нещо бе заседнало в гърлото на някого.

Момчето видя вратата на колата пред себе си, стисна дръжката и изпълзя изпод одеялото и изпод тялото на мъжа — той като че ли го бе забравил. В следващия момент Джак бе вече на пътя и се впусна в бяг, без да вижда накъде, само да избяга колкото може по-далеко, колкото може по-бързо, за да не го хванат мъжът и медицинската сестра. Ужасяващият гъргорещ звук отзад стана по-силен, по-отчаян, но Джак успя да избяга от него. Той скочи в плитка, суха канавка, близо до релсите, и затича по нея. Влакът тресеше земята, опасно близо до него, и Джак неволно се сви, изненадан, че не го бе забелязал досега.

Почти веднага разбра, че бе сгрешил. Канавката ставаше все по-дълбока, неравната ѝ повърхност намаляваше скоростта му, хващаше го като в капан. Нямаше друг избор, освен да продължава право напред: всеки опит да се измъкне от нея на по-равна земя щеше да му отнеме много време, а той знаеше, че трябва да бяга, сякаш го гонят по петите, въпреки че още не се бе обърнал да види дали наистина го преследват. Не смееше да го направи, знаеше, че ще бъде парализиран от страх, ако види някой да се носи след него.

Не чуваше нищо, а и как ли можеше да чуе каквото и да било под оглушителния рев на влака. Колелата тракаха по стоманените релси и вагоните се люлееха над него, като че ли се канеха да се преобърнат в канавката и да го смачкат.

Успоредна на релсите, канавката направи завой и като че ли потъна направо под колелата на влака, който продължаваше да се

ниже, и после се заиздига нагоре, ставаше все по-плитка и по-плитка с всяка стъпка. На края ѝ видя първата къща, до нея — още една. Само след няколко стъпки ще изскочи на полето и ще изтича до къщите и хората — и безопасността!...

Направи скок и усети, че нещо го хваща здраво за ризката. Увисна за миг по корем на ръба на канавката, размахал безпомощно ръце, за да възстанови равновесието си, докато нещото го теглеше надолу. В задния двор на къщата забеляза момиченце, вторачено в него от възената си люлка. То несигурно вдигна ръка, приело, че може би той размахва ръце за поздрав.

Джак се изхвърли настрана и бързо се завъртя, все още на ръба на канавката. Наведе неволно глава и се озова лице в лице с медицинската сестра. Тя дишаше тежко, озъбена от усилие. Джак се дръпна назад и тя свлече ризката от тялото му, сякаш одра заек. Неочаквано освободен от хватката ѝ, Джак се търколи и седна, все още вторачен в медицинската сестра в канавката. Преди да успее да се изправи, тя го хвана за глезена. Искаше му се да закрепци, докато тя го теглеше обратно в канавката, но имаше нужда от дъха си, за да продължи съпротивата си. Забеляза, че момичето от люлката наблюдава зашеметено как той изчезва сантиметър по сантиметър в канавката. Успя да изпищи за миг, преди да изчезне напълно, и твърда ръка да захлупи устата му.

Докато го влачеше по канавката обратно към колата, медицинската сестра го наричаше „съкровище“ и „скъпо мое момче“, но Джак беше прекалено изплашен, за да схване смисъла на думите ѝ. До колата чакаше огромен мъж, друг висеше отпуснато от голямата му ръка. Големият мъж изглеждаше озадачен, стискаше здраво другия за гърлото и го държеше, сякаш не особено сигурен какво следва да направи по-нататък — като че ли другият бе играчка, станала безполезна след края на играта. Изглеждаше като котка, объркана и загубила интерес, неспособна да си обясни как така мишката изведнъж се бе озовала в устата ѝ.

ГЛАВА 22

Провериха езерото достатъчно бързо. То бе плитко и се претърсваше леко на разстояние около сто и двайсет метра от дървената платформа, която осигуряваше единствения възможен достъп до него: в останалата си част езерото бе заобиколено от стръмни скали и бреговете му там бяха почти непристъпни. Невероятно беше Джек, с неговите ограничени възможности на начинаещ, да се опита да плува — или да успее да преплува — подалеко от брега.

Общите усилия на Карин, Бекер, Блокър и Рийз — двамата местни полицаи — заедно с две дузини доброволци от лагера завършиха безрезултатно: в горите наоколо нямаше и следа от Джек. Към средата на следобеда Карин и двамата местни полицаи стигнаха до извода, че е време да се извика щатската полиция. Тя привика също и хора от силите на ФБР от Олбъни и Бостън, които щяха да се явят на място едва сутринта на следващия ден.

През целия ден Карин се държа като жена, която добре контролира и себе си, и обстоятелствата, организираше и насочваше претърсванията, съветваше се учтиво с Блокър и Рийз, консултираше се с Бекер със същата учтива готовност да го включи в решаването на проблема, вземаше решения, провеждаше телефонни разговори. Бекер не виждаше и следа от обезумялата майка или истеричката, побъркана от чувство на вина жена от изминалата нощ. Тя цял ден не го погледна в очите, но това се дължеше на вътрешния ѝ смут, който само той можеше да усети. За света около нея тя бе енергична професионалистка, решена твърдо да се справи с непосредствената задача. Чудеше ѝ се, смаян от силата, която тя като че ли черпеше от работата си. Дори полата и жакетът ѝ изглеждаха като току-що изгладени. Само когато бе близо до нея, усещаше киселата миризма на страха ѝ. Беше взела душ рано сутринта, но познатата воня се бе просмукала дълбоко в дрехите ѝ.

Когато взе решение да се обърне към щатската полиция, Карин издърпа Бекер настрана от местните полицаи и възпитатели.

— Аз съм прекалено вътре в нещата, Джон, и имам нужда от твоето обективно мнение. Ако ставаше въпрос за нечие друго дете — имам ли достатъчно причини да твърдя, че има случай на отвличане?

— И аз съм прекалено вътре в нещата — отвърна Бекер.

Тя отхвърли протеста му настрана с рязко, кратко махане с ръка. Ничия друга загриженост и болка не можеха да се приближат до нейната...

— Имам ли достатъчно основания да смятам, че Джак е отвлечен? — Сега тя бе с лице към него, но очите ѝ бяха насочени някъде над рамото му.

— Какво значение има? Обяви го за отвлечен. Той ти е син — какво му пука на когото и да било дали постъпката ти е технически оправдана или не?

Тя затихна и Бекер забеляза как кръвта ѝ бавно изтече от лицето, а после също така бавно се върна обратно. Очите ѝ бяха така упорито вторачени в далечината, че той се обърна, за да разбере какво гледа. По дънера на дърво зад него се катереше катеричка, но на половината път внезапно замря, сякаш едва тогава забеляза хората наблизо, и бързо изприпка на другата страна на дървото. Бекер проследи подскоците ѝ за миг, давайки време на Карин да се овладее. Питаше се колко ли пъти този ден бе преминала през същата криза, докато се бе опитвала да мобилизира всичките си вътрешни сили срещу мощната вълна на отчаянието.

— Ти си много опитен агент — заяви тя накрая, думите ѝ бяха обмислени и прецизни. — Предвид необходимото попълване на документацията по случая те питам дали според теб съм оправдана да намеса щатската полиция по случая само на базата на подозрение за отвличане. Задавам въпроса официално. Ще оценя съответно официален отговор.

— От какво се страхуваш: от обвинения в злоупотреба със служебно положение? Просто го направи и ако по-късно някой започне да задава въпроси, прати го по дяволите. Става въпрос за Джак.

— Знам за кого става въпрос — изсъска тя.

— Съжалявам. Но не се безпокой, всеки ще разбере.

За пръв път този ден го погледна директно с пламнали от гняв очи.

— Хич не ми пука какво те ще разберат! Задавам ти прост въпрос. Престани с тези номера на заядливо копеле и просто отговори да или не.

— Да, разбира се — отговори Бекер. — Ти си напълно оправдана да изискаш включване на щатската полиция по подозрение в отвличане. Така случаят придобива федерално значение и се превръща в случай и на ФБР.

— Благодаря — кимна тя. — Не беше чак толкова трудно, нали? За какъв дявол се правеше на идиот?

— Прекалено си разстроена... — започна той.

— Без лигавщини.

Той посегна да обгърне раменете ѝ, но тя се дръпна рязко и тръгна към другите.

— Искаш ли да проведе едно от телефонните обаждания? — запита той.

— Преди десет минути направих и двете — отговори тя. — Сега трябва да решим как да действваме, когато дойдат тук.

Блокър и Рийз се вторачиха в картите, които Карин разстла върху капака на едната от полицейските им коли.

— Районът тук поне е по-слабо населен, отколкото Ню Джърси — започна тя. — Това ще ни помогне до известна степен. — След дребното избухване срещу Бекер отново се бе превърнала в енергична професионалистка. — Тя се обърна към двете ченгета, които я гледаха с любопитство. — Щатската полиция ще бъде тук след няколко минути. Знаете какви са: веднага ще поискат да поемат нещата в ръцете си.

— Абсолютни задници — изкоментира Блокър и Рийз кимна потвърдително.

— Такива са — съгласи се Карин. — Ще се опитат да ви изблъскат настрана, въпреки че става въпрос за ваш случай, на ваша територия и вие имате абсолютно право да работите по него.

Рийз подчертаваше всяка нейна дума с енергично кимане.

— Не искам да го допусна — продължаваше тя. — Ще настоя да продължите работата си по случая заради мен. Вие познавате територията тук по-добре от всеки друг, работите по случая от самото

начало. Искам ви в моя екип и няма да допусна каквото и да било ченге от щатската полиция да ви избута.

Бекер наблюдаваше как двете ченгета се хващаха на манипулациите на Карин. Знаеше, че по-късно тя ще приложи точно същото ласкателство и на щатските полицаи. Добра политика бе да се задържи всеки достатъчно заинтересуван и щастлив, но по отношение на местната полиция той знаеше, че тя има и допълнителен мотив. Може и да е вярно, че познават околността по-добре от всеки друг, но беше верен и фактът, че те по-леко ще се огънат пред силата на волята и, отколкото щатската полиция. Карин ги ласкаеше сега, за да може по-късно да ги върти, накъдето и както си иска. А когато този вид коткане идваше от една привлекателна жена, беше дори още по-лесно да му се поддаде човек. И двете ченгета вероятно не съвсем съзнателно подхранваха тайна надежда, че ги иска около себе си заради страстното ѝ желание да им смъкне панталоните. Не бяха толкова глупави да си разрешат да проявят инициатива: надяваха се, че този вид страст ще разцъфти спонтанно без особени усилия от тяхна страна. Карин усещаше какво си мислят и вероятно бе дори много по-наясно от самите тях: тя умееше да се възползва от сексуалните фантазии на мъжете около нея и сега не забрави да се усмихна на всеки един от тях, докато ги манипулираше успешно. Независимо от това Бекер оцени поведението ѝ като добре свършена полицейска работа.

— Смятам, че е добра идея да се включите в активна дейност, преди те да са пристигнали, нали? — Продължи, без да изчака реакцията им. — Имаме нужда от списък на всички мотели или къщи под наем в радиус на около трийсет минути шофиране оттук. Всяко място, където преминаващ пътник може да наеме стая и да си осигури някаква степен на уединение. Дори пансион с отделен вход. Всяко място, където нашият човек може да набута и задържи дете, ако не е местен жител.

— Трийсет минути шофиране?

— Не е кой знае какво. Петнайсетина минути са нужни само за слизане от планината, а и тук има обширна свободна, незастроена територия. Ако трийсетте минути се окажат недостатъчни, ще продължим по-надалеко, но нека започнем с това разстояние.

— Ще ни е нужно малко време да го обмислим — обади се Блокър.

— Е, да. Ето защо смятам, че трябва да започнете работа, преди да се появят момчетата от щатската полиция.

— Може да се направи и нещо повече — подхвърли Бекер, когато полицаите се отдалечиха, за да започнат искания списък.

— Кажете ми.

— Мисля, че този път имаме късмет... Имам предвид евентуалната реакция на Ламънт — или Ашфърд: все още мисля за него като за Ламънт, толкова дълго го наричах така, че ми се превърна в навик. Първо, няма кой знае колко места за криене, нито пък има такива, където да може човек да избяга.

— Какво искаш да кажеш?

— Цял ден вървахме през горите наоколо. Колко зайци видях?

— Зайци? Нито един.

— А колко според теб живеят тук? Дузина? Стотици? Повече? Не ги видяхме, защото те просто седят по дупките си и се крият. Но колко, смяташ, че ще видим, ако вървим през гората, бием по храстите с пръчки и ги принудим да се впуснат в бяг?

— Продължавай.

— Ламънт се е прибрал в скривалището си. Единственото, което трябва да прави отсега нататък, е да се спотайва и ние ще го открием само ако случайно се спънем в него. Той има изпитана практика в това отношение, избрал си е предварително скривалището, покрил се е добре в него — предимството е негово. Но ако го изкараме от леговището му и го принудим да бяга — предимството е наше. Намираме се на една територия, където имаме всички шансове да се справим. Няма кой знае колко места наоколо, където да може да избяга — стига да го избутае от укритието му.

Карин се вгледа в картата, мислите ѝ бясно препускаха из главата.

— Как ще го накараме да бяга?

— Трябва да го изплашим, да го накараме да смята, че затваряме обръча си около него. Само така ще успеем да го измъкнем от леговището му. Повтарящи се съобщения по местното радио и телевизия, че започваме претърсвания от къща на къща, че сме концентрирали усилията си върху местата, които дават подслон на

преминаващи пътници, може би ще го стреснат достатъчно, за да го принудят да се впусне в бяг.

— Може би. Но няма да имаме на разположение достатъчно хора, за да проведем наистина претърсвания от къща на къща — освен ако знаем къде точно да търсим.

— Той няма начин да знае, че не го вършим. Ако го чуе по радиото, ще повярва. Защо да не повярва? Може ли да си разреши да рискува?

— И така, той се впуска в бяг. Но той не е заек: ще бъде в кола и може да отиде практически навсякъде.

— Ще го вкараме в капан. Съобщи, че претърсването започва по права линия от тук до тук — Бекер посочи две точки на картата. — Той ще се спусне да бяга в тази посока. След като го изкараме навън, ще можем да затегнем примката около врата му още повече. Погледни, през планината минават малко пътища. Постави полицейска кола на тази пресечка, друга — ето тук, и ти ще принудиш всеки, който се опитва да избегне полицаите, да се отклони по шосе 21. Блокирай го — той се замисли над картата още секунда, показалецът му се въртеше над нея като пчела над цвят. — Тук. Пълна блокировка, цялостно претърсване на всяка кола, минаваща по него. Можем да осигурим достатъчно хора за тази цел.

— Има начини за изплъзване от капана.

— Да, има — съгласи се Бекер. — Ако е достатъчно хитър, ако познава добре околността, ако подозира капан.

— А е възможно и да се окаже от другата страна на линията на претърсване. Тогава няма да обърне внимание на блъфа и ще остане, където е. Възможно е да потегли на север и да се отправи към Канада.

— В който случай няма да бъдем по-зле, отколкото сме в момента. Виж какво, Карин, не ти предлагам велик план, но е нещо положително. Нещо, което можем да приложим веднага на практика. Нямаме време за губене.

Карин мълчеше, все още втренчена в картата.

— Боби Рейнълдс издържа само три седмици — наруши мълчанието Бекер. Карин трепна. — Ламънт бърза все повече и повече. Джак може да има...

— Знаем.

— Разбира се. — Той постави ръка на гърба ѝ, но Карин се дръпна.

— Добре — кимна тя.

— Остава да убедиш щатската полиция да ти съдейства.

Тя изсумтя презрително.

— Не е проблем — ще го направя.

— Знаеш ли какво ме изплаши истински? — запита тя, когато тръгнаха към другите.

— Какво?

— За пръв път обяви гласно, че срещу нас е Ламънт.

Хекер въздъхна.

— Както виждам, каквото и да направя, ти причинявам болка. Накъдето и да се обърна, вечно стъпвам погрешно. Извинявай.

Тя плъзна ръка в неговата и я стисна леко.

„Все пак е някакъв вид контакт — помисли си Бекер. — Тя все пак ми даде поне това...“

* * *

След съвещанието с щатската полиция Бекер и Карин се настаниха мълчаливо за през нощта в канцеларията на лагера: Бекер — върху походното легло, а Карин — на нейното място до прозореца. Няколко часа преди зазоряване тя се вмъкна в леглото и се сви до него: двамата едва се побраха на опънатия му брезент. Бекер установи, че тя бе свалила кобура, както и блузата и полата си. Той я обви с ръце и зачака да види какво още ще поиска, но тя се нуждаеше само от това.

— Не знам какво още да направя — прошепна тя с отчаянието на изгубена душа. — Направих всичко, което знам.

— Ще го намерим — заутешава я Бекер.

— Знам. И когато го направим, ще го убия.

Бекер се стресна. Имаше предвид, че ще намерят Джак. Събуди се пак точно преди съмване и от треперенето на тялото ѝ разбра, че тя плаче безмълвно. Когато стана при първата все още сумрачна дневна светлина, очите ѝ бяха сухи, но изглеждаха ужасно. Торбичките под тях бяха слезли надолу почти до бузите ѝ — разширяващи се тъмни петна, като почернени с въглен...

ГЛАВА 23

Аш намери хапчетата на Дий в чантата ѝ и с труд ги преброи върху плота до умивалника в банята. Не беше взела нито едно хапче от доста дълго време. Чуваше гласа ѝ от другата стая, висок, бодър, оживен — говореше на новия Томи какъв голям късмет беше извадил: тя беше успяла да го открие и да си го прибере обратно! Аш се зачуди дали е редно да я насили да си вземе хапче. Бе успявал в миналото, но когато тя лежеше инертно на задната седалка, удавена в безмерната си тъга. Тогава натикваше хапчето дълбоко в устата ѝ и стискаше челюстите ѝ, докато преглътне: в това състояние тя бе прекалено слаба, за да се съпротивлява.

Никога не я бе виждал така възбудена толкова продължително време и беше изплашен. Този път бе съвсем различна — като че ли Томи сам по себе си вече ѝ беше недостатъчен. Тя говореше без спиране за „работниците“, които ѝ го бяха отнели, и как тя бе съумяла да си го върне обратно. Сега вниманието ѝ сякаш беше раздвоено между момчето и жаждата за отмъщение срещу социалните работници и полицаите. Тази промяна плашеше Аш. Той все още не смееше напълно да си го помлели, но му се струваше, че Дий вече не бе напълно под контрол. А ако тя изпуснеше юздите, какво ще стане с него? Той знаеше, че сам той не е способен да упражнява истински контрол над каквото и да било.

Аш се върна на мястото си до вратата с лице към телевизора, който стоеше върху шкафчето срещу леглото с екран, обърнат леко към него. Новият Томи, гол върху леглото, прикриваше слабините си с ръце, а Дий говореше ли, говореше... Момчето изглеждаше изплашено, но Аш разчиташе и упорство на лицето му. Вече бе демонстрирало смелост с опита си да избяга. Големият мъж се надяваше, че няма да направи още нещо толкова глупаво: Дий изглеждаше много близо до яростно избухване дори и без провокация.

— Дий — стреснато възкликна Аш. — Дий, погледни!

Той сочеше екрана на телевизора — току-що бяха прекъснали сутрешното шоу със специално съобщение. Лицето на новия Томи изпълни екрана.

— Това е Томи — извика той и тя рязко се обърна. — Погледни, Томи, показват те по телевизията!

Лицето на Джак бе заменено от това на Карин Крист, която обясни със сдържан тон плановете на полицията за търсене на детето и хващане на злосторниците. Лицето ѝ бе толкова измършавяло и измъчено, появата ѝ по телевизията — така неочаквана, че на Джак му бяха нужни няколко секунди, за да се увери, че наистина беше тя.

— Майка ми — възкликна той смаяно.

Дий стоеше близо до телевизора с изкривено от ярост лице, което като че ли излъчваше отрова.

— Кучката гадна! — изсъска тя.

— Това е майка ми — повтори Джак.

Дий го шамароса така силно, че той се търколи върху леглото.

— Това е кучката, която те взе от мен — изкрещя тя. — Не смей да я наричаш майка. Тя не ти е майка, тя е една от работничките по случая. Тя те забеляза, разбра колко си прекрасен, колко си ценен, пожела те за себе си, измисли всички тези лъжи за мен и те ѝ помогнаха да те открадне!

Образът на Карин бе заменен с карта: закривена червена линия я пресичаше от единия до другия край, а триъгълници, напомнящи остриета на стрели, сочеха посоката на движение на полицейските сили. Картата изглеждаше като разработен с подробности план за военна кампания.

— Кучка, кучка, кучка!

Докато Аш се гърчеше вътрешно в напразни усилия да разбере за какво става въпрос, Томи бавно се изправи на леглото, като държеше лице с две ръце: бе забравил свенливостта си.

— Тя идва — мятеше се Дий из стаята. — Кучката идва, ще се опита пак да те открадне!...

Хвърли куфара върху леглото и засъбира дрехите си.

— Няма да успее да го направи. Няма да те вземе отново!

На телевизионния екран се върна редовната сутрешна програма и Дий гневно го изключи.

— Облечи го — нареди тя рязко на Аш. — Тръгваме веднага.

Опакова багажа за две минути. Коленичи пред Джак, който стоеше в средата на стаята вече с панталонките си, но още с незавързани обувки.

— Не се безпокой, няма да ѝ разреши да те открадне отново. — Обхвана с ръце лицето на Джак. — Ти си толкова, толкова безценен за мен. Няма да издържа, ако пак те вземе от мен! И ти няма да издържиш, нали, Томи? Ще бъдеш толкова наранен, колкото съм аз, нали? Ще те боли точно толкова, колкото и мен... Не се безпокой. По-скоро ще те видя мъртъв, отколкото да разреши да попаднеш отново в ръцете ѝ!

Дий се изправи, кимна и Аш спусна кувертюрата върху Джак като огромна мрежа...

* * *

Отправиха се на запад, настрана от червената линия, пресичаща картата, показана по телевизията. Пред отклонение от магистралата извън Бекет бяха паркирани напреки две полицейски коли. Те забавяха движението и даваха възможност на полицаите да се взират внимателно във всяка преминаваща кола. Дий се отклони от магистралата и се отправи на северозапад към планината. Тя се вслушваше напрегнато в съобщенията по радиото, докато шофираше — нещо, което вършеше много рядко. Когато отново бе съобщено за претърсването, тя пак замърмори гневно за „кучката“. Аш я чуваше ясно изпод кувертюрата, но се надяваше, че заплахите ѝ не стигат до Томи, свит под него.

След няколко километра Дий избягна полицейски коли, паркирани пред друго отклонение, и пое по единствения открит път за нея: навътре към планината.

Когато стигна до най-голямата стръмнина, видя зад завоя дълга редица коли, подредени една след друга във възходяща линия. Изруга и натисна: спирачки. От позицията си на края на опашката забеляза моментното присвяткване на задните фарове на колата на върха на стръмнината, когато тя бавно се придвижи с няколко сантиметра напред. Червените присвятквания на задните фарове на колите следваха едно след друго при бавното им изтърковане надолу по

хълма: те отбелязваха освобождаването на спирачките и мъчителния напредък с по една дължина. Докато настъпи моментът и тя да се придвижи напред, задните фарове на колите пред нея светеха като червени мъниста на дълга огърлица, а плътно отзад проскърца със спирачки голяма бежова кола комби.

— Аш, чуваш ли ме?

— Да, Дий — веднага се отзова той с приглушен глас изпод кувертюрата.

— Слушай внимателно. — Тя хвърли поглед в огледалото за задно виждане и видя шофьора на колата отзад: красив мъж с правилните мъжествени черти на древните викинги. Той погледна лениво колата на Дий, а после изгледа с примирение редицата коли пред него и гората отстрани.

— Има задръстване — започна Дий. — Искам от теб да вземеш Томи и да тръгнеш право през гората. Разбираш ли ме?

— Право през гората.

— Право през гората и обратно в мотела. Ясно ли е, Аш? Ще те посрещна там. Досега сме направили само един голям полукръг. Мотелът е от другата страна на планината. Можеш ли да го направиш, Аш?

— Да.

— Давай тогава толкова бързо, колкото можеш. Сега ще отида да говоря с мъжа зад нас и когато ти дам знак, искам да изчезнеш в гората по най-бързия начин. Ясно ли е?

— Ясно, Дий.

— Хубаво. Не се разкривай, докато не ти кажа, и после тичай с все сила. — Отвори вратата, поколеба се за миг. — И Аш, не разрешавай да ти отнемат Томи. Те ще го измъчват много, а знам, че ти не искаш Томи да страда.

— Не го искам.

— Разбира се. Но те ще го накарат да страда, ако пак го хванат. Когато разбереш, че няма начин да не го хванат, искам да му направиш това, което направи на семейството си. Ясно ли е?

Аш замълча.

— Разбираш ли какво трябва да правиш, Аш?

— Да, Дий — отговори той неохотно.

— Прекрасно. А сега внимавай: когато ти кажа да тичаш, грабваш Томи, изчезваш в гората и прехвърляш планината. Ясно ли е?

— Да.

— Кого обичаш?

— Тебе, Дий.

— И аз те обичам, Аш — приключи тя, излезе от колата и се отпрати към бежовото комби.

Аш прошепна на Джак, който лежеше под него, закрилян от тремавото му тяло.

— Няма да боли, обещавам. Ще те нося, но няма да боли...

Джак не каза нищо.

* * *

Дий се усмихна широко, когато шофьорът на комбито смъкна прозореца, за да говори с нея. Охладеният въздух от колата я лъхна в лицето като целувка на северен вятър.

— Не мога да вися тук за нищо — подзе тя. — Детето ми е само вкъщи с температура.

— Съжалявам — каза мъжът и Дий усети слаб европейски акцент.

— Не е нещо сериозно, но знаете как се паникьосваме ние, майките. Безпокоим се и за най-дребното...

— Да, така е — съгласи се съчувствено мъжът.

— Смятам да обърна и да се върна.

— Да, разбира се.

— Ако нямате нищо против да се мръднете малко назад, ще успея да обърна. Но внимавайте: някой може да се появи отзад, а аз не искам да ви се случи нещо лошо.

Шофьорът ѝ се усмихна.

— Няма страшно.

— О, така казват всички — отвърна Дий, — а после гледай само какво става.

Мъжът не бе сигурен какво точно иска да каже, но тя изглеждаше така развеселена, че и той се разсмя.

Дий се върна при колата си и застана до отворената врата. Когато шофьорът на бежовото комби обърна глава, за да погледне назад, тя извика:

— Хайде, Аш!

Големият мъж отскочи от задната седалка като навит на пружина и се втурна между дърветата в ръце с голям вързоп, покрит с кувертюра. Докато тичаше навътре в гората, приведен над товара си, той напомняше краен защитник, притиснал футболната топка към корема си.

* * *

Карин, Бекер и капитанът на щатската полиция организираха временен щаб за приемане и регулиране на съобщенията по радиото от блокираните отклонения на магистралата, както и на външните обаждания от Бюрото. Денят започна с добра новина.

— Намерили са стара снимка на Тейлър Ашфърд — събщи Карин. — Изпратили са я по факса от Пенсилвания до Олбъни. Лошата новина е, че е пристигнала след тръгването на хората насам. Олбъни я изпраща по факса до щатския патрул в Масачузетс и полицията в Бекет. Но най-близкият факс на щатски патрул е на около четирийсет и пет минути оттук.

— А и не е сигурно дали нашият факс работи — подхвърли Блокър. Карин бе задържала двете местни ченгета, Блокър и Рийз, за свръзка или шофьори: според изискванията на случая. — Използваме го доста рядко — добави той смутено.

— Което означава, че ще го имаме след четиридесет и пет минути — уточни Бекер с много по-голямо философско спокойствие, отколкото чувстваше в действителност. Нищо не можеше да се направи, освен да се чака...

Когато дойде първоначалният доклад от една от организираните блокади, Карин реагира първа.

— Вероятно е бил забелязан — заяви тя с овладян тон и се вмъкна в полицейската кола на Рийз. Бекер усещаше, че се опитва да не се поддава на предварително вълнение. — Има обаждане от жена. Подробности са неясни — ще отида да проверя.

— Поддържай връзка с нас — извика след нея Бекер.

Рийз се настани зад волана, запали колата и зачака по-нататъшните заповеди на Карин. „Тя вече го е дресирала“ — помисли си Бекер.

— Не, ти ще държиш връзка с мен — нареди Карин. — Ако го откриеш, не забравяй, че е мой.

Бекер се захили.

— Няма да забравя. Аз не искам нито частица от него. Освен това съм в отпуска по болест, спомняш ли си?

— Ти помни.

— Късмет — махна с ръка той.

— Едва ли сигналът си струва, но трябва да проверя — въздъхна Карин с мрачно изражение, кимна и колата потегли.

* * *

Второто повикване дойде само след няколко минути. Обади се патрулиращ полицаи от блокировката на Уинкълър Роуд в планината Джеферсън.

— При нас спря някакъв човек, господин Од Ронинг. Той твърди, че е видял мъж да се измъква от редицата коли на Уинкълър Роуд и да тича в гората. Твърди, че мъжът е носел нещо, увито в одеяло.

— Познавам го — възкликна Блокър.

— Кого?

— Господин Ронинг. Много умен човек. Щом като твърди, със сигурност го е видял.

Бекер го изтика бързо към полицейската кола, посочи му мястото на първата седалка до шофьора и сам се настани зад волана.

— Кажи им да го задържат там — извика той на капитана.

— Технически погледнато, аз трябва да карам — обади се Блокър.

Бекер пусна сирената и светлините на покрива и вече вземаше най-близкия завой със скорост, която накара полицаия до него да настръхне.

— Поемаш радиото — нареди Бекер. — Имам нужда и от двете си ръце върху волана.

— Разбирам — промърмори Блокър.

— Обади се на Уинкълър Роуд и им нареди да задържат всички коли, които слизат от планината.

— Слизат от планината? Мислех, че се качваме.

— Правилно. Качваме се по лявото разклонение, дясното е пълно с коли, спрени от полицейския пост.

— А, да — съгласи се Блокър.

Бекер преброи до три, преди да му напомни:

— По-добре го направи сега, за да не се засечем с някой, който слиза.

— Точно така! — забърза се Блокър, когато най-сетне разбра какво точно се иска от него и защо. Той протегна ръка към радиото, а Бекер взе следващия завой с пълна скорост и гумите оглушително пропищяха, после зави наляво, за да се размине с камион и почти веднага отскочи надясно да избегне стреснат мотоциклетист от насрещното движение, който разтреперано удари спирачки.

* * *

Името на пощенската кутия беше „Линч“ и Карин си помисли мрачно колко подходящо изразяваше личното ѝ настроение. На верандата ги очакваше привлекателна блондинка — косата ѝ имаше топлия златист нюанс на пресен мед. До нея стоеше момиченце, а в краката ѝ лежеше голямо куче коли. То повдигна глава, когато приближиха, но пак я отпусна само при една дума от страна на жената.

— Красива е, нали? — прошепна Рийз и Карин го погледна, питайки се мимоходом дали думите му издаваха връзка с жената на име Линч или бе само израз на копнеж — а може би възклицание на естет и познавач на женската красота. За нея и майката, и дъщерята бяха красиви.

— Здравсти, Пег — поздрави свенливо Рийз, погледна жената и бързо отмести поглед. Карин разбра, че неволната му реакция бе израз на безнадежден копнеж. Жената притежаваше прекалено подчертано вродено достойнство, за да бъде достъпна за едно местно ченге.

— Астрид го е забелязала — заяви Пег и посочи малкото момиче, което надничаше иззад полата ѝ. Тя заговори директно на

Карин и незабавно изключи бедния Рийз от разговора. — Вчера игра в задния двор. Каза ми веднага, но за съжаление не й обърнах достатъчно внимание, докато не чух за блокирането на пътищата от полицията. Покажи им, скъпа.

Момиченцето пристъпи напред, разбрало, че е дошъл редът му да се появи на сцената. То бе наследило красивия цвят на майчините си коси, същите ясни очи с проблясваща в тях интелигентност и едва съдържан смях, то ги поведе веднага към задния двор и посочи към канавката успоредно на железопътните релси.

— Той излезе оттам — започна разказа си момиченцето. — Изкачи се, но една ръка го хвана за крака и го издърпа обратно надолу.

Карин си представи как от канавката внезапно се издига хищна ръка, за да сграбчи детето, и неволно потрепери... Заповтаря си, че не става въпрос за Джак. Момче, заиграло се с приятели. Не нейният син. Някой друг е бил хванат и смъкнат в канавката. Не Джак.

— Познаваш ли момчето?

— Не.

— Виждала ли си го някъде по-рано? — продължаваше да пита тя.

Момиченцето поклати глава.

— Как изглеждаше? Можеш ли да го опишеш? — Помисли си, че прави грешка: трябваше да измъкне описанието от детето стъпка по стъпка — широко известно беше колко лоши свидетели са децата. Но Астрид беше или вече подготвена, или имаше добра памет за момчета.

— Имаше кестенява коса, срязани дънкови панталонки и риза... Беше малко по-голям от мен... Симпатичен беше.

— Ризата... — започна Пег, но се спря и остави дъщеря си да продължи.

— Той беше изплашен — не плачеше, но беше изплашен — приключи Астрид.

— Видя ли кой го грабна? — вмъкна се Рийз.

Астрид отговори, обърната към Карин. И тя, изглежда, разбираше кой е по-важният от двамата.

— Само ръка — видях само ръка.

— Не може да се види в канавката от нейната височина. Тя клекна до дъщеря си, за да докаже думите си.

— Забеляза ли нещо на ризката? — запита Карин.

— Ще ви я покажа — отвърна Пег и се обърна към люлката. — Но тя беше тук! — възкликна жената озадачено, после промърмори нещо под носа си и извика строго — Ерик! Иззад къщата се появи второ коли с бял парцал в муцуната.

— Ела тук! — заповяда Пег.

— Толкова е глупав — забеляза момиченцето. След кратка борба с кучето, жената измъкна парцала от муцуната му. Тя го опъна и го показа на Карин. Обикновена бяла трикотажна ризка, намокрена от лигите на кучето и разкъсана от зъбите му.

Карин я взе и погледна вътрешната страна на якичката. Краката ѝ се подкосиха и тя се хвана за Рийз.

Там бе написано с неизтриваем маркер името на Джак.

* * *

Гласът на Карин пропука по радиото, когато Бекер се изкачваше по Уинкълър Роуд край дългата редица спрени коли.

— Нещо ново?

Бекер взе микрофона от Блокър.

— Ще бъда на място след две минути. Ти къде си?

— Аз съм с офицер Рийз — отговори тя. Бекер се запита дали тя шофира или Рийз. Ако кара тя, изживяванията на Рийз ще бъдат много по-тежки, отколкото сервираните от него на Блокър. — Намерихме ризката на Джак. — Гласът ѝ бе напрегнат, сякаш всяка дума ѝ струваше огромно усилие. — Разучаваме картата. Ако Ламънт е бил в Бекет вчера и на Уинкълър Роуд днес, има само една област, от която може да дойде. Смятаме, че е възможно да е отседнал някъде по протежение на магистрала 37 — освен ако вчера само се е разкарвал наоколо, нещо малко вероятно. Ако тази сутрин е карал по Уинкълър Роуд и е решил да се върне обратно, шансът да се е отправил към старото си място е голям. Едва ли познава по-безопасно място в околността от вече наетата и ползвана стая в някой мотел или където и да е другаде. Решихме да проверим мотелите по магистрала 37. Според Рийз те са само три.

— Как си? — запита Бекер.

Карин изключи, без да отговори на глупавия му въпрос, но на Бекер се стори, че преди пълното замиране на радиото чу неприятното излайване на язвителен смях. Когато спряха зад последната бавно пълзяща кола пред полицейската блокада, Блокър се обади:

— Четири са...

Бекер обаче беше вече извън колата и бързаше напред.

— Ронинг?

Мъжът от бежовото комби протегна несигурно ръка.

— Од Ронинг — представи се той.

Бекер пое ръката му, стиска я и едновременно с това издърпа по-възрастния мъж към полицейската кола.

— Бекер от ФБР. Можете ли да ми посочите къде точно мъжът влезе в гората?

— Разбира се — отговори Ронинг, вече отпуснал тяло на задната седалка. Дватамата с Блокър се поздравиха с кимване.

Нямаше място да обърнат колата и Бекер я пусна на заден ход надолу по планинския път.

— Тя бе много очарователна — обади се Ронинг.

— Тя?

— Но манипулативна, нали разбирате? Останах с впечатлението, че не желаше да видя мъжа да излиза от колата й.

— Колата беше шофирана от жена?

— Разбира се. Много привлекателна. Русокоса. Приятна усмивка.

— Господи — възкликна Бекер.

Блокър следеше с нарастващо безпокойство как Бекер, изкарал глава извън прозореца, усилва скоростта на колата надолу по хълма под писъка на двигателя: той с право протестираше на необичайните скорости на заден ход. Нито Бекер, нито Ронинг даваха вид, че са участници в нещо необичайно.

— Мъжът? — запита Бекер.

— Не успях да го огледам добре. Нищо повече от обикновено зърване за миг. Но бе огромен човек, сигурен съм.

— Твърдите, че е носел нещо?

— Носеше нещо, притискаше го до гърдите си и имаше одеяло. Видях края му да се ветрее около коленете му.

„Бива си го“ — помисли си одобрително Бекер. Искаше му се да можеше да го смени с Блокър...

— Ето тук — възкликна Ронинг и Бекер натисна спирачки, които реагираха с възмутен писък. — Мъжът изтича в гората горе-долу тук — посочи Ронинг.

— Забелязахте ли посоката му?

— О, нагоре. Определено нагоре по планината.

— А жената обърна колата си и се спусна надолу по хълма?

— Да.

Бекер застана на пътя и погледна нагоре към планината. От мястото му видимостта между дърветата не бе повече от няколко метра, върхът на планината не се виждаше.

Бекер хвана Блокър за ръка. Разгневен шофьор се облегна на колата си и зарева:

— Какво, по дяволите, става? — Бекер не му обърна внимание.

— Хващай се за радиото и изискай помощ, осигури поне още трима мъже и тръгвайте нагоре по планината.

— Какво търся? — поиска да уточни Блокър.

— Какво се мотаете там? — поиска да узнае и разгневеният шофьор.

— Я млъкни! — изкрещя му на свой ред Блокър и пак се обърна към Бекер: — Откъде сме сигурни, че този мъж не е влязъл в гората само да пусне една вода? Когато човек виси толкова време на безкрайна редица коли...

— Той е взел и одеяло — вероятно е тръгнал на излет — не издържа Бекер. — Или е решил да си подремне под някое дърво. В такъв случай няма да ни озори кой знае колко да го открием, нали? Слушай какво, Блокър, ако става въпрос за Ламънт, вероятно ще ти бъде интересно да научиш, че досега е убил поне дузина души, включително и собственото си семейство. Ако го откриеш, не си въобразявай, че се крие зад дърветата от свенливост. И внимавай да не те забележи. Единственото, което трябва да направиш, е да се хванеш за личното си уоки-токи и да дадеш координатите му на щаба, а после да го следиш от безопасно разстояние.

— Досега никой не каза, че гоним убиец. Мислех, че тичаме след някого, който отвлича деца. — Блокър нервно прекара длан по дръжката на служебния си пистолет.

— Разбирам, че този вид проблеми са нещо необичайно за вас тук, но в този момент случаят е такъв. Открий го и се дръж на прилично разстояние. Ако спазиш съветите ми, ще бъдеш в безопасност.

— А ти къде отиваш?

— Ще се опитам да го настигна, ако успея. А сега извикай помощ.

Бекер се канеше да влезе в колата, но отново се спря.

— Какво искаше да кажеш с това „четири са“?

— Какво?

— Преди малко каза „четири са“. Какво имаш предвид?

— Исках да кажа, че има четири мотела край магистрала 37, не три.

— Рийз не го ли знае?

— Обикновено не вземаме предвид „Мелба Ин“. Когато хората ни питат къде да отседнат, обикновено ги ориентираме към другите три мотела. Един турист няма да се чувства добре в „Мелба Ин“.

— Съобщи ѝ го — нареди Бекер. — Не, аз сам ще ѝ го съобщя.

Бекер извика Карин по радиото, докато въртеше назад и надолу по планинския път, но не можа да се свърже. Съобщи на щаба и ги помоли да ѝ го предадат. Когато спря, му се прииска да имат на разположение повече хора. Карин не трябваше да претърсва мотелите сама — нейното задължение бе само да организира и ръководи шоуто. Но тя нямаше кой знае какъв избор: Рийз не бе човекът, на когото можеше да се довери изпълнението на тази задача, а всички хора на щатската полиция бяха ангажирани с пътните блокади и проверката на колите. Подкреплението от Бюрото все още не се бе появило и Бекер се запита дали по ирония на съдбата хората на ФБР не бяха хванати в мрежите на пътните блокади.

Отби полицейската кола до крайпътната канавка и излезе от нея. Ако беше преценил нещата правилно и Ламънт се бе отправил нагоре по планината, с цел да я прехвърли, за да достигне до единствения свободен път от другата ѝ страна, Бекер сега бе под ъгъл към посоката на движението му. Ако побърза, имаше възможност да го изпревари и да пресече пътя му, преди той да започне да се спуска по другия склон.

* * *

В началото изкачването бе стръмно, но не особено мъчително, и Аш успя да се справи, все още с Томи на ръце. Но колкото повече приближаваше хълма, толкова по-стръмен ставаше склонът и по-често му се налагаше да се хваща за храсти и дървета, за да възстанови равновесието си. Опитваше се да се задържа само с една ръка, но се спъна, падна върху момчето и се отказа. Махна кувертюрата и огледа внимателно Томи, опитвайки се да разбере дали не го е наранил. Само му беше изкарал дъха и сега той се оглеждаше с широко разтворени, изплашени очи, примигваше на първата светлина в продължение на цял един час, но същевременно напрегнато се опитваше да разбере къде се намира.

— Ще я оставим тук — оповести решението Аш повече на себе си, отколкото на момчето. Сгъна внимателно кувертюрата и я постави на някаква скала наблизо. Напрегна се да запомни къде я оставя, за да обясни на Дий и да се върнат по-късно за нея. Одеялото бе на сигурно място, опънато на пода на колата, но тя може да настои и за кувертюрата. Дий много внимаваше да не задържа неща, които не ѝ принадлежаха.

Големият мъж постави ръка върху рамото на момчето, все още на колене върху мекия килим от ланшни листа, и погледът му се плъзна надолу по изминатия вече път. През плътната зелена завеса на напълно разлистените дървета не се виждаше нищо, но Аш чуваше гласовете, които се носеха някъде далеко отдолу. Мъжки гласове, които си разменяха информация или си даваха насоки. Запита се дали изкачват планината заради него. Дий му бе наредила да бърза. Аш се изправи и посочи нагоре.

— Ти върви пред мен — каза той на момчето. — Аз ще съм отзад, за да те хвана, ако се спънеш. Не се безпокой, нищо няма да ти се случи.

* * *

Бекер се спря за миг, за да успокои дишането си. Където бе възможно, бе тичал нагоре по стръмния планински склон между дърветата. Предполагаше, че вече пресича пътеката, по която се изкачва Ламънт от другата страна на склона. Ако не се лъжеше в преценките си, Ламънт ще го превали достатъчно близо до пътеката на Бекер и той ще може да го забележи или поне да го чуе, когато стигне до билото и тръгне надолу. Оттук обаче все още нямаше никаква видимост към върха.

Вслуша се внимателно, задържайки дъха си за миг, напругаше слух да хване звук от чупене на съчки, шум от изтърколване на скални късове и камъчета, тежки стъпки по ланшни листа и борови игли. Всеки, слизащ от билото на склона, трябваше да измине първата третина от пътя си надолу по задник, като се задържа тук-там, за каквото успее да се хване. Нямаше начин при подобно слизание да не се вдигне шум като при малка лавина. Ако човек не бърза, може, разбира се, да слиза с гърба напред, като се захваща внимателно за храсти и дървета и добре подбира пътя си — в такъв случай ще слиза почти безшумно... Този вид слизание обаче предполага наличие на време, а Ламънт сигурно ще бърза.

Не чу нищо повече от характерните за една гора звуци и възобнови изкачването нагоре: хващаше се за дънерите и коренищата на дърветата, за да се набере напред и нагоре по непрекъснато увеличаващия се наклон. Когато дърветата внезапно изчезнаха и пред него се издигна почти вертикална каменна стена, той се отпусна на ръце и колене и се опита да копае дупки в скалистата горска почва, които да дадат опора на ръцете му. Кръвта запулсира лудо в ушите му и по някое време му се наложи да спре, за да си поеме дъх и да оцени положението.

Бе попаднал на някакви останки от геологическа катастрофа: в резултат на общото въздействие от стръмнината на наклона, силата на земното притегляне и ерозията част от планината се бе сринала надолу и сега пред него се издигаше стръмна скална повърхност, която изглеждаше като отсечена с гигантска сабя.

От пукнатините на скалата се измъкваха няколко фиданки, отначало изкривени, но после внезапно се стрелваха право нагоре към небето. По вертикалното лице на скалата бяха пръснати туфи от бурени и трева: между тях потрепваха примамливо дори цветни кичури

планински цветя... В по-голямата си част обаче повърхността на стената пред него бе неравна червеникавокафява скала, висока, широка и заплашителна. Тя изпълваше полезрението му във всички посоки, преди да изчезне към върха, който беше разцепен, разяден и се ронеше като загнил кътник, впит в камъка под него.

Бекер се опита да прецени за колко време ще заобиколи скалата и ще излезе от другата ѝ страна. Прекалено много, откъдето и да го погледнеше, както и да го мислеше. И нещо още по-лошо: той не знаеше къде точно Ламънт ще реши да се спусне. Ако потегли в погрешната посока, рискува да го изтърве напълно.

Докато обмисляше възможностите за избор, дишането му постепенно се уталожил и той чу гласа...

Звукът бе високо, тревожно изцвърчаване, почти писък, прекратен внезапно и последван от дълбок, стреснат мъжки глас. Бекер погледна по посока на звука и едновременно чу шумоленето и видя малък поток от листа и камъчета да се спуска по скалната повърхност настрана от него. Все още на ръце и колене в края на гористата ивица, Бекер видя появата на мъжки горен торс и глава над ръба на скалата. Сниши се безшумно между дърветата и проследи движенията на мъжа, докато той се вираше безпомощно в пропастта пред него.

Нямаше как да го сбърка. На билото на склона беше големият мъж от мотела „Рестъуайл“. Бекер си го спомни ясно как седеше на леглото там, втренчил овчи поглед в пода пред нозете си. „Но поглупавият бях аз“ — помисли си с горчивина Бекер. Мъжът и сега демонстрираше интелигентност на крава: оглеждаше с очи пропастта пред себе си, сякаш се надяваше пред него да се материализира от небитието вълшебна стълба, която да реши като с махване на магически жезъл неочаквано възникналия проблем. До него се появи друга глава: Джак, стреснат и смирен. Беше се подхлъзнал преди няколко минути и сега пълзеше по корем, за да види какво има пред тях. И мъжът, и момчето дишаха тежко, изтощени от мъчителното изкачване на стръмния склон.

Джак погледна по посока на Бекер, но веднага отмести поглед. Бекер така и не разбра дали момчето го беше видяло или не, но ако беше, показва достатъчно самообладание и замълча. Бекер се замоли мълчаливо да намери сили да се сдържа още поне няколко минути:

сега животът му може би зависеше от умението да държи езика си зад зъбите.

При тази нова ситуация Бекер взе моментално решение. Нямаше повече възможност да разсъждава по кой път да тръгне, нямаше право да допуска грешка: всеки миг Джак можеше да изчезне от погледа му и той да го изтърве завинаги... Не можеше да си разреши да се покрие, да чака и да се надява, че Блокър ще събере хора, за да му помогнат. Първо и преди всичко нямаше свободни полицаи подръка, а и не беше сигурно дали Блокър ги беше повикал веднага. Да седи и да чака беше много по-лошо, отколкото да тръгне в погрешна посока. Ако останеше на мястото си, Ламънт ще се измъкне, независимо накъде най-сетне ще реши да поеме. За него в този момент имаше само един път: право нагоре по почти отвесната дванайсетметрова стръмна скала...

Големият мъж обърна гръб на пропастта и погледна назад по посока на преследвачите си. Когато Бекер започна да се изкачва, долови неразбираемото му буботене — той говореше нещо на момчето, но нито една дума не стигна до него: ушите му вече бучаха от усилията, с които се набираше към върха...

* * *

Аш чуваше ясно мъжете, които изкачваха планината зад него: те продължаваха да си подвикват един на друг. Гласовете им звучаха сега по-неясно и те по-често спираха, за да си поемат дъх. Аш нямаше избор, освен да изчака и Томи да възстанови дишането си. Невъзможно бе да носи момчето по такава стръмнина, имаше нужда от неговата помощ.

— Готов ли си? — запита го той.

Джак дишаше тежко, преувеличавайки изтощението си.

— Не съм — задъхваше се той. — Толкова съм уморен...

Големият мъж го погледна несигурно, после пак отправи поглед надолу по склона.

— Добре — хвана се той на уловката на Джак. — Но побързай.

— Не мога да дишам — задъхваше се Джак. Не бе сигурен дали бе видял човек, притаен в подножието на скалата, или не, но повече от ясно беше, че след тях идваха хора. Джак разбираше, че беше глупаво

да прави опит за бягство: големият мъж щеше да го хване за секунда, а и се страхуваше да не се изтърколи надолу в пропастта. Единственият му шанс беше да се опитва да печели време, а и не бе необходимо да се преструва кой знае колко — наистина бе много изморен. Потисна желанието си да погледне пак надолу към подножието на скалата, за да провери дали мъжът беше все още там.

* * *

От разстояние петнайсетина сантиметра железният пирит в скалата изглеждаше мръсноорозов. Бекер се набираще с лице близо до камъка и с поглед, фокусиран в следващата издатина, която можеше да послужи за хватка. Имаше нужда от чук и клинове, за да си направи стълба в скалата, обезопасяващо въже, което да го предпази от смъртоносно падане при подхлъзване. Но сега не се изкачваше при нормални обстоятелства. Катереше се по-бързо, отколкото допускаше безопасността, но резултатът от евентуално забавяне изглеждаше лош от риска да падне.

Нямаше дори подобие на первази, на които да седне, липсваха достатъчно широки процепи в скалата, за да се осигури, нямаше как да отдъхне поне за миг, нито имаше достатъчно солидни и удобни за ръцете му издатини, за които да се хване и да си разреши да се отдалечи малко поне от скалата, за да погледне нагоре. Нямаше възможност да планира, да преценява възможностите — не виждаше почти нищо с лице, прилепнало към камъка. Не чуваше нищо извън неравномерния шум на собственото си дишане. Не смееше да погледне надолу, за да разбере какво разстояние е изминал, нито да вдигне очи, за да види колко още му остава... Драскаше с пръсти над главата си, за да открие опипом някоя издатина, която може би ще издържи тежестта му. Пръстите на краката му търсеха малките вдлъбнатини, използвани от ръцете му. Бекер пълзеше мъчително нагоре сантиметър по сантиметър...

Опита се да спре, за да даде отдих на стегнатите до болка мускули, но висенето на трите пръста на ръцете, подпомогнато само от единия пръст на крака му, заврян в някаква плитка пукнатина, се оказа по-изтощително, отколкото движението нагоре. Междувременно онази

част от мозъка му, която не бе концентрирана върху изкачването, работеше на бесни обороти. Ако Ламънт беше мъжът от мотела, а Бекер бе убеден, че е точно той, то в такъв случай и жената, която беше с него, медицинската сестра, бе замесена в отвличанията и убийствата. В края на краищата оказа се, че хрумването му да се претърсят пералните за изоставена униформа на медицинска сестра не бе чак толкова глупаво. Спомни си как описа шофьорът жената, караща колата, от която се измъква Ламънт. „Очарователна“, беше я нарекъл той. Жена, която съумява да накара един мъж да я приеме като „очарователна“ само след няколко секунди празен разговор при задръстване. Жената в мотела се бе държала по същия начин: тогава ги включи в разговор без предисловие, като че ли ги бе познавала цял живот. „Сигурно е същата жена и в мотела тя успя да измами и двама ни — трябват да си признае Бекер. — Отклони вниманието ни почти незабавно, накара ни да забравим за какво бяхме отишли там... С мен го постигна чрез флиртуване. — Той си спомни ясно сексуалната си реакция, когато гърдите ѝ го докоснаха в стаята на мотела. — А с Карин се справи чрез Джак, като едновременно я поласка и подхвърли, че не я бива за майка. Изкара и двама ни от равновесие и ни задържа в това състояние, докато ѝ беше нужно.“ Наруга се наум. Карин трябваше да бъде предупредена: трябваше да знае кого търси — и колко опасна беше жената, след която бе тръгнала. Но сега вече нямаше как да го направи...

Лявата му ръка се стегна в спазъм, мускулите му заподскачаха неконтролируемо, неиздържали продължителното напрежение. Бекер освободи пръстите на ръката си, отпусна я отстрани и се притисна към стената, опитвайки се да се слее с нея, да се прилепи с лице, гърди и бедра към грапавата ѝ повърхност...

* * *

— Вече трябва да тръгваме — заяви Аш. През Последните няколко минути се бе взирал напрегнато по посока на все още невидимите си преследвачи с издадено напред лице, като че ли така щеше да ги забележи по-скоро.

— Не мога — изхленчи Джак, който продължаваше прилежно да диша тежко.

— Трябва — не отстъпи този път Аш.

— Много съм уморен — настояваше Джак и клатеше глава, после я отпусна драматично между коленете си. — Просто не мога. Честна дума.

— Трябва — повтори Аш.

— Не мога...

Аш грабна момчето под мишницата и го изправи на крака. Джак пак седна, сякаш краката му отказваха да му се подчиняват. С израз на раздразнение Аш отново вдигна момчето, метна го на гръб, за да освободи ръцете си, и направи първите колебливи стъпки по гребена на склона.

* * *

Бекер падаше, но тялото му още не се бе поддадо напълно на силата на земното притегляне. Беше достигнал върха. Виждаше го дори с лице, притиснато към скалната повърхност. Хоризонтът се издигаше над него само на още една ръка разстояние. Но той не можеше да го направи. Когато вдигна левия си крак до нивото на бедрото, за да се отблъсне за последно нагоре, издатината, където постави крака си, се разрони под тежестта на тялото му и кракът му се залюля безполезно под него. Окървавените му пръсти едва го задържаха, а краката му отказаха да се свият нагоре, за да им помогнат и да го закрепят. Висеше на не повече от шейсетина сантиметра от безопасността, задържаше се към скалата само с двата пръста на едната си ръка, с трите на другата и с палеца на десния си крак, едва закрепен на някаква издатина. Нямаше начин да промени позата си, без да падне, нито имаше как да се напругне да преодолее последните сантиметри към сигурността, без да полети надолу към очаквания го назъбен гранит. Пръстите му затанцуваха от спазми, последваха ги мускулите на ръцете му. Опитният планинар у него разбра, че е въпрос на секунди спазмите на собствените му мускули да го отхвърлят от скалата и да го отпратят надолу към смъртта.

Точно в този миг видя крак пред лицето си. Ламънт стоеше над него на върха, вторачен надолу с отворена от смайване уста.

— Кой си ти? — запита го той.

— Помогни ми — извика Бекер.

— Какво правиш?

— Ще падна. Помогни ми.

Над рамото на големия мъж надникна бледото личице на Джак и той на свой ред зяпна с широко разтворени очи.

— Помогни му — извика Джак.

— Трябва да вървим — заяви Ламънт.

— Моля те! — изкрещя Бекер. Десният му крак се изплъзна от плитката издатина, изтласкан назад от сгърченото му тяло, когато се опита да погледне Ламънт в очите. И двете му ръце вече трепереха неконтролируемо.

Джак се плъзна по гърба на Аш, коленичи и протегна ръка към Бекер, но тя се оказа прекалено къса. Момчето задърпа крачола на Аш, умолявайки го да помогне. Бавно, не съвсем сигурен какво точно трябва да направи, Аш коленичи до Джак, протегна се надолу и сграбчи яката на ризата на Бекер. Изтегли го малко нагоре, хвана едната от бясно размаханите му ръце и го просна върху билото на склона.

Бекер лежеше по корем с разперени ръце, които продължаваха да се удрят в земята като риби, извадени на сухо.

— Наранил си се — отбеляза Аш, вгледан в кървящите пръсти на Бекер.

— Ръцете ми... — стенеше Бекер. — Разтъркай ръцете ми.

— Трябва да му помогнем — заяви Джак и се залови да разтрива гърчещите се мускули на ръцете му.

— По-силно — скърцаше със зъби от болка Бекер.

— Трябва да тръгваме — каза Аш, но пое другата ръка на Бекер, погледна какво прави Джак и се залови да масажира мускулите му.

— По-силно, по-силно!

Цялото тяло на Бекер се загърчи и заподхвърля, когато непосилното напрежение от изкачването си каза думата не само върху пренатоварените мускули на ръцете и на краката, но и на гърба. Спазмите го люлееха, сгърчваха го от болка, така подхвърляха

измъченото му тяло, че имаше опасност да го изхвърлят над ръба на пропастта.

Джак седна на гърба му и заби пръсти в мускулите на ръцете, после се прехвърли на краката му. Аш повтаряше движенията му, опитвайки се да спре спазмите.

— Трябва да тръгваме — повтори той и вдигна Джак на крака. — Хайде, Томи.

— Помогни ми — обади се Бекер, но този път големият мъж не му обърна внимание. Джак се опита да се изтегли от ръката му, но Аш го вдигна като перце от земята и го притисна към гърдите си.

— Тейлър. Остави момчето при мен — каза Бекер. Той успя да свие пръстите и на двата си крака към тялото си и постепенно спазмите в прасците му се поуспокоиха.

— Тя каза да го оставиш при мен, Тейлър — повтори той.

— Кой каза? — запита Аш и продължи да притиска Джак към гърдите си.

Бекер се опита да си спомни името на жената. Изви китките и долната част на ръцете си назад, за да се противопостави на спазмите в бицепсите си. Името на жената му се изплъзваше.

— Дий — обади се бързо Джак. — Дий каза.

— Дий каза?

— Точно така, Дий — потвърди Бекер. — Тя иска да ми предадеш момчето.

Аш се поколеба. Бекер успя да застане на колене и ръце и да се придвижи по-близо до него.

— На мен не е казвала нищо — заяви неуверено Аш.

— Ти беше вече заминал. Аз току-що говорих с нея и тя ме изпрати да взема момчето.

— Точно така — звънна и гласът на Джак. — Честна дума.

Аш се обърка. Дий се доверяваше само на него, знаеше го, тя му го повтаряше почти непрекъснато. Тя никога досега не бе допускала някой друг да се грижи за Томитата, никога. Защо сега ще иска да предаде Томи на този мъж, който пълзеше към него? Тя знаеше, че Аш се грижи най-добре за Томитата.

— Дий каза да ми го предадеш — повтаряше Бекер. Той успя да пропълзи още една стъпка към Аш, като напрегнато закланаше мускулите си да издържат още една минута. Още малко и ще бъде

достатъчно близо, за да сграбчи крака на мъжа. Ако успее да наруши равновесието му и да го смъкне на земята, може би ще има някакъв шанс да се справи с него. Но невъзможно бе дори да мисли за това, докато Аш държеше Джак в ръцете си. Беше прекалено близо до ръба на пропастта и ако Бекер скочи върху него, и двамата можеха да паднат в нея.

— Дий каза — повтаряше Джак и напразно се мъчеше да се измъкне от ръцете на големия мъж. Спокойствието на момчето смайваше Бекер. Ако не се паникьосаше накрая, имаха някакъв шанс.

— Дай ми го, Тейлър.

— Откъде знаеш името ми? — запита Аш. Никой не го бе наричал „Тейлър“ от години. Не и откакто бе избягал от болницата. Единствено майка му го наричаше така — майка му и непознати.

— Ние сме се срещали. Дий ни запозна. — Бекер се примъкваше все по-близо.

Аш чу гласовете на мъжете зад гърба си. Те вече бяха много близо. Спомни си какво беше му наредила Дий: той не трябваше да им разреши да вземат Томи от него.

— Аз не те познавам — заяви той.

— Приятел съм на Дий — не се отказваше Бекер. Почти го беше достигнал. Още трийсетина сантиметра, и ще може да го сграбчи за крака.

— Ти си Лайл — изсумтя презрително Аш и взе решение. Дий му беше наредила, ако се наложи да убие момчето, но в никакъв случай да не им го дава. Всеки щеше да бъде най-добре така.

Аш задържа за миг Джак над ръба на скалата, пусна го и се втурна да бяга. Бекер скочи напред и успя да хване крака на момчето. Ускорението от падането издърпа Бекер към пропастта и той се спря с лакът извън ръба ѝ: момчето се люлееше над празното пространство, задържано само от дясната му ръка.

Почти веднага започна мъчителен спазъм в десния бицепс, а когато Бекер се опита да сграбчи и другия крак на Джак с лявата си ръка, спазъм обхвана и нея. Той докопа панталонките на детето, но те не предложиха достатъчно солидна хватка за пръстите му, които също се загърчиха неконтролируемо. Успя да сграбчи глезена на Джак и нещата се подобриха. Нищо повече обаче не можеше да направи. Лежеше по корем без опора и държеше момчето на една дължина на

ръката си... Когато се опита да се изтегли назад, започнаха да се гърчат и мускулите на гърба и краката му.

Бекер стисна клепачи: болката бе непоносима. Заскърца със зъби и застана на глас с напрегнат виещ звук — сякаш се опитваше да вдигне най-голямата тежест в света... Мускулните спазми гърчеха тялото му и постепенно го притисваха все повече и повече към ръба на пропастта. Много скоро и двамата щяха да полетят надолу, освен ако не се опита да направи нещо, но той не можеше дори да забие пръстите на краката си в пръстта в отчаян опит да се задържи — краката му веднага заиграваха в агонизиращ гърч...

Чуваше виковете на полицаите зад гърба си, по не му бе останал дъх да ги извика. Знаеше, че дори опитът да поеме дъх, рискува да го накара да се предаде и отстъпи на болката.

— Викай, Джак — простена той отчаяно през стиснати зъби. — Викай, викай!...

ГЛАВА 24

Проверката на първите два мотела мина бързо. Карин преглеждаше първо регистрациите, после — със съдействието на управителите — двамата с Рийз влизаха във всяка стая, която им изглеждаше дори и много слабо подозрителна. Работеха бързо и целенасочено. След като приключиха проверката на всеки от първите два мотела, Карин се обаждаше по радиовръзката на щаба за новини от Бекер. Всеки път ѝ отговаряха, че за последен път е бил видян в полицейската кола, която с голяма скорост се е спускала на заден ход надолу по планината.

Третият мотел ги забави: управителят вдигна шум и отказа да им разреши да претърсят стаите преди консултация и разрешение от собствениците. Вбесена, Карин излезе от канцеларията, където Рийз остана да се бори с бюрокрацията, и откри камериерка, заета със смяна на бельото. Показа ѝ веднага значката си и я убеди да отключи вратите на първия етаж. Рийз се появи едва когато тя започваше втория етаж: той се хилеше, а зад него ситнеше управителят. С желание да даде вид, че все още контролира нещата, той лично им помогна да се справят с останалите стаи.

Карин пак се обади на щаба. Все още не можеха да се свържат с Бекер чрез радиото в полицейската кола на Блокър. Самият Блокър се бе обадил за последен път, за да съобщи, че започва да изкачва планината заедно с още двама полицаи. Всеки от тях имаше уоки-токи: в планината те им вършеха работа, колкото да се свързват помежду си, но бе невъзможно слабият сигнал да стигне до щаба.

— Каза обаче да съобщя, че са четири — завърши офицерът от щаба.

— Четири какво?

— Не разбрах — сигурно го е казал на излизане от колата. До мен стигна само: „Кажете на Рийз, че са четири“ и след това не успях да се свържа с него.

Карин погледна Рийз.

— Четири какво? Какво означава това?
Рийз присви устни, опитвайки се да се концентрира максимално.
— Четири мотела? — запита той след няколко минути.
— Искаш да кажеш, че има още един?
— Не мога да намеря друго обяснение на съобщението.
— Има ли друг, дявол да го вземе?
— Е... нещо подобно. Има предвид „Мелба“. Но много рядко някой наема стая там.
— Защо не?
— Защото е грозно и неприветливо място. Настрани от магистралата е, далеко е.
— Точно каквото той търси!
— Не мислех, че такова едно място може да представлява интерес за вас. Дори няма и управител по това време на деня...
— Карай, дяволите го взели! Карай! — почти изкрещя тя. Едва се сдържа да не го удари.

* * *

— Той дори не отваря канцеларията по половин ден и повече — продължи да се оправдава Рийз. Виждаше вече мотела, отдалечен само на около половин километър от тях. — Двойката редовни наематели, които живеят там, нямат нужда от него. А и почти няма никаква работа, докато не се смрачи. Ако се случи някой да се отбие през деня, телефонират на управителя вкъщи — въпреки че рядко го намират там: той работи към пощата и през деня обикновено разнася писмата и колетите по адреси...

Полицейската кола се плъзна в алеята и Карин заповяда на Рийз да започне от единия край, докато тя обходи бунгалата от другата страна. Първо ще опитат по най-лесния начин и ако не върви, Карин бе готова да влиза във всяка стая там, където бе възможно. Тя почука на първата врата и зачака. Общата занемареност подсказваше, че ще могат с лекота да влязат с взлом във всяко бунгало — ако се наложеше. В случай че вратата е заключена отвътре с резе, няма да успеят веднага, но ще знаят, че вътре има някой...

* * *

Дий веднага отвори вратата на полицая, сякаш го бе очаквала.

— Слава богу, че най-сетне дойде — възкликна тя. —
Телефонирам от часове!

— Какво...

— Той падна и си удари главата — не мога да го свестя!

Рийз се огледа, но не видя никой друг, освен тая обезумяла жена.

— Тук вътре — не спираше тя. — Побързай, моля те, побързай.

Рийз я последва в банята. Тя дръпна завесата за душа и младият полицаи видя тяло на напълно облечен мъж, отпуснат във ваната. Очите му бяха широко разтворени и втренчени в пространството.

— Кой...

— Съпругът ми — отговори Дий. — Подхлъзна се. Не мога да го свестя. Направи нещо, моля те, направи нещо!

Главата на мъжа бе изкривена неестествено на една страна, сякаш вратът му бе счупен. Рийз се вторачи несигурно в него, после погледна жената, която стоеше отстрани с ръка зад гърба. Видя му се, че човекът отдавна няма нужда от първа помощ — всъщност дори изглеждаше като умрял преди ден или два.

— Провери пулса му — настояваше налудничаво жената. —
Моля те, Лайл.

Рийз така и не разбра защо го нарече „Лайл“. Не желаше да провери пулса на мъжа, не му се искаше да докосва очевиден труп, ако зависеше от него, но той чувстваше, че трябва поне да даде вид, че се опитва да помогне, преди да извика колата на бърза помощ.

Наведе се над ваната и протегна ръка към китката на мъжа. Дий замахна бързо и сръчно с бръснача и преряза югуларната^[1] му вена, после го блъсна силно с коляно в задника и го натика с главата напред във ваната. Главата му се удари в порцелана. Дий продължи да натиска с коляно, като същевременно сграбчи колана му и го вдигна леко — по този начин го държеше надолу с главата и извън равновесие.

Рийз едва усети удара с бръснача — вбеси се от удара в главата. Тая, лудата, го притискаше лице в лице с трупа! Рийз се опита да се изправи и измъкне от ваната, но тя го ритна бързо в колената отзад, краката му се подгънаха и той падна напред. Нещо горещо, нещо

мокро обливаше лицето му, стичаше се в очите му, но той не разбра какво е. Размахваше ръка назад в напразни опити да достигне пистолета си, но тя вби пръсти в китката му и използва ръката му като лост, за да го натика още повече във ваната. Устата му се притиснаха към устните на мъртвеца. Рийз дръпна неволно глава, още по-обилен поток топла течност плисна в лицето му и той усети вкуса на кръвта. Все още не осъзнаваше, че това е собствената му кръв, когато силата му сякаш внезапно го напусна... Отпусна се, падна върху тялото във ваната и едва тогава неясно осъзна, че гърлото му е прерязано. Заобажда се и болката от разреза... Той протегна ръка и преди да умре, преживя миг на ужас, когато усети кръвта да пулсира над пръстите му...

Дий изблъска краката му във ваната така, че сега младият полицаи лежеше изцяло върху Едгар. После дръпна пак завесата. Изплакна бръснача на умивалника, постави го на плота, но почти веднага го сграбчи, когато чу шум от другата стая.

Вратата бе полуотворена и Карин извика през прага:

— Офицер Рийз! — Тя бе привършила със своята част от бунгалата и търсеше нетърпеливо Рийз, за да започнат втората фаза на проверката.

— Рийз? Вътре ли си?

— Слава богу, че дойде! — извика обезумял женски глас. Той й прозвуча слабо познато, тя доотвори вратата и видя Дий да се втурва към нея.

— Телефонирам от часове! — възкликна Дий. Тя хвана Карин за ръкава и я вкара в стаята, но веднага усети, че агентката я беше познала. Нямаше време за повторение на играта пред ваната, Дий веднага се обърна и замахна с бръснача към шията на Карин.

Карин инстинктивно отскочи назад. Острието на бръснача засегна гърлото ѝ, но не улучи вената и тя успя да вдигне ръка пред лицето си и отчасти да отбие втория удар. Дий удари отново, този път с по-голям замах и по-силно, и улучи скалпа на Карин. После замахна отново и направи дълбок разрез в ръката, издигната неволно в защита пред лицето ѝ.

Карин се присви за миг, а после силно ритна Дий точно над коляното. Дий се залюля и отстъпи назад, изненадана от болката. Карин бързо вмъкна ръка под жакета си за пистолета, когато Дий пак

се спусна напред. Този път острието направи разрез през сляпото око на Карин...

Ръкохватката на пистолета се изплъзна от обляната ѝ в кръв ръка и падна на пода. Преди да успее да протегне ръка към него, Дий атакува пак с диво размахан бръснач. Карин успя да отстъпи настрана и да я ритне отново, принуди я да отстъпи няколко стъпки назад, но тя пак напираше към нея.

Кръв течеше по лицето на Карин от разреза на сляпото ѝ око и замъгляваше зрението ѝ. Опита се да застане така, че да следи Дий с чистото си око, докато се опитваше да изтрие другото с ръка.

Дий пак се спусна към нея с наведена глава и ръце, разтворени за мечешка прегръдка. Карин стовари стегнат юмрук в лицето ѝ, усети, че счупи нещо и незабавно приложи знанията си от карате, като я удари рязко по тила с ръба на дланта си. Но ръцете на Дий бяха на гърба на Карин и тя усещаше ударите на бръснача като дране на животински нокти. Дий теглеше бръснача нагоре, стремеше се да докопа гърлото на жертвата си, но собствената ѝ глава бе наведена и тя нямаше как да вдигне достатъчно високо ръце, без да освободи Карин от мечешката си прегръдка.

Бръсначът проникна през жакета и направи дълбок разрез върху плешката ѝ. Карин успя да отблъсне Дий назад, опитвайки се да притисне ръцете ѝ към стената, но в резултат от увеличеното налягане на комбинираните им усилия бръсначът се впи още по-дълбоко в гърба ѝ. Карин зарева от болка, но продължи да се тегли настрана от Дий и да се притиска към бръснача — нямаше друг избор... Успя да използва раменете си като опорна точка и рязко удари с коляно Дий в корема, като същевременно завъртя пета в крака ѝ, и повтори свирепия удар с коляно в корема ѝ. Дий простена и Карин притисна с все сила основите на дланите си към главата ѝ в областта на ушите.

Усети, че колената на Дий се огънаха, удари я още веднъж с коляно и пак използва удара от карате в тила. Дий се сгърчи, отпусна се и Карин можа да отстъпи на достатъчно разстояние от стената, за да се освободи от ръцете ѝ. Жената се строполи на пода в краката ѝ.

Карин отново се опита да почисти окото си, в което продължаваше да се стича кръв от разрезите по главата ѝ, когато неочаквано усети нов удар с бръснача върху сухожилията зад коляното. Опита се да ритне, но кракът ѝ вече бе обездвижен, а Дий бавно се

изправяше, зловещо ухилена. Носът ѝ, изглежда, беше счупен, както и няколко предни зъба, но тя се хилеше, очите ѝ продължава да святкат безумно.

— Ти, мръсна кучко — съскаше тя задъхано. — Никога няма да ми го отнемеш отново! — Вдигна острието на бръснача, яркочервено от кръвта на Карин, все още хванат смъртоносно между палец и показалец. Пистолетът на Карин лежеше на пода на около три метра от тях: твърде далеко при здрави крака, невъзможно за достигане с един обездвижен крак. Тя се огледа с отчаяна бързина за някакъв вид оръжие и погледът ѝ попадна на телефона върху масичка на около метър от нея. Карин се хвърли към него в момента на новата атака на Дий. Бръсначът направи дълъг разрез високо на челото ѝ и срязва края на ухото ѝ, докато ускорението на тялото на Карин я носеше към масичката с телефона. Ръката ѝ го грабна, изплъзна се за миг заради кръвта, но после се стегна здраво и Карин го дръпна с все сила, откъсвайки го от стената. Дий се втурна право срещу него, неவிждаща нищо друго около себе си, освен Карин. Телефонният апарат я удари в сляпото око и тя за втори път се строполи на пода, този път по гръб.

Карин се опита да пресече стаята, но кракът ѝ не я държеше, тя заподскача на един крак, падна, после запълзя към пистолета си. Завъртя се бързо, седна и го насочи с трепещи ръце към Дий. Тя лежеше, където бе паднала, като потръпваше леко.

Карин пое дъх, отпусна пистолета в скута си и се опита да оцени положението. Изглеждаше, като че ли кърви отвсякъде. Дланите ѝ бяха срязани, краката ѝ, ръцете... Усещаше болка само в плешката си, където бе най-дълбокият разрез, но останалите разрези сякаш не я боляха. За сметка на това обаче обилно кървяха. Стори ѝ се, че от разреза на челото ѝ се стичат потоци кръв и от време на време се налагаше да избърсва лицето си, за да може да вижда.

„Раните по главата винаги кървят обилно — напомни си тя. — Ти не умираш — все още можеш да се движиш, да разсъждаваш. Но определено се нуждаеш от помощ...“

Дий се размърда, простена и Карин насочи пистолета си към нея. Тази жена ѝ трябваше жива, ако иска да намери Джак. Трябва да стане, да намери помощ, да постави жената под контрол и да се измъкне оттук. „По дяволите, къде е Рийз?“

Кръвта отново се стече в очите ѝ и Карин като че ли за миг ослепя. Дойде бързо на себе, ужасена от мисълта да не би наистина да загуби зрението си. Освободи очите си от кръвта и затърси бясно пистолета. Той все още бе на скута ѝ. Жената бе в другия край на стаята, но сега тя се влачеше към стената, опитваше се да седне. Бръсначът все така бе в ръката ѝ и Карин се изруга: трябваше да ѝ го отнеме, когато имаше възможност!

Тя насочи автоматичния си пистолет към жената.

— Арестувана си — заяви Карин, разбирайки напълно колко смешно прозвучаха думите ѝ.

Дий се изсмя, глътна в кривото си гърло част от собствената си кръв и се задави.

— Къде е синът ми? — запита Карин.

— Той е моето момче, кучко.

— Къде е?

— Никога няма да стигнеш до него, кучко гадна. Той си е отишъл завинаги.

Изстрелът от пистолета прозвуча оглушително в затвореното пространство на стаята и двете жени неволно подскочиха. Дий обърна глава и забеляза дупката на стената само на няколко сантиметра от главата си. Захили се, погледна Карин, седнала с гръб към вратата и с насочен към нея пистолет.

— Давай — подкани я Дий. — Опитай пак. Ще видим кой ще стигне пръв.

Вдигна бръснача с учудваща деликатност само с два пръста, потърси вените си и бавно вкара острието в тях, разрязвайки ги от лакътя до китката. Разрезът веднага разцъфтя като отровен, червен цвят.

Захили се на Карин, изпълнена с гордост от сръчността си, премести бръснача в лявата ръка и повтори перфектно операцията и върху вената на дясната ръка. Остави най-сетне бръснача настрана и се облегна на стената, отпуснала надолу ръце. Започна да помпи, като стягаше и отпускаше юмруци, за да увеличи потока на кръвта.

— Къде е онзи хубав мъж, с когото идва по-рано? Как се казваше — Лайл? Сигурно разбра, че той ме пожела. Разбра ли го?

Карин се изправи: внимаваше да натоварва само здравия си крак. Зави ѝ се свят и се наложи да изчака няколко минути, докато главата ѝ

се проясни. Отвори вратата и погледна навън. Наоколо не се виждаше никой. Полицейската кола на Рийз бе в началото на алеята. Точно отпред бе паркирана колата на жената.

— Убила си и полицаия, нали? — запита Карин и погледна Дий. Тя седеше спокойно до стената и наблюдаваше сякаш отстрани и много отдалеко как животът изтича от вените ѝ.

— Кого, Лайл? Ти си много по-добре с онзи симпатяга, вярвай ми.

Телефонът лежеше на пода близо до Дий, потрошен, с откъснат шнур, безполезен.

Като влачеше крак, Карин се домъкна до Дий и взе бръснача с пистолет в другата ръка, насочен в лицето ѝ. Накъса калъфката на възглавницата и върза набързо турникети на ръцете ѝ. Дий следеше движенията ѝ и се хилеше, сякаш бе страничен наблюдател, който нямаше нищо общо със случилото се.

— Май че не те бива много в това отношение, нали? Направи едно голямо нищо...

Чантата и бе захвърлена на леглото. Карин намери ключовете за колата и ги стисна със зъби. Подпъхна пистолета в колана на полата си отзад — сега нямаше начин Дий да стигне до него. Върна се при жената и се залови да я влачи към вратата. Спря се след първия отскок на един крак назад, изтри кръвта от очите си и зачака замайването ѝ да отmine. „Трябваше първо да се опитам да спра собственото си кървене“ — помисли си тя. Но тя нямаше да умре, докато другата жена умираше. Разрезите на вените бяха хирургически изпълнени: жената бе медицинска сестра и знаеше какво върши. Сигурно бе права и по отношение на турникетите — те едва ли щяха да свършат работа...

Заподскача назад, като на всеки два или три подскока се спираше да избърсва очите си. Успя да измъкне Дий от стаята, да пресече с нея смесицата от трева и чакъл пред бунгалото и да я довлече до колата. Дий говореше нещо на себе си, прекалено ниско, за да бъде разбираемо за Карин. С мъка се опита да я вдигне, за да я настани на предната седалка до шофьора. Здравият ѝ крак се подхлъзна и Карин падна на колене. Лицето на жената се оказа на нивото на нейното и Дий ѝ се усмихна блажено. Останалите в устата ѝ зъби бяха почервенели от собствената ѝ кръв.

Карин успя да натика Дий в колата на етапи, после заподскача към мястото на шофьора, като се държеше за колата. Едва не изгуби съзнание, когато най-сетне отвори вратата, но се задържа и съумя да се пребори със слабостта си. Вмъкна се в колата, а когато дойде на себе си, изтегли и пострадалия си крак вътре.

Погледна Дий. Тя седеше, отпуснала глава на облегалката с леко отворена уста. Независимо от турникетите кръвта ѝ се стичаше в солиден равномерен поток по пръстите ѝ и капеше на пода. В този миг Карин забеляза с ъгъла на окоото си как се раздвижи одеялото на задната седалка, вдигна се бързо нагоре като пелерина на Дракула, блокира зрението ѝ и я покри изцяло.

Бе повдигната като перце от седалката и прехвърлена отзад върху пода на колата, ръцете ѝ бяха притиснати отстрани, тялото ѝ бе обездвижено, сякаш внезапно бе попаднала в кафез от плът. Опита се да се бори, но като че ли отвсякъде бе притисната с голяма тежест, която би могла да я смачка при желание, но засега само ограничаваше свободата на движенията ѝ.

— ФБР — опита се да заяви по навик тя, въпреки съзнанието за безцелността на внушителното съкращение в този момент. Кръвта от раните по главата сега пълнеше устата и носа, не само очите ѝ. С остатъка от силата си тя се повдигна нагоре с помощта на здравия си крак, изви гръб като котка, опитвайки се да се пребори за още малко пространство върху пода на колата. Тежестта над нея ѝ отпусна това пространство, разреши и да се намести по-удобно, но не я освободи.

Карин замря в тази поза — гледаше да запази извоюваните няколко сантиметра между тялото си и пода. Усети, че мъжът върху нея се нагоди така, че да не я смачка, но да я задържи напълно обездвижена.

— Дий? — запита Аш. — Дий, добре ли си?

— Къде е безценното ми момченце? — запита едва чуто Дий.

Карин наклони едното си рамо настрана, опитвайки се да задържи тялото на мъжа на място с другото. Той запази позата си. Тя се пребори със замаяността си и изви бавно гръб, като издигна бедра. Мъжът над нея не промени позата си. Сега имаше достатъчно място на разположение да плъзне едната ръка зад гърба си.

— Направих, каквото ти ми каза — заяви Аш.

Карин стисна пистолета с напрегнати, хлъзгави от кръв пръсти и го заизтегля бавно от колана на полата си.

— Не им разреши да ми го вземат отново, нали? — шепнеше Дий. Гласът ѝ бе много слаб и Карин едва я чуваше.

— Не — побърза да я увери Аш. — Мъжете искаха да го откраднат, но аз не им разреших. Пуснах го от една скала.

Карин изви китка, насочи пистолета нагоре и натисна спусъка. Натиска го, докато резкият звук от изстрелите не престана и цялата тежест на мъжа не се отпусна върху нея, премазвайки я върху пода на колата. Преди да изпадне в безсъзнание, ѝ се стори, че чува гласа на Джак, който я зовеше някъде отдалеко, но тя вече знаеше, че той не бе нищо повече от пустинен мираж, празна илюзия...

[1] Вена отпред на шията. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Бекер лежеше на леглото и я чакаше да се върне. Карин бе дочула някакъв звук и скочи от леглото, за да провери как е Джак. Сега момчето спеше във всекидневната непосредствено до вратата на спалнята им и майка му скачаше от леглото при най-слабия шум. Често го намираше буден. Той ѝ се усмихваше на вид спокоен, но очите му изглеждаха напрегнати и нащрек...

Понякога Бекер се събуждаше посред нощ от шепота им: те лежаха всеки в леглото си, но се проверяваха един друг дали все още ги има...

Карин се върна в спалнята, накуцвайки със стегнатия си в шини крак. Раните по главата и ръцете ѝ имаха още сърдито червен цвят, но вече заздравяваха. Бекер се бе опитал да я увери, че те не се отразяват отрицателно на външността ѝ, а прибавят характер към вече надарено с хубост лице. Тя обаче като че ли изглеждаше много по-малко заинтересувана от него как точно изглежда. Карин приемаше белезите по лицето си като цена, която е трябвало да плати, за да си върне сина. Бекер бе сигурен, че щеше да понесе и загуба на крайник със същото хладнокръвие, стига тя да гарантира спасението на Джак...

Тя се намести отзад към Бекер, сгуши се до топлото му тяло. След като излезе от болницата Карин бе настояла за физически контакт с него през цялата нощ и Бекер я държеше обикновено с часове в ръцете си, докато се унесе в сън.

Събуди се отново от треперенето на тялото ѝ. Както всяка нощ, тя пак плачеше безмълвно. Първите няколко нощи в болницата и вкъщи бе преследвана от кошмари, от които се събуждаше с викове на ужас. Сънуваше отново и отново битката си с Дий, сънуваше как Аш се надига от задната седалка на колата като самия сатана, сънуваше, че се дави в кръв... Но кошмарите изчезнаха със скорост, която възхити психотерапевтите, определени от Бюрото специално за нея. „Плачът е добър знак — казваха ѝ те. — Част от процеса на оздравяване.“ —

Карин ги изслушваше, кимаше, правеше се, че ги разбира, и заявяваше, че е добре, след като те са доволни.

Бяха обяснили на Бекер, че кошмарите са нормална реакция след подобна травма, безмълвният плач трябвало да се очаква. „Естествената реакция след убийството на двама души при най-отблъскващи и мъчителни обстоятелства“ — твърдяха те. Съветваха го да бъде търпелив с нея, да ѝ дава чувство на сигурност, да я уверява непрекъснато, че скръбта ѝ е част от оздравителния процес. „След време тя ще се съвземе“ — обещаваха те. Хубавите неща стават бавно, нужно е търпение...

Бекер целуна тила ѝ.

— Всичко е наред — прошепна той, както бе правил нощи наред. — Продължавай, изхвърли го от съзнанието си. Нормално е да се чувстваш зле, това е естествено, всичко ще отmine...

Тя гневно отдръпна глава настрана.

— Ти знаеш по-добре нещата, стига празни приказки — прошепна тя през рамо.

— Всичко ще mine — продължаваше да повтаря той като развалена грамофонна плоча.

— Имах предвид нещо друго. — Тя се обърна към него, обгърна лицето му с ръце. Виждаше го ясно в светлината, която се просмукваше от всекидневната. Гледаше го право в очите.

— Какво? — запита Бекер.

Карин мълча дълго, вторачена безмълвно в очите му, сякаш търсеше да се увери в нещо. Той реши, че няма да му отговори.

— Не се чувствам зле — прошепна тя накрая. — Напротив, хареса ми. — Лицето ѝ си изкриви, сякаш вкусваше собствената си жлъчка.

Отдръпна се рязко от него и пак му обърна гръб, като промърмори нещо, което той не разбра.

— Какво?

— Аз съм също като тебе — изсъска тя и тялото ѝ потрепери в ръцете му.

Издание:

Автор: Дейвид Уилц

Заглавие: Човекът от ФБР

Преводач: Благовеста Дончева

Година на превод: 1994

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Атика

Град на издателя: София

Година на издаване: 1994

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4551>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.